

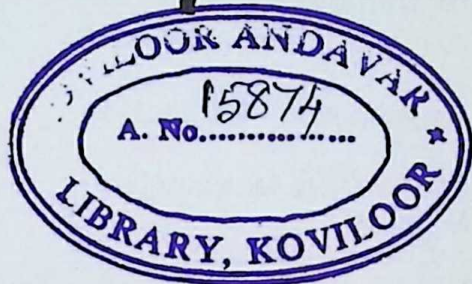

தொகையுபுரி

A.No. 15874

Q:23 29

தொகையடியார்

*Periyapuranam is an exception
among the twelve Thirumurai-s
in that it is the only one
which is not in praise of God
but of His devotees
which is also a biography.*

-T.Gnanasundaram

சென்னை 2.21.2004
திருமுறை வளர்ச்சி மையம்,
விவசாயம், சிலாங்கூர்

27.04.01

வெளியீடு

பன்னிரு திருமுறை வளர்ச்சி மையம்
விலாயா, சிலாங்கூர்

தொகையடியார்

தொகுப்பாளன் : எஸ்ஸாரெம்

Tokaiyadiyār

Compiler : Essārem

வெளியீட்டு நாள் : 15.04.2001

கணினி, எழுத்து வடிவமைப்பு :

KM PRINTER

No: 9, Jalan Mural Dua,

Batu 3 1/2, Jalan Ipoh,

51200 Kuala Lumpur.

Tel : 03-62587127

அச்சகம் :

PERCETAKAN BINTANG

Perindustrian Maju Jaya

Puchong.

Tel : 5715139

வெளியீடு : பன்னிரு திருமுறை வளர்ச்சி மையம்

Publisher : Panniru Tirumurai Valarchi Maiyam

6B, Jalan Kasawari 5, Taman Eng Ann,

41150 Kelang.

Tel : 03-33443085

விலை : ரிங்கிட்

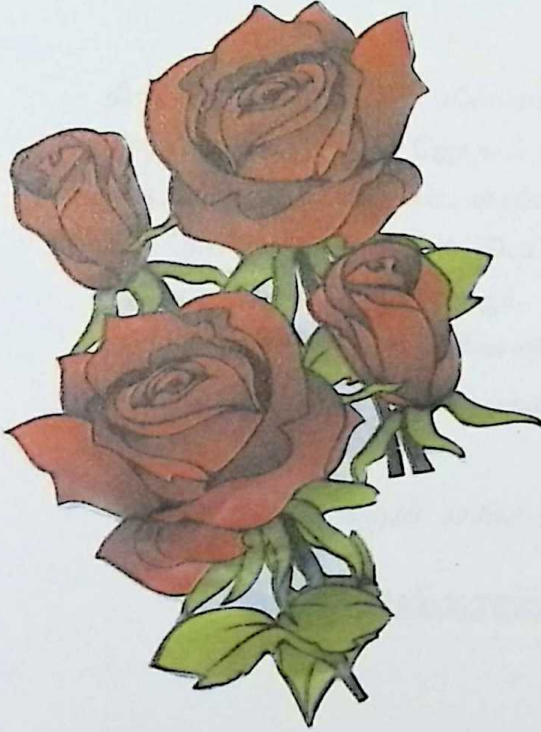
Price : **RM 10**

குறிப்பு : திருத்தொண்டர் (பெரிய) புராணப் பாடல்களின் தொடர் எண்கள்
சிவக்கவிமணி சி.கே.சுப்பிரமணிய முதலியார் பதிப்பின்படி உள்ளன

2
சிவமயம்

கோர்ட்டுமலைக் கணேசர்

ஒரு மனிதனின் உயர்வுக்கும் தாழ்வுக்கும்
முக்கிய காரணம்,
அவனுக்கு வந்து வாய்க்கும் மனைவிதான்.
- மாஜினி ஆர். ரங்கசாமி

உள்ளத்துள் ஒளிர்கின்ற
என் இதயராணிக்கு
இந்நூல் காணிக்கை

உ
சிவமயம்

**இந்நூலினை அச்சிட
நிதி வழங்கிய பெருமக்கள்**

திரு. எம். என். ராஜா, கிள்ளான்,
திரு. சி. செல்வராஜ், ஜோசூர் பாரு,
திரு. சேது பழனியப்பன், லண்டன்,
திரு. சுப அண்ணாமலை, பெட்டாலிங் ஜெயா,
திரு. பி. ராஜா, கோலாலம்பூர்,
திரு. கே. நாகரத்தினம், கோலாலம்பூர்.
திரு. Dr. சி. சிவஞானம், புக்கிட் மெர்தாஜம்

அனைவருக்கும் எங்கள் நன்றி

வாழ்க பல்லாண்டு

உ

சிவமயம்

மதுரை தியாகராசர் கல்லூரி

முன்னாள் தமிழ்த்துறைத் தலைவரும்,

முன்னாள் முதல்வரும்,

திருமந்திரம் மூலபாடப் பதீப்பாசிரியருமான

தமிழாசிரியர் டாக்டர் சப. அண்ணாமலை அவர்கள்

வழங்கிய

அணிந்துரை

திரு எஸ்ஸாரெம் அவர்கள் “நீ நானும் நினை நெஞ்சே”, “வாரம் முழுதும் வந்திப்போம்”, “ஞானப்பேர் நவில வைத்தார்” என்ற தொகை நூல்களையும், “நகரத்தார் குலதெய்வங்கள்” என்ற ஆய்வு நூலையும் தமிழுலகிற்கு வழங்கிப் புகழ் பெற்றவர். தொகை நூலாயினும் அதில் பாடல்களை இயந்திர ரீதியில் அவர் தொகுப்பதில்லை. சான்றாக, “நீ நானும் நினை நெஞ்சே” என்ற நூலில், ஆண்டின் ஒவ்வொரு நாளுக்குப் வழிபாட்டுப் பாடல்களைத் தொகுப்பதில், பண்டிகை நாளாக இருந்தால் அதற்கேற்ற பாடல்களைத் தொகுத்திருக்கின்றார். “வாரம் முழுதும் வந்திப்போம்” என்ற நூலில் அந்தந்தக் கிழமையின் பெயர் வரும் பாடல்களைத் தொகுத்துள்ளார். வாரம் என்ற சொல்லுக்குக் கிழமை என்பதுதான் பொருள். சோமவாரம், மங்களவாரம் முதலிய பெயர்கள் சான்று.

இப்போது அவர் “தொகையடியார்” என்றதொரு சிறந்த ஆய்வு நூலைத் தமிழுலகிற்குத் தருகின்றார். சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் “திருத்தொண்டத் தொகை”யில் குறிக்கப்படும் சிவனடியார்கள் சிலரைத் “தொகையடியார்” - அதாவது அடியார் கூட்டம் - என்று வழங்கும் ஒரு மரபு இருக்கிறது. ஒவ்வொரு கூட்டமாக, ஒரு சிறப்புக் காரணம் பற்றிக் கருதப்படும் அடியார்கள் மொத்தம் ஒன்பது கூட்டத்தார், தனியடியார் அறுபத்து மூன்று பேர் - ஆக மொத்தம் எழுபத்திரண்டு - என்று நாயன்மாரைக் கணக்கிடுவது அந்த மரபு.

அந்த மரபுக்குப் பழமையான ஆதாரம் இல்லாமையால், இந்த எண்ணிக்கை சரிதானா? தொகையடியார் ஒன்பது வகைதாமா? அதிலும் குறைவா? என்ற ஐயமும், அதுபற்றிய கருத்துப் பரிமாற்றமும் இலக்கிய அறிஞர், கல்வெட்டு ஆய்வாளர், வரலாற்றாசிரியர்கள் ஆகியோரிடையே நடந்து வருகின்றன.

அவர்கள் தம் கருத்துக்களைக் கட்டுரைகளாகவும், பெரிய ஆய்வு நூலின் இடையிலும், உரையின் இடையிலும் தந்திருக்கின்றார்கள். அவை அன்றித் தொகையடியார்கள் பற்றித் தனியாக ஆய்வு நூல் எதுவும் வரவில்லை. அந்தக் குறையைத் திரு எஸ்ஸாரெம் அவர்கள் நிறைவு செய்துள்ளார்கள்.

இதுவரை தொகையடியார்கள் பற்றிப் பல்வேறு அறிஞர்கள் வழங்கியுள்ள கருத்துக்களை எல்லாம் தொகுத்துத் தந்ததுடன், தமது ஆய்வில் கண்ட புதிய உண்மைகளையும் தந்துள்ளார். அவை தொகையடியார் எண்ணிக்கை ஒன்பது என உள்ள மரபு சரியானதே என்ற கருத்திற்கு அரண் செய்கின்றன. அவை:

1. இராசராசபுரம் என்னும் தாராசுரத்தில் இரண்டாம் இராசராசனால் கட்டப்பெற்ற கோயிலின் கருவறைச் சிற்பங்களில், நாயன்மார் வரலாற்றுச் சிற்பங்களின் இடையில் தொகையடியார் ஒன்பதின்மருக்கும் ஒன்பது சிற்பங்கள் உள்ளன என்பதும்,
2. சிதம்பரத்தில் “நவலிங்கக் கோயில்” என்றும், “திருத்தொண்டத் தொகையீச்சுரம்” என்றும் பெயருடைய சிறு சிவன் கோயில் இருப்பதும், அங்கு ஒன்பது சிவலிங்கங்கள் நிறுவப்பெற்றிருப்பதும் ஆகும். இப்பெயர் கல்வெட்டிலும் உள்ளது என்றும் அடிக்குறிப்பில் குறித்துள்ளார்.

இத்துடன், இந்நூலில் தாராசுரக்கோயில் சிற்பங்களின் நிறுப்படங்களையும், தொகையடியார் ஒவ்வொருவரைப் பற்றியும் அமையும் இயலோடு இணைத்துள்ளார்.

மற்றோர் ஆய்வும் செய்கின்றார். திருத்தொண்டத்தொகை, திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி, திருத்தொண்டர் புராணம், திருத்தொண்டர் புராண சாரம், சேக்கிழார் பிள்ளைத் தமிழ் ஆகிய நூல்களில் தொகையடியார் பற்றி வரும் செய்திகளைக் கோவையாகத் தந்து, இலக்கிய நோக்கிலும் வரலாற்று நோக்கிலும் ஆராய்ந்து விளக்கம் தருகின்றார். அவர் அவ்வாறு கூறும் ஆய்வுக் கருத்துக்கள் சிலவற்றைக் காண்போம்:

1. “தில்லைவாழ்ந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்” என இறை வாக்காக எழுந்த அடி, “தனிப்பட்ட சிவனடியார்களை மட்டும் பாடுவதோடு அமைந்துவிடாது, தொகையாக (கூட்டமாக) அமைந்த அடியார்களையும் பாடுக” என்று ஆரூரர்க்கு உணர்த்துவதாக அமைகிறது;
2. தொகையடியார்களில் இரண்டு கூட்டத்தாரே ஊரால் குறிக்கப் பெறுகின்றனர். இது இத்தலங்களின் தனிப்பெருமை. தில்லைவாழ்ந்தணரின் பெருமையை - அதாவது அவர்கள் சிவகணங்கள் என்பதை - திருஞானசம்பந்தர் தில்லைக்குச் சென்றபோது இறைவன் உணர்த்தினான். அதுபோல, திருவாரூரில் பிறந்தவர் அனைவரும் சிவகணங்களே என்பதை, ஆசாரம் நிறைந்து, தீட்டுக் கருதும் நமிநந்தியடிகள் மூலம் இறைவன் உணர்த்துகின்றான்.

இந்த வகையில் பார்த்தால் இது ஓர் ஆய்வு நூலே எனத் தெளிவாகக் கூறலாம். நூலாசிரியர் அடக்கம் பற்றித் தொகைநூல் என்று கூறிக்கொள்கிறார். அவர் அடிக்குறிப்புக்களாகத் தந்துள்ள பல செய்திகள் அரிய செய்திகளாகும்.

சிவனடியார்கள் பல்வகையினர்; பல்வேறு கூட்டத்தார் என்பதைத் தொகையடியார் பெயர்களிலிருந்து ஊகிக்க முடிகிறது. ஆனால் அது பற்றித் தமிழலகம் விரிவாக அறிந்து வழிபடும் முறையில், எஸ்ஸாரெம் அவர்கள் இந்நூலின் வழியே பெரிதும் துணை புரிந்துள்ளார்கள். அவர்கட்கு என் மனமார்ந்த பாராட்டுக்கள்.

அன்புள்ள

சுப. அண்ணாமலை

திருச்சி, டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார் வரவாற்று ஆய்வு மைய

இயக்குநர்

டாக்டர் இரா. கலைக்கோவன் அவர்கள்

வழங்கிய

அணிந்துரை

‘நல்லவை பெருக வேண்டும் நாடெல்லாம் வாழ வேண்டும்’ என்ற நல்லெண்ணத்துடன் தொகையடியார் நூலைத் தொகுத்தளித்துள்ள திரு. எஸ்ஸாரெம் மலேசிய மண்ணில் தமிழ் மணம் பரப்பிவரும் பெருந்தகை. தம் எழுத்துப் பணிகளுக்கு ஆக்கப்பூர்வமான உதவிகள் செய்து, வற்புறுத்தி, வழிகாட்டி இந்நூலைத் தொகுத்தளிக்குமாறு செய்த இதய தெய்வமாய்த் தம் வாழ்வரசியாரைக் கொண்டாடும் இப்பெருந்தகை, ஏறத்தாழ முப்பத்தைந்து ஆண்டுகள் உழைத்துக் கற்று, கற்றதைத் தெளிவுறச் சிந்தித்து, அய்யம் திரிபற ஆராய்ந்து இத்தொகுப்பு நூலை உருவாக்கித் தந்துள்ளார்.

‘நம்பி விதைத்த வித்து’ என்று திருத்தொண்டத்தொகையைக் குறிப்பிடும் திரு. எஸ்ஸாரெம், அதில் கூறப்பட்டுள்ள அறுபத்து மூன்று தனியடியார்களை விடுத்துத் தொகையடியார்களை மட்டும் விரித்துக்கூற முற்பட்டதற்குக் காரணமுண்டு. ‘தொகையடியாரைக் காலவரம்பு கடந்த அடியார்கள்’ என்று புலப்படுத்தும் மா. இராசமாணிக்கனாரின் சிந்தனைக் கீற்றையே அடித்தளமாகக் கொண்டு, வரலாறு தெரிந்து வகைப்படுத்தப் பட்டவர்களைக் காலப்பரிமாணத்துக்குட்பட்டவர்களாய்த் தவிர்த்து, கால எல்லைக்குள் வராத திருக்கூட்டத்தினரையே தமிழ்கூறும் நல்லுலகிற்கு அழுத்தமாக அறிமுகம் செய்யக் கருதி, திரு. எஸ்ஸாரெம் இந்நூலைத் தொகுத்தளித்துள்ளார்.

தொகையடியார்களை ஒன்பது திருக்கூட்டங்களில் அடக்கிப் பாடினார் சுந்தரர். இவ்வொன்பது திருக்கூட்டங்களையும் விரிவாக வகைப்படுத்தும் திருத்தொண்டர் புராண வரலாறு. இக்கூட்டத்தாரை இறை வடிவங்களாகவே உருவகித்துத் தில்லையில் சிவகங்கைத் தீர்த்தத்தின் வடக்கே, வடக்குக் கோபுரத்தை அடுத்துள்ள நவலிங்கக் கோயிலில் லிங்கங்களாக எழுந்தருளச் செய்துள்ளனர். முக்தியடைந்த பெருமக்களை உருவமைக்க முடியாதபோது சிவலிங்கமாய்த் தாபித்து வழிபடலாமென்று ஆகமங்கள் கூறும் கூற்றைக் கருத்தாய்க் கொண்டே திருத்தொண்டத்தொகை ஈசுவரமான இத்திருக்கோயிலில் ஒன்பது தொகையடியார்க்கும் குறியீட்டு விளக்கமாக இவ்வொன்பது லிங்கங்கள்

அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கோயில் அமைந்துள்ள வடக்குக் கோபுர வாயில் வழியாகவே திருத்தொண்டத்தொகை பாடிய சுந்தரர் தில்லைக் கோயிலுள் சென்றார் என்பதை நினைவுகூர்ந்து மகிழும் திரு.எஸ்ஸாரெம், இரண்டாம் இராசராசரின் இராஜராஜேசுவரத்து வேதிக் கண்டத்திலுள்ள தொகையடியார் சிற்பங்களையும் நுணுகி ஆராய்ந்து திருத்தொண்டத் தொகையோடு பொருத்திப்பார்த்து விவரித்துள்ளமை அவரது ஆய்வுநோக்கிற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

இராஜராஜேசுவரத்திலுள்ள திருத்தொண்டர் சிற்பத் தொகுதிகள் இந்நாள்வரையிலும் விரிவான ஆய்வுகளுக்கு உட்படுத்தப்படாதபோதும், அடையாளப்படுத்தப்படும், மேலோட்டப் பார்வைகளுக்கு இலக்காகியும் சில நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. இச்சிற்பங்களின் கீழே அவற்றுக்கான விளக்கம் வெட்டுவிக்கப்பட்டிருப்பதாக மா. இராசமாணிக்கனார் தம் சைவ சமய வளர்ச்சியில் எழுதியிருப்பதாகத் திரு.எஸ்ஸாரெம் குறிப்பிட்டுள்ளார். கோயிலில் இச்சிற்பங்கள் வெட்டப்பட்டுள்ள வேதிக் கண்டப் பகுதியின் மேற்கம்பிலேயே இச்சிற்பங்கள் யாரைக் குறிக்கின்றன என்ற தகவல் கல்வெட்டாய் வெட்டப்பட்டுள்ளது. இத்திருக்கோயிலில் உள்ள பெரும்பாலான சிற்பங்கள் இப்படிக் கல்வெட்டுகளால் அடையாளப்படுத்தப் பட்டுள்ளமை இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வடியார் சிற்பத் தொகுதிகளை விரிவான ஆய்வுக்கு உட்படுத்தியிருக்கும் டாக்டர் மா.இராசமாணிக்கனார் வரலாற்றாய்வு மைய ஆய்வர்கள் இது குறித்த விரிவான ஆய்வுக் கட்டுரையொன்றை மையத்தின் ஆண்டு ஆய்விதழான வரலாறு இதழில் வெளியிடவுள்ளார்கள். இவ்வாய்வு, இச்சிற்பத் தொகுதிகளின் கலை வரலாற்று முக்கியத்துவத்தையும், முதன்மைத் தன்மையையும் நிறுவுவதாக அமையவல்லது.

‘தில்லைவாழ் அந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்’ என்று தொகை விரிவைத் தொடங்கும் திரு.எஸ்ஸாரெம், தெய்வ வேதியராய், அகம்படித் தொண்டர்களாய் அவர்களைக் காட்டுகிறார். கல்வெட்டுகள் சிலவற்றில் இடம்பெறும் அகம்படிப் பெண்கள் நினைவுக்கு வருவதைத் தவிர்க்கமுடியவில்லை. மேலும் சில கல்வெட்டுகள் அகம்படியார், அகம்படிமை, அகம்படி மற முதலிகள் என்று ஊழியம் செய்வாரைக் குறிக்கின்றன. இக்கல்வெட்டுச் சொல்லே பின்னாளில் அகமுடையாராயிற்றோ? எது எப்படியாயினும் அகம்படித்தொண்டு தொடர்ந்து காலங்காலமாய் நடைபெற்று வந்ததை அறியமுடிகிறது. இத்தில்லையந்தணர்களின் வரலாற்றை ஆராய்ப்புகுந்த திரு.எஸ்ஸாரெம், அவர்தம் இறுமாப்பையும் அதற்கான காரணத்தையும் ஊகித்து வெளியிட்டிருப்பது பன்னிரு திருமுறைகளின்மேல் அவருக்குள்ள ஈடுபாட்டைத் தெற்றெனக் காட்டுகிறது. மூவர் தமிழை உலகறியச் செய்வதில் அந்தணர்கள் அன்று மட்டுமா ஆர்வம் காட்டவில்லை, இன்றுந்தான்! பேராசிரியப் பெருந்தகை

வ.சுப.மாணிக்கனார் இதற்கென எடுத்த முயற்சிகளெல்லாம் விழலுக்கிறைத்த நீராகவே ஆயின. தடித்த தோலினராய்த் தமிழர் உள்ளவரும் திருமுறைகளுக்கு மட்டுமல்ல தமிழுக்கும் இதுவே கதி.

பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் பகுதியில், இந்தச் சொற்றொடர் ஒருவரைக் குறிக்கிறதா அல்லது பலரைக் குறிக்கிறதா என்று விவாதித்து முடிவு காண்பதில் ஆர்வம் காட்டும் திரு.எஸ்ஸாரெம், இதற்காகப் பலர் கூற்றுக்களை ஆராய்ந்துள்ளார். தாராசுரத்திலுள்ள சிற்பத்தையும் வெள்ளைவாரணர் பார்வையில் நுட்பமாக நோக்கியுள்ளார். விதி மார்க்கம், பக்தி மார்க்கம் எனும் இருவகைப் பூசனை முறைகளையும் விளக்கிப் பல்வேறு வகையான விவாதங்களுக்குப் பிறகு மெய்யடிமைத் தொண்டர்களே இப்பொய்யடிமையில்லாத புலவர்கள் என்ற முடிவையெடுத்திருக்கும் பாங்கு பாராட்டற்குரியது. அந்த முடிவையும் தாமெடுத்த முடிவுபோல் காட்டாது சேக்கிழார் கூற்றாகவே அமைத்திருப்பது நூலாசிரியரின் ஆன்றவிந்தடங்கிய சான்றாண்மைக்குக் காட்டாய் அமைந்துள்ளது.

மேலவர்க்கும் மேலானாராய்ப் பத்தராய்ப் பணிவாரைச் சுட்டும் நூலாசிரியர் அவர்தம் இலக்கணமாய் உமாபதி சிவாச்சாரியார் கூறும் எட்டுக் குணங்களைப் பட்டியலிட்டு அவை ஒவ்வொன்றையும் விரிவாக ஆராய்ந்துரைக்கிறார். கீதையில் கண்ணன் பேசும் 'நீ எதைச் செய்தாலும், வேள்வி செய்தாலும், ஐயமிட்டாலும், எத்தவம் புரிந்தாலும், அதை எனக்கு அர்ப்பணமாகச் செய். அவ்வாறு செய்யும்போது நன்மை தீமைகளைப் பயக்கின்ற வினைத்தளைகளிலிருந்து நீ விடுபடுவாய்; விடுபட்டு என்னை யடைவாய்', என்ற அறிவுரையைச் சிவார்ப்பணத்திற்கு எடுத்துக் காட்டாக்கி, இத்தகு நெறி வாழும் பக்குவத்தாரே பத்தராய்ப் பணிவார் என்று அடையாளப்படுத்துகிறார்.

பரமனையே பாடுவார் இறைவனுக்கு மிக உகந்தவர்கள் என்பதில் யாருக்கு என்ன அய்யமிருக்கமுடியும். 'நாடும், நகரமும், நற்றிருக் கோயிலும் தேடித் திரிந்து சிவபெருமான் என்று பாடுமின்' என்று வேண்டுகோள் வைக்கும் திருமுலரும், கூத்தன் இசை ஆர்வலன் என்பதைத்தானே மறைமுகமாக எடுத்தோதுகிறார். 'அர்ச்சனை பாட்டேயாகும் ஆதலால் மண்மேல் நம்மைச் சொற்றமிழ் பாடுக', என்று அருளாளர்க்குத் திருவாய் மலர்ந்தருளியவனே அந்த இறைவன்தானே. தமிழ் மட்டுமா, வடமொழி, தேசிகமென அனைத்திலும் பாடுமாறு சேக்கிழாரே கூறவில்லையா? நூலாசிரியரின் பரந்துபட்ட அறிவு பரமனையே பாடுவாரை யாவரென்றும், அவர் பாடும்மொழி எது எது என்பதையும் விளக்கப்படுத்துவதில் துலக்கமாய் ஒளிக்கிறது.

சிவத்தடைந்த சித்தத்தார் பகுதியில் அஷ்டாங்க யோகம் விளக்கப்பெற்றுள்ளது. முழுதுணர்ந்தோராய்ச் சுட்டப்படும் சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைத்தவர்கள், இவ்வஷ்டாங்க யோகத்தில் வல்லவர்களாகவும், குண்டலினி சக்தியை அநுபவித்தவர்களாகவும் அமைந்திருத்தல் வேண்டுமென்னும் நூலாசிரியர், திருவாருர்ப் பிறந்தவர்கள் சிறப்பத்தை விளக்கும் போது, 'திருக்கோயில் முன்றிலில் அடியார் நால்வர் அமர்ந்திருக்க, அவர்களின் அருகே மரமும், மரத்தில் பறவைகளும், அருகே பசுவும் காணப்பெறுகின்றன. திருவாருரில் வேற்றுமைதெரிந்த நாற்குலத்துப் பிறந்த மக்களே அன்றிப் பசு-பறவை முதலிய மன்னுயிர்களும் சிவ கணங்களாகப் போற்றத்தக்க சிறப்புடையன' எனப் புலப்படுத்தியிருப்பது, அவரது பரந்து விரிந்த மனத்தையும், அனைத்து உயிர்களின் பால் அவருக்குள்ள நேயத்தையும் உள்ளங்கைக் கணியாய்க் காட்டியிருக்கிறது.

முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவாரைச் சிவவேதியரென்று குறிப்பிடுகிறார் சேக்கிழார். அவர்களைப் பரார்த்த பூசையினர் என்கிறார் நூலாசிரியர். அர்ச்சனை பற்றிய விளக்கங்களும், விவாதங்களும் இப்பகுதிக்குச் சிறப்பு சேர்க்கின்றனவென்றால், கருவறையில் பெண்கள் பற்றிய குறிப்பும் அதன்வழி ஆசிரியர் கொள்ளும் முடிவும் இப்பகுதியின் முத்தாய்ப்பாய் அமைந்துள்ளதாய்க் கூறலாம். இப்பகுதியின் அடிக்குறிப்புகளில் 29ஆம் எண்ணிடப்பட்டுத் தரப்பட்டுள்ள தரவுகள் குறிப்பிடத்தக்கன. எத்தகுபாடுபட்டு, எத்தனை திருக்கோயில்களில் நேர்முகம் கண்டு இத்தரவுகள் சேர்க்கப் பட்டனவோ நாமறியோம்! ஆனால் இவற்றின் பின்னணியில் நூலாசிரியரின் விடாமுயற்சியும், உழைப்பும், தரவு தொகுக்கும் திறமையும் பளிச்சிடுகின்றன.

முழுநீறு பூசிய முனிவர்களைப் படம்பிடிக்குமிடத்துத் திருநீற்றின் பெருமைகளைப் பல்லாற்றானும் விதந்தோதும் நூலாசிரியர், அங்கும் கண்ணனைத் துணைக்கழைத்துள்ளார். கலியுகத்தின் வெம்மையைத் தணிக்க முனிவர், சித்தர்க்கு உதவவல்ல உறுபொருட்களாக ஐந்தினைக் கூறும் கண்ணபிரான், அவற்றுள் திருநீற்றை ஐந்தாம் நிலையில் வைத்துப் போற்றுவதை அடிக்குறிப்புடன் காட்டித் திருநீற்றைச் சைவத்திருநீறு, வைதீகத் திருநீறு என்று கச்சியப்பர் இருவகையாகப் பிரிப்பதையும் சுட்டித் திருநீற்று வகைகளை வரிசைப்படுத்தி, நிரந்தர நீறு எது என்பதையும் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

'அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தோர்', நூலாசிரியரை மிகவும் கவர்ந்த தொகையடியாராக அமைந்துள்ளது. 'அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் பற்றிய குறிப்பு மனித சமுதாயத்தின் நல்லோர்க்கு நம்பி எடுக்கும் மாபெரும் வழிபாடு' என்று மகிழ்ந்துரைக்கும் நூலாசிரியர், இதனால் காலம், இடம் கடந்த நோக்கை ஆரூர் முன்வைத்துள்ளதாகக் கணிக்கிறார். 'அறியாது

உடம்படல்' உத்தியில் இதையடக்கும் அருணை வடிவேலனாரின் கருத்தைப் பின்பற்றி எக்கால, எவ்விட அடியாரும் பெருமைக்குரியோரே என்று களிகொண்டு நூலாசிரியர் உருகும் இடம் நெஞ்சைத் தொடுகிறது.

பின்னிணைப்பாகத் திருத்தொண்டத்தொகை, தொகையடியார் பற்றிய திருத்தொண்டர் அந்தாதி, திருத்தொண்டர் புராணசாரம், திருத்தொண்டர் புராணப் பாடல்கள் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றிற்கான அரும்பதவுரையும் தரப்பட்டுள்ளது. நால்வேதம், முத்தீ, புளியங்குடி, சைவ அநுட்டான மந்திரம் பற்றிய விளக்கங்களும், அநுட்டானப் பகுதியும், முத்திரைகளை விளக்கும் படங்களும் இணைப்பில் தரப்பட்டுள்ளன. தொகுப்பிற்குத் துணைபுரிந்த நூல்களின் பட்டியல் இறுதியாக உள்ளது.

திருத்தொண்டத்தொகையில் சுந்தரர் குறிப்பிடும் ஒன்பது திருக்கூட்டத்தாரைப் பற்றி இத்தனை விரிவான ஆய்வுநூல் இதுவரை வெளிவந்ததில்லையென்றே கருதுமாறு அனைத்தறிஞர்தம் கருத்துக் களையும் நன்கு உள்வாங்கி ஒரு பால் கோடாது சிந்தித்து, பெற்ற தெளிவை அனைவரிடமும் பகிர்ந்து கொள்ளும் வாயிலாய் இத்தொகுப்புநூலை உருவாக்கியுள்ள நூலாசிரியரை எத்தனை பாராட்டினாலும் தகும். எளிய, இனிய தமிழில் கருத்துக்களைக் குழப்பத்திற்கிடமின்றி நிரலே சொல்லி, முரண்களையும், குறைகளையும் தயக்கமின்றித் தக்க சான்றுகளுடன் எடுத்துக்காட்டி, முடிவுகளை முன்வைக்கும் ஆய்வுப் பாங்கு ஆசிரியருக்கு மிக இயல்பாகக் கைவந்துள்ளமை வியத்தகு உண்மையாகும். யார் மனமும் புண்படாதவாறு மாற்றுக் கருத்துக்களைச் சொல்லும் பக்குவம் இந்நூலில் பரவலாகக் காணப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இந்நூலைப் பன்னிரு திருமுறை வளர்ச்சி மையம் வெளியிட்டிருப்பது பெருமைக்குரிய பணியாகும். திருமுறைகளில் மட்டுமல்ல, வாழ்வியலில் ஈடுபட்டுள்ள யாரும் ஆர்வத்துடன் படித்துப் போற்ற வேண்டிய தகுதிபெறும் இத்தொகுப்பினை உருவாக்கிய திரு. எஸ்.ஸாரெம், அந்தப் பரமன் திருவருளாலும், தம் வாழ்வரசியாரின் துணையாலும் இதுபோல் பல்லாற்றானும் பயன்தரத்தக்க நூல்கள் பல படைத்திடல் வேண்டும்.

இரா.கலைக்கோவன்
48, புத்தூர் நெடுஞ்சாலை,
திருச்சிராப்பள்ளி - 620 017

உ

சிவமயம்

ஆயிர வெள்ளம் வாழிய பலவே

திருச்சிற்றம்பலம்

சொல்லும் பொருளும் தொடரா அருள்நினைவில்
சொல்லும் படிக்குஅருள்நீ செய்தாய், பராபரமே!

- தாயுமானவர்

1965ஆம் ஆண்டில் தொடங்கிய அடியேனின் ஆன்மிகநூல் தொகுப்புப் பணி, ஈராமிரத்தாவது ஆண்டின் இறுதியில் இந்நூலுடன் நிறைவு பெறுகிறது.

“திருமுறை வழிபாடு, நீ நாளும் நினை நெஞ்சே, வாரம் முழுதும் வந்திப்போம், ஞானப்பேர் நவில வைத்தார், நகரத்தார்களின் குலதெய்வங்கள், பருவநாள் விழாக்களும் பலன்தரும் விரதங்களும், நேற்றைய நினைவுகள்” போன்ற, என் நினைவில் நிற்கக்கூடியவையாய் அமைந்த சில நூல்களைத் தொகுத்து வெளியிட இறையருள் துணை நின்றது.

இப்போது சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் திருத்தொண்டத் தொகையில் பாடப்பெற்ற தொகையடியார் ஒன்பதின்மரைப் பற்றிய சில தகவல்களைச் சமயச் சான்றோர்களின் நூல்கள் - கட்டுரைகளிலிருந்து திரட்டிப், புகைப்படங்கள் சிலவற்றை இணைத்துச் சிறு நூலாக்கிப், பன்னிரு திருமுறை வளர்ச்சி மையத்தின் வழி வெளியிடுவதற்கு அருள்புரிந்த - உடல்-உள்ள வலிமைகளை வழங்கிய என் வழிபடு தெய்வமான கோர்ட்டுமலைக் கணேசரின் பொற்பாதங்களைப் போற்றி வணங்குகின்றேன்.

தக்க அறிவுரைகளையும், திருத்தங்களையும் வழங்கியதோடு அணிந்துரைகளும் வழங்கிய மதுரை தியாகராசர் கல்லூரி மேனாள் தமிழ்த் துறைத் தலைவரும், முதல்வருமான பேராசிரியர் முனைவர் சுப. அண்ணாமலை அவர்களுக்கும், திருச்சி டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார் வரலாற்று ஆய்வு மைய இயக்குநர் முனைவர் இரா. கலைக்கோவன் அவர்களுக்கும், இந்நூலினை வெளியிடும் பன்னிரு திருமுறை வளர்ச்சி மையத்திற்கும், குறிப்பாக அதன் தலைவர் திரு. ஆ. ஆதிமூலத்திற்கும், இந்நூலினை அழகுற வடிவமைத்து-அச்சிட்டுக் கொடுத்துள்ள திருவாளர்கள் காரைக்கிழார், ஆர்.கிருஷ்ணமூர்த்தி ஆகியோருக்கும், இந்நூலினை வாங்குவதன்வழி மையத்துக்கு நிதி திரட்ட உதவும் நல்ல உள்ளங்களுக்கும் என் இதய பூர்வமான நன்றி உரியது.

எல்லாரும் இன்புற்று இருக்க நினைப்பதுவே
அல்லாமல் வேறொன்று அறியேன், பராபரமே!

- தாயுமானவர்

நல்லவை பெருக வேண்டும்
நாடெலாம் வாழ வேண்டும்.

அன்புடன்,
எஸ்ஸாரெம்
தொகுப்பாளன்

உ
சிவமயம்

தொகையடியார்

தொகை பிறந்தது

“தண்கயிலை யதுநீங்கி, நாவ லூர்வாழ்
சைவனார் சடையனார் தனய னாராய்,
மண்புகழ் அருட்துறையான் ஓலை காட்டி
மணம்விலக்க, வன்தொண்டர் அதிகை சேர்ந்து,
நண்பினுடன் அருள்புரிய, ஆகுர் மேவி,
நலம்கிளரும் பரவைதோள் நயந்து வைகித்,
திண்குலவும் விறன்மிண்டர் திறல்கண்டு ஏத்தும்
திருத்தொண்டத் தொகைஅருளால் செப்பி னாரே.”

- கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசாரியார்,
“திருத்தொண்டர் புராணசாரம் - 2”

உ

சிவமயம்

தொகை பிறந்தது

ஆரூரர் அவதரித்தார்

**“மாத வம்செய்த தென்திசை வாழ்ந்திடத்
தீ(து)இ லாத்திருத் தொண்டத் தொகைதர...”**

(தீருத்தொண்டர் புராணம் 35)

(பெருந்தவம் செய்த நிலவுலகின் தென்பகுதி வாழ்வடையவும், உயிர்களுக்கு உள்ள ஆணவம் முதலாகிய தீமைகளை எல்லாம் அகற்ற வல்லதாகிய திருத்தொண்டத் தொகை என்னும் நிதியை உலகுக்கு வழங்கவும்) நிலவுலகில் அவதரித்தவர், நம்பி ஆரூரர் என்னும் நாமம் கொண்ட ஆலாலசுந்தரர்.

கமிலையில் உமையம்மைக்குச் சிறப்பாக ஏவல் செய்துவந்த சேடியர் இருவரில் ஒருவரான கமலினியார் (மற்றவர் அந்நிதிதையார்), இறைவனின் ஆணையால் திருவாரூரில் கணிகையர் குலத்தில் கதிர்மணி பிறந்தாற் போன்று, பரவையாராகப் பிறந்திருந்தார்.

வானில் எழுந்த நாதம்

இறைவனால் தடுத்தாட்கொள்ளப் பெற்றதைத் தொடர்ந்து, பல தலங்களுக்கும் சென்று பதிகங்கள் பாடி வழிபட்டுக் கொண்டு வந்த சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், தில்லையில் இறைவனின் தனிப்பெருங் கூத்தினைக் கண்டு தாங்கொணா மகிழ்ச்சியில் திளைத்திருந்த வேளையில்,

“..... தரளம்

ஏறிபுனல் மறிதிரைப் பொன்னி

மடுத்தநீள் வண்ணப் பண்ணைஆ ரூரில்

வருகநம் பால்.....”

(தீ.பு:254)

(முத்துகளை அலைத்துவரும் காவிரியால் பெருகிய வளமுடைய வயல்கள் சூழ்ந்த திருவாரூரில் உள்ள நம்மிடத்து வருக) என்று வான்ஒலி (அசரீரி) ஒன்று எழுந்தது.

தொடர்ந்து பல தலங்களையும் வழிபட்டுக் கொண்டு திருவாரூருக்குச் சென்ற சுந்தரர், அங்கு புன்முறுவலுடன் விளங்கும் சிவந்த வாயையும், வில்லை ஒத்த நுதலின் கீழே வேல் ஒத்த கண்களையும் உடைய ஒளி பொருந்திய அணிகலன்களைப் பூண்ட பரவையாரைக் கண்டார்.

முன்பு கயிலாயத்தில் பெருமான் விதித்த ஆணை இருவரையும் சேரும்படி கூட்டுவித்தது ஆதலின், பரவையாரும் ஆணழகரைக் கண்டார். இருவரையும் இறைவன் இணைத்து வைத்தான்.

அண்ணலும் நமக்குப் புறம்பு

பரவையாரோடு சேர்ந்து வாழ்ந்து வந்த நாளிலும், பூங்கோயில் நாதராம் புற்றிடம் கொண்டாரை நம்பியாருரர் மறக்கவில்லை.

ஒருநாள் அண்ணல் கோயிலுக்குச் சென்ற ஆருரர், அங்கு தேவாசிரியன் மண்டபத்தில் கூடியிருந்த அடியவர்களைக் கண்டு,

**“..... இவர்க்(கு)யான் அடியே னாகப்
பண்ணுநாள் எந்நாள்**”

(தி.பு:335)

(இந்தத் திருத்தொண்டர் கூட்டத்தில் என்னையும் ஒருவனாக்கிக் கொண்டு, அடியார்களுக்கு அடியானாகச் செய்யும் நாள் எந்நாளோ?) என்று எண்ணியவாறே இறைவனை வழிபடச் சென்றார்.

அடியாரை முதலில் வணங்கிய பின்னரே ஆண்டவனை வணங்கச் செல்ல வேண்டும் என்னும் கொள்கை உடையவராய் அங்கு வீற்றிருந்த விறன்மிண்டருக்கு, ஆருரரின் இச்செயல் அடியாரை அவமானப் படுத்துவதாகத் தென்பட்டது. “நம்மை மதியாமல் செல்லும் நம்பியாருரனும், அவனை ஆட்கொண்ட அண்ணலும் நமக்குப் புறம்பு” என்று சீறினார் விறன்மிண்டர்.

இதனை அறிந்துதானோ என்னவோ, இறைவன் அடியார்களின் அளப்பரிய அருமை பெருமைகளை ஆருருக்கு உணர்த்தி, “இம்மை மறுமைகளைக் கடந்த இந்த அடியார்களை நீ சென்று அடைவாயாக!” என்று அருளினான்.

மேலும், “விதிப்படி அவர்களை நீ வணங்கி, நிறைந்த செந்தமிழ்ப் பாக்களால் குற்றமில்லாத உண்மைத் தன்மையாலே அவர்களைப் பாடுக!” என்றும் பணித்தான்.

**“அர்ச்சனை பாட்டே ஆகும், ஆதலால் மண்மேல் நம்மைச்
சொற்றமிழ் பாடுக!.....”**

(தி.பு:216)

என்று அருளிய - தன்னைப் பாடுமாறு முன்னர் திருவெண்ணெய் நல்லூரில் பணித்த அதே அண்ணல், இப்போது, அடியாரின் புகழை - பெருமைகளைப் பாடப் பணிக்கிறான்; அடியார் வரலாறு பிறக்க அடிகோலுகிறான்.

“இவர்களை எப்படிப் பாடுவேன்? அதற்கு யான் ஆர்? பாடப் பணித்த ந்யே அதற்கான பாடும் தன்மையையும் தந்தருள வேண்டும்” என்று வேண்டி நின்றார் ஆரூரர்.

உலகு உய்யும் மொழி

அப்போதுதான் மலைபயந்த தூயவளைத் தன் இடப்பாகத்தே கொண்டவனான மாதொருபாகன்,

**“தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்” என்று
எல்லையில்லாப் புகழாரை எடுத்த(து)இசைப்பா மொழி” என்றார்.”**

(சீ.பு:345)

(“தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்” என்று தொடங்கி, எல்லையில்லாப் பெரும் புகழ் உடையவர்களாகிய இவ்வடியார்களைத் துதித்துப் புகழ்மாலை பாடுவாயாக!” என்று அருளினார்.)

முன்பு தன்னைப் பாடுமாறு பணித்தபோது, “என்பெயர் பித்தன்” என்றே வைத்துப் பாடுவாயாக!” என்று ஒரு சொல்லை மட்டுமே அருளிய இறைவன், இப்போது, “தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்” என்று, பாட்டின் முதல் அடியினுடைய பாதியையே அருளியது, அடியார்களின் பெருமையை அறிவுறுத்துவதாக அமைகிறது.

மேலும், இறைவாக்காக எழுந்த இந்த அடி, “தனிப்பட்ட சிவனடியார்களை மட்டும் பாடுவதோடு அமைந்து விடாது, தொகையாக (கூட்டமாக) அமைந்த அடியார்களையும் பாடுக!” என்று ஆரூரருக்கு உணர்த்துவதாகவும் அமைகிறது என்றும் கொள்ளலாம். (இதைத் தவிர நம்பியாரூரர் தொகையடியார் ஒன்பதின்மரைப் பாடியதற்கான காரணம், திருத்தொண்டர் புராணத்தில் வேறெங்கும் கூறப்பெறவில்லை.)

இறைவன் ஆணையை - அருளுரையைச் சிரமேற் கொண்ட ஆரூரர்,

**“தம்பெருமான் கொடுத்தமொழி முதலாகத் தமிழ்மாலைச்
செம்பொருளால் திருத்தொண்டத் தொகையான திருப்பதிகம்...”**

(சீ.பு:348)

(இறைவன் அடி எடுத்துக் கொடுத்த மொழியை முதலாக வைத்துத் திருத்தொண்டத் தொகை என்னும் திருப்பதிகத்தை) உலகம் புகழப் பாடிச் சிவனடியார்களின் எதிரே சென்று வணங்கி நின்றார்.¹

திருவாரூரில் எழுந்த இந்தத் திருத்தொண்டத் தொகையில், நம்பியாரூரர் அறுபது தனியடியார்களையும், ஒன்பது தொகையடியார்களையும் மட்டுமே பாடியுள்ளார்² என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தம் பெற்றோரான சடையனாரையும், இசைஞானியாரையும் குறிப்பிட்டு, அவர்களின் அன்புக்குரிய மகன் என்று கடைசிப் பாட்டில் சுந்தரர் பாடியிருப்பதை வைத்து³, அவர் 62 தனியடியார்களைப் பாடியிருப்பதாக வித்துவான் சி. அருணைவடிவேல் முதலியார் கூறுகிறார்⁴. மேலும், நம்பியாரூரர் இங்கு தம்மை ஒரு தனியடியாராக ஒதாவிட்டாலும், “ஆருரன் ஆருரில் அம்மானுக்கு ஆள்” என்று, “எல்லா அடியார்க்கும் அடியவர்” என்றும் அருளிச் செய்திருப்பதால், அவரையும் சேர்த்து அடியார் அறுபான்முவர் (63) ஆயினர் என்பது பெறப்படும் என்றும் அவர் சொல்கிறார்⁵.

அருள் மாக்கவி

திருவாரூர் இறைவன் சுந்தரருக்கு வழங்கிய “தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்” என்னும் அடி, திருத்தொண்டத் தொகையின் முதல் பாட்டை முழுமையாகப் பார்க்குமிடத்து, எட்டின் ஒரு பகுதி (அரைக்கால், 1/8)தான். எஞ்சிய முக்காலே அரைக்கால் பகுதி (7/8) சுந்தரர் பாடியதாகும். இதனைச் “சேக்கிழார் பிள்ளைத் தமிழில்”, மகாவித்துவான் திரிசிரபுரம் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள்,

**“கார்கொண்ட சோலைதழ் ஆருரர் ஓர்அரைக்-
கால்,நம்பி ஆருரர்முக்-
கால்அரைக் கால்ஆக முடிவுசெய்து அருள்மாக்க-
கவி....”**

(காப்புப் பருவம், - தில்லைவாழ் அந்தணர்)

என்று மிக அழகாகக் குறிப்பிடுகிறார். (கார் - மேகம்; ஆருரர் - திருவாரூர்த் தியாகேசர்; நம்பிஆருரர் - சுந்தரர்; மாக்கவி - சிறந்த பாடல்)

உலகத் தலைவர்கள்

பல்வேறு காலத்தில், பல்வேறு பகுதிகளில் வாழ்ந்த பல்வேறு பெருமக்களை ஒன்றுபடுத்தி, அடியார்கள் என்ற பெயரில் திருத்தொண்டத் தொகை பாடிச் செல்கிறது.

அடிமைத்திறம் அல்லது தொண்டு என்ற பண்பாட்டுக்கு ஓர் இலக்கணம் வகுத்து, அந்த இலக்கணப்படி வாழ்கின்றவர்கள் யாவராயினும் அவர்கள் அடியார்கள் அல்லது தொண்டர்கள் என்று வரையறுத்துக் கொள்கிறார் ஆருரர்.

வேறுபாடு ஒன்றும் கருதாது எங்கும் இறைவனைக் காணும் காட்சியில் பழகி, மக்களை எல்லாம் அவனுடைய நடமாடும் கோயிலாகக் கொண்டு, அந்தக் கோயிலுக்கு ஏதேனும் தொண்டு செய்வதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு

வாழ்பவர்களே உலகத்தின் தலைவர்கள். அவர்களில் பெரியோரும் இல்லை; சிறியோரும் இல்லை; செல்வர் என்றோ, ஏழை என்றோ இல்லை என்பதை எல்லாம் தமிழ் மக்களுக்கு எடுத்துக் காட்ட விரும்பினார் ஆருரர். தமிழர்கள் அறிந்த தொண்டர்களுையே சுந்தரர் கூறினாலும், அவர் குறுகிய நோக்கம் உடையவர் அல்லர்; எல்லாமாகிய சிவபெருமானை, என்றும் எங்கும் கண்டு குறிக்கோள் வாழ்வு வாழ்கின்ற அனைவரையும் திருத்தொண்டர்களாகவே அவர் கருதினார். அதனால்தான், பெயரிட்டுத் தொண்டர்களைச் சுட்டிய பின்னர், புதிதாகச் சில தொண்டர்களின் கூட்டங்களை அவர் சுட்டிச் செல்கின்றார் என்பர் டாக்டர் தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரனார்.⁶

மணிமகுடம்

அரசர் முதல் ஆண்டி வரையுள்ள இப்பெருமக்கள், சிவனடியார் என்ற பெயருள் அடங்குவரேனும், பொது இயல்பு என்று கூறத்தக்க ஒன்றிரண்டு பண்புகள் போக எஞ்சியவற்றில் இவர்கள் ஒருவருடன் ஒருவர் முற்றிலும் மாறுபட்டவராவர். சிவனடியார்கள் என்ற ஒருமைப்பாடு மட்டுமே இவர்களைத் திருத்தொண்டத் தொகையில் இணைய வைத்தது; பெரிய புராணம் என்னும் மணிமகுடத்தில் பதிய வைத்தது என்கிறார் பேராசிரியர் அ.ச.ஞானசம்பந்தம்.⁷

திருத்தொண்டத் தொகை என்பது சுந்தரர் கண்ட திருத்தொண்டர் கூட்டத்தின் காட்சியைச் சுட்டுவது; ஆனால் சுருக்கமாக அவர் பாடிய பாடல்கள்வழி அந்தக் காட்சியின் சிறப்பு எல்லோர்க்கும் விளங்குவதாக இல்லை. இந்த நிலையில் சுந்தரர் கண்ட காட்சியை உலகெலாம் உணர்ந்து மகிழ்ச் சேக்கிழார் தம்முடைய கடவுட் கண் கொண்டு கண்டு, தம்முடைய காப்பியத் திறனாலே நமக்குக் காட்ட முயல்வதே பெரிய புராணம் ஆகும்.⁸

எல்லையற்ற செல்வம் மக்களைக் குறிக்கோள் அற்ற வாழ்க்கை வாழுமாறு செய்து விட்டதை உணர்ந்த சேக்கிழார், தேவாரம் முதலியவற்றில் உள்ளம் தோய்ந்து, “நாயன்மார்களின் வரலாறு இன்ப வேட்டையாடும் மக்களைத் தட்டி எழுப்பி, வாழ்க்கையில் ஒரு குறிக்கோள் வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை அவர்களிடம் உருவாக்கும்” என்னும் முடிவுக்கு வந்தார். அதன் பயனாகத் தோன்றியதுதான் பெரிய புராணம் என்றும் பேராசிரியர் அ.ச.ஞா. பேசுகிறார்.

பெரியார்களின் வரலாறுகளைத் தாம் அறிந்த முறையில் பாடாமல், நம்பியாருரர் பாடிய திருத்தொண்டத் தொகை அடிப்படையிலேயே பாட வேண்டும் என்னும் வரையறையையும் சேக்கிழார் வகுத்துக் கொண்டார்.

தொகையும் விரியும்

விரிந்து பரந்த பொருள்களைத் தொகுத்துக் கூறுவதும், தொகுத்துச் சொல்லப் பெற்றவற்றை வகைப்படுத்தி விளக்குவதும், அவற்றை விரித்து விளக்குவதும், நூல் அமைக்கும் முறை நான்கினுள் மூன்றாகும்.⁹ அந்த வகையில் திருத்தொண்டத் தொகையைப் பதிகமாகவும், திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியை வகை நூலாகவும் கொண்டு, திருத்தொண்டத் தொகையின் விரியாகச் சேக்கிழார் திருத்தொண்டர் (பெரிய) புராணத்தை இயற்றி அருளினார்.¹⁰

இவ்வாறு விரிநூலாக அமைந்த திருத்தொண்டர் புராணம் 63 தனியடியார்களையும், தொகையடியார் என்று 9 கூட்டத்தினரையும் பற்றிப் பேசுகிறது; அவர்களின் பெருமைகளை - சிறப்புகளை எடுத்து இயம்புகிறது.

தொகையடியார்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது தருமையாதீன 26ஆவது குருமகா சந்நிதானம் அவர்கள், வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து காட்டிய அறுபத்துமூன்று தனியடியார்களின் வரலாற்றினை விளக்கி வாழ்வியல் படிப்பினையை ஊட்டுவதோடு அமையாது, இனி வாழ வேண்டிய வருங்காலத்தவர்களும் பின்பற்றுவதற்கு எனத் தொகையடியார்களது வரலாற்றினையும் எதிர்கால நோக்கோடு விளக்கும் பெருமை பெரிய புராணத்தின் தனிச் சிறப்பாகும் என்கிறார்.¹¹

இந்தத் தொகையடியார் ஒன்பதின்மர் யாவர் என்பதனை மாதவச் சிவஞான முனிவர்¹² பின்வருமாறு பட்டியலிட்டுப் பாடுகிறார்:

1. தில்லைவாழ் அந்தணர்கள்
21. வீஞ்சைத் - திறத்துமிகும்
22. பொய்யடிமை இல்லாப் புலவர்.....
28. அங்கணர்க்குப்
29. பத்தராய்த் தாழ்வார், பரமனையே பாடுவார்,
30. சித்தம் சிவன்பாலே சேர்த்துள்ளார்
32. பித்தன்உறை ஆரூர்ப் பிறந்தார்கள், - அத்தனையே
33. முப்போதும் தீண்டுவார், முழுநீறு பூசுவார்,
34. அப்பாஹும் ஈசன்அடிச் சார்ந்தார்

(விஞ்சை - வித்தை; திறம் - வித்தையினால் விளையும் பயன்; மிகும் - அந்தப் பயனில் திளைத்து நிற்பல்; அங்கணர் - அழகிய கண்களை உடைய சிவபெருமான்; தாழ்வார் - பணிவோர், வணங்குவோர்; அத்தன் - இறைவன். இங்கு இறைவன் திருமேனி.)

நம்பி விதைத்த வித்து

தனியடியார் 63 பேர் என்றும், தொகையடியார் 9 கூட்டத்தார் என்றும் எப்பொழுது, யாரால் எண்ணிக்கை தந்து கூறப்பெற்றதென்று வரையறுத்துக் கூற இயலவில்லை என்கிறார் பேராசிரியர் அ.ச.ஞா.¹³

ஆனால், திருத்தொண்டத் தொகையை வகைப்படுத்திய நம்பியாண்டார் நம்பிகள்தாம் அதற்கு வித்திட்டுள்ளார் என்று நாம் கருத இடமிருக்கிறது.¹⁴ திருத்தொண்டர் புராணசாரம் பாடிய கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசாரியாரும் அதை உறுதிப்படுத்துகிறார்.¹⁵ ஆனால் தொகை பாடிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அது பற்றிய எந்தக் குறிப்பையும் விட்டுச் செல்லவில்லை.

தனியடியார் அறுபான்முவரும் (அறுபத்துமுவரும்), தொகையடியார் ஒன்பதின்மரும் ஆக எழுபானிருவர் (எழுபத்து இரண்டு பேர்) என்பது குறித்தற்கு, “உலகெலாம்” என்று தொடங்கும் பாயிரச் செய்யுளைப் பதப்பிரிவு செய்து எண்ணினால், 72 எழுத்துகளால் ஆகும் வகையில் சேக்கிழார் இயற்றினார் என்று கூறுவாரும் உள் என்கிறார் வா.மகாதேவ முதலியார்.¹⁶

அடியார் எண்ணிக்கையில் ஐயுறவு

தொகையடியார் எண்ணிக்கையில் முதலில் ஐயப்பாட்டினை எழுப்பியவர் டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார் ஆவர்.¹⁷

சங்கப் புலவர் 49 பேரே பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் என்பது (நம்பியாண்டார்) நம்பி கூற்று. ஆனால் சங்கப் புலவர் என்ற தொடரையே சேக்கிழார் காட்டவில்லை. அவர் கூற்றை உற்று நோக்கின் பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் ஒருவரோ என ஐயுற வேண்டுவதாக உள்ளது என்கிறார் அவர்.

சான்றோரின் கருத்து வேறுபாடுகள் இருப்பினும், (தக்க கருத்துகளைத் தக்க இடங்களில் குறித்துச் செல்வோம்.) நீண்ட நெடுங்காலமாக நிலவிவரும் மரபான தொகையடியார் ஒன்பதின்மர் என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டு, திருக்கூட்டத்தினர் ஒன்பதின்மரைப் பற்றியும், அவர்களுடன் தொடர்பு உடைய தகவல்கள் சிலவற்றையும், அறிஞர் பெருமக்களின் நூல்கள் - கட்டுரைகளிலிருந்து தொகுத்துக் காண்போம்.

காலவரம்பைக் கடந்தோர்

தொகையடியாரைக் காலவரம்பு கடந்த அடியார்கள் என்று டாக்டர் மா.இராசமாணிக்கனார் வகைப்படுத்துவார்.

ஒரே கருத்தும், கொள்கையும், குறிக்கோளும் உடைய யாரும், குலத்தாலும், மொழியாலும், நாட்டாலும் விடுபட்டு விடாமல், ஒரு பொதுப் பெயருக்குள் ஒன்றுபடுத்தப் பெறுவது - தொகைப்படுத்தப் பெறுவதே, தொகையடியார்களை (அடியார் திருக்கூட்டங்களை) ஆரூரர் அறிமுகப்படுத்தியதன் நோக்கமாக இருக்கலாம்.

தொண்டர்கள் உலகின் பல்வேறு பகுதிகளிலும், பல்வேறு காலங்களிலும் இருந்தனர்; இருக்கின்றனர்; இருப்பர். “அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் அடியார்க்கும் அடியேன்” என்று பாடுவதன்வழி, காலம்-தேசம்-வர்த்தமானம் (நிகழ்வு) என்ற மூன்றாலும் பிரிக்கப் பெற்ற பல்வேறு இடங்களில், பல்வேறு காலங்களில், பல்வேறு பணிகளில் ஈடுபட்டவர்களாயினும், இறைவன் திருவடியை நம்பியவர்கள் எனில், அவர்கட்கும் அடியேன் என்கிறார் நம்பியாரூரர். தொண்டுள்ளம் படைத்துத் தமக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளராய் வாழும் பெரியோர் உலகம் முழுவதிலும் எக்காலத்தும் உளர்; அவர்கள் அனைவரையும் பாடுதல் இயலாத காரியம். அதனால் நம்பியாரூரர் உருவாக்கியதுதான் இந்த ஒன்பது தொகையடியார் அமைப்பு.¹⁸

தொகையின் வகை

இந்த ஒன்பது திருக்கூட்டத்தினரை விரிவாக வகைப்படுத்துகிறது திருத்தொண்டர் புராண வரலாறு.¹⁹

“..... திருக்கூட்டம் தன்னில்
மறுவிலவர் பதிஅறிந்த கதைஇரண்டு, வந்த
மரபுஅறிந்த கதைஇரண்டு, பேர்அறிந்த கதைஒன்று,
உறுமரபு தெரியாப் புராணம்அவை ஒர்ஏழு,
ஊர்அறியாக் கதைஏழு, பேர்அறியாக் கதைஎட்டு,
இறுதிலிலக் கமகண்ட திருக்கூட்டம் ஒன்று, எண்
இத்தனைஎன்று அறியாத திருக்கூட்டம் எட்டே”

(பாடல் 37)

(மறுவில் - குற்றமற்ற, மாசற்ற; பதி அறிந்த கதை இரண்டு - ஊர் தெரிந்த திருக்கூட்டத்தினர் புராணம் இரண்டு. அவையாவன: தில்லைவாழ் அந்தணர், திருவாரூர்ப் பிறந்தார்; வந்த மரபு அறிந்த கதை இரண்டு - வமிசம் (குலம்) தெரிந்த தொகையடியார் புராணம் இரண்டு: தில்லைவாழ் அந்தணர்,

முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்; பேர் அறிந்த கதை ஒன்று - கபிலர், பரணர் முதலாக 49 பெயர் கூறப்பெறும் பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் புராணம், பேர் அறிந்த கதை ஆகிறது; மரபு தெரியாப் புராணம் அவை ஓர் ஏழு - முன்னர் கூறப்பெற்ற மரபு அறிந்த தொகையடியார் புராணம் இரண்டு நீக்கி ஏனைய தொகையடியார் புராணம் ஏழும், மரபறியாக் கதைகள் ஆகின்றன; ஊர் அறியாக் கதை ஏழு - முன்னர் கூறப்பெற்ற ஊர் (பதி) அறிந்த கதை 2 நீக்கி, ஏனைய தொகையடியார் புராணம் ஏழும் ஊரறியாக் கதைகளாம்; பேர் அறியாக் கதை எட்டு - பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் புராணம் தலிர்த்த ஏனைய தொகையடியார் புராணம் எட்டும் பேர் அறியாக் கதைகளாகும்; இறுதி இலக்கம் கண்ட திருக்கூட்டம் ஒன்று - (இலக்கம் - எண், எண்ணிக்கை) தில்லை மூவாயிரவர் எனத் தொகை (எண்ணிக்கை) கூறப்பெறுதலின் அவர் புராணம், இறுதி இலக்கம் கண்ட புராணம் ஆகிறது; எண் இத்தனை என்று அறியாத திருக்கூட்டம் எட்டே - மேற்குறிப்பிட்ட புராணம் தலிர்த்த ஏனைய எட்டும் தொகை காணாமையின், எண் இத்தனை என்று அறியாத திருக்கூட்டம் ஆகும்.)

(கடைச் சங்கத்தார் 49 புலவர் என்று நம்பிகள் இலக்கம் கூறியிருக்க, அவர்களை இலக்கம் காணாத தொகையோடு சேர்த்தது ஏன் என்னும் ஐயம் எழுவது இயல்பே. சங்கத்தார் நாற்பத்தொன்பதின்மர் (49) என்று கூறியது, கடைச் சங்கப் புலவோரின் ஆசனத் தொகை மட்டுமே. அவர்களில் சமணர் முதலிய புறச் சமயிகளும் இருந்தனர். எனவே சிவபிரான் மேல் பாடிய புலவர், அவர்களில் எத்தனை பேர் என்று இலக்கம் காண முடியாததாலேயே, அவர்கள் இலக்கம் காணாத திருக்கூட்டத்தில் சேர்க்கப் பெற்றனர் என்பார் சிவக்கவிமணி.)

**“தேசுடைய பத்தர், பர மனைப்பாடு வார்கள்,
சித்தத்தைச் சிவன்பால்வைத் தார், ஆகுர்ப் பிறந்தார்”**

(பாடல் 41)

**“செப்பரிய பொய்யடிமை இல்லாதார், மெய்யில்
திருந்நூ பூசுமுனி வர்கள், உலகு தன்னில்
அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார், இவர்கள்தமில் சிலபேர்
ஆய்ந்ததமிழ்ப் பேர், சிலபேர் மலையாளர், சிலபேர்
தப்பாத தெலுங்கர், சிலர் மற்றுள தேசத்தோர்,
தவம்செய்து பரகதியை அடைந்தவர்கள் சிலபேர்,
இப்போதும் இருந்து அரணை வழிபடுவோர் சிலபேர்,
இனிமேலும் திருமேனி கொடுவருவோர் சிலரே.”**

(பாடல் 42)

(இப்போதும் இருந்து அரணை வழிபடுவோரும், இனிமேல் திருமேனி கொடு வருவோரும் என்போர், தில்லைவாழ் அந்தணர், பத்தராய்ப் பணிவார், பரமனையே பாடுவார், சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார், திருவாளர்ப்

பிறந்தார், முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார், முழுநீறு பூசிய முனிவர், அப்பாலும் அடிச் சார்ந்தார் என்போராவர்.²⁰)

பொதுவாக நோக்குமிடத்துத் தனியடியார் அறுபத்து மூவரின் பணிகளும், தொகையடியார்களாகிய ஒன்பதின்மரின் பணிகளில் அடங்குவதாகக் காணப்பெறும். ஆகவே, தொகையடியார்களது பண்புகளை ஆராய்ந்தோமானால், ஏனைய அடியார்களது பணிகளையும் அறிந்தவர்கள் ஆவோம் என்பார் வி.ச.அருளானந்தம்.²¹ அந்த வகையில் நம்பியாண்டார் நம்பிகள், திருவந்தாதிவழி சுருக்கமாகக் கூறும் தொகையடியார்களின் பண்பு நலன்களை முதலில் காண்போம்:

தில்லைவாழ் அந்தணர் : நடராசப் பெருமானுக்குத் தொண்டு புரிவோர்.

பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் : தமிழ்ச் சங்கத்தில் இருந்த கபிலர், பரணர், நக்கீரர் முதலான நாற்பத்தொன்பதின்மர்; இவர்கள் சிவபெருமான் திருவடியையே பாடும் புலவர்கள்.

பத்தராய்ப் பணிவார் : திருவாரூர்ப் பிரான் திருவடி பணிந்தோர்; மயிர் சிலிர்க்க, ஆனந்தநீர் பொழிய, உடல் நடுங்க, வாய் குழறப் பக்தி பூண்டு வணங்குவோர்.

பரமனையே பாடுவார் : வடமொழி, தென்மொழிகளால் தில்லைப் பரமனைப் பாடுவோர்.

சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார் : இறைவன் திருவடிகளில் சித்தம் வைத்தோர்; இவர்கள் வீடுபேறு எய்தியவர்கள்.

திருவாரூர்ப் பிறந்தார் : சிவகணத்தவர்; இவர்களின் சேவடிகளே செல்வநெறி அடையச் செழுநெறி ஆகும்.

முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார் : இவர்கள் ஆகமநெறியில் அர்ச்சிப்போர்; சிவபெருமானால் உலகில் அழியாச் செல்வத்தில் அமர்ந்தோர்.

முழுநீறு பூசிய முனிவர் : உலகு கலங்கினும், ஊழி திரியினும் உள்ளம் ஒருகாலும் விலகுதல் இல்லாதவர்; திருவாரூர் அமர்ந்த பிரான் அடிக்கீழ் விளங்கும் வெண்ணீற்றைத் தம் திருமேனியில் அணிவோர்.

அப்பாலும் அடிச் சார்ந்தார் : இறைவன் திருவடிகளில் சுந்தரருக்குப் பின் அன்பு பூண்டு ஒழுகுவோர்; சிவகணத்தைச் சார்ந்தோர்; நம் செழுந்தவர்.²²

தொகை(நவ)லிங்கம்

தில்லையில் (சிதம்பரம்) சிவகங்கைத் தீர்த்தத்தின் வடக்கே, வடக்குக் கோபுரத்தை அடுத்து நவலிங்கக் கோயில் என்றும், திருத்தொண்டத் தொகையீச்சுரம்²³ என்றும் வழங்கப் பெறும் சிறிய கோயில் ஒன்று

அமைந்துள்ளது. அக்கோயிலில் தொகையடியார் ஒன்பதின்மரும் சிவலிங்க வடிவில் தாபிக்கப் பெற்றுள்ளனர்.

(முத்தி அடைந்த பெருமக்களை உருவம் தெரிந்தால் உரு அமைத்தும், உரு அமைக்க முடியாதபோது சிவலிங்கம் தாபித்தும், அதுவும் இயலாதபோது பிடங்கள் அமைத்தும் வழிபடலாம் என்று ஆகமங்கள் கூறுகின்றன.)

தனியடியார்களுக்குத் திருவுருவம் அமைக்கப் பெறுவது போலத் தொகையடியார்கள் ஆகிய கூட்டத்தினருக்குத் தனித்தனி உருவம் அமைக்க முடியாது. ஆகையால், ஒவ்வொரு தொகுதிக்கும் ஓர் இலிங்கத் திருமேனியாக அக்கோயிலில் எழுந்தருளச் செய்துள்ளனர். (இவர்களைக் குறிக்கும் உருவச் சிலைகளும் தாராசூரம் கோயிலின் கருவறைச் சுவரின் புறத்தே அமைக்கப் பெற்றுள்ளன. அச்சிலைகளின் படங்கள் இந்நூலின் வெவ்வேறு இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.) அங்கு சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் திருவுருவமும் முன்பு இருந்ததாகக் கல்வெட்டுகள் கூறுகின்றன.²⁴

இந்த (நவலிங்கக்) கோயில் அமைந்துள்ள வடக்குக் கோபுர வாயில் வழியாகவே, திருத்தொண்டத் தொகை பாடிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தில்லைக் கோயிலினுள் சென்றார் என்பதும் இங்கு நினைவுகூரத் தக்கது.

இக்கோயிலின் நடுவில் சற்றுப் பெரிய அளவில், பாணம் பதினாறு பட்டை வடிவில், ஓர் இலிங்கம் இருக்கிறது. அதனைச் சுற்றி எட்டுப் பட்டைகளுடன் கூடிய பாணங்கள் உடைய எட்டு இலிங்கங்கள் அமைந்துள்ளன. அவை நடுவில் உள்ளதைவிடச் சிறியவை.

திருமால் நீங்கிய பிரமன், இந்திரன், அக்கினி, இயமன், நிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன் ஆகியோரின் பெயர்களைத் தாங்கிய ஒன்பது இலிங்கங்கள், நவலிங்கங்கள் எனப்பெறுகின்றன என்றும் கூறப் பெறுகிறது.

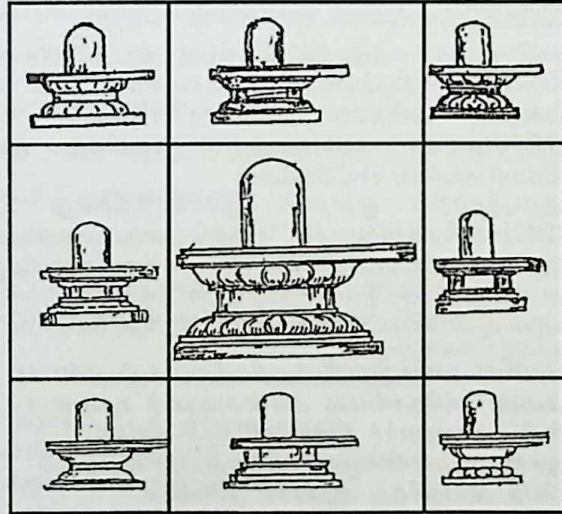
இவ்வொன்பது இலிங்கங்களும் ஒன்பது கோள்(நவக்கிரகங்)களை அடிப்படையாகக் கொண்டு, நடுவில் சூரிய இலிங்கம், அதனைச் சுற்றிச் சுக்கிர இலிங்கம், சந்திர இலிங்கம், செவ்வாய் இலிங்கம், இராகு இலிங்கம், சனி இலிங்கம், கேது இலிங்கம், குரு இலிங்கம், புதன் இலிங்கம் எனப் பெயர்கள் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன என்பது மற்றொரு கருத்து.²⁵

தொகையடியார் சிற்பங்கள்

இரண்டாம் இராசராசனால் (கி.பி.1146 - 1173) கட்டப் பெற்ற வேலைப்பாடு மிகுந்த இராசராசேச்சுரம் சிவன் கோயில் அமைந்துள்ள இராசராசபுரம்

உ

நவலிங்கக் கோயிலும் நவலிங்க வரைபடமும்

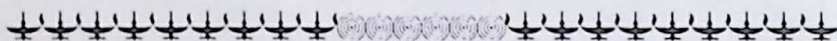
நன்றி : இலிங்கோத்பவார்

என்னும் சோழர் கால ஊர், தற்போது, திரிந்து “தாராசுரம்” என வழங்குகிறது.

அக்கோயிலின் சிவபெருமான் கருவறைப் புறச் சுவர்களில் நாயன்மார் வரலாற்றுச் சிற்பங்கள் (புடைச் சிற்பங்களாகக்) காணப் பெறுகின்றன.

இரண்டாம் இராசராசன், தன் தந்தையான இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழரின் அமைச்சராகிய சேக்கிழாரையும், அவர் இயற்றிய பெரிய புராணத்தையும் நன்கு அறிந்தவன். ஆதலின் அப்பெருமகன், தான் கட்டிய கோயிலின் கருவறைப் புறச்சுவர்கள் மூன்றிலும் பெரிய புராணத்தில் குறிக்கப் பெற்றுள்ள நாயன்மார் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைச் சிற்பங்களாகச் செய்வித்துக், கீழே அவற்றுக்கான விளக்கம் வெட்டுவித்தான் போலும் என்கிறார் டாக்டர் மா.இராசமாணிக்கனார்.²⁶ அங்குக் காணப்பெறும் தொகையடியார் சிற்பங்களின் புகைப்படங்களும்²⁷, அவற்றுக்கான விளக்கங்களும்²⁸ இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

திருத்தொண்டத் தொகை அடியார்களின் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைக் குறித்து அமைந்த சிற்பங்களைக் கூர்ந்து நோக்கும்போது, அவை சேக்கிழார் காலத்திலேயே வரலாற்று முறையினை ஆராய்ந்து அமைக்கப் பெற்ற தொன்மை (பழமை) வாய்ந்தவை என்னும் உண்மை புலனாயிற்று என்கிறார் பேராசிரியர் வெள்ளைவாரணர்.²⁹

அடிக்குறிப்புகள்:

1. தொகைக் குகை: சுந்தரரின் திருத்தொண்டத்தொகை நினைவாகத் திருவிடைவாயிலில் “திருத்தொண்டத் தொகையான் குகை” என்று ஒரு குகை இருந்ததென, மூன்றாம் இராசேந்திரனுடைய 4ஆம் ஆண்டு (கி.பி.1250)க்குரிய கல்லெழுத்துக் கூறுகிறது. இக்குகையினுள் திருமுறைகள் வைக்கப் பெற்றிருந்தன. கோவந்தபுத்தூரில் மூன்றாம் இராசேந்திரனது 2ஆம் ஆண்டு (கி.பி.1248)க்குரிய கல்லெழுத்து, “திருத்தொண்டத் தொகையான் திருமடம்” என்ற ஒரு மடத்தைக் குறித்துச் சில செய்திகளைக் கூறுகிறது. - “சுந்தரரும் கல்வெட்டுகளும்” கட்டுரை - வித்வான் கே. எம். வேங்கடராமையா, “கழகத்தின் ஆயிரத்தெட்டாவது வெளியீட்டு விழா மலர்” பக்.31
2. “அறுபதுபேர் தனித்திருப்பேர், திருக்கூட்டம் ஒன்பது ஆகஅறு பத்தொன்பது அரன்அடியார் கதையை மருவில்திரு நாவலூர்ச் சிவமறையோர் குலத்து வருசடைய னார்மனைவி இசைஞானி வயிற்றில் உறுதிபெற அவதரித்த ஆகுரர், முன்னான் உரைசெய்த திருத்தொண்டத் தொகைப்பதிகம்...”

-உமாபதி சிவாசாரியார்,

“சேக்கிழார் புராணம்” (52)

(தனித்திருப்பேர் - தனியடியார்; அரன் அடியார் - சிவனடியார்; மருலில் - குற்றமற்ற)

(அ)கிருபானந்த வாரியாரும் இதே கருத்தைத் தெரிவிக்கிறார். - "சிவனருட் செல்வர்" பக்.115

3. "என்னவனாம் அரன்அடியே அடைந்திட்ட சடையன்
இசைஞானி காதலன்..."

(7:39:11)

4. 7ஆம் திருமுறை உரை நூல், தருமையாதீனம். பக்.303

5. தமிழ் நிலைய வெளியீடான 7ஆம் திருமுறை உரை நூலும், தனியடியார் அறுபத்து மூவர், தொகையடியார் ஒன்பதின்மர் என்று கூறுகிறது. பக்.316

(அ) திருவிளையாடற் புராணத்தை ஆய்வு செய்துள்ள டாக்டர் ப.கோபாலனும் இந்தக் கருத்தையே கொண்டிருக்கிறார். ("பரஞ்சோதி திருவிளையாடற் புராணம் - இலக்கிய மதிப்பீடு" பக். 26)

6. "பெரிய புராணச் சொற்பொழிவுகள்" - பெரிய புராணம் உலகப் பொதுநூல் கட்டுரை - பக்.120, 134-135

7. "பெரிய புராணம் ஓர் ஆய்வு" பக்.208

8. தெ.பொ.மீ. - "பெரிய புராணச் சொற்பொழிவுகள்" பக்.138

9. பேராசிரியர் வெள்ளைவாரணர் - "பன்னிரு திருமுறை வரலாறு" பக்.1060

10. "தொகையா நாவலாராளி தொடுத்த திருத்தொண்டப் பெருமை வகையால் வீனங்க, உயர் நம்பியாண்டார் வகுப்ப, மற்றுஅதனைத் தகையா அன்பின்விரித்து, உலகோர்தம்மை அடிமைத் திறப்பாட்டின் உகையா நின்றசேக்கிழான் ஒளிர்பொற் கமலத்தாள் பணிவாம்."

- கச்சியப்ப முனிவர்,

"திருவாணக்காப் புராணம்"

(தகையா - அடங்காத, எல்லையில்லாத; உகையாநின்ற - செலுத்திய)

11. "ஞானசம்பந்தம்" - மகா சந்நிதானத்தின் சொற்பொழிவு ஒன்றிலிருந்து

12. "திருத்தொண்டர் திருநாமக்கோவை"

13. "பெரிய புராணம் ஓர் ஆய்வு" பக்.653

14. "கூட்டம்ஒன் பானொடு, அறுபத்து முன்று தனிப்பெயரா ஈட்டும் பெருந்தவத் தோர்எழு பத்திரண் டாம்....."

- "திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி" (87)

(ஒன்பானொடு - ஒன்பதோடு; ஈட்டும் - தொகுக்கும்)

15. "அத்தர்அடி யவர்கூட்டத் தில்லை வாழும்
அந்தணர்,பொய் யடிமைஇலாப் புலவர், ஆசில்
பத்தர்முதல் எழுவரோடு ஒன்பதின்மர்....."

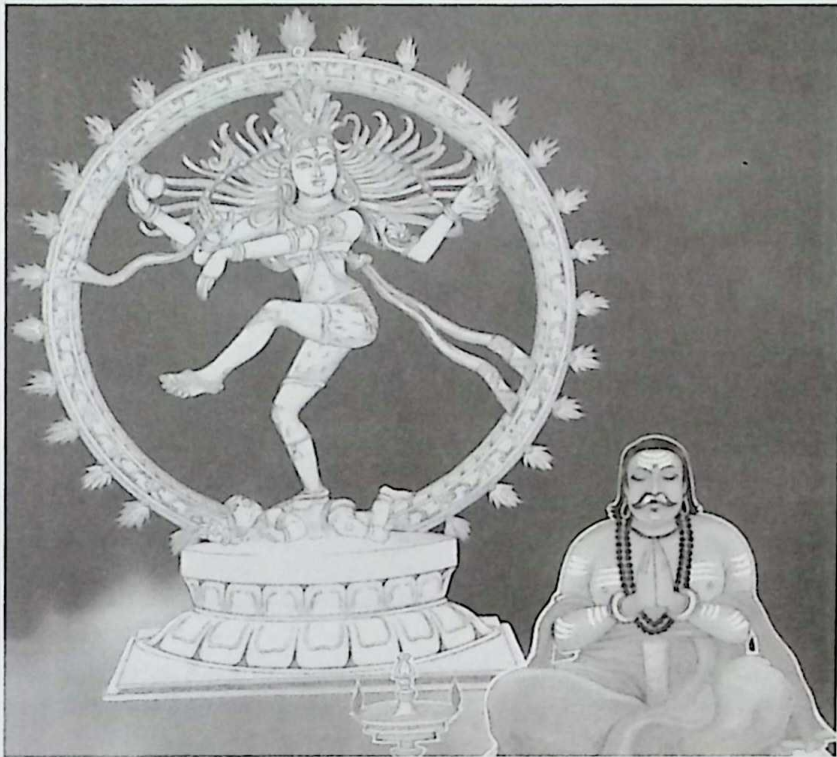
(பாடல் 77)

(அத்தர் - இறைவன், சிவபெருமான்; ஆசில் - குற்றமற்ற)

- ● ● ● ● ● ● ● ● ●

உ
சிவமயம்

தொகை விரிந்தது

“தில்லைவாழ் அந்தணரே முதலாகச் சீர்படைத்த
தொல்லையதாம் திருத்தொண்டத் தொகைஅடியார் பதம்போற்றி!
ஒல்லைஅவர் புராணக்கதை உலகுஅறிய விரித்துஉரைத்த
செல்வமலி குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழார் அடிபோற்றி!”

- கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசாரியார்,
“திருத்தொண்டர் புராண வரலாறு (7)”

உ

"தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்"

-தாராசுரம் சிற்பம்

1. தில்லைவாழ் அந்தணர்: வலமிருந்து இடமாக முதலில் கோயிலும், அதனை நோக்கி முறையே குடையும், சாமரமும், திருவமுதும் தாங்கி நிற்கும் நிலையில் முந்நூல் அணிந்த அந்தணர் மூவரும் உள்ளனர். ஆயிரத்துக்கு ஒருவர் என்னும் முறையில் மூவாயிரவரையும் குறிக்க அந்தணர் மூவர் இடம் பெற்றுள்ளனர். (திருப்பனந்தாள் திருக்கோயிலில் உள்ள சிற்பங்களில், அந்தணர் மூவர் அமர்ந்த நிலையில் காணப்பெறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.)

உ
சிவமயம்

"தெய்வ வேதியர்"

(1. தில்லைவாழ் அந்தணர்)

ஆறூரும் அம்பலமும்

தில்லையில் அம்பலக்கூத்தனின் அருட்காட்சியில் திளைத்துநின்ற நம்பிஆரூரைத் “திருவாருருக்கு வா!” என்று பணித்த இறைவன், திருவாருரில் தில்லையை நினைவூட்டும் வகையில், “**தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்**” என்று திருத்தொண்டத் தொகைக்கு அடியெடுத்துக் கொடுத்தது, இந்த இரு தலங்களுக்கும் இடையிலான இணைப்பை - சிறப்பை எடுத்து இயம்புவதாக அமைகிறது.

இப்போதும், திருவாருரில் தியாகேசரின் அந்தி (மாலை) வழிபாட்டையும், தில்லையில் (சிதம்பரத்தில்) அர்த்தயாம வழிபாட்டையும் காணவேண்டும் என்று கூறப்பெறுவது¹, இந்த இருபெரும் தலங்களின் சிறப்பினை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

சிதம்பரத்தைக் “கோயில்” என்றால் திருவாருரினைப் “பூங்கோயில்” என்று கூறுகின்றனர்.

ஊர்ப்பெயர் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ள ஒன்பது தொகையடியார்களில், “தில்லைவாழ் அந்தணர், திருவாருர்ப் பிறந்தார்” என்று இவ்விரு ஊர்களின் பெயர்கள் மட்டுமே கூறப் பெற்றுள்ளன என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

தில்லையில் கூத்தப் பெருமான் சிறப்பாக வழிபடப் பெறுவது போன்று, ஆரூரில் தியாகேசர் திகழ்கிறார்.

அந்தர்வேதி யாகத்தில் தோன்றிய மாணிக்கக்கூத்தர் தில்லையில் தில்லைவாழ் அந்தணர்களால் பூசிக்கப் பெறுகிறார். முதலில் திருமாலாலும், பின்னர் இந்திரனாலும் வழிபடப் பெற்று, நிலவுலகில் முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தியால் ஆரூரில் பிரதிஷ்டை செய்யப் பெற்ற தியாகராஜரை மாலைக் காலத்தில் இந்திரனே வந்து வழிபடுவதாக ஐதிகம்.

ஆடல் வல்லான்

அருவ நிலையில் உள்ள சிவபரம்பொருள், உயிர்களின் வழிபாட்டினை ஏற்று

அருள் புரிய எழுந்த பல்வேறு உருவத் திருமேனிகளில் கூத்தப் பெருமானின் திருவுருவமே தலை சிறந்தது என்றும், ஆடல் வல்லானாகிய அப்பெருமான் சிறப்புற வீற்றிருக்கும் இடமாகிய தில்லையே கோயில் என்றும் கூறுவர். சிதம்பரம் நடராஜா, தரிசனத்துக்கு உரிய மூர்த்தி. “தர்சனாத் அப்ரஸதஸி” என்னும் வடமொழி சுலோகம் சிதம்பர தரிசனத்தின் சிறப்பினை எடுத்து இயம்புகிறது. (ஆசார்ய ஸ்வாமிகள் சென்னை உபந்நியாஸங்கள் பக்.413)

“தில்லை ஸ்தலமே ஸ்தலமப்பா.....சுவாமி உண்டு என்பதும் அங்கேதான்; இல்லை என்பதும் அங்கேதான். கடவுள் ஆனந்தத் தாண்டவம் ஆடுவதும் அங்கேதான்; அசைவற்று இருப்பதும் அங்கேதான். அறியாதாரும் அறிவைப் பெறுவதும் அங்கேதான்; அறிந்தவர்கள் அனுபவிப்பதும் அங்கேதான்” என்று “கமலாம்பாள் சரித்திரத்தில்” பி.ஆர்.ராஜமய்யர் (1872-1898) கூறுவதாக, “அண்ணா” (உபநிஷத் சாரம் - பக்.100) மேற்கோள் காட்டுகிறார்.

அப்பெருமானைப் போற்றி வாழ்த்தி வணங்கிப் பெருவாழ்வை அடையுங்கள் என்று உயிர்களுக்கு உணர்த்துவது போன்று, அடி எடுத்துக் கொடுத்த நேரத்தில் இறைவன், அந்தத் தில்லைத் தலத்தை ஆதியாகக் குறிப்பிட்டிருப்பான் போலும்!

“நாம் இவரில் ஒருவர்”² என்று கூறித் தில்லைக்கூத்தன் மூவாயிரம் மறையவரில் ஒருவனாய்த் தானும் எழுந்தருளி இருப்பது, தில்லை அந்தணர்க்கு முதலிடம் கொடுத்ததற்குக் காரணமாக இருக்கலாம்.

தொண்டினை விரும்பிச் செய்யும் மக்களுக்குத் தொண்டின் இலக்கணத்தை விளக்க வேண்டுவது இன்றியமையாதது ஆகும். தொண்டின் சீரிய தன்மையை அடைந்தோர் அறவோராகிச், செந்தண்மை பூண்டு ஒழுகும் அந்தணர் ஆகின்றனர்.³ எனவே திருத்தொண்டர் பெருமையைப் பாடுமாறு ஆரூரரைப் பணித்த இறைவன், அவருக்குத் தில்லையாகிய இடத்தையும், அங்கு தொண்டு செய்து வாழ்ந்துவரும் அந்தணரையும் முதன்முதலில் ஓதச் செய்தனன் போலும் என்பர்.⁴

அந்தர்வேதி யாகம்

வடக்கே அந்தர்வேதி என்னும் இடத்தில் பெரியதொரு வேள்வி செய்த பிரமதேவர், அவ்வேள்வியில் தேவர்கள் நேரில் வந்து அவிர்ப்பாகம் (தேவர்கள் உணவு, வேள்வி உணவு) பெறவேண்டும் என விரும்பினார். ஆனால் இந்திராதி தேவர்கள் தில்லையில் நடராஜப் பெருமானின் ஆனந்தத் தாண்டவத்தைக் கண்டு இன்புற்றுக் கொண்டு இருந்ததால், பிரமனின் அவிர்ப்பாகத்தைப் பெற யாரும் செல்லவில்லை.

அவர்கள் தில்லையில் இருப்பதைத் தம் ஞானக்கண்ணால் உணர்ந்த பிரமதேவர், அவர்களையும், வேள்வியைச் செவ்வனே செய்யும் பொருட்டுத் தில்லை மூவாயிரவரையும் அழைத்து வருமாறு தம் புதல்வரான நாரதரை அங்கு அனுப்பினார்.

ஆனால் தேவர்களோ, தீட்சிதர்களோ எம்பெருமானின் ஆனந்தக்கூத்து நிகழும் இடத்தைவிட்டு அகல விரும்பவில்லை. பின்னர் பிரமதேவர் தாமே நேரில் சென்று அழைப்பு விடுத்தபோது, இந்திராதி தேவர்கள் வேள்வியில் அவிர்ப்பாகம் பெறும் பொருட்டு அங்கு செல்ல இசைந்தனர். ஆனால் தில்லை மூவாயிரவர் திட்டவட்டமாக மறுத்து விட்டனர்.

புலிக்கால் முனிவர் (வியாக்கிரபாதர்), பதஞ்சலி ஆகிய இருவரிடமும் பிரமதேவர் முறையிடத், தீட்சிதர்கள் திரும்பி வரும்வரை தாங்கள் எம்பெருமானைப் பூசித்துக் கொண்டிருப்பதாக அவர்கள் வாக்குறுதி கொடுக்கவே, பிரமதேவரின் யாகத்தை நடத்தி வைக்கத் தீட்சிதர்கள் அங்கு சென்றனர்.

வேள்வியில் நாட்டம் இல்லாது வருந்திக் கொண்டிருந்த தீட்சிதர்களின் குறையைப் போக்க, நடராஜப் பெருமான் வேள்விக் குண்டத்திலிருந்து ஒளிப்பிழம்பாக - இரத்தின சபாபதியாக வெளிப்பட்டார்.⁵

எம்மையும் எண்ணிக் கொள்க

திரும்பி வந்த தீட்சிதர்களில் ஒருவர் குறையவே, வியாக்கிரபாதருக்கும், பதஞ்சலிக்கும் ஐயம் எழுந்தது. அப்போது வானிலிருந்து எழுந்த குரல் (அசாரீரி) ஒன்று, “குறையும் நபர் நாமே! எம்மையும் சேர்த்து எண்ணிக் கொள்க!” என்று ஒலித்தது. எனவே தில்லைவாழ் அந்தணர் நடராஜப் பெருமானையும் சேர்த்தே மூவாயிரவர் ஆகின்றனர்.⁶

இதன் காரணமாகவே தில்லைவாழ் அந்தணர் புராணத்தைப் பாடத் தொடங்கிய சேக்கிழார், முதல் இரு பாடல்களில் நடராஜப் பெருமானைப் போற்றிப் பாடியிருப்பாரோ? “ஆதியும் நடுவுமாகி” என்ற பாடலில் அருவ நடனக் காட்சியையும், “கற்பனை கடந்த சோதி” என்ற பாடலில் உருவ நடனக் காட்சியையும் சேக்கிழார் புலப்படுத்துகிறார்; முதல் பாடலில் அருவ நடனம் என்பதற்கேற்பப் “போதியா நிற்கும் தில்லைப் பொதுநடம் போற்றி போற்றி” என்றார். ஆதியாய் - படைப்பவனாய், நடுவுமாகி - காப்பவனாய், அளவுமாகி - துடைப்பவனாய் என்றதன்வழி முத்தொழிலும் செய்பவன் சிவபெருமானே என்பதை விளக்கினார். சோதியாய் - கடவுளாய், உணர்வுமாகி - உயிர்களாய், தோன்றிய பொருளுமாகி - உலகமாகி என்றதனால், பதி-பசு-பாசம் என்ற முப்பொருளையும் விளக்கியருளினார்.

கடவுளாகிய பரம்பொருள் ஒன்றே இரு தன்மைப்பட்டு இயங்கியும், இயக்கியும் வருகிறது என்பதனைப் “பெண்ணுமாய் ஆணுமாகிப் போதியா நிற்கும் தில்லைப் பொதுநடம்” என்று போற்றிப் புகழ்ந்தருளினார்.

அடுத்த பாடலில் உருவ நடனம் என்பதற்கு ஏற்பப் “பொற்புடன் நடம் செய்கின்ற பூங்கழல் போற்றி போற்றி” என்று கழலைச் சிறப்பித்தார். உருவம் கொண்டதற்குக் கருணையே காரணம் என்பாராய்க் “கருணையே உருவமாகி” என்றார். அறிவு ஆகாயத்தில் ஆடுகின்றார் என்பதற்கு ஏற்பச் “சிற்பர வியோமமாகும் திருச்சிற்றம்பலத்துள்” என்றார்.

எனவே இறைவன் அருவமாகவும் உருவமாகவும், ஆன்மாக்களின் தகுதிக்கு ஏற்பக் காட்சி அருள்கின்றான் என்பதை இவ்விரு பாடல்களும் விளக்குகின்றன என்று பாடல் விளக்கம் தருகின்றார் தருமையாதீன 26ஆவது குருமகா சந்நிதானம் அவர்கள். (ஞானசம்பந்தம் மாத இதழ்) (ஆதியாய் நடுவுமாகி, கற்பனை கடந்த சோதினும் இவ்விரு பாடல்களும் குறிப்புரையுடன் பிறிதோர் இடத்தில் காணப் பெறுகின்றன. மற்ற எட்டுப் பாடல்கள் மட்டுமே தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் பெருமைகளை - பண்புகளைப் பேசுகின்றன.)

தில்லைக்கூத்தரே தில்லைவாழ் அந்தணரா?

இதுவே(முதல் இரு பாடல்களும் நடராஜரைப் போற்றிப் பாடுவதே), “தில்லைவாழ் அந்தணர்” என்று சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் குறிப்பிட்டவர் தில்லை நடராசரே தவிர, அந்தணர் மூவாயிரவர் அல்லர் என்று சில அறிஞர் பெருமக்கள் கருத்துரைக்கக் காரணமாக இருக்கலாம்.⁷

இறைவனை “அந்தணன்” என்று அருளாளர் நால்வரும் பல இடங்களில் பாடியுள்ளனர்.

“கொடிமாடச் செங்குன்றார் நின்ற அந்தணன்” (1:107:1), “ஐயன் அந்தணன் ஆனொடு பெண்ணுமாய் மெய்யன்” (5:97:10), “மதிதும் பெருமானை மறையோன் தன்னை” (6:90:8), “நம்பினார்க்கு அருள்செய்யும் அந்தணர்” (7:88:1), “அந்தணனாகி வந்து இங்கே அழகிய சேவடி காட்டி” (8:18:10) என்பவை அவற்றில் ஒருசில.

இதை வைத்துத் “தில்லைவாழ் அந்தணர்” என்று இறைவன் கூறிய வாக்கு தில்லைக் கூத்தரையே குறிப்பிடுவது ஆகும் என்பது ஏற்புடையதே.

ஆனால்,

**“நீதியால் அவர்கள் தம்மைப் பணிந்துநீ நிறைசொல் மாலை
கோதிலா வாய்மை யாலே பாடு”**

(343)

(விதிப்படி அவர்களை (இந்த அடியார்களை) நீ வணங்கி நிறைசொல்
மாலையைக் குற்றமில்லாத உண்மைத் தன்மையாலே பாடுவாயாக) என்று
அருளாணை பிறப்பித்துவிட்டுத்

**“தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்” என்று
எல்லையில்வண் புகழாரை எடுத்து இசைப்பா மொழி...”**

(345)

(“தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்” என்று தொடங்கி
எல்லையில்லாப் பெரும் புகழுடையவர்களாகிய அவ்வடியார்களைத் துதித்துப்
பாடுவாயாக) என்று சொல்லி அடியார்களைப் பாட அடி எடுத்துக் கொடுத்த
இறைவன், “தன்னைப் பாடு” என்று கூறினான் என்றால் பொருத்தமாகப்
படவில்லை.

தன்னைப் பாடுமாறு முன்பொருமுறை பணித்தபோது, **“நம்மைச் சொற்றமிழ்
பாடு”** (216) என்றே கூறினான். இப்போது திருவாரூர்த் தியாகேசன், ஏன்
தில்லைக் கூத்தனைப் பாடப் பணிக்க வேண்டும்?

மேலும் தில்லைவாழ் அந்தணர் என்னும் தொடர் தில்லைக் கூத்தனைக்
குறிப்பிடுவதானால், தனிஅடியார், தொகைஅடியார் எண்ணிக்கைகளில்
மேலும் குழப்பம் ஏற்படும். (இப்போதே “பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்கள்”
போதுமான குழப்பத்தை விளைவித்து விட்டனர்!)

இறைவன் மூன்று இடங்களில் அடி எடுத்துக் கொடுத்ததை ஜி.வன்மீகநாதன்
சுட்டிக் காட்டுகிறார். முதலில் சேக்கிழாருக்கு **“உலகெலாம்”**⁸ என்று
அருளியதையும், அடுத்துச் சுந்தரருக்கு **“என்பெயர் பித்தன் என்றே பாடு”**
என்று அருளியதையும் குறிப்பிடும் இந்த அறிஞர், முதல் இரு நிகழ்வுகளிலும்
இறைவன் அருளிய சொற்றொடர் அல்லது சொல் தெளிவாகச்
சிவபெருமாளையே குறிப்பிடுகிறது என்கிறார்.⁹ ஆகையால் முன்றாவதும்
(தில்லைவாழ் அந்தணர்) சிவபெருமாளையே குறிப்பதாக இருக்க வேண்டும்
என்று இவர் கருதுகிறார் போலும்.

சேக்கிழாருக்கு இறைவன் அடி எடுத்துக் கொடுத்ததாக இந்த அறிஞர்
குறிப்பிட்டிருக்கும் **“உலகெலாம் உணர்ந்து ஒதற்கு அரியவன்”**
என்பதைச் சரி என்றும் சொல்லலாம்; தவறு என்றும் சுட்டிக் காட்டலாம்.
ஏனெனில் திருத்தொண்டர் புராண வரலாறு பாடிய உமாபதி சிவம்,
**“மன்றினில் ஆடுவார் திருவருளினால் அசரீர் வாக்கு “உலகெலாம்” என
அடியெடுத்து உரைசெய்த பேரொலி ஓசை”** (பாடல் 31) என்று ஓரிடத்திலும்,

“வல்லவே இதனை ஏர்” “உலகெலாம் உணர்ந்து ஒதற்கரியவன்” என்று இறைவன் முதலடி எடுத்துக் கொடுத்தருளக் கொண்டு பாருலகில் நாமகள் நின்றுஎடுத்துக் கைநீட்டப் பாடி முடித்தனர் தொண்டர்ச் சீர் பரவவல்லார்” (பாடல் 50) என்று மற்றோர் இடத்திலும் பாடிக் குழப்பத்தினை ஏற்படுத்தி விடுகிறார்.

இறைவன் அடிஎடுத்துக் கொடுத்தது, உமாபதி சிவம் முதலில் கூறியது போன்ற “உலகெலாம்” என்ற ஒரே சொல்லேயானால், வன்மீகநாதன் குறிப்பிடுவது போன்று அது தெளிவாகச் சிவபெருமானைக் குறிக்கவில்லை. ஆனால் அவர் உமாபதி சிவத்தின் இரண்டாவது பாடலையே எடுத்துக்காட்டாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

ஆனால் தில்லைக்கூத்தர், தில்லைவாழ் அந்தணர்களில் ஒருவராகவும், அவர்களில் முதல்வராகவும் இருந்ததே, சேக்கிழார் சுவாமிகள் இவ்விரு பாடல்கள்வழி அவரைத் துதித்துப் பாடியமைக்குக் காரணமாகும் என்பர் சிவக்கவிமணி சி.கே.சுப்பிரமணிய முதலியார்.¹⁰

தில்லைவாழ் அந்தணர்களின் இயல்புகளையும், பெருமைகளையும் சேக்கிழார் சுவாமிகள் வெகுவாகப் புகழ்ந்து பாடுகிறார்.

அகம்படித் தொண்டு

தில்லை மூவாயிரவரின் பெருந்தவம் தில்லைக்கூத்தனுக்குத் திருவடித் தொண்டு செய்து அவனை அடைய வேண்டும் என்பதேயாம்.

இறைவனுக்குச் செய்யும் தொண்டினை அகம்படித் தொண்டு, புறத்தொண்டு என இரு வகையாகச் சேக்கிழார் பிரிக்கிறார்.

திருக்கோயிலின் உள்ளே கருவறைக்கு உள்ளும் புறமும் செய்யும் இறைவன் சார்பான பணிகளை “அகம்படித் தொண்டு” என்பர். இறைவன் திருமேனியைத் தீண்டி அபிஷேக - ஆராதனைகள் செய்தல், அடியார்களுக்கு அருளாசி வழங்குதல் போன்றவை அவற்றில் சிலவாகும். “அங்கணர் கோயில்உள்ளா அகம்படித் தொண்டு செய்வார்” (353) என்று சேக்கிழார் தில்லை வேதியரை வருணிக்கிறார். கோயிற் புராணமும் “அகம்படித் திறலினர்” (பாயிற் 13) என்று இவர்களைக் குறிப்பிடுகிறது. (கருவறை தவிர்த்துக் கோயிலைத் தூய்மை செய்தல், திருவிளக்கிடுதல், பாடுதல், ஆடுதல், கோயிலை அலங்கரித்தல் போன்றவை “புறத்தொண்டு” எனப்பெறும். உருத்திர பசுபதி நாயனார் புராணத்தின் இறுதிப் பாடலில் திருநாளைப் போவார் நாயனாரை அறிமுகப்படுத்தும் போது “திருநாளைப்போ வாராம் செயல்உ டைப்புறத் திருத்தொண்டர்” (1040)

என்கிறார் சேக்கிழார். நம்பியாண்டாரும் “*புறத்திருத் தொண்டன்*” (அந்தாதி 20) என்று அவரை வருணிப்பார்.)

தில்லை மறையவர் செய்த (செய்யும்) அகம்படித் தொண்டுகள் யாவை என்பதையும் அதே பாடலில் (353) சேக்கிழார் பட்டியல் இடுகிறார்.

**“பொங்கிய திருவில் நீடும்
பொற்புடைப் பணிகள் ஏந்தி
மங்கலத் தொழில்கள் செய்து,
மறைகளால் துதித்து, மற்றும்
தங்களுக்கு ஏற்ற பண்பில்
திருப்பணி தலைநின்று உய்த்தே.....”**

(ஒங்கிய திருவருட் செல்வம் போல ஒங்கி வளரும் சிறப்புடைய (அல்லது) அருட்செல்வத்திலும் மேம்பட்ட திருத்தொண்டுகளை மேற்கொண்டும், ஆகம விதிப்படி செய்யவேண்டிய (எல்லோருக்கும் நன்மை தருவதான) நித்திய - சிறப்புப் பூசைகளைச் செய்தும், வேத - ஆகம - உபநிடத மொழிகளால் தோத்திரம் செய்தும், மற்றும் தங்களுக்கு விதிக்கப்பெற்ற பணிகளைச் சிறப்பாகச் செய்து) இறைவனுக்கு அனுக்கத் தொண்டு செய்யும் இந்த அந்தணர்கள், பெருமைக்கு வரம்பாயுள்ள பெரியோரும் வழிபட்டு வாழ்த்துவதற்கு ஏதுவாகிய ஒழுக்கத்தினைப் பூண்டிருந்தார்களாம்.

வேதியர் தங்களுக்கு உரிய தொழில்களான மறை ஓதுவதையும், வேள்விகள் வேட்பதையும் செய்யாதவிடத்து, அவர்கள் தாழ்நிலை அடைந்து, சங்கு அறுத்தல் முதலிய தொழில்களைச் செய்து வாழ்வார் என்னும் இகழ்ச்சிக் குறிப்புகளை அகநானூறு, சிலப்பதிகாரம் போன்ற இலக்கியங்கள் பேசக் காண்கிறோம்.¹¹

ஆயினும், தான் கற்ற வேதத்தினை மறந்ததன் காரணமாக ஒருவன் வேதம் ஓதாது போனாலும், மறந்த அந்த வேதத்தை மீண்டும் ஓதி உணர்ந்து கொள்ளலாம்; ஆனால் ஒழுக்கம் கெடும்போது, அதற்குக் கழுவாயே (பிராயச்சித்தம்) கிடையாது; அவனுடைய உயர்பிறப்பே கெட்டுவிடும் என்று வள்ளுவர் கூறுவார்.¹²

அதனால்தான் தங்கள் குலத்துக்குரிய ஒழுக்கத்தினைத் தில்லைவாழ் அந்தணர் பேணிப் பாதுகாத்து வாழ்ந்ததாகச் சேக்கிழார் பாடுகிறார். (பாடல் 352)

மேலும் இவர்கள் இறைவனின் திருவடியையே தங்களுக்கு உரிய ஒரே பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு, அதனை அடைவதற்கான பூசையை (தவத்தை)ச் செய்து வாழ்ந்தார்களாம்.

உரிமைத் தொண்டு

கூத்தப் பெருமானுக்கு உரிய தொண்டினைச் செய்யும் இவர்களுடைய உரிமைச் சிறப்பின் காரணமாகவே, ஞானசம்பந்தப் பெருமான் தம் திருப்பதிகத்தில் இவர்களை முன்வைத்துப் பாடினார் என்று பின்னர் ஓரிடத்தில் சேக்கிழார் பாடுகிறார்.

**“ஊழி முதல்வர்க்கு உரிமைத் தொழிற்சிறப்பால்
வாழிதிருத் தில்லைவாழ் அந்தணரை முன்வைத்தே
ஏழிசையும் ஒங்க எடுத்தார், எமைஆளும்
காழியர் காவலனார் “கற்றாங்கு எரிஓம்பி”**

(2060)

(ஊழிகளின் முதல்வராகிய கூத்தப்பெருமானுக்கு உரிமைப்பட்ட தொழில் புரியும் சிறப்பினால் தில்லைவாழ் அந்தணரை முன்வைத்தே ஏழு இசைகளும் விளங்கக் “கற்றாங்கு எரிஓம்பி” என்னும் தொடக்கத்தினை உடைய திருப்பதிகத்தினைச் சீகாழித் தலைவர் தொடங்கினார்.)

வைதிக சைவர்

ஞானசம்பந்தர் காலத்தில் வாழ்ந்த அந்தணர்கள் *ஸ்மார்த்த பிராமணர்களாக* (ஸ்மார்த்தர் - ஸ்மிருதி நூல்களில் கூறிய விதிகளை முக்கியமாகக் கொள்வோர்) இருக்கவில்லை என்று ஒரு கருத்து நிலவுகிறது. இதற்குச் சில ஆதாரங்களும் சொல்லப் பெறுகின்றன. சங்கரர் தோன்றிய பின்னர்தான் ஸ்மிருதி (தருமநூல், Hindu law treatise)க்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப் பெற்றது. அதனால்தான் ஸ்மார்த்த பிராமணர்கள் உருவாயினர் என்பது வரலாற்றுச் செய்தி. சுருதி என்பது வேதம்; ஸ்மிருதி என்பது மனுதர்ம சாஸ்திரம் முதலியன. சங்கரர் காலம் கி.பி.8ஆம் நூற்றாண்டு என ஆய்வுறிஞர்கள் முடிவு செய்துள்ளனர். எனவே 8ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட அந்தணர்கள் ஸ்மார்த்த பிராமணர்களாக இருக்கவில்லை எனக் கூறுவர். அவ்வாறானால் ஞானசம்பந்தர் காலத்திய அந்தணர்கள் வைதிக சைவர்களாகவே இருந்தனர் என்பது பெறப்படும். அதனால்தான் சேக்கிழார் ஞானசம்பந்தர் புராணத்தில் அந்தணர் குடியினை விளக்கும்போது, **“மரபு இரண்டும் சைவநெறி வழிவந்த கேண்மையினார்”** (1915) (தாய்-தந்தை ஆகிய இருவரின் மரபுகளும் சைவநெறியில் வழிவழி வந்த சுற்றத் தொடர்பு பொருந்தியவர்கள்) என்று கூறுகின்றார். எனவே ஞானசம்பந்தர் காலத்திய அந்தணர்கள் சைவநெறி வழுவாதவர்களாய் இருந்தனர் எனக் கொள்ளலாம் என்று தருமையாதீனம் 26ஆவது குருமகா சந்நிதானம் கூறுகிறார்.¹³ சீகாழிப் பிள்ளையார் தில்லைவாழ் அந்தணர்களைப் போற்றிப் பாடியதற்கு இதுவே காரணமாக இருக்கலாம்.

கற்க கசடற

இவர்களின் சிறப்பினை மேலும் கூறுமிடத்து, அறத்தையே குறிக்கோளாகக்

கொண்டு சிவப்பரத்துவத்தை அடைவதற்குரிய வழியில் செல்கின்ற நான்கு வேதங்களையும், வேதாங்கங்கள் ஆறினையும் கற்றுத் தேறி வல்லவராகி, உயிர்கள் உய்வடையும் பொருட்டு, விதிமுறையில் வரும் மூன்று யாகங்களையும் குறைவில்லாது வளர்த்துக் காத்து வந்தனர் (பாடல் 354) என்று சேக்கிழார் பேசுகிறார். (தில்லைவாழ் அந்தணரின் சிறப்பிற்குக் காரணமாய் அமைந்த வேதங்கள், வேதாங்கங்கள், முத்தீ ஆகியவை பற்றிய சில விளக்கங்களை நூலின் இறுதியில் காணலாம்.)

அறுதொழில் ஆட்சி

அந்தணர்க்குரிய ஆறுதொழில்¹⁴களையும், விதிப்படி செய்து வருவதன்வழி, உலக உயிர்களுக்கு எந்தக் கடுமையான துன்பமும், வறுமையும் வராமல் இவர்கள் பாதுகாக்கின்றனர் என்றும் சேக்கிழார் பாடுகிறார். (பாடல் 355)

தானத்திலும், தவத்திலும்¹⁵ தலைசிறந்தவர்களான இவர்கள், மானத்தையும், பொறுமையையும்¹⁶ கடைப்பிடித்து, இல்லறத்தை வழுவாது இயற்றி வாழ்கின்றனர் என்று சேக்கிழார் மேலும் கூறுகிறார். (பாடல் 356)

“கள்ளஐம் பொறியைக் கடந்து, பூ சனையின் கடன்புரி தில்லை அந்தணர்”¹⁷ என்று கச்சியப்ப முனிவரும் இவர்களைச் சிறப்பிக்கிறார்.

தில்லையிலிருந்து வெளியேற்றம்

இத்தனை சிறந்த பண்பு நலன்கள் அமைந்த தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் சூழ்நிலை காரணமாக இருமுறை தில்லையை விட்டு வெளியேறி வாழ நேர்ந்ததை இலக்கியங்களும், கல்வெட்டுகளும் குறிப்பிடுகின்றன.

கூற்றுவ நாயனார் பல சிற்றரசர்களை வென்று பல நாடுகளுக்கு அதிபதியானார். பகைவர்களுக்கு இயமன் போன்று இருந்ததாலேயே அவர் கூற்றுவனார் என்று பெயர் பெற்றார். வீராதி வீரராக விளங்கிய அவர், அடியார் அன்பில் இணையற்றவராகவும் திகழ்ந்தார். மணிமகுடம் ஒன்று நீங்கலாக ஏனைய எல்லா அரசர் சின்னங்களும் உடையவராக அவர் விளங்கினார். சோழ மன்னர்களைப் போன்று தாமும் தில்லைவாழ் அந்தணர்களால் முடி சூட்டப்பெற விழைந்தார் கூற்றுவர்.

சோழர் மணிமுடி

சோழ மன்னர்களின் நவமணி முடியானது தில்லையில் பேரம்பலப் பண்டாரத்தில் சேமமாக, அம்பலவாணரது அருட்காவலில் தில்லைவாழ் அந்தணர் வசமாக வைக்கப் பெற்றிருந்தது. சோழ அரசர் ஒருவர் முடி சூட்டிக் கொள்ளும் காலத்தில், தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் அரசனுக்குப்

பஞ்சாக்கரப் படியில் அபிடேகம் செய்வித்து, ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் முடிசூட்டுவிப்பர். விழா முடிந்த பின்னர் நவமணி முடியானது அங்கே மீண்டும் கொண்டு வரப்பெற்று, அந்தணர் காவலில் வைக்கப் பெறும் என்னும் தகவல்களை, நாட்டுப்புறச் சரித வரலாறுகளாலும், கல்வெட்டுகளாலும் அறிகிறோம் என்று சிவக்கவிமணி கூறுகிறார்.¹⁸

அந்த மணிமுடியைச் சோழ மன்னர்களுக்கு மட்டுமே புனையும் நியதியை அவர்கள் கொண்டிருந்தனர். கூற்றுவர் களப்பிரர் என்று கூறப் பெறுவதால், அவர் சோழர் ஆகமாட்டார். ஆதலால் சோழருக்குரிய மணிமுடியை அவருக்குச் சூட அந்தணர்கள் மறுத்தனர்.

இந்த உண்மையை அறிந்திருந்த சேக்கிழார், தம் காலத்தில் வாழ்ந்த தில்லைவாழ் அந்தணர்களை அவ்வரலாறு பற்றிக் கேட்டு, அதன் பின்னரே, “கூற்றுவருக்கு முடி சூட்ட மறுத்த தில்லைவாழ் அந்தணர்கள், அவர்க்கு அஞ்சி, ஒருவரைத் தில்லையில் பூசைக்கென விடுத்து, எஞ்சியோர் சேரநாடு சென்றடைந்தனர்” என்று தம் புராணத்தில் பாடுவாராயினர்.¹⁹

கூற்றுவ நாயனார் புராணத்தில் இந்த அந்தணர்களைக் குறிப்பிடும் இடத்தில் சேக்கிழார் சுவாமிகள், இவர்கள் “**இருமரபும் தூயவர்**” (3934) என்று பாடுகிறார். தந்தை-தாய் ஆகிய இரு வழியாலும் தூயவர்களாய் இவர்கள் இருந்ததைச் சுட்டுகிறார். இதனைத் திருமுருகாற்றுப்படை “**இருவர்ச் சுட்டிய பல்வேறு தொல்குடி**” (178, திருஏரகம்) (தாயும், தந்தையும் ஆகிய இருவர் குலத்தையும் உலகத்தார் நன்றென்று மதித்த, தாய்வழியில் ஏழு தலைமுறைகளுக்கு உட்படாதவளும், தந்தை வழியில் பிறவாதவளும் ஆகிய ஒருத்தியை மணத்தல் என்னும் விதியினைப் பின்பற்றும் பழங்குடி.) என்று பேசுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

இரண்டாம் முறை வெளியேற்றம்

நான்காம் நூற்றாண்டு தொடங்கிப் பதினாறாம் நூற்றாண்டு வரை பல்லவ - சேர - சோழ - பாண்டிய அரசர்கள் செய்த திருப்பணிகளால் பெருமை பெற்ற இத்தலம், அரசியல் புயலில் சிக்குண்டு அந்நியப் படையெடுப்புக்கு இலக்காகி, வேற்றுச் சமயத்தவர் - நாட்டவர் சண்டைகளுக்கு நிலைக்களமாகியது. கோயிலைக் காக்கும் நிலையில் ஒருவரும் அரசு செலுத்த இயலாமல் இருந்தது. அந்த நிலையில் தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் இறைவனை மட்டுமாவது காக்கும்படியாக ஆடலரசனையும், சிவகாமி அம்மையையும் பெட்டகத்தில் வைத்துப் பாதுகாப்பாகத் திருவாரூர் வரை கொண்டு சென்றனர். (இப்பெட்டகம் தற்போது சிதம்பரத்தில் தில்லைவாழ் அந்தணர் பாதுகாப்பில் இருக்கிறது.) இவ்வாறு இவர்கள் சென்றடைந்த இடம், திருவாரூரைத் தவிர்த்துக் குடுமியான்மலை, மதுரை, புளியங்குடி²⁰, கேரளாவில் உள்ள அம்பலப்புழை என்று பலவாறாகக் கூறுவர்.

சண்டைகள் ஓய்ந்த பின்னர் சகம் 1696 (கலி 4874; ஆங்கிலம் 1773) மாசி மாதம், கிருஷ்ண பட்சம், மூல நட்சத்திரம் திரயோதசி கூடிய நன்னாளில் திரும்பக் கூத்தப்பெருமானைத் தில்லையில் பிரதிட்டை செய்தனர் என்று கல்வெட்டு-பட்டயச் சான்றுகளால் அறியலாம் என்கிறார் புலவர் நா.ஆனந்த குஞ்சிதபாத தீட்சதர்.²¹

இவ்வாறு சேர நாட்டுடன் இவர்களுக்கு இருமுறை ஏற்பட்ட தொடர்பே, இவர்களுடைய தோற்றத்தையும் மாற்றியது போலும் என்கிறார் குடவாயில் பாலசுப்பிரமணியன்.²² தில்லைவாழ் அந்தணர்களின் குடுமி, கேரளத்து நம்பூதிரிகளை ஒத்துக் காணப் பெறுவதற்கு இந்த இணைப்பே ஒரு காரணமாக இருக்கலாம் என்கிறார் அவர்.²³

மலைநாட்டிலிருந்து அவர்கள் திரும்பிய காலத்தில் அங்கிருந்து எடுத்துவந்த குறைப் பகுதியே சிதம்பர புராணத்திற்கு மூலமாகிய வடமொழிப் புராணமாதல் வேண்டும் என்பார் தவத்திரு சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.²⁴

அந்தணர் அவை

தில்லையில் அந்தணர் அவை ஒன்று இருந்து அவ்வூராரின் வழக்குகளைத் தீர்த்து வந்திருக்கிறது என்பதைத் திருநீலகண்ட நாயனார் புராணத்தின்வழி அறிகிறோம்.

திருநீலகண்டருடன் தமக்கு ஏற்பட்ட வழக்கினைத் தீர்க்கத்

**“..... தில்லைவாழ் அந்தணர்கள்
வந்துஇருந்த திருந்துஅவையின் மன்னுவன்யான்”**

(பாடல் 389)

(தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் நியாயம் பேசக் கூடியிருந்த திருந்திய சபையிலே போய் இருப்பேன்) என்று கூறி, அந்த அவை கூடியிருந்த இடத்துக்குச் சிவயோகியார் சென்றார் என்று சேக்கிழார் பாடுகிறார். (இங்கு “மன்னுவன் யான்” என்று கூறியதன்வழி, “அந்தணர்களின் அந்த அவையின் நாதனாய் இருப்பவன் நானே” என இறைவன் கூறியதாகப் பொருள் கொள்வதற்கு இடமிருக்கிறது என்கிறார் சிவக்கவிமணி.)

அதே புராணத்தின் அடுத்த பாடலில் (பாடல் 390) தில்லைவாழ் அந்தணர்களின் பண்பு நலன்களைச் சேக்கிழார் சிறப்பித்துப் பேசுகிறார். அவர்கள் “நல்லிலாழுக்கம் தலைநின்றார், நான்மறையின் துறைபோனார்” (நல்லொழுக்கத்தில் தலைசிறந்தவர்களாகவும், நான்கு வேதநெறிகளை

முறையாகப் பயின்று அவற்றில் வல்லவர்களாகவும் திகழ்ந்தனர்) என்று கூறிவிட்டு, மீண்டும் “**திருந்து அவை**” என்று குறிப்பிடுவதன்வழி, அந்த அந்தணர் அவை நடுநிலை தவறாதது என்பதை வலியுறுத்துகிறார்.

தில்லைத் திருத்தலம்

மூவர் முதலிகள் தேவாரம் பாடிய காலத்தில் தில்லையம்பதி வெகுவாகப் புகழ் பெற்றுவிட்டது. ஆனால் நாயன்மார்களுள் காலத்தால் மிக முற்பட்டவராகிய காரைக்கால் அம்மையார் வாழ்ந்த ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் திருவாலங்காடு பெற்றிருந்த சிறப்பினைத் தில்லை பெற்றிருக்கவில்லை என்பதை அவருடைய பாடல்கள்வழி அறிய முடிகிறது என்று சான்றோர் கூறுவர். எனவே அம்மையாருக்குப் பிந்திய இரு நூற்றாண்டுகளில்தான் “கோயில்” என்று குறிக்கப் பெறும் உயர்ந்த இடத்தைத் தில்லை பெற்றிருக்கிறது என்று அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். எனவே அந்தக் காலகட்டத்தில்தான் தில்லைவாழ் அந்தணர்களும் மக்களிடையே ஒரு சிறப்பிடத்தை - செல்வாக்கினைப் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

வந்த வரலாறு

தில்லை மூவாயிரவர் எப்போது, எங்கிருந்து வந்தனர் என்று சொல்ல வரலாறு காணப் பெறவில்லை.

சோழர் ஆட்சியின்போது இராஜராஜ சோழன் சில சிவாசாரியார்களை வடக்கேயிருந்து கொண்டு வந்து பல கோயில்களில் ஆகம விதிப்படி பூஜை செய்ய நியமித்தான் என்று தெரிகிறது. ஆனால் அப்படி நியமிக்கப் பெற்றவர்கள் இவர்கள் என்று கூறமுடியாது. ஏனெனில் இராஜராஜனுக்கு முன்பே எட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவரான சுந்தரர் தம்முடைய கோயில் பதிகத்தில் (பதிசூ 90) இவர்களை “**முட்டாத முச்சந்தி மூவாயிரவர்**” (பாடல் 2) (மூன்று பொழுதும் தவறாது வழிபடும் அந்தணர் மூவாயிரவர்) என்று பாடியிருக்கிறார்.

அவருடைய சமகாலத்தவராகிய வைணவ சமயத்தின் குலசேகராழ்வாரும்,

**“தில்லைநகர்த் திருச்சித்ர கூடம்தன்னுள்
அந்தணர்கள் ஒரு மூவாயிரவர்ஏத்த
அணிமணி ஆசனத்திருந்த அம்மான்தானே”**

(பெருமாள் திருமொழி: 10:2)

(தில்லை நகர்த் திருச்சித்திரகூடத்தில் வேறு பலனைக் கருதாத மூவாயிரம் அந்தணர்கள் துதிக்க, அழகிய ஒப்பற்ற இரத்தினங்கள் பதிக்கப் பெற்ற சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்த சர்வேசுவரன்) என்று பாடுகிறார். (வைணவ

உரையாசிரியர்கள், “அந்தணர்” என்பதற்கு மூவாயிரம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் என்றே பொருள் கொள்கின்றனர். ஆனால், தில்லைவாழ் அந்தணர்களே ஆதியில் கோவிந்தராஜப் பெருமாள் கோயிலையும் கவனித்து வந்தார்கள் என்றும், பிற்காலத்தில்தான் தனி வழிபாடு ஏற்பட்டது என்றும் அறிகிறோம் என்று தருமையாதீன வெளியீடான “சிதம்பரம் திருப்பதிகங்கள்” என்னும் நூலில் கூறப்பெறுகிறது.)

எனவே இவ்விருவர் காலத்துக்கு முன்பிருந்தே தில்லைவாழ் அந்தணர், மூவாயிரவர் என்ற எண்ணால் குறிப்பிடப்பெற்று, வழிபாடு செய்து வந்தனர் என்று அறிகிறோம் என்கிறார் சி. எம். இராமச்சந்திரன் செட்டியார்.²⁵

சிம்மவர்மன் என்ற சோழ அரசன் பெருவியாதியால் பீடிக்கப் பெற்றிருந்தான். அவனைக் கோயில் குளத்தில் நீராட்டி வியாதியைப் போக்கினார் வியாக்கிரபாதர். அவன் இரண்யவர்மன் எனப் பெயர் கொண்டு, சிவகங்கைக் கரையில் பெரிய ஆலயத்தை நிருமாணித்தான். கங்கைக் கரையில் இருந்து 3000 அந்தணர்களை வரவழைத்துத் தில்லையில் குடியேற்றினான் என்னும் தகவலும் சிந்தனைக்குரியது.²⁶ இறைவனுடன் குடியேறிய இந்தத் தீட்சிதர்களின் குடும்பத்தவரே இன்றும் கோயிலின் நிர்வாகிகளாக உள்ளனர்; “தில்லைவாழ் அந்தணர்” என்றும், “தில்லை மூவாயிரவர்” என்றும் போற்றப் பெறுகிறார்கள் இவர்கள் என்கிறார் ஜே.எம்.சோமசுந்தரம்.

சுந்தரருக்கும், குலசேகரருக்கும் முந்தியவரான நாவுக்கரசர் (7ஆம் நூற்றாண்டு)தம் கோயில் திருப்பதிகத்தில் “*திருவுடை அந்தணர் வாழ்கின்ற தில்லைச் சிற்றம்பலவர்*” (4:80:2) (உலகுக்கு எல்லாம் மங்கலப் பொலிவைத் தரும் அந்தணர் வாழ்கின்ற தில்லையம்பதியின் திருச்சிற்றம்பலக் கூத்தன்) என்று மட்டுமே தில்லை மறையவரைச் சிறப்பிக்கிறாரே தவிர, மூவாயிரவர் என்று எண்ணிக்கையால் குறிப்பிடவில்லை.

மணிவாசகர் பாடும் “*தில்லைநகர்த் திருச்சிற்றம் பலம்மன்னி, மறையவரும் வானவரும் வணங்கிடநான் கண்டேனே*” என்னும் கண்டப்பத்துப் பதிக அடி (8:31:6)யில் குறிப்பிடப்பெறும் “மறையவர்”, தில்லைவாழ் அந்தணராயிருப்பதற்கு வாய்ப்பு உண்டு. (வித்துவான் சி. அருணைவடிவேல் முதலியார் இந்தக் கருத்தினையே கொண்டிருக்கிறார்.²⁷ ஆனால் தமிழ்க்கடல் ராய.சொ.இச்சொல்லுக்கு “நூல் வல்லார்” என்று பொருள் காண்கிறார்.²⁸) ஆனால் மூவாயிரம் என்ற குறிப்பு எங்கும் காணப் பெறவில்லை.

இருப்பினும், “*ஆவா இருவர் அறியா அடிதில்லை அம்பலத்து மூவாயிரவர் வணங்கநின் றோன்...*” என்று திருக்கோவையாரில் (9. நடுங்கநாட்டம்), சுவாமிகள் “*மூவாயிரவர்*” என்று எண்ணிக்கை வழியாக

மட்டும் குறிப்பிடுவது “தில்லைவாழ் அந்தணர் மூவாயிரவராக” இருக்கலாம். (உரையாசிரியர்கள் “மறையவர்” என்னும் சொல்லுக்கு “மூவாயிரம் அந்தணர்” என்றும், “தில்லைவாழ் அந்தணர்” என்றும் பொருள் காண்கின்றனர்.²⁸)

கணநாதராய்க் கண்டார்

ஞானசம்பந்தப் பெருமான் இவர்களை மூவாயிரவராகவே கண்டு திருநீலகண்டப் பாணருக்குக் காட்டினார் என்று சேக்கிழார் பாடுகிறார்.²⁹ தொடர்ந்து மற்றொரு பாட்டில், தாம் கண்ட அந்தக் காட்சியைத் தம் பாட்டிலேயே அவர் குறிப்பிடுவதாகவும் சேக்கிழார் சொல்கிறார்.³⁰

சேக்கிழார் குறிப்பிடும் ஞானசம்பந்தரின் (“ஆடினாய் நறுநீநய்யொடு” என்று தொடங்கும் திருப்பதிகத்தின் மூன்றாவது) பாடல் வருமாறு:

“நீலத்தார்கரிய மிடற்றார்,நல்ல

நெற்றிமேல்உற்ற கண்ணினார்,பற்று

சூலத்தார், சுடலைப்பொடிநீறுஅணி வார்,சடையார்,

சீலத்தார்தொழுது ஏத்துசிறற்பலம்.....”

(3:1:3)

(நீல நிறத்தைப் பொருந்திய கரிய திருக்கழுத்தினர் (நீலகண்டர்), அழகிய நெற்றிக் கண்ணினர், திரிசூலம் பற்றியவர், காடுடைய சுடலைப் பொடி பூசியவர், சடையினர், சீலம் மிக்கவர் ஆகிய தில்லைவாழ் அந்தணர் வணங்கி ஏத்தும் திருச்சிறற்பலம்..... - தருமையாதீனப் பதிப்புத் தரும் பாடல் விளக்கம்)

இந்தப் பாடலுக்குரிய மேற்கண்ட பொருளினை வைத்து இந்தத் தீட்சிதர்கள் கயிலையிலிருந்து வந்தவர்களே என்று முடிவு கட்டி விடுகிறார்கள்.

திரிசகஸ்ர முனீஸ்வரர்

கயிலையிலிருந்த திரிசகஸ்ர (3000) முனீஸ்வரர்கள், தில்லைக் கூத்தனைப் பூஜிப்பதற்கென்று, தீட்சிதர்கள் என்று பெயரிடப் பெற்று, ஸ்ரீநடராஜ ராஜரால் (தில்லைக் கூத்தனை நடராஜராஜர் என்றே அழைப்பர்) பூலோக கைலாசம் என்று வழங்கும் தில்லைக்கு அழைத்துவரப் பெற்றவர்கள் என்கிறார் நி. தண்டபாணிஸ்வாமி தீட்சிதர்.³¹ இந்தக் கருத்தினை ஒட்டியே சேக்கிழார் சுவாமிகள் தில்லை அந்தணரைத் “தெய்வ வேதியர்” (பாடல் 357) என்று குறிப்பிட்டிருப்பார் போலும்!

என்ன தவறு?

ஆனால் மேலே நாம் கண்ட பாடலுக்கு வேறு வகையிலும் பொருள் கொள்ள இடமுண்டு. “இறைவன் நீலவண்ணம் பொருந்திய கரிய கண்டத்தை உடையவர்; அழகிய நெற்றியில் ஒரு கண் உடையவர்; சூலப்படையைக்

கரத்தில் ஏந்தியவர்; சுடலைச் சாம்பலைத் திருமேனியில் அணிந்தவர்; நீண்ட சடைமுடி உடையவர்; அப்பெருமான், ஆசார ஒழுக்கம் மிகுந்து திகழும் அந்தணர்கள் தொழுது போற்றும் சிற்றம்பலத்தில் விளங்குபவர்..."³² என்று அப்பாடலுக்கு இப்படியும் பொருள் காண்பதில் என்ன தவறு?

பாசுபத சைவர்

கனகசபையைப் பிரதக்ஷிணம் (வலம்) வரும்போது பார்த்தால், அதன் பின்புறம் நான்கு புறமும் மூடப்பெற்ற ஓர் அறை இருப்பதுபோல் தோன்றுகிறது என்று புராதனக் கோயில் கட்டடங்களையும், சைவ மரபையும் ஆராய்ந்த ஒரு பேராசிரியர் கூறுவதாக சோ.சிவபாதசுந்தரம் கூறுகிறார்.³³

பல்லவர் காலத்தில் வாழ்ந்த பாசுபத சைவர் (பசுபதி வழிபாட்டினர்) சிலர் சிதம்பரத்தில் குடியேறி அங்கிருந்த கோயிலில் யாகம் முதலிய செயல்களில் ஈடுபட்டிருந்திருக்கலாம். “*பசுவேட்டு எரீயோம்பும்*” (1:80:2) (ஆன்மபோதத்தைக் கொண்டு (பசுவைப் பலி கொடுத்து) சிவாக்கினியை வளர்க்கும்) என்று ஞானசம்பந்தர் சுட்டிக் காட்டுவோர் இவர்களாகவே இருக்கலாம். இவர்களே பெருகி மூவாயிரவர் என்ற குழுவாக ஆகியிருக்கலாம். பிற்காலத்தில் சோழ மன்னர்கள் குடியேற்றிய வைதிக பிராமணர் கலப்பால் பாசுபதர், தில்லை மூவாயிர தீக்ஷிதர்கள் ஆகியிருக்கலாம் என்று ஒரு கருத்து நிலவுகிறது என்றும் சிவபாதசுந்தரம் கூறுகிறார்.

அறுஜஞ்சூறு மறையோர்

சேக்கிழார் சுவாமிகள் காலத்தில் தில்லை அந்தணர், மூவாயிரம் என்னும் எண்ணிக்கையில் இருந்ததாகத் திருத்தொண்டர் புராண வரலாற்றில் உமாபதி சிவம் குறிப்பிடுகிறார்.

சோழ மன்னன், அம்பலக்கூத்தனின் அடியிணைகளை வணங்கச் சென்றபோது, அவனைத் தொடர்ந்து சென்றோரில் “*ஆறுஜஞ்சூறு மறையோர்கள்*” (பாடல் 62) (6 x 500 = 3000) உள்ளிட்டிருந்ததாக அவர் பாடுகிறார். அரசனை வரவேற்றோரில் “தில்லை மறையோரும்” இருந்ததாக வேறொரு பாட்டில் (பாடல் 60) கூறுவதுடன் இதை இணைத்துப் பார்த்தால், சேக்கிழார் காலத்தில் தில்லைவாழ் அந்தணர் மூவாயிரம் என்னும் எண்ணிக்கையில் இருந்ததை உணரலாம்.

சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழும் இதை உறுதிப்படுத்துகிறது. அந்த நூலின் சிறுதேர்ப் பருவத்தின் முதற் பாட்டில், சேக்கிழாரை யானை மீது அமர்த்தி,

அநபாயச் சோழன் இரு கைகளாலும் கவரி வீசிய தகவல் கூறப் பெறுகிறது. இவ்வாறு சேக்கிழார் யானைமீது உலாச் சென்ற நேரத்தில் தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தனர்; இன்னியங்கள் இயம்பின; “பிறங்குமு வாயிரவர் முதலியோர் மறைஒலி பிறங்கத் தொடர்ந்து...” (பிறங்கு - விளங்குகின்ற; மூவாயிரவர் - தில்லைவாழ் அந்தணர்; மறை - வேதம்; பிறங்க - விளங்க) சென்றனர் என்று மகா வித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை பாடுகிறார்.

இவ்வாறு தம் காலத்தில் தில்லை மறையவர் மூவாயிரவராக இருந்ததை வைத்து ஞானசம்பந்தர் கண்ட காட்சியிலும் மூவாயிரவர் இருந்ததாகச் சேக்கிழார் பாடியிருக்கலாம் அன்றோ? இப்போது அந்நிலை மாறி விட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இப்போது இருநூறுதான்

முன்னொரு காலத்தில் மூவாயிரவர் என்ற எண்ணிக்கை சரியாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால் இன்று நாங்கள் சுமார் இருநூறு குடும்பத்தினர் தாம் கோயிலோடு சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறோம். விவாகமான ஆண்கள் எல்லோருக்கும் கோயிலில் உரிமை உண்டு. இருப்பினும் நடராஜர் சந்நிதியில் பூஜை செய்ய எல்லாரும் தகுதி படைத்தவர்கள் அல்லர். “பூஜை எடுத்தவர்” என்ற அந்தஸ்தை (தகுதியை)ப் பெற்ற மூன்று நான்கு பேர்தான் நடராஜ முர்த்தியைத் தொட உரிமை உள்ளவர்கள் என்கிறார் ராஜாமணி தீட்சிதர்.³⁴

மூவாயிரவன் கோல்

இவ்வாறு தில்லை மறையவர் மூவாயிரவராக இருந்ததை ஒட்டிப் பிற்காலத்தில் “தில்லை மூவாயிரவர்” என்னும் பெயரில் சிலர் வாழ்ந்ததாகக் கல்வெட்டுத் தகவல்கள் தெரிவிக்கின்றன. “தில்லை மூவாயிரவர் நம்பி”, “சீராளன் கருணாகரன் என்ற தில்லை மூவாயிர மங்களோத்துமன்”, “மூவாயிரவன்” என்னும் பெயர்கள் மக்களுக்கு இருந்ததையும், “மூவாயிரவன் கோல்” என்னும் நீட்டல் அளவைக்கோல் பற்றியும் கல்வெட்டுகளின்வழி அறிய முடிகிறது.³⁵

ஒதுக்கப்பெற்ற உமாபதி சிவம்

முன்னர் நாம் கண்ட சிறந்த பண்புகளை உடைய தில்லைத் தீட்சிதர்கள், தங்கள் மரபில் வந்த உமாபதி சிவம், தங்கள் குலத்துக்கு உரிய ஒழுக்கங்களைத் துறந்து தம் குரு உண்ட உணவையே தாம் உண்டு மெய்ஞ்ஞானம் பெற்றதன் காரணமாக, அவரை ஒதுக்கி வைத்தனர்.

தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் (நடராஜர் வழிபாட்டில்) உமாபதி சிவாசாரியாரது முறைநாளில் வேறொர் அந்தணரைக் கொண்டு பெருமானுக்குரிய

கொடியை ஏற்றச் செய்தனர். பலமுறை முயன்றும் கொடி அறுந்து விழுந்து கொண்டே இருந்தது. அந்த நேரத்தில், உமாபதிசிவத்தைக் கொண்டு கொடி ஏற்றுமாறு இறைவன் பணிக்க, அந்தணர்கள் அவரை அழைத்து வந்து கொடி ஏற்றுமாறு கோரினர்.

அப்போது அவர், “உள் ஒளியாகிய திருவருளுக்கும், ஆணவ மலமாகிய இருளுக்கும் இடமாக நிற்பது உயிராகும். உயிரில் ஒன்று மேலிடில் மற்றது அடங்கி நிற்கும். மல இருள் மிகுந்திருக்கும் ஆன்மாவிற்கு மாயையின் காரியமாகிய விளக்கை, அதன் பக்குவ நிலைக்கு ஏற்பத் தருகிறான் இறைவன். ஆன்மாவும் அதன் துணை கொண்டு, படிப்படியே இருள் நீங்கி அறிவு விளக்கம் பெற்று வருகிறது. முடிவில் ஆணவ இருள் முற்றும் நீங்கிடப் பேரொளியாகிய திருவருளைப் பெற்று இன்புறும் நிலை உண்டு” என்று கூறும் முதற் பாட்டைக் கொண்ட 4 பாடல்களை உள்ளடக்கிய “கொடிக்கவி” என்னும் நூலினைப் பாடி முடித்ததும் கொடி ஏறியது என்பது வரலாறு.

அனைவரும் அந்தணரே

தில்லைவாழ் அந்தணர் என்பது தில்லையில் கூத்தப் பெருமானை வழிபடுகின்ற அத்தனை பேரையும் சேர்த்துக் கூறப் பெற்றதாகும்.³⁶ தில்லைவாழ் அந்தணர் என்றதால் நாம் எங்கே பிறப்புவிழி அந்தணர் என மயங்கி விடுவோமோ என்று கருதியே (சேக்கிழார்) திருநீலகண்டரை (சுவனார்) அடுத்து அமைத்தார். தில்லைவாழ் அந்தணர் என்றமையால், தில்லையில் வேட்கோவர் குலத்தில் தோன்றிய பெரியவரே அந்தணர் என அறிமுகப்படுத்தி அவரை முதலில் அமைத்தார். அவர் சாதி எதுவானாலும் அவரும் தில்லைவாழ் அந்தணரே என்று உணர்த்தவே அவரை முதலில் பாடினார் என்று சிலர் கூறுவர்.³⁷

பிராமணர்கள் மீதுள்ள ஓர் இனம் புரியாத வெறுப்பு, இத்தகைய கருத்துகளுக்குக் காரணமாக இருக்குமோ?

இந்த நேரத்தில் மற்றொன்றையும் நாம் சிந்திக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

முத்தான மூவர் தமிழ்

மூவர் திருமுறைகள் தொகுக்கப் பெறுவதற்கு இந்த(த் தில்லைவாழ்) அந்தணர்கள் ஒரு தடையாக இருந்திருப்பரோ என்னும் ஐயம் ஒரு சிலரின் உள்ளத்திலாவது எழுமானால், அது குறித்து ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை.

காரணம், சோழ மன்னன் இராஜராஜன் மூவர் திருமுறைகளைத் தேடி அலைந்தான். இறுதியில் பொல்லாப் பிள்ளையாரின் அருளால்

நம்பியாண்டார் நம்பிவழி, அந்த ஏடுகள் கோயிலின் வடமேற்குப் பிராகாரத்து முலையில் உள்ள அறையில் இருப்பதை அறிந்து, அங்கு சென்றிருக்கிறான். அங்கு அவன் தில்லை மறையவரை அணுகி அவர்களிடம் கேட்டபோது, அறைக் கதவின் பூட்டிலே நாயனார் மூவரின் முத்திரையும் பொறிக்கப் பெற்றிருக்கிறது என்றும், அவர்கள் நேரில் வந்து அனுமதி கொடுத்தாலன்றிக் கதவைத் திறக்க முடியாது என்றும் கூறியிருக்கின்றனர். இதன்வழி, முத்திரைகளைப் பூட்டில் பொறித்த மூவரின் ஏடுகள் உள்ளே உள்ளன என்பதை அவர்கள் அறிந்தே இருந்தனர்; அவற்றை யாரும் பயன்படுத்தக் கூடாது என்பதில் அவர்கள் தீவிரமாக இருந்திருக்கின்றனர் என்று ஒருவாறு ஊகிக்கலாம்.

அரசன் உடனே மூவரின் விக்கிரகங்களை அலங்கரித்து எழுந்தருளச் செய்து அறையின் முன் நிறுத்தித் தீட்சிதர்களிடம் “நாயன்மார்களே நேரில் இங்கு எழுந்தருளி விட்டனர்; இனி நீங்கள் கதவைத் திறக்கலாம்” என்றான்.

கர்ணபரம்பரையாக வழங்கிவரும் இத்தகவலை உமாபதி சிவமும் உறுதி செய்கிறார்.³⁸ இந்தத் தகவல் உண்மையாக இருக்குமானால், மூவர் தமிழை உலகறியச் செய்வதில் அந்தணர்கள் ஆர்வம் காட்டவில்லை என்பது தெளிவாகிறது.

திருமுறை கண்ட புராணமும், சேக்கிழார் புராணமும் (திருத்தொண்டர் புராண வரலாறு) உமாபதி சிவம் இயற்றியவை அல்ல என்பதில் பேராசிரியர் அ.ச.ஞா. உறுதியாக இருக்கிறார்.³⁹ அவர் கூற்றுப்படியே திருமுறை கண்ட புராணத்தின் ஆசிரியர் வேறொருவராக இருந்தாலும், மூவர் திருமுறைகளைச் சோழ மன்னன் எளிதில் பெறுவதற்குத் தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் ஒரு தடையாக இருந்திருக்கின்றனர் என்று அதில் கூறப் பெறுவதை நாம் ஏன் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடாது? அத்தகைய ஒரு கருத்தாவது அந்த நூல் எழுந்த காலத்தில் நிலவியதால்தானே, அந்த நூலின் ஆசிரியர் அதைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்?

அம்பலத்தில் அந்தணர்

அந்தணர்(தீட்சிதர்)களைத் தவிர்த்த ஏனையோர் அம்பலத்தில் நின்று பன்னிரு திருமுறைகளைப் பாடுவதற்கு இன்னமும் தடை விதிக்கும் பிற்காலத் தலைமுறையினரின் ஆணவப் போக்கைக் கருத்திற்கொண்டு பார்க்கும்போது, அந்த நாளைய அந்தணர்கள் ஏன் இதைச் செய்திருக்க முடியாது என்று எண்ணவே தோன்றுகிறது.

ஆனால் மூவர் முதலிகள் காலத்தில் இருந்த தில்லைவாழ் அந்தணர், அவர்களின் பிற்காலத் தலைமுறையினருக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டவர்களாகவே இருந்திருக்க வேண்டும். இல்லாவிடில் ஞானசம்பந்தரும், அப்பர் சுவாமிகளும் அவர்களை மிக உயர்வாக மதித்திருக்க மாட்டார்கள்.

“நடராஜரும் நம்மில் ஒருவர்”, திருமுறை ஆசிரியர்களால் வெகுவாகப் பாராட்டப் பெற்றிருக்கிறோம் என்பன போன்ற எண்ணங்கள், பிற்காலத்தவருக்கு இறுமாப்பை ஏற்படுத்தி இருக்கலாம் அன்றோ?

புராணப் பொழிப்பு

இறைவனது ஐந்தொழில் திருக்கூத்தினைச் சுகள (உருவ), நடிகள (அருவ) வழிபாடுகளால் திருத்தில்லை அம்பலத்தில் கண்டு வழிபடுவது சிறப்புடையது;

மானமும், பொறையும் தாங்கிய மனை அறமே சிறந்தது;

நான்மறை - ஆறங்கம் பயிலுதலும், மரபுக்கு இழுக்கு ஏற்படாமல் காத்தலும், நல்ஒழுக்கத்தின்வழி நின்றலும், ஞானம் முதலிய நான்கும் அறிதலும், தானமும் தவமும் சார்தலும், தருமமே பொருளாகக் கொள்ளுதலும், அந்தணர்க்கு - குறிப்பாகத் தில்லைவாழ் அந்தணர்க்கு உரியன; உயிர்கள் உறுவது திருநீற்றின் செல்வம், பெறுவது சிவனிடத்து அன்பாம் பேறு;

இம்மையிலேயே இறைவனைப் போற்றப் பெற்று வாழ்பவர்கள், இனிப் பெறத் தக்க பேறு வேறு இல்லை;

பிறர் எண்ணுவது போன்று வேத விதியாகிய வைதிக ஒழுக்கம் மட்டும் அல்லாமல், அதனின் மேற்பட்ட ஆகம் விதியாகிய சைவ சித்தாந்தத் திருநீற்றின் நெறியும், அடித்தவமும், சிவஞானமும் தில்லைவாழ் அந்தணர்க்கு உரியன.⁴⁰

அடிக்குறிப்புகள்:

1. எல்லாச் சிவாலயங்களின் சாந்நித்தியமும் (தெய்வம் முதலியவற்றின் பிரசன்னம், manifestation or presence, as of a deity) சாயரட்சை எனப்பெறும் திருவந்திக்காப்பு நேரத்தில் இத்தலத்தில் (திருவாரூரில்) விளங்குவதாக ஐதிகம். எனவே இங்கு நடைபெறும் மாலை வழிபாட்டைக் காண்பது சிறப்புடையது.

அர்த்தசாம வழிபாடு முடிந்தபின் எல்லாக் கோயில்களிலும் உள்ள சிவகலைகள் அனைத்தும் தில்லை மூலத்தான இலிங்கத்தில் ஒடுங்குகின்றன. எனவே தில்லைத் தலத்தில் அர்த்தசாம வழிபாட்டைக் காணவேண்டியது அவசியம்.

- புலவர் பு.மா.ஐயசெந்தில்நாதன்,

“திருமுறைத் தலங்கள்” பக். 558, 203-204

(வாய்ப்புள்ளவர்கள் மாலை வழிபாட்டைத் திருவாரூரிலும், அர்த்தயாம வழிபாட்டைச் சிதம்பரத்திலும் ஒரே நாளில் கண்டு வழிபடுவது சிறப்புடையது என்பது இவ்வட்டாரத்தில் நிலவும் ஓர் ஐதிகம்.)

2. “நாவிரவு மறையினராய் நாம்இவரில் ஒருவர்எனும்
தேவர்கள் தேவனசெல்வச் செல்வர்களாய்த் திகழ்வேள்வி
பாவுநெறி பலசெய்யும் பான்மையராய் மேன்மையராய்
முவுலகும் தொழுமுனா யிரமுனிவர்.....”

- கோயிற் புராணம்

“அறுபதிற் றாகிய ஐம்பதிற்று முனிவருள்
ஒருவன்என்று இசைத்த இருபிறப் பாள்!”

- குமரகுருபரர்,

“சிதம்பர மும்மணிக் கோவை”, 23

(அறுபதிற்றாகிய ஐம்பதிற்று முனிவர் - (60 X 50 = 3000) மூவாயிரம் தில்லைவாழ்
அந்தணர்; இசைத்த - கூறிய; இருபிறப்பாளர் - இரு பிறப்பினர் என்று கூறப்பெறும்
அந்தணர், இங்கு நடராஜப் பெருமான்.)

3. “அந்தணர் என்போர் அறவோர்,மற்று எவ்வுயிர்க்கும்
செந்தண்மை பூண்டுஒழுக லான்”

- குறள், 30

(எல்லா உயிர்களிடத்தும் செம்மையான அருளை மேற்கொண்டு ஒழுகுவதால்,
அறவோரே அந்தணர் எனப்பெறுவர்)

“அந்தண்மை பூண்ட அருமறை அந்தத்துச்
சிந்தைசெய் அந்தணர்.....”

- திருமந்திரம், 234

(எல்லா உயிர்களிடத்தும் அருள் உள்ளம் கொண்ட, அருமையான வேத முடிவாகிய
சிவத்தை இடைவிடாது நினைக்கும் அந்தணர்)

4. வி.சி.அருளானந்தம், “சித்தாந்தம்”

5. இவ்வுண்மையைச் சேக்கிழார் சுவாயிகளும் பாடுகிறார்:

“செம்மையால் தணிந்த சிந்தைத்
தெய்வ வேதியர்கள் ஆனார்,
மும்மை ஆயிரவர் தாங்கள்
போற்றிட முதல்வ னாரை
இம்மையே பெற்று வாழ்வார்.....”

- திருத்.புரா. 357

(செம்மைத் தன்மையின் நிறைவினால் ஆணவம் நீங்கித் தணிவு பெற்ற சிந்தையுடைய
தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த மூவாயிரம் வேதியர்கள், இம்மையிலேயே இறைவனைத்
தாம் போற்றி வாழும்படியாகக் கைவசமாகக் கிடைக்கப் பெற்று வாழ்கின்றவர்கள்.)
(இந்த இரத்தின சபாபதிக் கே ஒவ்வொரு நாளும் காலை 10 மணிக்குப் பால், தேன்,
சந்தனம் மட்டும் அபிஷேகம் செய்யப் பெற்றுக் கற்பூரம் காண்பிக்கப் பெறுகிறது.)

6. (அ) ஐ.த.ரா. கணேச தீசுடிதர், “இதயக்கோயில்” பக்.47

(ஆ) மூவாயிரம் என்ற எண்ணிக்கை குறித்து ஜி.வன்மீகநாதன் கூறுகிறார்:

“legendary three-thousand (legendary only as far as the number
is concerned) Brahmin deekshithars...” - “The condensed
English version of Periya puranam” by G. Vanmikanathan, p.70

7. “.....it is surprising that the Tamil world, the learned and the
unlearned alike, should have taken the words (“I am a servitor unto

the servitors of the Anthanar dwelling at Thillai") to refer to the legendary three-thousand Brahmin deekshitaras who serve as priests in the temple of Lord Nataraja at Thillai. The phrase must refer to Lord Nataraja abiding in Thillai. Given this interpretation, the line gains a sanctity, a purity and a poetic pinnacle without a parallel." - G.Vanmikanathan, p.70

8. (அ) One of them is the very well-known first line of the *Periya-puranam*, "ulakelaam unarnthu otharrkariyavan....." "He who is difficult of being experienced (in the mind) and of being expressed (in words)." p.70

(ஆ) டாக்டர் சொ.பரமசிவமும் "உலகெ லாம் உணர்ந் தோதற் கரியவன்" என்றே இறை வாக்காக அசரீரி எழுந்தது என்று குறிப்பிடுகிறார். ("சேக்கிழாரின் இலக்கியத் திறன்" - பக். 44, 275) இக்கூற்றுக்கு ஆதாரமாக உமாபதி சிவத்தின் "சேக்கிழார் புராணப்" பாடல்களை (30,31,50) எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

ஆனால் 31ஆவது பாடலில் "அசரீரிவாக்கு "உலகெலாம்" என அடியெடுத்து உரைசெய்த பேரொலி" என்றுதான் காணப்பெறுகிறது. 50ஆவது பாட்டுத்தான், இவர் கூற்றுக்கு ஆதரவு தருகிறது.

- (இ) "சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ்" பாடிய மகா வித்துவான் திரிசிரபுரம் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள்,

**"ஏமேவு ஞானசபை இறைவர்தம் மேனியின்,
இணங்குற எழுப்பு" "உலகெலாம்"
என்னும்மறை ஆதியாக் கொண்டு"**

-பாயிரம், விநாயகக் கடவுள் வணக்கம்

என்றும்,

".....ஆம்

பலவர்அரு ளால்அமைந்த

படிதெரித் திட" "உலகெ லாம்" எனும் சுருதிநாப்

பண்ணும்சந் றும்பொருத்தி....."

-காப்புப் பருவம், தில்லைவாழ் அந்தணர்

என்றும் ஈரிடங்களில் 'உலகெலாம்' என்பதே இறைவாக்காக எழுந்தது என்று குறிப்பிடுகிறார்.

- (ஈ) சிவக்கவிமணி அவர்களும் (திருத்தொண்டர் புராணம் உரைநூல் முதற்பகுதி, பக்.4), பெ.திருஞானசம்பந்தன் அவர்களும் ("தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை" - பெரியபுராணம் கட்டுரை, பக்.299, 301) மேற்காணும் கூற்றுக்கு அரண் செய்கின்றனர்.

- (உ) "அத்திருவருள் நூல் (திருத்தொண்டர் புராணம்) அம்பலவாணர் "உலகெலா முணர்ந்து" என அடியெடுத்துக் கொடுக்க, அவர் திருமுன் வீற்றிருந்து அருளிச் செய்யப்பட்டதாகும்" என்று, கழகத்தின் 1008ஆவது வெளியீட்டு விழா மலரில் (பக்.235) கூறப் பெறுவது, உமாபதி சிவம் எந்தப் பாட்டிலும் கூறாத ஒரு செய்தியாகும்.

- (ஊ) இலக்கியத் திறன் படைத்த ஆசிரியர்க்கு (சேக்கிழார்), ஒருவர் அடி எடுத்துக் கொடுக்கவும் வேண்டுமா என்று கேட்கும் டாக்டர் சொ.பரமசிவம், ("சேக்கிழாரின் இலக்கியத்திறன்". பக்.280)

தொண்டர்தம் புராணத்துள் குன்றைமுனி சேக்கிழார் வாக்கிற்கு இடையே தன் வாக்கும் தன் பங்கிற்கு இருக்கட்டும் என்று கருதியும், சேக்கிழார் பாட ஆரம்பித்து விட்டால், தான் விரும்பிச் சொல்லுவதை இடையில் யாரும் விரும்பிக் கேளார் என்றும், இறைவன் முந்திக் கொண்டு சேக்கிழாருக்குத் தன் வாக்கினை, அவர் பாட ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னாலேயே முதலடியாக எடுத்துக் கொடுத்தான் போலும் என்று விடை இறுக்கிறார்.

9. On the first two occasions, we see clearly that the phrase or word refers to Lord Civan. p.70

10. “திருத்தொண்டர் புராணம்” சிவக்கவிமணி உரைநூல் - முதற்பகுதி பக்.435-436

11. “வேளாப் பார்ப்பான் வாள் அரம் துமித்த வளை.....”

- அகநானூறு, 24

(வேள்வி(யாகம்) செய்யாத ஊர்ப் பார்ப்பான் கூரிய அரத்தால் அறுத்தெடுத்த வளைகள்)

“வரிநவில் கொள்கை மறைநூல் வழக்கத்துப் புரிநூல் மார்பர்.....”

- சீலப்பதிகாரம், 13:38-39

(மறை ஓதாது தாழ்வுற்றமையால் தங்களுக்கு உரிய ஆறு தொழில்களுக்கு உரியோர் ஆகாமல், வரிப்பாடல் முதலிய இசைத் தொழிலைப் பயின்று அதனால் வாழ்க்கை நடத்துபவராகிய பூணூல் அணிந்த மார்பினை உடைய பார்ப்பனர்.)

12. “மறப்பினும் ஒத்துக் கொளல்ஆகும், பார்ப்பான் பிறப்பொழுக்கம் குன்றக் கெடும்.”

- குறள், 134

(கற்ற மறைப்பொருளை மறந்தாலும், மீண்டும் அதனை ஒதிக் கற்றுக் கொள்ள முடியும். ஆனால் மறை ஒதுபவனுடைய குடிப்பிறப்பு, ஒழுக்கம் குறைவுபட்டால் கெட்டுவிடும்.)

13. “ஞானசம்பந்தம்” மாத இதழ்

14. அந்தணர்க்குரிய ஆறு தொழில்கள்: ஒதல், ஒதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல்.

ஒவ்வொரு வருணத்தினருக்கும் உரிய இயல்புகளைக் கூறும் தொல்காப்பியம், “அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனர்ப் பக்கமும்” (பொருளதிகாரம், 74)என்று பேசுகிறது.

அவை யாவை என்பதைப் பதிற்றுப்பத்து பட்டியல் இடுகிறது: “ஒதல், வேட்டல், அவை பிறர்ச் செய்தல், ஈதல், ஏற்றல் என்று ஆறு...” (24) (மறை ஒதுதல், வேள்வி வேட்டல், அவை இரண்டையும் பிறரைச் செய்வித்தல் (ஒதுவித்தல், வேட்பித்தல்), வறியவர்க்கு ஒன்று ஈதல், தமக்கு ஒருவர் கொடுப்பதை ஏற்றல் என்னும் தொழில் ஆறு)

“ஆறுஅறி அந்தணர்க்கு அருமறை பல பகர்ந்து.....” என்பது கலித்தொகை. (கடவுள் வாழ்த்து)

இவ்வாறு ஆறு தொழில்களைச் செய்வதால் அந்தணர்களை “அறுதொழிலோர்” (ஆறன், 560) என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார்.

இதனை “அறுதொழில் அந்தணர்” என்று புறநானூறும் (397) பேசுகிறது. (இங்கு “அறுதொழில்” என்பதற்கு விளக்கம் கூறவந்த ஒளவை சு.துரைசாமிப் பிள்ளை அவர்கள், “ஓதல் முதலிய ஆறும் பார்ப்பாருக்குரியன ஆதலின், அறவோராகிய அந்தணர், இம்மைக்குரிய வாணிகம், உழவு முதலியவற்றைச் செய்யாமை பற்றி “அறுதொழில் (அற்ற தொழில்) அந்தணர்” எனப் பெற்றனர் என்று எழுதுகிறார்.)

இந்த இயல்புகளிலிருந்து அந்தணர்கள் வழுவாமல் வாழ்ந்ததை, “இருமுன்று எய்திய இயல்பின் வழாஅது” (ஆறாகிய நன்மை பொருந்திய இலக்கணத்தில் வழுவாமல்) என்று திருமுருகாற்றுப்படை (சீருஏகம், 177) பேசுகிறது.

இனி, இத்தொழில்களுக்கான விளக்கத்தைக் காண்போம்:

ஓதல்: ரிக் முதலிய மறைகளையும். இலக்கணங்களையும் (ஆறங்கம், உபநிஷதம்), சிவ ஆகமங்களையும் பயில்தல்;

ஓதுவித்தல்: யார் யாருக்கு எதைக் கற்பிக்கலாம், எது அவர்களால் கிரகிக்கப் பெறும் என்பதை அறிந்து அவர்களுக்குக் கற்பித்தல்;

வேட்டல்: ஐந்தையினும் (பிரமம், தெய்வம், பூதம், பிதிர், மானுடம்), முத்தீ ஆயினும், உலகியல் தீயாயினும், மந்திர விதியால் செய்யும் யாகங்கள், மற்றும் சிவபெருமானை நோக்கிச் செய்யும் சிவ வேள்வி ஆகியவற்றைச் செய்தல்;

வேட்டித்தல்: வேள்வி ஆசிரியர்க்கு ஓதிய இலக்கணம் எல்லாம் உடையவனாக இருந்து, மாணாக்கற்கு, அவன் செய்த வேள்விகளால் பெறும் பயனை வழங்குதல் (வாழ்வித்தல்);

ஈதல்: வேள்வி ஆசானும், அவற்குத் துணை வந்தோரும், ஆங்கு வந்தோரும் மகிழும் வண்ணம் வழங்குதல்;

ஏற்றல்: கொள்ளத் தகும் பொருட்களை அறிந்து ஏற்றுக் கொள்ளுதல்.

15. தானம் என்பது சத்பாத்திரம் அறிந்து கொடுப்பது. “அறநெறியால் வந்த பொருளைத் தக்கார்க்கு மகிழ்ச்சியோடு கொடுத்தல் தானம் எனப்பெறும்” என்று பரிமேலழகர் சொல்லுவார். தவம் என்பது மனம் பொறிவழி போகாது நிற்கும் பொருட்டு விரதங்களால் உண்டி சுருங்குதல் முதலாயின என்றும் பரிமேலழகர் சொல்கிறார்.

“ஓவாது இரண்டு உவவும், அட்டமீயும்

பட்டினிவீட்டு ஒழுக்கம் காத்தல்

தாவாத் தவம்.....” என்கிறது சீவக சிந்தாமணி. (உவா - மதிநாள்; நிறைநிலா, மறைநிலா, (பெள்ளணி, அமாவாசை)

16. உயிர் கொடுத்தும் தம் கொள்கையைத் தவறாது காத்தல் “மானம்” எனப்பெறும்;

“பொறை” என்பது “தன்னை வெட்டுவோரையும் விழாமல் தாங்குகின்ற நிலம் போலத் தம்மை இகழ்வாரையும் பொறுப்பது” (குறள், 151)

17. பேருர்ப் புராணம், அழகிய திருச்சிற்றம்பலமுடையார் படலம், 12

18. “திருத்தொண்டர் புராணம் உரைநூல்” - ஏழாம் பகுதி. பக். 231

19. இந்த வரலாறு திருத்தொண்டர் புராணத்தின் கூற்றுவ நாயனார் புராணத்தில்

கூறப் பெறுகிறது:

“மல்லல் ஞாலம் புரக்கின்றார்
மணிமா மவுலி புனைவதற்குத்
தில்லை வாழ்அந் தணர்தம்மை
வேண்ட, அவரும் “செம்பியர்தம்
தொல்லை நீடும் குலமுதலோர்க்கு
அன்றிச் சூட்டோம் முடி” என்று
நல்கார் ஆகிச், சேரலன்தன்
மலைநாடு அணைய நண்ணுவார்.”

(பாடல் 3933)

(செழுமை உடைய நிலவுலகத்தைக் காக்கின்றவராகிய கூற்றுவர், நவமணிகளை உடைய பெரிய மகுடத்தைத் தமக்குச் சூட்டுமாறு தில்லைவாழ் அந்தணர்களை வேண்ட, சோழர்களது தொன்றுதொட்டு வரும் குலமுதல்வர்களுக்கு அன்றிப் பிறருக்கு முடி சூட்டமாட்டோம் என்று கூறி அதனைக் கொடாதவராய்த் தில்லை அந்தணர்கள் சேர மன்னரின் மலைநாட்டுக்குச் செல்ல எண்ணி...)

“ஒருமை உரிமைத் தில்லைஅந்-
தணர்கள், தம்மில் ஒருகுடியைப்
பெருமை முடியை அருமைபுரி
காவல் பேணும் படிஇருத்தி,
இருமை மரபும் தூயவர்தாம்
சேரர் நாட்டில் எய்தி...”

(பாடல் 3934)

(சோழர் மரபு ஒன்றுக்கு மட்டுமே முடிசூட்டும் உரிமை பூண்ட தில்லைவாழ் அந்தணர்கள், தங்களில் ஒரு குடியினைப் பெருமை மிகுந்த அந்த மணிமகுடத்தைக் காவல் புரிய அங்கு நிறுத்தி வைத்து விட்டு, இரு மரபும் தூயவர்களாகிய அவர்கள், சேரநாடு சென்றடைந்து...)

20. புளியங்குடி பற்றிய தகவல் ஒன்று நூலின் இறுதியில் இடம் பெறுகிறது

21. (அ) கட்டுரை, “சிதம்பரம் நடராஜர் கோயில் கும்பாபிஷேக மலர்” 1987 பக்.301

(ஆ) தஞ்சாவூர் மாவட்டம் திருவாரூரில் கிடைத்த மூன்று வடமொழிச் செப்பேடுகளின்வழி தெரியவரும் தகவல்கள்:

24.12.1648 முதல் 14.11.1686 வரை, 37 ஆண்டுகள் 10 மாதம் 27 நாட்கள் சிதம்பரமாகிய தில்லையில் நடராஜப் பெருமான் இருக்கவில்லை.

சுமார் 40 மாதம் குடுமியாமலைக்கும், மீதியுள்ள காலம் மதுரைக்கும் தில்லை நடராஜப் பெருமான் சென்றிருந்தார். சிதம்பரத்தில் நடராஜர் இல்லாத நாளில் இவ்விரு இடங்களிலும் பூஜை நடைபெற்றது. நடராஜர் இல்லாத காலத்தில் சிதம்பரம் மிகவும் பாழ்பட்ட நிலையில் இருந்ததாகவும், சிறப்புக் குன்றி இருந்ததாகவும் செப்பேடுகள் கூறுகின்றன.

நடராஜர் தில்லையை விட்டு ஏன் 38 ஆண்டுகள் வெளிச் சென்றார்? நடராஜர் இல்லாத சிதம்பரமாகத் தில்லை ஏன் ஆயிற்று என்பதற்குச் செப்பேடுகளில் காரணம் கூறப்பெறவில்லை. ஆனால் அந்தக் காலச்

சூழ்நிலையை ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது, பீஜப்பூர் சுல்தானின் படையெடுப்புக்குப் பயந்து நடராஜரைப் பாண்டிய நாட்டுக்குப் பாதுகாப்பாக அடியார்கள் கொண்டு சென்றிருக்கக்கூடும் என்று கருதலாம். நடராஜரை மீண்டும் சிதம்பரத்திற்குக் கொண்டு வந்து எழுந்தருளச் செய்தது, மராட்டிய மன்னன் சாஹஜி காலத்திலாம். அந்தச் செப்பேடுகளில் நடராஜர் "ஆளுடைய முதலியார்" என்றும், "செம்பொன் அம்பலத்தான்" என்றும் குறிக்கப்பெறுகிறார். (தகவல்: 'மஞ்சரி' மாத இதழிலிருந்து எஸ். மனோகரன்)

இதே நிலை திருவரங்கம் (ஸ்ரீரங்கம்) அரங்கநாதருக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. 700, 800 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் திருவரங்கம் கோயிலில் வைஷ்ணவ காலசேஷபம் நடந்து கொண்டிருந்த நேரத்தில், கலகக்காரர்கள் வருகிற சத்தம் கேட்டு, அவர்கள் எல்லாரும் பயந்துகொண்டு ஸ்ரீரங்கநாதரைத் தூக்கிக்கொண்டு எங்கேயோ மலையாளத்துக்கும், இன்னும் வேறு நாடுகளுக்கும் ஓடிப்போய் விட்டதாகவும், பின்னர் செஞ்சிக் கோட்டைத் தளபதி கோபன்னன் உதவிவினால் 50 ஆண்டுகள் கழித்துத் திரும்பவும் அரங்கநாதரை ஸ்ரீரங்கத்துக்குக் கொண்டு வந்து வைத்ததாகவும் வரலாறு இருக்கிறது என்கிறார் காஞ்சிப் பெரியவர். (ஆசாரிய ஸ்லாகிகள் உபந்நியாசங்கள் பக்.373)

22. "தஞ்சாவூர்" - திருவாவடுதுறை ஆதீன வெளியீடு, பக்.248

23. நம்பூதிரிகளும், குடுமியும் பற்றிக் காஞ்சிப் பெரியவர் கூறும் தகவல் வருமாறு: "பரசுராமர் சோழ நாட்டிலிருந்து சோழியர்கள் எனப்பெறும் பிராமணர்களை அழைத்துச் சென்று கேரளத்தில் அமர்த்தினார். அங்குள்ள தட்ப - வெப்ப நிலையும், நில அமைப்பும் அவர்களுக்கு ஒத்து வராததால், யாருக்கும் தெரியாமல் சோழ நாட்டுக்குத் திரும்பி விடலாம் என்று அவர்கள் எண்ணினர். இதை உணர்ந்திருந்த பரசுராமர், அவர்களுடைய ஆசாரங்களில் எதையாவது ஒன்றை மாற்றி விட்டால், திரும்பிச் சென்றாலும் அவர்களால் அங்குள்ளவர்களுடன் கலந்து வாழ இயலாது போகும் என்று நினைத்துக் குடுமியைப் பின்பக்கம் முடிந்து கொள்ளாமல், தலை உச்சியில் சேர்த்து 'ஊர்த்வசிகா' (மேல்நோக்கிய குடுமி) என்பதாக முடிந்து கொள்ளும்படி செய்தார். இன்றளவும் நம்பூதிரிகள் அந்த வழக்கத்தைத்தான் பின்பற்றுகின்றனர். - "தெய்வத்தின் குரல்", ரா. கணபதி. ஐந்தாம் பகுதி, பக்.713,715

24. கட்டுரை, "சிதம்பரம் நடராஜர் கோயில் கும்பாபிஷேக மலர்" 1987 பக்.138

25. "சரித ஆராய்ச்சியுரை"

26. "Siva-Nataraja" - தகவல்: "தமிழ்நாட்டுக் கலைக் கோயில்கள்", தேவமணி ரஃபேல் பக்.41

27. எட்டாம் திருமுறை உரைநூல், தருமையாதீனம் பக்.550

28. "திருவாசகத் தேன்", பக். 125

(அ) திருக்கோவையார் - திருப்பனந்தான் ஸ்ரீகாசிமடம் பதிப்பு, பக்.188
திருவாசகம் திருக்கோவையார் - தருமையாதீனம் பதிப்பு, பக்.764

**29. “அண்டத்து இறைவர் அருளால் அணிதில்லை
முண்டத் திருநீற்று மூவா யிரவர்களும்
தொண்டத் தகைமைக் கணநாத ராய்த்தோன்றக்
கண்டு,அப் பரிசுபெரும் பாணர்க்கும் காட்டினார்.”**

(பாடல் 2068)

(எல்லா உலகுக்கும் இறைவராகிய கூத்துப்பெருமானுடைய திருவருளால், தில்லையில் வாழ்கின்ற, அழகுடைய நெற்றியில் திருநீற்றை அணிந்த அந்தணர் மூவாயிரவரும், திருத்தொண்டின் தன்மை உடைய சிவகணநாதர்களாகத் தோன்றக் கண்டு, ஆளுடைய பிள்ளையார் அக்காட்சியினைத் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்க்கும் காட்டினார்.)

**30. “ஆடி னாய்நறு நெய்யொடு பால்தயிர்
என்றுஎடுத்து ஆர்வத்தால்
பாடி னார்,பின்னும் அப்பதி கத்தினில்
பரவிய பாட்டுஒன்றில்,
நீடு வாழ்தில்லை நான்மறை யோர்தமைக்
கண்டஅந் நிலைஎலாம்
கூடு மாறுகோத்து, “அவர்தொழுது ஏத்துசிற்
றம்பலம்” எனக்கூறி.....”**

(பாடல் 2072)

(“ஆடினாய் நறுநெய்யொடு பால்தயிர்” எனத் தொடங்கி ஆர்வத்தோடு பாடினார். மேலும் அதில் ஒரு பாட்டில், தில்லையில் வாழ்கின்ற அந்தணர்களை அன்று, தாம் கணநாதர்களாய்க் கண்ட அந்நிலைகள் எல்லாம் பொருந்துமாறு செய்து, அத்தன்மை உடையோர் தொழுது ஏத்துகின்ற சிற்றம்பலமாகும் என்று எடுத்துச் சொல்லி.....”)

31. கட்டுரை, “சிதம்பரம் நடராஜர் கோயில் கும்பாபிஷேக மலர்” 1987. பக்.210

32. “பெரிய புராணம் உரை” - தமிழ் நிலைய வெளியீடு. பக்.35

33. “சேக்கிழார் அடிச்சுவட்டில்”, பக்.50-51

34. ராஜாமணி தீக்ஷிதர் கொடுத்த தகவல்கள் - “சேக்கிழார் அடிச்சுவட்டில்”, பக்.50

35. சி.எம். ராமச்சந்திரன் செட்டியார், “சரித ஆராய்ச்சியுரை”

36. கிருபானந்த வாரியாரும் ஏறத்தாழ இதே கருத்தைத் தெரிவிக்கிறார்:
“தில்லைவாழ் அந்தணர்” எந்தத் தனிப்பட்டவரையும் குறிக்காத பொதுச் சொல். நடராஜப் பெருமானைச் சேவிக்கின்ற அடியார் அத்தனை பேரையும் சேர்த்துத் தில்லைவாழ் அந்தணர் என்று கூறினார்” என்று கூறிவிட்டுத், தொடர்ந்து,
“தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் “முத்தழல் வளர்த்து எத்தலத்துக்கும் நன்மை செய்பவர்கள்; நான்கு வேதங்களையும், ஆறு அங்கங்களையும் ஒதுபவர்கள்” என்றும் முன்னுக்குப் பின் முரணாகக் குறிப்பிடுகின்றார். -”சிவனருட் செல்வர்” பக்.114

**37. (அ) வெளிவரவிருக்கும் புத்தகம் ஒன்றில் ஈரோடு த. விசுவநாதன்
(ஆ) இங்கு பேராசிரியர் அ.ச.ஞா. கூறும் கருத்து நினைவுகூரத் தக்கது:**

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டைப் பொறுத்தமட்டில் சாதிப் பிரிவினை மிகப் பெரிய அளவில் இருந்தது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. சேக்கிழார் இந்த வேறுபாட்டைப் பெரிய புராணத்தில் விடாமல் குறித்துச் செல்கிறார். இவருக்கு வழிகாட்டியாக விளங்கியவர் சுந்தரர் என்கூடச் சொல்ல வேண்டும். “தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்” என்று இறைவன் எடுத்துக் கொடுத்த பகுதியை முடித்ததுடன், அடுத்த வரியிலேயே “திருநீலகண்டத்துக் குயவனார்க்கு அடியேன்” என்று பாடும்போது அந்தணர், குயவர் என்ற சாதிப் பெயர்கள் தலைதூக்கி நிற்கின்றன. அடுத்து வருகின்ற அடிகளில் இவ்வாறு சாதிப் பெயர்கள் பேசப்படவில்லை எனினும் முதல் இரண்டு அடிகளில் வருவதை மறுக்க முடியாது. - “பெரிய புராணம் ஓர் ஆய்வு”, பக்.602

38. “அத்தகையோர் “தமிழ்வைத்த முவர்வந்தால்
அறைதிறக்கும்” எனஉரைக்க, அரசன்தானும்
மெய்த்தகுசீர் அம்பலவர்க்கு உற்றசெல்வ
வீழாஎடுத்து விளம்புதமிழ் முவர்தம்மை
உய்த்துஅணிவீ தியினில்உலா வருவித்து,
உம்பர்நாயகன் தன்கோயில் வலமாக்கிஉள்ளே
சித்தம்எலாம் உருக்குதமிழ் இருக்கைசேரச்
சேர்த்தி, “அவர்சேர்ந்தது”எனச் செப்பிநின்றான்.”

-“திருமுறை கண்ட புராணம்”, 19

39. (அ) “பெரிய புராணம் ஓர் ஆய்வு”, பக்.136,418-419
(ஆ) இக்கூற்றை டாக்டர் மா.இராசமாணிக்கனாரும் ஆதரிக்கிறார். -“பெரிய புராண ஆராய்ச்சி”, பக்.11-12

40. சிவக்கவிமணி - முதற்பகுதி, பக்.445

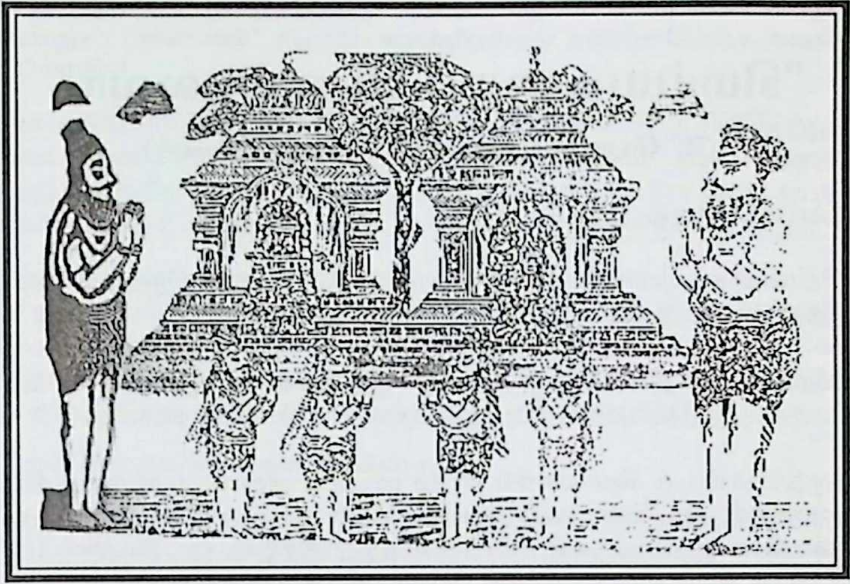
உ
சிவமயம்

"பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்க்கும் அடியேன்"

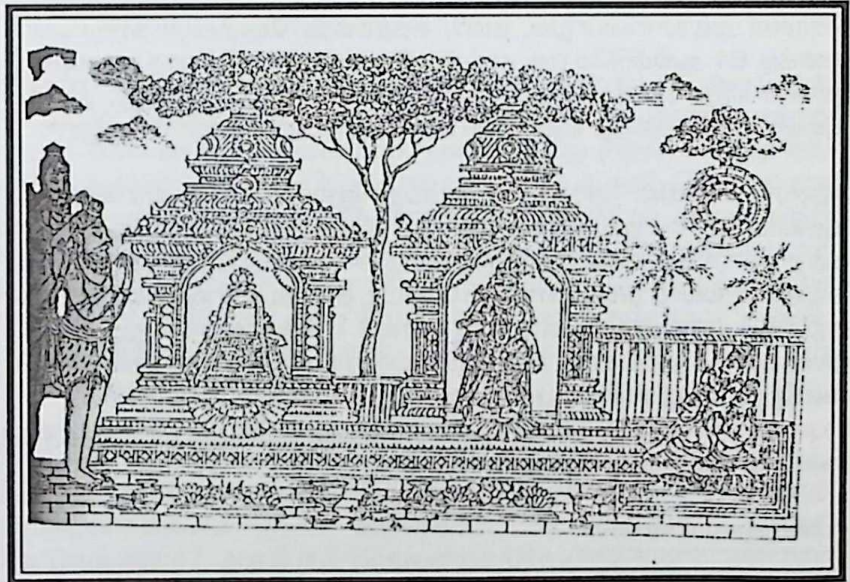
-தாராசுரம் சிற்பம்

2. பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்: வலமிருந்து இடமாகத் திருவாலவாய்த் திருக்கோயிலும், புலவர் ஒன்பதின்மரும், சங்கப் பலகையும் காணப் பெறுகின்றன. பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் நூற்பத்தொன்பதின்மர் என்று நம்பியாண்டார் நம்பிகள் குறிப்பிடுகிறார். அந்த எண்ணிக்கையின் எச்சமாக (மிச்சமாக)ப் புலவர் ஒன்பதின்மரும், அவர்கள் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் இருந்து புலமைத் திருப்பணி புரிந்தவர்கள் என்பதைக் குறிக்கச் சங்க மண்டபமும், அவர்கள் திருவாலவாய் அரன் அடிக்கே பொருள் அமைத்து இன்பக் கவி பாடும் இயல்பினர் என்பதைப் புலப்படுத்தத் திருவாலவாய்த் திருக்கோயிலும் சிற்பத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.

1898, 1899 ஆம் ஆண்டு
வரை படங்கள்

பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்

உ
சிவமயம்

"மெய்யடிமைப் பெரும்புலவர்"

(2. பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்)

புலவர்க்(ற்)கும் அடியேன்

(தொகை) அடியார்களில் மிகுந்த விவாதத்துக்கு உள்ளாகி இருப்போ(பவ)ர் இந்தப் பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்(கள்)தாம்.

தமிழில் இரு(ர,ற)கரங்கள் இருந்தாலும் இருந்தன. அவற்றுக்கு இடையில் சிக்குண்டு இந்தப் புலவர்(கள்) படும் தொல்லை சொல்லி முடியாது.

திருத்தொண்டத் தொகையில் ஏழாம் பாட்டின் முதலடி, பழங்காலத்தில் புலவற்கும் அடியேன் என்று இருந்திருத்தல் கூடும். அவ்வாறாயின் அது புலவன் என்னும் ஒருமைப் பொருள் தந்து நிற்கும். (நம்பியாண்டார்) நம்பியின் கொண்டு கூட்டுக்குப் பின்னர், இந்த ஒருமை வாய்ப்பாடாகிய "புலவற்கும்" என்பது இடித்த காரணத்தால், எளிதாக அதனை இடையின ரகரமும் ஒற்றும் தந்து "புலவர்க்கும்" என்று மாற்றி விட்டனர் என்று கருதத் தோன்றுகிறது. மரபில் பேசப் பெற்று வந்த 63 என்ற எண்ணை மாற்ற விரும்பாமையாலும், பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் யார் என்று அறிந்து கொள்ள முடியாமையாலும், நம்பி, சுந்தரரைச் சேர்த்தால் தனியடியார் கணக்கு 64 ஆகிவிடுமே என அஞ்சிப், பொய்யடிமை இல்லாத புலவனைப் புலவராக்கித் தொகையடியார்களில் சேர்த்து விட்டார் என்று, இந்தப் "புலவர்" விவாதத்தைத் தொடங்கி வைக்கிறார் பேராசிரியர் அ.ச.ஞா.¹

சுந்தரர் வாக்கில் "புலவர்கள்" என்பது இல்லை. நம்பியார் வாக்கில் "புலவர்களே" என்னும் சொல் உள்ளது. சேக்கிழார் பாடல்களில் "புலவர்" என்ற சொல்லே காணப் பெறுகிறது. இச் சொல்ஆட்சியினால் "பொய் அடிமை இல்லாத புலவர்" என்னும் தொடர், தனியடியார் ஒருவரையேதான் குறிக்கும் என்பதும், தொகையடியார்கள் என்று கருதப்பெறும் சங்கப் புலவர்களைக் குறிக்காது என்பதும் உய்த்து உணரக் கிடைத்தல் காண்க என்கிறார் வித்துவான் பாலார் கண்ணப்ப முதலியார்.²

("புலவர்" என்னும் சொல் ஒருமை, பன்மை இரண்டுக்குமே பொதுவானது என்பதை இங்கு நினைவுகூரலாம்.)

எண்ணும் பன்மை

"ஆளானார், புலவர் எனப் புகழ் மிக்கார், மெய்யடிமை உடையாராம் பெரும்

புலவர், ஆங்கவர்” என்று கூறிய பன்மைகள், சிறப்புப் பன்மைகளே அன்றி “எண்ணும் பன்மைகள்” ஆதலும் காணத்தக்கது என்பார் சிவக்கவிமணி சி.கே.எஸ்.³

சங்கப் புலவர் 49 பேரே பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் என்பது நம்பி கூற்று. சங்கப் புலவர் என்ற தொடரே சேக்கிழார் காட்டவில்லை. அவர் கூற்றை உற்று நோக்கினால் பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் ஒருவரோ என்று ஐயுற வேண்டுவதாக உள்ளது. இது டாக்டர் மா.இராசமாணிக்கனாரின் வாதம்.⁴

இப்புலவர்களை “எண் இத்தனை என்று அறியாத திருக்கூட்டம் எட்டே”⁵ என்று உமாபதி சிவாசாரியார் வகைப்படுத்தியுள்ளமையும் இங்கு உணரத்தக்கது. இதனால் இவர் தனியடியார் ஆகாமல், திருக்கூட்டத் தொகை அடியார் ஆதல் நன்கு பெறப்படும் என்று கூறும் சிவக்கவிமணி, தொடர்ந்து ஓர் ஐயப்பாட்டினையும் எழுப்பி அதற்கு விடையும் காணுகிறார்.

இருக்கைகளின் எண்ணிக்கையே

“நாற்பத்தொன்பது பல்புவோர்” என்று நம்பியாண்டார் நம்பிகள் குறித்திருக்க, உமாபதி சிவனார் இவர்களை எண் இத்தனை என்று அறியாத திருக்கூட்டம் என்பது ஏன்? காரணம், அத்தொகை கடைச் சங்கப் புலவர்களின் ஆதனங்களின் (இருக்கைகளின்) தொகையே அன்றி, அவர்கள் தமிழ் ஆராய்ந்த 1850 ஆண்டுகளில் வந்த 449 பேர்களில் சிவனையே பாடிய புலவர்களின் தொகையன்று என்பதேயாம். இவையே சிவக்கவிமணி எழுப்பும் வினாவும், விடையும். (“திருத்தொண்டர் புராணம்” - உரை நூல் 7ஆம் பகுதி, பக்.250)

இந்தப் பொய்யடிமை இல்லாத புலவரைச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தனியடியார்களைப் பற்றிக் கூறிக் கொண்டு வரும் பாடலில்தான்⁶ வைத்துப் பாடியுள்ளார். தொகையடியார் அனைவரையும் (ஏழு திருக்கூட்டத்தினர்) தனித்த ஒரு பாட்டில்⁷ குறிப்பிட்டுப் பாடியுள்ள நம்பி ஆரூரர், பொய்யடிமை இல்லாத புலவரைத் தொகையடியாராகக் கருதி இருந்தால், எவ்வாறேனும் அந்தப் பாடலில் புகுத்தி இருப்பார். ஆகவே இந்த வரி தனிஅடியார் ஒருவரையே குறிக்கும் என்று பாலூர் கண்ணப்ப முதலியார் மேலும் வாதிகிறார். இந்த இடத்தில் நியாயமான ஐயம் ஒன்றினையும் எழுப்பி, அதற்கு விடையும் காணுகிறார் இந்தச் சான்றோர். (“சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ்” உரைநூல், பக்.136-137)

தில்லை அந்தணர்க்கு முதலிடம் ஏன்?

தில்லைவாழ் அந்தணர்களும் தொகையடியார்தாமே? அவர்களைத் தனியடியார்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்ட பாடலில்தானே⁸ ஆரூரர் பாடியிருக்கிறார்? அதுபோல் இதனையும் பாடியிருக்கலாம் அன்றோ என்பதே அந்த ஐயம்.

“தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்” என்பது திருவாரூர்த் தியாகேசன் வாக்கு. ஆகவேதான் அதை முதலில் வைத்துப் பாடவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது என்கிறார் முதலியார்.

சிவஞானச் செல்வர்

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துப் புலவர்கள் சிவஞானச் செல்வர்களாகத் திகழ்ந்தார்கள். ஆதலால் அவர்களைப் “பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்க்கும் அடியேன்” என்று சுந்தரர் போற்றியுள்ளார் என்பது பேராசிரியர் கோ. சுப்பிரமணிய பிள்ளை கருத்து.⁹

இக்கருத்தினையும் மறுக்கிறார் கண்ணப்ப முதலியார். தமிழ்ச் சங்கப் புலவர்கள் சிவபெருமானையே பாடும் புலவர்கள் அல்லர். அவர்கள் திருமாலையும், முருகனையும் பாடியுள்ளனர் என்பதைச் சங்க நூல்களால் அறியலாம் என்பது அவர்தரும் விளக்கம். (பக்.139)
(பரிபாடலும், திருமுருகாற்றுப்படைபுடும் இதற்குச் சான்று காட்டி நிற்கின்றன.)

யார் அவர்?

பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் என்போர் தொகையடியார் அல்லர், தனியடியாரே என்றால், யார் அவர் என்ற வினா அடுத்து எழுகிறது.

பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் என்று நம்பியாரூரர் கூறியவாறே சேக்கிழாரும் கூறிச் சென்றார். ஆனால் வழிநூலாசிரியராகிய நம்பிகள், புலவர் பெயர்களைச் சிறப்பாகக் குறித்துள்ளார். சேக்கிழார் முதல்நூல்வழி நின்று ஒழுகியதைக் கொண்டு, ஆராய்ச்சியாளருள் சிலர், வழிநூலார் (நம்பிகள்) கொள்கையை மறுத்துப், பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் மாணிக்கவாசகர் என்று கூறுப என்பது மேற்கண்ட வினாவுக்குத் திரு.வி.க.தரும் விளக்கம்.¹⁰

இக்குறிப்பினை விளக்கி எழுதுகிறார் பேராசிரியர் அ.ச.ஞா.¹¹ யாரோ ஓர் அடியாரின் வாழ்வில் பொய் விளையாடியிருக்கிறது. அவருடைய பெயரைக் கேட்ட உடனேயே “இவர் பொய் கூறினார்” என்ற எண்ணம் கேட்பவர் மனத்தில் எழுதல் இயற்கை. அப்படிப்பட்ட அந்த அடியாரைக் குறிப்பிடவந்த சுந்தரர், அவரைப் பொய்யர் என்று முடிவு செய்யும் நம் நினைவு தவறு என்பதை எடுத்துக் காட்டவே “பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்” என்று அவரைக் குறிப்பிடுகின்றார் என்பதை ஊகிக்க முடிகிறது.

தமிழகத்தில் வாழ்ந்த அடியார்களுள் யாரேனும் ஒருவர் ஒரு பொய் கூறியதாகவோ, தம்மைப் பொய்யன் என்று கூறிக் கொண்டதாகவோ

வரலாறு உளதா என்று முதலில் காணவேண்டும். அதே நேரத்தில் அவர் சிறந்த சிவனடியாராகவும், அழகிய பாடல்களை இயற்றும் புலவராகவும் இருந்திருக்க வேண்டும். இவற்றை எல்லாம் மனத்துட் கொண்டு நோக்கும்போது, மணிவாசகர் என்று அழைக்கப்பெறும் திருவாதவூரரே இத்தனைக்கும் பொருத்தமாக அமைகின்றார்.

மேலும் அவர் கூறுகின்றார்: 656 பாடல்களை உடைய திருவாசகத்தில் 19 இடங்களில் அடிகளார் தம்மைப் பொய்யன் என்று கூறிக் கொள்கிறார். (பாண்டிய மன்னனின் அனுமதி இன்றி அவன் பணத்தைப் பல வழிகளில் செலவிட்ட வாதவூரர், இறைவன் பணிக்காமலே - அவன் அனுமதி இல்லாமலே, ஆவணி மூலத்தில் குதிரைகள் வரும் என்று மன்னனிடம் கூறியது “பொய்” என்று தாமே உணர்ந்து, திருவாசகத்தில் பல இடங்களில் தம்மைப் பொய்யன் என்று கூறிக் கொள்கிறார் என்று அ.ச.ஞா.இதற்கு விளக்கம் தருகிறார்.)

மணிவாசகர் காலம்

திருவாதவூரர் காலத்தவனாகிய வரகுண பாண்டியனின் ஆட்சி கி.பி.862 முதல் 885 வரை நடைபெற்றது என்று கூறப்பெறுகிறது. அவ்வாறானால் சுந்தரர் காலமும், மணிவாசகர் காலமும் ஏறத்தாழ ஒரே காலம் என்றாகிறது. எனவே மணிவாசகர் வாழ்க்கை நிகழ்வுகளும், திருவாசகமும் சுந்தரர் கவனத்திற்கு வந்திருக்கவே வேண்டும் என்று பேராசிரியர் அ.ச.ஞா. கூறினாலும், (பக்.670)

சுந்தரர், இந்த வரகுண பாண்டியன் காலத்தவர் அல்லர்; இவனுக்கு முற்பட்ட, முதல் வரகுணன் (கி.பி.800 - 830) காலத்தவராதல் வேண்டும் என்றே டாக்டர் மா.இராசமாணிக்கனார் கருதுகிறார்.¹²

வரலாற்று உண்மைக்கு முரண்பாடு

பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் என்பது தனியடியார் ஒருவரே, அவர் மாணிக்கவாசகரே என்னும் வாதத்தை ஏற்றுக் கொண்டால், தனியடியார் அறுபத்துமூவரை அறுபத்து நால்வர் எனவும், தொகையடியார் ஒன்பதின்மரை எண்மர் எனவும் கொள்ள வேண்டிய நிலைமை ஏற்படும். அவ்வாறு கொள்வது, சிவாநுபூதிச் சைவர்களும், புலவர் பெருமக்களுமாகிய நம்பியாண்டார் நம்பி, சேக்கிழார், உமாபதி சிவாசாரியார் என்போர், தம் அருள் நூல்களில் கூறியுள்ள வரலாற்று உண்மைக்கு முற்றிலும் முரண்படுதலைக் காணலாம். நம்பியாண்டார் நம்பி முதலாகவுள்ள மூவரும், பொய்யடிமை இல்லாத புலவரை மாணிக்கவாசகர் என்றோ, திருவாதவூரர் என்றோ எங்கும் குறிப்பிடவில்லை என்று வாதிகிறார் ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர் தி.வை.சதாசிவ பண்டாரத்தார்.¹³

63 + 9 பிரச்சினை எப்போது எழுந்தது?

திருவந்தாதியும், பெரிய புராணமும் தோன்றிய பின்னர்தானே இந்த 63+9 என்னும் பிரச்சினை எழுந்தது? பெரிய புராணம் தோன்று முன்னர் இந்தத் தனியடியார் கூட்டத்தை எண்ணும்போது அதில் சுந்தரரைச் சேர்த்திருக்க மாட்டார்கள் அல்லவா? அவரைச் சேர்க்காமலே 63 என்றுதானே கூறி வந்திருப்பார். (இக்கருத்துக்கு மாறுபாடான வித்துவான் அருணைவடிவேல் முதலியாரவர்களின் கருத்து “தொகை பிறந்தது” பகுதியில் - பக்கம் 5-காணப்பெறுகிறது.) இந்தக் கணக்கு எப்படி வந்தது? இன்று தொகையடியாரில் சேர்த்துவிடப் பெற்ற பொய்யடிமை இல்லாத புலவர், தனியடியாரில் எண்ணப் பெற்ற காரணத்தால்தான், நாயன்மார் அறுபத்துமூவர் என்ற வழக்கு, சுந்தரருக்குப் பின் 150 ஆண்டுகள் வரை இருந்து வந்தது.¹⁴

அ.ச.ஞா. மேலும் எழுதுகிறார்: நம்பியாண்டார் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி பாடுகையில், சுந்தரரையும் உடன் சேர்த்தபோது, 63 என்ற பழைய எண் 64ஆக உயர்ந்தது. ஆனால் வழக்கில் வந்த 63 என்பதை மாற்றவோ, விடவோ நம்பியாண்டாரால் முடியவில்லை. பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் யார் என்றும் அவருக்குத் திட்டவட்டமாகத் தெரியவில்லை. எனவே அறுபத்துமூன்று அடியார்களில் ஒருவரை (பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்) நீக்கித் தொகையடியாருள் புகுத்திவிட்டு, அந்த இடத்தில் சுந்தரரை அமர்த்தி விட்டார் நம்பியாண்டார். (பக்.672-673)

வாதவூரரை ஒதுக்கியது ஏன்?

சிவனடியார்களைத் தேடித் தேடித் தொகுத்த சுந்தரருக்கு - அமர்ந்தியார், அரிவாட்டாயர், எறிபத்தர், ஏனாதிநாதர் என்று தேடிப் பாடிய சுந்தரருக்கு, வாதவூரர் முற்பட்டவராக (அல்லது சம காலத்தவராக) இருந்தால், தேனும் கசக்கத் திருவாசகம் பாடிய மணிவாசகர் கண்ணில் படாமல் போகார். பின்னர் ஏன் அவர் வாதவூரரை ஒதுக்கினார்? அதற்கு ஒரே காரணந்தான் உண்டு. வரகுணனையும், பட்டினத்தாரையும், நம்பியாண்டாரையும், பிறரையும் சுந்தரரால் ஏன் திருத்தொண்டத் தொகையில் சேர்க்க முடியவில்லையோ, அதுவேதான் மணிவாசகரைச் சொல்லாமைக்கும் காரணம். அதாவது இவர்கள் எல்லாம் சுந்தரருக்குப் பிற்பட்டவர்கள் என்பது பொருள் என்கிறார் கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை.¹⁵

நம்பியாருர் திருத்தொண்டத் தொகையில் தனியடியாரைத், தொகையடியாரோ என்று ஐயுறாத வண்ணம், ஒருமைச் சொல்லாலே குறித்தருளினார். திருநீலகண்டத்துக் குயவனார், திருநீலகண்டத்து யாழ்ப்பாணனார் என்பன போன்ற இடங்களிலும், உயர்வு பற்றி வந்த

பன்மையே என்பது இனிது விளங்க அருளினார். இவ்வாறு இருக்கப் பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்க்கும் அடியேன் என்பதில் உள்ள “புலவர்” என்பதைப் பொருட் பன்மையாகக் கொள்ளாமல் (புலவர் - புலவர்கள்), உயர்வுப் பன்மையாக வைத்து (புலவன் - புலவர்), அது திருவாதவூரடிகளைக் குறிப்பது என்று கூறி, நம்பியாண்டார் நம்பி முதலிய பிற்காலத்தவர் அதனை அறியாது போயினர் என்பது பொருந்தாது.¹⁶

விதி மார்க்கம்

மேலும், மணிவாசகர் நம்பியாருருக்குக் காலத்தால் பிற்பட்டவர் ஆதலால் அவர் பாடப் பெறவில்லை என்பது பொருந்தாது என்று கூறும் வித்துவான் சி. அருணைவடிவேல் முதலியார், திருத்தொண்டத் தொகை சிவனடியார்களது பெருமையை - அவர்களிடத்து நிகழ்ந்த உண்மை நிகழ்ச்சிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்தது; அதனால் உண்மை வரலாறு அறியப்பட்ட அடியார்களே அதில் பாடப்பெற்றனர். ஏனையோர் “அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார்” என்னும் தலைப்பில் அடக்கப் பெற்றனர்; ஆளுடைய அடிகளின் வரலாறு, திருவள்ளுவர் போன்றோரின் வரலாறு போலப் பழமையுள்பட்டு மறைந்தமையால், அதனை நம்பியாருரர் குறிப்பிட்டிலர். பிற்காலத்தவர் இந்த (மணிவாசகர், திருவள்ளுவர் போன்றோரின்) வரலாறுகளைத் தாம் தாம் அறிந்தவாறு கூறலாயினர் என்றும் கூறுகிறார். (பக்.305-306)

பக்தி மார்க்கத்தில் நின்றவர்களையே ஆளுடைய நம்பிகள் திருத்தொண்டத் தொகையில் அருளிச் செய்தார்; வாதவூரடிகள் விதி மார்க்கத்தில்¹⁷ நின்றவராதலின் அவரைப் பாடவில்லை என்று ஒரு சாரார் கூறுவர்; ஆனால், முருகர், சிறப்புலியார் போன்று விதி மார்க்கத்தில் நின்ற சிலரும் திருத்தொண்டத் தொகையில் உள்ள; எனவே அது ஏற்புடையதன்று என்றும் அவர் கருத்துரைக்கிறார். (பக்.306)

வேண்டுவன வைத்தோம்

இந்த விவாதத்துக்குச் சமரசம் செய்வது போன்ற ஒரு கருத்தையும் முதலியார் கூறத் தவறவில்லை:

இறைவன் திருவருளால் வெளிப்பட்ட திருத்தொண்டத் தொகையுள் ஆளுடைய அடிகள் சொல்லப்படாமைக்கு “இதுவே காரணம்” என்று அறுதியிட்டுக் கூறுவது இயலாத செயல். தேவாரத் திருமுறைகளைத் தில்லையில் ஓர் அறையிலிருந்து எடுத்த நேரத்தில் பல ஏடுகள் பழுதடைந்திருந்தன; அதனைக் கண்டு அரசன் பதறினான்; அப்போது எழுந்த இறைவாக்கு “ஈண்டு வேண்டுவன வைத்தோம்” (திருமுறை கண்ட புராணம் 22) என்று அருளியது. வேண்டுவனவாய் திருப்பதிகங்கள் மிகச்

சிலவாகவே இருந்தன. அதற்கு நாம் காரணம் காட்டுவது அரிதாவது போன்றதுதான் இதுவும் என்று முதலியார் சமாதானம் கூறுகிறார்.¹⁸

பணிக்கப்பெற்ற நேரத்தில் பாடியது

இந்த இடத்தில் ஜி.வன்மீகநாதன் கூறும் ஒரு கருத்தும் சிந்தனைக்கு உரியதாகிறது:

சுந்தரர் பாடிய அடியார் பட்டியல், வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்து சுந்தரர் காலம் வரையுள்ள எல்லா அல்லது பெரும்பாலான அடியார்களைக் கொண்டிருப்பதாகக் கருதிவிடக் கூடாது. விறன்மிண்டரின் சீற்றத்திற்கு ஆளான நேரத்தில் இறைவனால் பணிக்கப்பெற்றுச், சுந்தரர் அந்த இடத்திலேயே பாடியதுதான் திருத்தொண்டத் தொகை என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது.¹⁹

பல்புலவோர்

சங்கப் புலவர் 49 பேரே பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் என்பது நம்பிகளின் கூற்று.

**“தரணியில் பொய்மை இலாத்தமிழ்ச்
சங்கம் அதில்கபிலர்,
பரணர்,நக்கீரர் முதல்நாற்பத்து
ஒன்பது பல்புலவோர்.....”**

(திருவந்தாதி 49)

என்று நம்பியாண்டார் நம்பிகள் குறிப்பிடுகிறார். (49 புலவர்களைப் பாடும் நம்பிகளின் பாடல், திருவந்தாதியில் 49ஆவது பாடலாக அமைந்திருப்பது திருவருட் குறிப்பேயாகும் என்பர் சிவக்கவிமணி)
கடைச்சங்கப் புலவர் 49பேர் என்பதைக் கல்லாடமும் தெளிவுபடுத்துகிறது.

**“..... புலவர்கள்
ஏழேழு பெயரும் கோதறப் பருகவும்
..... தமிழ்ப்பெயர் நிறுத்தி
எடுத்துப் பரம்பிய இமையவர் நாயகன்”**

(கல்வாடம்-66,வரிகள் 20-21, 24-25)

(ஏழேழு - 7 X 7 - 49)

சங்கப் புலவரை மட்டுமல்லாது எண்ணற்ற ஏனைய புலவர்களையும் அந்த நாற்பத்தொன்பதில் உள்ளடக்கியதாலேயே “பல்புலவர்” என நம்பி குறிப்பிட்டார் என்பது வெள்ளைவாரணர் கருத்து. எடுத்துக்காட்டாகக் கபிலர், பரணர், நக்கீரரைக் கூறி, இவர்கள் முதலாகப் பல் புலவோர் தமிழ்ச் சங்கத்தில் இருந்து தமிழ் ஆராய்ந்தனர்; அவருள் பாடினோர் பலர்; அவருள்ளும் மேலே காட்டப் பெற்ற மூவரைப் போன்று ஆலவாய் அரன் திருவடிக்கே பொருளமைத்துப் பாடியோரே, பொய்யடிமை இல்லாப் புலவோர் ஆவர் என்பதே நம்பியாண்டார் பாடல் அடிகளின் குறிப்பாகும்.²⁰

இறைத்தொண்டு

இனி நம்பியாண்டார் நம்பிகளின் வாக்கினை முழுமையாகக் காண்போம்: மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்திலிருந்து ஆலவாய் அமர்ந்த அண்ணலின் சேவடிக்கே பொருள் அமைத்து அகப்பொருட் செய்யுட்களைப் (அகத்துறைப் பாடல்கள், இன்பத்துறைப் பாடல்கள்) பாடிய சங்கப் புலவர்கள் ஆகிய கபிலர், பரணர், நக்கீரர் முதலிய 49 புலவர்களும், அவர்களைப் போன்று, பொய்ப் பொருட்கு அடிமைப்படாது மெய்ப் பொருளாகிய இறைவனுக்கே அடித்தொண்டு செய்யும் இயல்புடைய புலவர் பலரும் பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் ஆவர்.

நம்பிகளின் இக்கூற்றை இன்னும் விரிவாக - முக்காலத்தையும் உட்படுத்தும் முறையில் அமைகிறது சேக்கிழார் வாக்கு.

நம்பி ஆரூர் (சுந்தரர்) காலத்துக்கு முன்னர் இருந்த புலவர்கள், அவர் காலத்தில் இருக்கின்ற - அவர் காலத்துக்குப் பின்னர் வரப் போகின்ற - மெய்ப்பொருள் துணிபுடைய - இறைத்தொண்டில் ஈடுபட்ட எல்லாப் புலவர்களுமே பொய்யடிமை இல்லாத புலவரே என்பார் சேக்கிழார். நம்பிகள் வெளிப்படையாகக் கபிலர், பரணர், நக்கீரர் என்று சிலரைக் குறிப்பிட்டார். ஆனால் சேக்கிழார் வாக்கோ, அவர்களை மட்டும் தனிப்படுத்திக் கூறாததோடு, முக்காலப் புலவர்களையும் கூறும் வகையில் அமைந்திருக்கிறது. அதற்காக இவ்விருவருக்கும் இடையில் முரண்பாடு காணப்பெறுகிறது என்று கூறுவது ஏற்புடையதாகாது என்கிறார் வெள்ளைவாரணர்.²¹

கல் கூறும் கதை

நம்பியாண்டார் நம்பி குறித்த 49 புலவர் பெருமக்களைக் குறிக்கும் முறையில், அத்தொகையின் எச்சமாகப் புலவர் 9 பேரின் திருவுருவமும், பொய்மை இல்லாத தமிழ்ச் சங்கத்தில் புலவர்களாக அவர்கள் இருந்தனர் என்பதைக் குறிக்கச் சங்க மண்டபமும், அவர்கள் ஆலவாய் அரன் அடிக்கே பொருளமைத்துப் பாடும் இயல்பினர் என்பதைப் புலப்படுத்த ஆலவாய் ஆலயமும், தாராசுரம் கோயில் சிற்பத்தில் அமைக்கப் பெற்றிருப்பதும் இங்கு கவனத்தில் கொள்ளத் தக்கது. இதன்வழி பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் என்பார் தனியடியார் அல்லர்; தொகையடியாராகிய திருக்கூட்டத்தினரே என்னும் உண்மை நன்கு வலியுறுத்தப்பெறுகிறது என்று பேராசிரியர் வெள்ளைவாரணர் மேலும் கூறுகிறார்.²²

நால்வகைக் கவிகள்

பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் என்போர் ஆசு - மதுரம் - சித்திரம் - வித்தாரம்²³ என்று கூறப்பெறும் நான்கு கவி வகைகளில் இயற்றப்பெற்ற

சொல்மாலைகளை அம்பலக்கூத்தனின் அடிகளில் சாத்தி அமருலகம் அடைந்து இன்புறுவோர் ஆவர் என்று உமாபதி சிவம் கூறுகிறார்.²⁴

பொருள்-அடி-பா-அணி முதலியன கொடுத்து, மற்றொருவர் பாடுகின்றவுடன் பாடுதல் “ஆசுகவி” ஆகும்.²⁵

பொருட்செல்வம், சொற்செல்வம், தொடை, தொடை விகற்பம், நிறைந்த உருபகம் முதலிய அலங்காரங்களோடு இனிய இசை உடையதாய் அமுதமுறப் பாடுதல் “மதுரகவி” ஆகும்.²⁶

எழுசூற்றிருக்கை, எழுத்து வருத்தனம், ஏகபாதம், கரந்துறை, கூடசதுக்கம், கோமுத்திரி, சக்கரம், சித்திரப்பா, சுழிகுளம், பாதமயக்கு, மாலைமாற்று, விசித்திரப்பா, வினாஉத்தரம் போன்றவை “சித்திரகவி” எனப்பெறும்.²⁷

(சொல்லும், சந்தமும் விரலிப் பற்பல ஓசை மாறுபாடுகளுடன் பாடப் பெறுவன ஆதலால், இதை விகற்பச் செய்யுள் என்றும் கூறுவதுண்டு. இத்தகைய பல மூல இலக்கியங்களைத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் பாடியுள்ளார்.

“செந்தமிழ் மாலை விகற்பச் செய்யுள்” (பாடல் 2175) (விகற்பச் செய்யுட்களால் ஆகிய செந்தமிழ் மாலை) பலவற்றைச் சீகாழி இறைவன்மீது ஞானசம்பந்தர் பாடினார் என்று சேக்கிழார் பாடுவார்.)

மும்மணிக் கோவை, பன்மணிமாலை, மறம், கலிவெண்பா, தசாங்கம், மடல் ஊர்தல், இயல், இசை, நாடகம், பாசண்டத்துறை முதலியவற்றை விரித்துப் பாடுவது “வித்தாரகவி”.²⁸

மெய்யடிமைத் தொண்டர்கள்

பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் என்போர், மையணி கண்டத்தாரின் (திருநீலகண்டப் பெருமானின்) திருவடிக்கே ஆளானவர்கள்; அதுவே மெய்யுணர்வின் பயன் என்று துணிந்தவர்கள்; செய்யுளிலே திகழும் சொற்களைத் தெளிந்தவர்கள்; சிறந்த பயனுடைய நூல்கள் பலவற்றைப் பயின்றவர்கள்; இவற்றின்வழி சிவபெருமானின் மலரடிகளை வணங்குதலே மெய் உணர்ச்சியின் பயன் என்ற கருத்தின்வழி நின்று தொண்டாற்றியவர்கள் என்று இவர்களைச் சிறப்பித்துப் பாடும் சேக்கிழார் மேலும் கூறுகிறார்:

சிவபெருமானின் செயல்களைத் தவிர வேறு எதனையும் இப்புலவர்கள் தம் சொற்களில் அமைக்க மாட்டார்கள். இத்தகைய நெறியில் நின்று தொண்டு செய்த மெய் அடிமை உடையவர்கள்.

இவர்களின் பெருமையை உணர்ந்து உரைக்க யாரால் இயலும் என்னும் வினாவுடன், பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்களின் சிறப்புகளைச் சேக்கிழார் நிறைவு செய்கிறார்.

புராணப் பொழிப்பு :

செய்யுள் நிகழ் சொல் தெளிவும், சிறந்த நூல் பல நோக்குதலும் ஆகிய மெய் உணர்வின் பயனாவது, சிவனடிக்கு ஆளாதலேயாம்; புலமையின் பயனாவது சிவனையன்றி வேறுபடாத நிலையாகும்; சிவனை அல்லாமல் சொற்பதங்கள் வாய் திறவாத நிலை, சிறந்த திருத்தொண்டின் பெருமையாகும்.²⁹

அடிக்குறிப்புகள்:

1. "பெரிய புராணம் ஓர் ஆய்வு", பக்.673
2. "சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ் மூலமும் உரையும்", பக்.136
3. "திருத்தொண்டர் புராணம்" உரைநூல் 7 ஆம் பகுதி, பக்.250
4. "பெரிய புராண ஆராய்ச்சி", பக்.194
5. திருத்தொண்டர் புராண வரலாறு, பாடல் 37
6. திருத்தொண்டத் தொகை, பாடல் 7
7. மேற்படி, பாடல் 10
8. மேற்படி, பாடல் 1
9. "பன்னிரு திருமுறைத் தெளிவு" - 'திருஞானசம்பந்தர் தேவாரத்தில் சங்கநூற் கருத்து' கட்டுரை.
10. "திருத்தொண்டர் புராணம்" - திரு. வி.க.அரும்பதவுரை, பக்.946
11. "பெரிய புராணம் ஓர் ஆய்வு", பக்.664
12. (அ) "பெரிய புராண ஆராய்ச்சி", பக்.58
(ஆ) மணிவாசகர், முதல் வரகுண பாண்டியன் ஆட்சிக் காலத்தில் கி.பி.எட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும், ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்று, ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர் தி.வை.சதாசிவ பண்டாரத்தார் கூறுகிறார்.
மேலும், அப்பர் சுவாமிகளின் திருவீழிமிழலைப் பாடல் ஒன்றினைக் குறிப்பிட்டு, மணிவாசகர் மூவர் முதலிகளுக்கும் முற்பட்டவர் என்பதை வலியுறுத்துவதாக இந்தப்பாடல் அமைந்திருக்கிறது என்பர்; அறிஞர்கள் இது குறித்து ஆராய வேண்டும் என்று வேண்டுகோளும் விடுத்துள்ளார்.
"எரியி னார்இறை யார்இடு காட்டிடை
நரியி னார்பரி யாமகிழ் கின்றதோர்
பெரிய னார்தம் பிறப்பொடு சாதலை
விரியி னார்தொழும் வீழி மிழலையே". (5:12:8)

என்பது அப்பாடல்.

(ளரியைக் கையில் ஏந்தியவரும், எங்கும் தங்கி நிற்போரும், நரிகள் பிரியாத

இடுகாட்டிடை ஆடுதலை மகிழ்கின்ற பெரியரும், (அல்லது, நரிகளைப் பரியாக்கி (குதிரைகளாக்கி) மகிழ்பவராகிய ஒரு பெரியவரும்) தங்கும் இடம், பிறப்போடு கூடிய இறப்பை அகலநினைப்பார் தொழும் தலமாகிய விழிமிழலை ஆகும்.)

- "கழகத்தின் 1008ஆவது வெளியீட்டு விழா மலர்" -
மாணிக்கவாசகர் காலம் - கட்டுரை பக்.75)

("நரியைக் குதிரை செய்வானும்" என்றும் அப்பர் சுவாமிகள் பாடியிருக்கிறார்.)

13. கட்டுரை - "கழகத்தின் 1008ஆவது வெளியீட்டு விழா மலர்", பக்.73
14. பேராசிரியர் அ.ச.ஞா. "பெரிய புராணம் ஓர் ஆய்வு", பக்.671-672
15. கட்டுரை - "சாத்தூர் சிதம்பரேசுவரர் கோயில் குடமுழுக்கு விழா மலர்" 1960, பக்.62-63
16. வித்துவான் சி. அருணைவடிவேல் முதலியார், "சுந்தரர் தேவாரம் உரைநூல்", தருமையாதீனம், பக்.305
17. விதிமார்க்கம், பக்திமார்க்கம் என்ற இரண்டு வழிகளில் இறைவனைப் பூசிக்கும் வழக்கம் தொன்றுதொட்டு இருந்து வருகிறது.
அருச்சுனை, அபிடேகம், அலங்காரம், வழிபடுமுறை என்பவற்றை அவ்வவற்றுக்குரிய மந்திரங்கள் சொல்லி வழிபடுவது விதிமார்க்கம் எனப்பெறும்.
இந்த விதிமார்க்க வழிபாட்டினர் அறிவின் துணை கொண்டு இறைவனுடைய அளப்பரும் பெருமையையும், மனிதனின் இறப்ப இழிந்த சிறுமையையும் கண்டு, அவன் ஆண்டான், உயிர்கள் அவனுக்கு அடிமை என்றும் கருதுபவர்கள். எனவே ஆண்டானிடம் சென்று அடிமை எப்படி ஒவ்வொரு செயலிலும், பேச்சிலும் தன் பணிவும், அடிமைத்தன்மையும் தெரியும்படி நடந்து கொள்வானோ அதுபோன்று இறைவனைப் பூசிக்க வேண்டும் என்று கருதுபவர்கள்.
கண்ணப்பர் புராணத்தில் வரும் சிவகோசரியார் இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்கிறார்.
இதற்கு மாறாகப் பக்தி வழி என்பதில், கிரியைகட்கு அதிக முக்கியத்துவம் தராமல், மனநிலை, உணர்வுநிலை என்பவற்றில் மட்டும் கவனம் செலுத்தப் பெறும்.
இந்தப் பக்தி(அன்பு)மார்க்கத்தினர், இறைவனிடத்துக் காதல் கொண்டு தம்மையே அவனிடம் அர்ப்பணம் செய்து விடுவதால், விதிமார்க்கத்தார் கூறும் சட்டதிட்டங்களைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை. குழந்தைக்கும் தாய்க்கும் இடையே என்ன சட்டதிட்டம் வேண்டியிருக்கிறது? இதற்கு நல்ல உதாரணமாகத் திகழ்கிறார் கண்ணப்பர். - "பெரிய புராணம் ஓர் ஆய்வு" - பேராசிரியர் அ.ச.ஞா. பக்.334, 644

18. "சுந்தரர் தேவாரம்" உரைநூல், பக்.306

19. "It should never be imagined that the calendar is a complete list of all or even most of the saints who lived in Tamilnadu from pre-historic days to the days of Sundarar. We should not forget that this was a

song at the spur of the moment, and spurred by the imprecations of Viranmindar" - "The condensed English version of Periya-puranam" by G.Vanmikanathan, p.69

20. "பன்னிரு திருமுறை வரலாறு", பக்.1266
21. மேற்படி, பக்.1266
22. மேற்படி பிற்சேர்க்கை 1, பக்.24
23. இந்நால்வகைக் கவிதைகளை விரைகவி, இன்கவி, மிறைக்கவி, அகலக்கவி என்றும் கூறுவதுண்டு
24. "திருத்தொண்டர் புராண சாரம்", 45
25. ஆசுகவி - Verse composed extempore and satisfying certain conditions
26. மதுரகவி - Poem specially characterised by mellifluous language
27. சித்திரகவி - A variety of material composition fitted into fanciful figures
28. (அ) வித்தாரகவி - Lengthy poem on a single theme
 (ஆ) நால்வகைக் கவி விளக்கம் : "தமிழ்மொழி அகராதி" - நா.கதிரைவேற் பிள்ளை
 (இ) வைணவத்தின் திருமங்கை ஆழ்வாரை "நாலுகவிப் பெருமாள்" என்று சிறப்பித்துக் கூறுவர்.
 நாற்கவிப் பெருமான் என்னும் தமிழ்ப் புலவர் ஒருவருடன் வாதிட்டு வெற்றி பெற்ற திருமங்கை ஆழ்வார், அந்தப் பட்டத்தினைப் பெற்றதை, "உவகை மீக்குஉயர் வளவனும் வரிசைகள் உதவித், தவல்இல் நாற்கவித் தலைவன்நீ புவிக்குஎனச் சாற்ற....." ("அரிசமய தீபம்", பரகாலச் சருக்கம், 11) (சோழமன்னன் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்து, இவருக்கு (திருமங்கை ஆழ்வாருக்கு)ப் பல வரிசைகளையும் கொடுத்துப் "பூமியின்கண் கெடுதல் இல்லாத நாற்கவிப் பெருமாள் நீரே" என்று சொல்ல...) என்று வைணவத்தில் கூறுவர்.
 ஞானசம்பந்தப் பெருமானும், திருமங்கை ஆழ்வார் பாடிய "சீராம விண்ணகர்ப் பதிகத்தைக் கேட்டு மகிழ்ச்சி அடைந்து, "வென்றிவேல் தடக்கையும், விழுப்புலச் செல்வமும் வாய்த்த அறிஞரே! நாற்கவிப் பெருமாள் என்னும் சிறப்புப் பெயர் தங்களுக்கே உரியது ஆகும்" என்று பாராட்டியதாகவும் வைணவ வரலாறுகள் கூறுகின்றன.-"ஆழ்வார்கள் வரலாறு" - புலவர் கா.ர.கோவிந்தராச முதலியார், பக்.25-26,93
29. சிவக்கவிமணி, "திருத்தொண்டர் புராணம்" உரைநூல் 7ஆம் பகுதி, பக்.252

●●●●●●●●●●

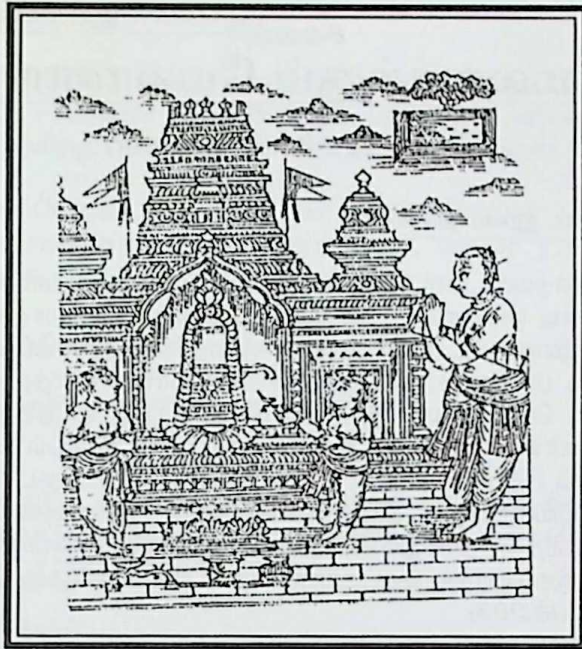
உ
சிவமயம்

"பத்தராய்ப் பணிவார்கள் எல்லார்க்கும் அடியேன்"

- தாராசுரச் சிற்பம்

3. பத்தராய்ப் பணிவார்: பத்தராய்ப் பணிவார்க்குரிய இயல்புகளைக் குறிக்கும் திருக்கோஸங்களில் பத்துத் திருவுருவங்கள் அமைக்கப் பெற்றுள்ளன. இடமிருந்து வலம்: முதலில் உள்ள அடியார் தம் இரு கைகளிலும் பாத்திரம் ஒன்றினை ஏந்தியுள்ளார்; இரண்டாமவர் அப்பாத்திரத்திலிருந்து ஒரு பிடி வலக்கையால் பிடித்தெடுக்கின்றார்; மூன்றாமவர் வலக்கை ஞானமுத்திரையுடன் மார்பில் அணைய, இடக்கை தொடைமீது விளங்கத் தியானத்தில் உள்ளார்; நான்காமவர் இரு கைகளையும் தலைமேல் குவித்து வழிபடுகின்றார்; ஐந்தாமவரும், ஆறாமவரும் இரு கைகளையும் குவித்து நெஞ்சொடு பொருந்த வைத்து வணங்குகின்றனர்; ஏழாமவர் சிவலிங்கத்தினை நெற்றிக்கு நேரே வைத்து வழிபடுகின்றார்; எட்டாமவர் சிவலிங்கத்தினை நெஞ்சுக்கு நேரே வைத்து வழிபடுகின்றார்; ஒன்பதாமவர் தலைக்கு மேல் இரு கைகளையும் குவித்து நின்று, பத்தாமவர் நெஞ்சுக்கு நேரே இரு கைகளையும் குவித்து நின்று வணங்குகின்றனர்.

1898, 1899 ஆம் ஆண்டு
வரை படங்கள்

பத்தராய்ப் பணிவார்

உ

சிவமயம்

"மேலவர்க்கும் மேலானார்"

(3. பத்தராய்ப் பணிவார்)

வையகமும் துயர் தீர்கவே!

அருளியல் வாழ்வுடையார் மெய்யடியார் ஆவர். மெய் அடியார் என்றாலும், மெய் உணர்வு கைவரப் பெற்ற மெய்த்தவத்தோர் என்றாலும் ஒன்றே. இவர்கள் இறைநாட்டம் மிக்கவராய், முறையே பத்தராய்ப் பணிதலும், பரமனையே பாடுதலும், சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தலும் ஆகிய செயற்கரிய செய்கையர். இவர்கள் தம்பொருட்டு வாழும் தன்மையர் போன்று காணப்படினும், இவர்களுடைய உள்ளமும் உரையும், உருற்றுதலும் (செய்கைகளும்), உலக நன்மையின் பொருட்டே என்பது தெளிவு. "வையகமும் துயர் தீர்கவே" என்பதுதான் அவர்களுடைய நீங்காத அருள் உள்ளத்தில் தோன்றும் பொருள் உண்மையாகும் என்பர் பேராசிரியர் லெ.ப.கரு.இராமநாதன் செட்டியார். (கழகத்தின் 1008ஆவது வெளியீட்டு விழா மலர், பக்.293)

அருள் திருக்கவி

சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழின் காப்புப் பருவம் பத்தாவது பாடலில், திருத்தொண்டத் தொகையின் பத்தாவது பாடலாய் அமைந்த "**பத்தராய்ப் பணிவார்கள்**" என்று தொடங்கும் பாடலைப் "**பத்தராய் என்றெடுத்து அருள்திருக் கவி**" என்று மகா வித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை குறிப்பிடுகிறார். அந்தப் பாடலை "அருள் திருக்கவி" என்று கூறக் காரணம் என்ன?

சுந்தரர் தனித்தனி அடியார்கட்குத் தாம் அடிமை என்று கூறியிருந்த போதிலும், முற்ற முடிய எல்லா அடியார்களையும் கூறி முடித்ததாக அமையாது; ஆகவே அவர் "பத்தராய்ப் பணிவார்" முதலாகிய இறைவன் திருவடித் தொண்டர் எவராயினும், அவர்கட்கு எல்லாம் தம் பரந்த மனப்பான்மையால் "அடியேன், அடியேன்" என்று பாடிக் காட்டி இருக்கின்றார். எனவே அப்பாடல் அருட்பாடலாகவும், திருப்பாடலாகவும் அமைகிறது. அதனால்தான் திரு பிள்ளை அவர்கள், அப்பாடலை "**அருள் திருக்கவி**" என்றனர் என்று வித்துவான் பாலூர் கண்ணப்ப முதலியார் விளக்கம் தருகிறார்.¹

இனம் காண்பது எவ்வாறு?

சிவபக்தர் ஒருவரை இனம் காண்பது எவ்வாறு என்னும் வினாவுக்கு, விளக்கமான - விரிவான விடை போன்று, “பத்தராய்ப் பணிவார் புராணம்” அமைந்திருக்கிறது என்று பண்டிதர் மு.கந்தையா கூறுகிறார்.²

இறைவன் பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் யார் ஒருவருக்கு இயற்கையாகக் கண்ணீர் பெருகுகிறதோ, அவரே உண்மையான இறையடியார் ஆவார் என்று கூறுவார்கள்.

**“மெய்தான் அரும்பி வீதிர்வீதித்த
உன்விரை யார்கழற்குள்
கைதான் தலைவைத்துக் கண்ணீர்
ததும்பி.....”**

(8:5:1:1)

(உடல் புளகித்து (மயிர் சிலிர்த்து), நடுநடுங்கி, மணம் நிறைந்த உன் திருவடிகளைக் குறித்துக் கைகளைச் சிரமேல் கூப்பிக் கண்களில் நீர் நிரம்பி வழிய...) என்று மணிவாசகர் பாடுவார்.

மெய்ப்பாடுகள்

அன்பிற்கு இடமாகிய பொருளை நினைத்த அளவில் இன்ப உணர்ச்சி உண்டாவதும், அதன் தொடர்பாக உடம்பில் மயிர் சிலிர்த்தலும், அந்த நினைவின் முதிர்ச்சியில் நடுக்கம் உண்டாதலும், உள்ளம் உருகிய நிலையில் கண்ணீர் பெருகுதலும் இயல்பு.

அஞ்சியாகிலும், அன்பு பட்டாகிலும் இறைவனை நினையுங்கள் என்பர் அப்பர் சுவாமிகள். ஆனால் இங்கு அன்பின் காரணமாகவே இத்தகைய மெய்ப்பாடுகள் (உடல் நிகழ்வுகள்) ஏற்படுகின்றன.

பக்தர்களின் இந்த இயல்புகளையே நம்பியாண்டார் நம்பிகள் தம் பாடலில் (திருவந்தாதி, 70) குறிப்பிடுகிறார்.

தொகைநூல் (திருத்தொண்டத் தொகை) பணியும் தன்மை (பண்பு) பற்றிப் பெயர் கூறியது; அப்பண்புகளின் வெளிப்பாடான மெய்ப்பாடுகளை வகைநூல் (திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி) வகுத்தது; அவற்றை மேலும் விரித்தருளியது விரிநூல் (திருத்தொண்டர் புராணம்) என்பர் சிவக்கவிமணி.³

பக்தியின் பண்பு

சேக்கிழார் சுவாமிகள் பக்தர்களின் (அடியார்களின்) பண்புகளை விளக்கும் பாங்கினை இனிக் காண்போம்.

“பக்தி” என்பதற்கு இறைவனைக் குறித்து மெய்யடியார் உள்ளத்தில் நிகழும் பேரன்பு என்று விளக்கம் தருகிறார் பண்டிதமணி மு. கதிரேசச் செட்டியார்.⁴ அன்புதான் பக்தி. பல வகையான அன்புகளில் மிக உயர்ந்ததாக இறைவனிடத்தில் வைக்கும் அன்பே பக்தி எனப்பெறும் என்பார் காஞ்சி முனிவர்.⁵

பக்தி என்பதும் அன்பு என்பதும் ஒருபொருட் கிளவிகள் (ஒரு பொருளைத் தரும் பல சொற்கள், synonym). பக்தி என்பது வடசொல்; அன்பு, தென்சொல் என்பர் திருமுருக கிருபானந்த வாரியார்.⁶

குழந்தை தாயிடம் காட்டுவது அன்பு; பக்தர்கள் இறைவனிடம் காட்டுவதும் இதைப் போன்ற அன்புதான். ஆனால் பக்தர்கள் அவ்வன்பினைக் காட்டும்போது அது உச்சநிலைக்குச் சென்று உருமாறிப் பக்தியாய்ப் பரிணமிக்கிறது.

மற்ற சுவைகளை எல்லோரும் எளிதில் துய்க்க முடியும். பக்திச் சுவையைப் பக்தி அனுபவம் உள்ளவர் மட்டும்தான் துய்க்க முடியும், அனுபவிக்க முடியும் என்கிறார் டாக்டர் சொ.பரமசிவம்.⁷

மனிதனுடைய மனமானது நமக்கு அனுக்கிரகம் செய்கிற பரமாத்மாவிடம் தன்னை அறியாமல் போய் நிற்க வேண்டும். அதற்குக் காரணமே இருக்கக் கூடாது. காரணம் என்று வந்தால் வியாபாரம் ஆகிவிடும். அப்படி இல்லாது எதையுமே நினைக்காமல், சதா ஈசுவரனிடத்தில் போய்ச் சேருவது ஒன்றையே நினைத்துத் தன்னை அறியாமல் ஓடுகிற சித்தவிருத்தி இருக்கிறதே, அதற்குத்தான் “பக்தி” என்று பெயர் என்கிறார் காஞ்சிப் பெரியவர். (“ஆசாரிய ஸ்வாமிகள் உபந்யாசங்கள்” பக்.391)

இந்த பக்தி என்பது ஏனைய தர்ம, ஞான, யோகங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததாகும் என்று நாரத பக்தி சூத்திரம், சாண்டில்ய பக்தி சூத்திரம் போன்ற நூல்கள் கூறுகின்றன என்கிறார் அ.ச.ஞா. (பெரிய புராணம் ஓர் ஆய்வு - பக்.455)

இந்த அன்பெனும் பக்திக்கு இறைவன் எளிதில் வசப்படுகிறான் என்பதனைப் “பக்தி வலையில் படுவோன்” (8:3:42ஆவது அடி) என்று மணிவாசகரும், “அன்பினும் பீடியுள் அகப்படும் மலை”, “அன்பினும் வலைக்குட் படுபரம் பொருள்” (6:பரசிவ வணக்கம்:2) என்றெல்லாம் வள்ளலாரும் பாடுவர்.

நம் பழவினைகள் கெடும் வகையில் இறைவனே நமக்குப் பக்தி நெறியை அறிவிக்கிறான் என்றும் மணிவாசகர் கூறுவார்.⁸

இலக்கணமாக எட்டுக் குணங்கள்

உமாபதி சிவாசாரியார் தம் “திருத்தொண்டர் புராணப் பயன்” என்னும் “திருத்தொண்டர் புராண சார” த்தில்(பாடல் 63) பக்தர் எனப்பெறுவோரின் இலக்கணமாக எட்டுக் குணங்களைப் பட்டியல் இடுகிறார்:

தொண்டர் அடித்தொழல்; பூசைத் தொழில் மகிழ்தல்; அர்ச்சனை புரிதல்; தாம் செய்யும் பணிகள் ஈசன் திருவடிக்கே ஆகுக என்று செய்தல்; இறைவன் கதை கேட்டுக் கண்ணீர் பெருகுதல்-மயிர் சிலிர்த்தல்; நினைத்தல்; திருப்பணிகள் செய்து அவற்றின் பயனைப் பெறுதல்; உண்ணாது ஒழிதல் ஆகியவையே அவை.

பதினோராம் நூற்றாண்டில் சோழப் பேரரசு சிறப்புடன் விளங்கிய காலத்தில், நம்பியாண்டார் நம்பிகளுக்குப் பின்னர் இயற்றப்பெற்றதாகக் கருதப்பெறும் “கல்லாடத்”திலும் (க.த.திருநாவுக்கரசு, தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை - 4, கட்டுரை, பக்.45) அடியாரின் இயல்புகள் (குணங்கள்) என்று எட்டுக் குணங்கள் கூறப்பெறுகின்றன:

**“அருச்சனை, வணக்கம், பரவுயிர்க்கு அன்பகம்,
பேரஞர் திருநால், பெருந்துறவு, எங்கும்
நிறைபொருள் அழுந்தல், அருளினர்க் கூட்டம்,
இருள்பவம் நடுங்கல் எனும் குணம்எட்டும்
தமக்கும் படைத்த விதிப்பெற்று அடியவர்”**

(கல்வாடம், 89:31-35)

பக்தர்களின் இந்தப் பண்புகள் திருத்தொண்டர் புராணத்தில் விரிவாகப் பேசப் பெறுகின்றன.

மெய்த்தவரை வாதியா வினை

சிவபெருமான் திருவடிக்கே இத்தகைய உயர்ந்த அன்பினைப் பூண்டு, அவனை வழிபடும் தவத்தோராகிய இந்தப் பக்தர்கள், இறையடியார் - அவர் யாராக இருந்தாலும், அவர்களைத் தாம் காணுமிடத்து உள்ளம் கூசி, மிகுந்த விருப்பத்துடன் கொண்டாடி மகிழ்வர். அந்த அடியார்களின் அளவிறந்த பெருமையினையும், தமது சிறுமையினையும் நோக்கி, இவர்களின் உள்ளம் கூசுகிறது; அஞ்சுகிறது.

வாழ்க்கையில் நாம் பார்க்கும் ஒவ்வொருவரையும் இறை வடிவமாகக் காணும்போது, அவர்கள் நம்மிலும் உயர்ந்தவர்கள் என்னும் எண்ணம் ஏற்படுகிறது. அப்போது இயல்பாகத் தன் சிறுமை கருதி உள்ளம் கூசுகிறது; உடல் பணிகிறது. இதுவே பக்தியின் முதிர்ந்த நிலை. பக்தி முதிர் முதிர்

பணிவு பெருகுதல் வேண்டும். நெல் மணிகளில் பால் ஊறி மிகுந்து காய்த்து முதிரும்போது, நெல்மணிகள் தலை சாய்ந்து நிற்பதைப் **“பால் முதிர்ந்தலை வணங்கி”** (பாடல் 72) என்று சேக்கிழார் பேசுவார். அதைப் போன்று பக்தர்கள் மற்ற அடியார்களைக் காணும்போது தலை வணங்கி நிற்பதை அந்தப் பாட்டில் அவர் குறிப்பிடுகிறார். இத்தகைய மெய்த்தவரைப் பிராரத்த வினை (இம்மையில் பலன் அளிக்கும் முன்னை வினை)கள் வாதியா என்று சிவஞானபோதம் (12-ஆவது நூற்பா, எடுத்துக்காட்டு) பேசுகிறது.

இனியனவே பேசுவார்

தாய்ப் பசுவுக்குப் பின் கன்று அணைதல் போலத் தொடர்ந்து அண்ணல் அடியார் பின் செல்வர்; இவர்கள் பேசுவன எல்லாம் இனிய மொழிகளாகவே இருக்கும்; பணிவாகவே பேசுவர்; நடப்பர். இதனையே **“எல்லார்க்கும் நன்றாம் பணிதல்”** (குறள் 125) (பெருமிகம் இன்றி அடங்குதல் எல்லார்க்கும் நன்றாம்) என்றும், **“பணியுமாம் என்றும் பெருமை”** (குறள் 978) (பெருமை உடையார் அச்சிறப்பு உண்டாகியபோதும் செருக்கின்றி அமைந்து ஒழுக்குவர்) என்றும் வள்ளுவப் பெருந்தகை கூறினார்.⁹

மேலவர்க்கும் மேலானார்

எங்கேனும் யாரேனும், சுகத்துக்கு இருப்பிடமானவராகிய ‘சம்பு’வை (சிவபெருமானை) அருச்சிக்கக் கண்டால், சிவபக்தர்கள் தாமாகவே அதில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொள்வர்; அவர்களின் பாவனையினாலும், அருள் நோக்கத்தாலும் பலரும் காணும்படி பயன் பெறுவர்.

தாங்கள் கொள்ளும் அன்பின் திறத்தால் மேம்பாடு உடையவர்களுக்கு எல்லாம் மேம்பாடு உடையவர்களாய் இப்பக்தர்கள் விளங்குவர்.¹⁰

சரண் சாரும் தவமுடையார்

அருள் பாலிக்கும் அழகிய கண்களை உடைய இறைவனை எத்தகைய பெருவிருப்புடன் பூசிப்பரோ, அதே விருப்புடன் அவன் அடியாரையும் பூசிப்பவர்கள் இப்பக்தர்கள். **“நேயம் மலிந்தவர் வேடமும் ஆலயம் தானும் அரன் எனத் தொழுமே”** (12ஆம் நூற்பா) என்றுதானே சிவஞானபோதமும் பேசுகிறது.

தில்லைவாழ் அந்தணர் புராணத்தில், மறையோர் **“பெருகும் அன்பால் அடித்தவம் புரிந்து வாழ்வார்”** (பாடல் 352) (மேன்மேலும் பெருகும் அன்பினால் கூத்தப்பெருமானின்) திருவடியையே பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு அதை அடையத் தவம் (பூசை) செய்து வாழ்வார்கள் என்று கூறிய சேக்கிழார்,

இந்த மெய்ப் பக்தர்களோ, 'திருமாலும், பிரமனும் சார்தற்கு அரிய (இறைவனின்) திருவடிகளை அடைகின்ற தவத்தினை முன்பே உடையவர்கள்' (அவற்றை அடைதற்குரிய தகுதியைப் பெற்றிருப்போர்) என்று கூறி விடுகிறார். ஏனெனில் "முன்னைத் தவம் உடையோரே பக்தர் எனப் பெறுவோராவர்" என்பர் சிவக்கவிமணி. ("திருத்தொண்டர் புராணம்" உரை நூல், 7ஆம் பகுதி, பக்.479)

சிவார்ப்பணம்

தம் உடல் உறுப்புகளால் செய்யும் எந்தப் பணியையும் அல்லது தொண்டினையும், அது இறைபணியாயினும், அடியார்க்குச் செய்யும் தொண்டாயினும் எதுவாயிருந்தாலும், அது இறைவன் திருவடிக்கே சேரும் தகுதி உடையதாகட்டும் என்று அதனைச் சிவார்ப்பணமாகவே செய்து முடிப்பர்.

ஏனெனில், 'பிறருக்கு ஓர் உபகாரம் செய்யும்போது, "போனால் போகிறது" என்று யாருக்கோ கருணை காட்டுவது மாதிரி நினைத்தோமானால், அது ஆணவ அகங்காரங்களுக்கு இடமாகிவிடுகிறது. மாறாகப் பக்தியோடு, ஈசுவர சேவை என்று நினைத்துச் சமூக சேவை செய்ய வேண்டும். அப்போதுதான் அது பலன் அளிக்கும்' என்பது காஞ்சிப் பெரியவர் கூற்று.¹¹

கீதையில் கண்ணன்

இதனையே 'நீ எதைச் செய்தாலும் - வேள்வி செய்தாலும், ஐயம் இட்டாலும் - எத்தவம் புரிந்தாலும், அதை எனக்கு அர்ப்பணமாகச் செய்; அவ்வாறு செய்யும்போது நன்மை - தீமைகளைப் பயக்கின்ற வினைத் தளைகளிலிருந்து நீ விடுபடுவாய்; விடுபட்டு என்னை அடைவாய்' (9:27,28) என்று கண்ணபிரானும் கீதையில் அறிவுறுத்துகிறான்.

அனைத்தும் அவன் உடைமை

'ஒரு செயலைச் சிவார்ப்பணமாகச் செய்யும்போது, அங்கு ஜீவபோதம் (பசுஞானம்) குறைகிறது; பரபோதம் (பதிஞானம்) மேலிடுகிறது. எல்லாம் அவன் உடைமைகளே, எல்லாம் அவன் செயலே என்ற எண்ணம் அமையப் பெறுகிறது' என்பார் சுவாமி சித்பவானந்தர்.¹²

கருக்குழியில் போதார்கள்

இவ்வாறு செயல்களைச் சிவார்ப்பணமாகச் செய்யும் மனப்பக்குவம் அமையப் பெற்றோர்

“கருக்குழியில் போதார்கள்; அவர்புகழ்க்கும் புவனம்எல்லாம் போதாவால்”

(பாடல் 4150)

(இத்தகைய பக்தர்களுக்கு மறுபிறப்புக் கிடையாது; இவர்களுடைய புகழுக்கு இவ்வுலகம் எல்லாம் ஒப்பாகக் கூறவும் போதாதாகும்) என்கிறார் சேக்கிழார் சுவாமிகள்.

எழில் ஞானபுசை

கன்ம வேள்வி (தீ வளர்த்து வழிபாடு செய்தல்), தவ வேள்வி (பொறியடக்கம்), ஜப வேள்வி (திருவைந்தெழுத்தை ஜபித்தல்), தியான வேள்வி (திருவடிகளை நினைத்தல்) ஆகிய எல்லாவற்றையும் விட ஞான வேள்வியே வீடு பேறு வழங்க வல்லது. “**இறைவன்அடி அடைவிக்கும் எழில்ஞான பூசை**”(275) (இறைவனது திருவடியை அடைவிக்கும் சரியான வழிபாடு) என்று சித்தியார் கூறுகிறது. சிவஞானம் கைவரப் பெறுவதற்கு உரிய நூல்களைக் கற்றல், கற்பித்தல், கேட்டல், கேட்பித்தல், நினைதல் ஆகிய ஐந்துமே ஞான வழிபாடாகும் என்றும் அப்பாடலில் கூறப் பெறுகிறது.

சங்கரனைச் சார்ந்த - அவனைப் பற்றிய, அவன் அடியாரைப் பற்றிய - கதைகளைக் கேட்பதும் இத்தகைய “ஞான” வழிபாடாகிறது. பக்தர்களின் இயல்புகளில் இத்தகைய ஞான வழிபாடும் ஒன்றாகிறது என்கிறார் சேக்கிழார் சுவாமிகள்.

அயலறியா அன்பு

இறைவனிடத்தில் செலுத்தும் அன்பில், நாயகன் - நாயகி பாவத்தில் அமையும் அன்பும் ஒரு வகையாகும். இத்தகைய அன்பு அயலார் அறியா வகையினதாக இருக்கும். பிறர் அறிந்து பாராட்டுவதற்காகச் செய்யப் பெறும் அன்பு போலித்தனமானது. பக்தர்கள் அதைச் செய்யார் என்கிறார் சேக்கிழார். இறைவனிடத்துக் கொண்ட “**அயல்அறியா அன்பினால்**” அவர்கள், செந்தாமரை மலர் போன்ற சேவடிகளை அடைவதற்கு உரியோர் ஆகின்றனர்.

குன்றாத உணர்வுடையார்

எச்செயலைச் செய்தாலும், எந்நிலையில் இருந்தாலும், இறை சிந்தையுடன் இருந்து, அவனை வாழ்த்தி வாழ்வதற்கு வழி கோருவார் மணிவாசகர்.

“நெக்கு நெக்குஉள் உருகி உருகி,
 நீன்றும், இருந்தும், கிடந்தும், எழுந்தும்,
 நக்கும், அழுதும், தொழுதும் வாழ்த்தி,
 நானா வித்தால் கூத்தும் நவிறிற்,
 செக்கர் போலும் திருமேனி திகழ
 நோக்கிச், சிலிர் சிலிர்த்துப்
 புக்கு நிற்பது என்று கொல்லோ,
 என்பொல் லாமணி யைப்பு ணர்ந்தே”

(8:27:8)

(உள்ளம் குழைந்து குழைந்து இடைவிடாது உருகி, நின்றாலும், இருந்தாலும், கிடந்தாலும், எழுந்தாலும், சிரித்தாலும், அழுதாலும், இடைவிடாது அவனை வணங்கி வாழ்த்திப் பற்பல வகையான ஆனந்தக் கூத்துகளும் இயற்றிச், செவ்வானம் போன்ற அவன் திருமேனியை விளங்கப் பார்த்து, உடல் சிலிர்த்துப், பொள்ளல் இல்லாத மாணிக்கம் போல்வானை அடைந்து, அவனிடைப் புகுந்து அத்துவிதமாய்க் கலந்து நிற்பது எந்நாளோ?)

பக்தர்கள் இத்தகைய அன்பு கலந்த இன்ப உணர்வுகளை எல்லாம் தம்பால் கொண்டு, அம்பலக்கூத்தனின் திருவடிகளை ஒருபோதும் மறவாமையால், குறைவில்லாத உணர்வினை உடையோராகத் திகழ்கின்றனர் என்று சேக்கிழார் சுவாமிகள் பேசுகிறார்.

ஆரூர் அமர்ந்த பிரான்

உலகினை விளங்கச் செய்யும் பெருமையினை உடையவர்களாகிய இவர்கள், சிவபெருமானுக்கே ஆளாகிய தவத்தினை மேற்கொண்டு, அதனை உலகிற்கு உணர்த்தி, அதனால் ஏற்படும் பயனைப் பெறுவர்.

இந்தப் புராணத்தின் எட்டாவது பாடலில் உள்ள

“சங்கரனுக்கு ஆளான தவம்காட்டித் தாம்அதனால்
 பங்கம்அறப் பயன்துய்ய்பார்.....”

(பாடல் 4154)

என்பது சில பதிப்புகளில் “பயன்துய்யார்” என்று காணப் பெறுவதைக் கொண்டு,

“தாம் அரன் அடியார் என்பதை உலகுக்கு உணர்த்தி, அதனால் ஒரு பயனை அடைய விரும்ப மாட்டார்கள்” என்று பொருள் காண்போரும் உண்டு.¹³ (ஆனால் “பயன்துய்யார்” என்னும் பாடம் தவறு என்கிறார் சிவக்கவிமணி சி.கே.எஸ்.)

“அரசினை, ஆரூர் அமரர் பிரானை அடிபணிந்தீடு” என்னும் திருவந்தாதியை (பாடல் 70) அடியொற்றிச் சேக்கிழாரும், பத்தராய்ப் பணிவார் என்று போற்றப் பெறும் தொண்டர்கள், உலகு புகழ் “திருவாரூர் ஆள்வானை

அடிவணங்கும்” (பாடல் 4154) சித்தமுடையோர் என்று கூறி, இந்தத் தொகையடியாரின் பண்பு நலன்களை நிறைவு செய்கிறார்.¹⁴

புராணப் பொழிப்பு

ஆசையொடு அரனை வழிபடுதலும், அடியாரை அடைந்து வழிபடுதலும் பக்திக்கு உரிய பண்புகள்;

உடம்பால் செய்யும் செயல்கள் யாவும் சிவன் திருவடிகளுக்கே ஆகுக என்னும் சித்தத்துடன் எல்லாவற்றையும் செய்தல், வீடு பேற்றுக்கு உரிய சிறந்த வழியாகும்; சிவனடியார்களின் சரிதங்களை விரும்பிக் கேட்பது பக்தியின் பண்புகளில் சிறந்தது; எந்த நிலையிலும் இறைவனை மறத்தலாகாது;

தவத்தை மேற்கொண்டு, அதன் பயனைத் தாம் துய்த்தலோடு, அதனால் உலகை விளக்குதலும் பக்தர்களின் பண்பாகும்

என்று, பத்தராய்ப் பணிவார்களின் பண்பு நலன்களிலிருந்து அறியப் பெறுபவற்றைத் தொகுத்துக் கூறுகிறார் சிவக்கவிமணி அவர்கள்.¹⁵

அடிக்குறிப்புகள்:

1. “சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ்” - உரைநூல், பக்.178
2. “திருத்தொண்டர் புராணம்” - மூலமும் சூசனமும், பக்.607
3. “திருத்தொண்டர் புராணம்” - உரைநூல் தொகுதி 7, பக்.478
4. “திருவாசகம் - திருச்சதகம்” - கதிர்மணி விளக்கம், பக்.18
5. “தெய்வத்தின் குரல்” - ரா.கணபதி, பகுதி 6, பக்.442
6. (அ) “சிவனருட் செல்வர்”, பக்.467
(ஆ) வைணவ சமயத்தில், மோட்சத்தில் இச்சை உடையவர்களை ‘முழுசூடிக்கள்’ என்றும், அவர்கள் பக்தர் என்றும், ப்ரபந்நர் என்றும் இரு வகைப்படுவர் என்றும் கூறுவர். இவர்களில் பக்தர் என்போர் கர்மயோகம், ஞானயோகங்களைத் துணையாகக் கொண்ட பக்தியை உபாயமாகப் பற்றியவர்கள் என்பர். - “ஸ்ரீவைஷ்ணவம்” - வித்வான் ஆர். இராமஸ்வாமி ராமாநுஜதாஸர் (முமுக்ஷு - one who is eager for salvation; ப்ரபந்நர் - He who accepts God as his sole refuge. (கடவுளே சரணாக உடையவர்)

மேனாட்டார் கூறும் “பக்தி” இலக்கணம்:

ஒருவகைக் குறிக்கோளுக்காகவோ, தொண்டிற்காகவோ தம் உடல் - பொருள் - ஆவி அனைத்தையும் ஒரு நொடியில் தியாகம் செய்யக்கூடிய அடியவர்களை - பக்தர்களை, மேனாட்டார் ‘அறிவு கடந்த மெய்யுணர்வாளர், இறைநிலை சார்ந்தவர்’ (mystics) என்பர்.

இந்த அடியவர்கள் - பக்தர்களின் பண்பான "பக்தி" என்பதற்கு, அவர்கள் தரும் விளக்கம்:

"பக்தி என்பது, தான் - இறைவன் என்ற இரண்டிலும் ஓர் ஒருமை ஏற்பட்டதாக உணர்கின்ற உணர்வேயாம். எனவே அதுவே உண்மைச் சமயத்தின் உயிர்நாடியாகும்." - Pfladeran

"இறைப்பொருளைப் பற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்று மனித மனம் முயல்கின்ற முயற்சியே பக்தியாகும். அப்பரம்பொருளைப் பற்றி நின்று, அதனுடன் இரண்டறக் கலந்து அனுபவிக்க நினைப்பதே பக்தி" - Pringle Pattison

தகவல் : "பெரிய புராணம் ஓர் ஆய்வு", பக்.245

7. "சேக்கிழாரின் இலக்கியத்திறன்", பக்.146-147
8. "பத்திநெறி அறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும்வண்ணம் சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி எனைஆண்ட அத்தன்....."

(8:51:1)

9. "பெருமையோர் ஆயினும் பெருமை பேசலார்"

- கம்பராமாயணம்,
கலன்கண்ட படலம், 16

10. ".....யாவர்க்கும் மேலானோம்
என்று இறுமாப்பு எய்தி,
திங்கள்முடி யார்அடியார் அடியோம் என்று
திரிந்திடுவர்....."

- சிவஞான சித்தியார், 322

11. "தெய்வத்தின் குரல்" - ரா.கணபதி, பகுதி 3, பக்.78,85
12. "ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை" வியாக்கியானம், பக்.508
13. (அ) "பெரிய புராண வசனம்" - புலவர் அரசு, பக்.345
(ஆ) "திருத்தொண்டர் புராணம்" மூலமும் சூசனமும், பக்.606
14. இந்தப் (பத்தராய்ப் பணிவார்) புராணத்தில் மொத்தம் எட்டுப் பாடல்கள் காணப் பெறுகின்றன. இவற்றுள் முதல் ஏழு பாடல்கள் பழைய ஏட்டுப் பிரதிகளில் காணப் பெறவில்லை என்பது சிவக்கவிமணி தரும் குறிப்பு.7ஆம் பகுதி, பக்.482
15. "திருத்தொண்டர் புராணம்" - சிவக்கவிமணி உரை, 7ஆம் பகுதி, பக்.482

●●●●●●●●●●

உ
சிவமயம்

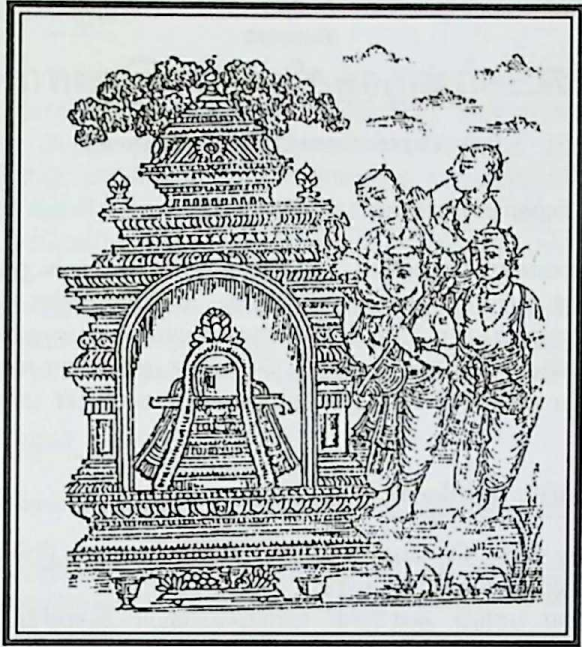
"பரமனையே பாடுவார் அடியார்க்கும் அடியேன்"

- தாராசுரச் சிற்பம்

4. பரமனையே பாடுவார்: படத்தின் வலப்புறம் கோயிலும், நந்தியும் அமைந்திருக்க, நந்தியின் பின்னே கோயில் முற்றத்தில் இசை வல்லவர் மூவர் அமர்ந்து தாளமிட்டுப் பாடுதல் காணப்பெறுகிறது.

இந்த மூன்று உருவங்கள் அமைக்கப் பெற்றிருப்பதற்குக் காரணம், இசை பாடும் அடியார்கள் தமிழ்ப் பாடல்களையும், வடமொழிப் பாடல்களையும், இந்நாட்டில் வழங்கும் பிற திசைமொழிப் பாடல்களையும் பாடும் நிலையில் மூவகையினராக இருத்தல் வேண்டும்.

1898, 1899 ஆம் ஆண்டு
வரை படங்கள்

பரமனையே பாடுவார்

உ
சிவமயம்

"உள்ளுருகிப் பாடுவார்"

(4. பரமனையே பாடுவார்)

மறந்தும் மற்றவரைப் பாடாதவர்

தீவிர வைணவர்களை 'மறந்தும் புறம் தொழாதவர்' என்று கூறுவர். அதுபோன்று சிவபெருமானைத் தவிர்த்து, மறந்தும் மற்ற கடவுளரைப் பாடாத இறையடியார் இந்தத் தொகையடியார் என்பதை உணர்த்தும் வகையிலேயே "பரமன்"¹ என்னும் சொல்லுடன் 'ஏ'காரம் சேர்த்துப் 'பரமனையே பாடுவார்' என்று சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பாடியிருப்பார் போலும்.²

இசைத்தமிழ் வல்லோர்

முன்னர் நாம் கண்ட தொகையடியாராகிய 'பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்' பாடியவை, இயற்றமிழ்ப் பாடல்கள்.³

'பரமனையே பாடும் அடியார்' பாடுபவையோ இசையுடன் கூடிய இசைத்தமிழ்ப் பாடல்கள்.⁴

"**கீதத்தை மிகப் பாடும் அடியார்கள்**"(2:43:5) என்று ஞானசம்பந்தர் குறிப்பிட்டவர்களே "பரமனையே பாடுவார்" ஆவர்.⁵

இசைத்தமிழ் என்பது ராகம், தாளம், மொழிப்பாட்டு என்னும் மூன்றும் இசைந்து இருப்பதைக் கொண்ட பாட்டு (song, Chant). இது தாள அளவுக்கு ஏற்ற குறிலும், நெடிலும், இசையளவு முதலிய ஓசைக்கேற்ற ஓசையும், எழுத்துகளும் அமைந்த தமிழ்ச் சொற்களால் ஆக்கப் பெற்றிருப்பதாகும்; இடத்திற்கு ஏற்றவாறு வேறு மொழிச் சொற்களும் இதில் இடையிட்டிருக்கும் என்பார் சிவக்கவிமணி. (7ஆம் பகுதி, பக்.485)

இசைக்கு வசமாகும்

இயல் என்பது தெளிந்த மொழி. உலகில் உள்ள எந்த மொழியும் தெளிந்ததாகும்போது, அது உள்ளத்தைக் கவர வல்லதாகிறது.

இசை அல்லது பாட்டு எல்லா உயிர்களையும் வசப்படுத்த வல்லது. கொடிய விலங்குகளும் இசைக்கு வசப்பட்டு நல்லியல்பு பெறுகின்றன. உணர்ச்சியைக் கிளப்பவும், அதைச் செப்பனிடவும் வல்லது கீதம் (இசைப்பாட்டு). இனிமையும் மகிழ்ச்சியும் அதனால் வளர்க்கப் பெறுகின்றன.⁶

பரகதி கைகூடும்

ஒருவர் மீது அன்பு அதிகரிக்கும்போது, அது அவரைப் பற்றிய புகழ்ந்துரையாக வெளிப்படுகிறது. புகழ்ந்துரை வழக்கமாகப் பாடல் வடிவிலேயே அமைகிறது. புகழ்ந்துரைக்கப் பெறுபவர் இறைவனாக இருக்கும்போது, பாடுவோர் உள்ளம் குழைந்து பாடுகின்றனர்; அவ்வாறு பாடும்போது கருவி - கரணங்கள் ஒடுங்குகின்றன. பக்தியுடன் பரமனைப் பாடினால் பவ(பிறவி)ப் பிணி பறந்து போகும்; பரகதி கைகூடும்.⁷

உள்ளம் குளிர்ந்த போதெல்லாம் உகந்து உகந்து பாடி, அன்பு மீதூர்ந்து இன்பறும் அன்புப் பாடல்களுக்கு இயற்றமிழை விட இசைத்தமிழே சிறந்து நிற்பது என்கிறார் வித்துவான் சி. அருணைவடிவேல் முதலியார்.⁸

இசை மகிழும் ஈசன்

“அளப்பில் கீதம் சொன்னார்க்கு அடிகள்தாம் அருளுமாறே”

(4:77:3)

(இசையால் ஏத்துவார்க்குக் கிட்டும் பயன் அளவிட முடியாதது) என்று அப்பர் சுவாமிகள் அனுபவ வாயிலாக அருளிச் செய்துள்ளார்.

காரணம், அவனே **“ஏழிசையாய், இசைப்பயனாய்”**(7:51:10) இருக்கின்றான்; பாட்டுத் தலைவனாகவும் திகழ்கின்றான்.⁹ அதனால்தான் இறைவனை **“இசை ஏழுகந்தார்”** (7:19:4) (ஏழிசைகளையும் விரும்பிக் கேட்பவர்) என்று குறிப்பிடுகிறார் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.

சேரமான் பெருமாளின் பூசைக்கு வரக் காலந் தாழ்த்திய காரணத்தை அம்பலக்கூத்தன் கூறுவதாக அமைந்த பாடல், இசைக்கு இறைவன் வசப்படும் இயல்பினைத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

**“மன்றி னீடை, நம் கூத்தாடல்
வந்து வணங்கி வந்தொண்டன்
ஒன்றும் உணர்வால் நம்மைப்போற்றி
உரைசேர் பதிகம் பாடுதலால்,
நின்ற கேட்டு வரத்தாழ்த்தோம்.....”**

(பாடல் 3791)

(திருவம்பலத்தில் நிகழும் நமது ஆனந்தத் தாண்டவத்தை வந்தொண்டன் வந்து வணங்கி, நம்பிடத்து ஒன்றித்த உணர்வினோடு நம்மைத் துதித்து உரை சேரும் பதிகம் பாடியபோது அதனை நின்று கேட்டதனால், இங்கு வரக் கால தாமதமாகியது)

பாட்டின் பயன் துய்த்தார்

மேலும், அப்பர் சுவாமிகள் திருமறைக்காட்டில் கதவு திறக்கப் பாடியபோது, பாடலின் **“பயன்துய்ய்பான், நெண்ணீர் அணிந்தார் திருக்காப்பு நீக்க”** (பாடல் 1533) (பயனை அனுபவிக்கும் பொருட்டுத் தெளிந்த நீரை உடைய கங்கையைச் சடையில் தரித்த இறைவன் திருக்கதவைத் திருக்காப்பு நீக்கித் திறப்பதற்குத்) தாமதித்தார் என்று சேக்கிழார் சுவாமிகள் பாடுகிறார்.

ஆனாய நாயனாரின் **“இசைவிரும்பும் கூத்தனார், எழுந்தருளி எதிர்நின்றார்”** (பாடல் 964) (தம்மைப் பாடித் துதிக்கின்ற இசையினை விரும்பும் கூத்தப் பெருமான் வான்வெளியில் எழுந்தருளி எதிர்நின்று காட்சி கொடுத்தார்) என்பதும், இசையிடத்து இறைவனுக்கு உள்ள வேட்கையை விளக்குகிறது.

ஆலவாய் அண்ணல்

திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரின் யாழிசையைக் கேட்டு மகிழ்ந்த ஆலவாய் அண்ணல், தன் தொண்டர்களின் கனவில் தோன்றி, மற்றை நாள் பாணரைத் தம்முன்பு அழைத்து வரப் பணிக்கிறார்;

அடுத்து, அவருடைய யாழ் நரம்புகளின் இறுக்கத்தைத் தரையின் குளிர்ச்சி தாக்குமே என்னும் பரிவுடன், பலகை இடுமாரும் பணிக்கிறார். எல்லாவற்றுக்கும் காரணம், இசையின்மேல் அவருக்குள்ள ஈடுபாடுதான்!

வாள் ஈந்த வள்ளல்

இசைக்கு மயங்குபவன் இறைவன் என்பதையும், இராவணனின் சாமகானம் கேட்டு, அவனுக்கு நாளும், வாளும் அருளியதையும், அருளாளர்களின் பாடல்கள்வழி அறிகிறோம்.

இவ்வாறு பாட்டுக்குப் பரவசமாகும் பரமனை,

**“நாடும் நகரமும் நற்றிருக் கோயிலும்
தேடித் திரிந்து சிவபெரு மான்என்று
பாடுமின்.....”**

(10:5:5:2)

(நாடு - நகரம் - நல்ல திருக்கோயில் ஆகியவற்றைத் தேடி அலைந்து அங்கங்கே சிவன் வீற்றிருக்கிறான் என்று பாடுங்கள்) என்று அறிவுரை பகர்கிறார் திருமுலர்.

பாடப் பணியாய்

ஆனால் விரும்பும் எல்லோரும் விரும்பும் வகையில் பாடிவிட முடியுமா? அதற்கும் அவன் அருள் வேண்டுமே! அதனால்தான்,

“மறவாது உன்னைப் பாடப் பணியாய்!” (7:47:1) என்று சுந்தரரும், **“பாடும் பணியே பணியாய் அருள்வாய்”** (கந்தரனுபூதி:1) என்று அருணகிரியாரும் இறைவனை இறைஞ்சுகின்றனர்.

விரதங்களால் ஆவது என்?

வீடும், ஞானமும் வேண்டி மேற்கொள்ளும் விரதங்களால் உடல் மெலிவதே அன்றி, உண்மை ஞானப்பேறு கிட்டாது என்று ஞானசம்பந்தர் அறிவுறுத்துவார். எந்தையை மனத்தால் நாடி, வாக்கால் செந்தமிழ் கொண்டு இசைபாடும் ஞானம் வல்லவர் திருவடி சேர்வது ஒன்றே ஞானமாகும் என்பது அவர் வாக்கு. (2:திருவலஞ்சுழி:11)

இத்தகைய முக்கியத்துவமும், மேன்மையும் வாய்ந்த அருட்பாடல்களைப் பாடுவதே தம் இலட்சியப் பணியாகக் கொண்டு, சிவனோடு ஒன்றித்து நின்று, அந்த நியமத்தில் நிலை நிற்பவர்களே “பரமனையே பாடுவார்” ஆவர்.¹⁰

அருந்தமிழால் வடகலையால்

“திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி” பாடிய நம்பியாண்டார் நம்பிகள், “திருத்தொண்டர் புராணசாரம்” பாடிய உமாபதி சிவாசாரியார் ஆகிய இருவருமே, ‘சிறப்பாகத் தோன்றிய வடமொழி - தென்மொழி ஆகியவற்றுள் எது தங்களுக்குக் கைவந்ததோ அம்மொழியில், மேலான இயல்-இசை ஆகிய இரு வகையாலும், அம்பலக்கூத்தனைப் பாட வல்லோர் உத்தமர்கள்; அவரே எம்மை ஆளும் மேன்மை படைத்தோர்’ என்று பாடியுள்ளனர்.

தெய்வமொழி

இறைவனுக்கு மொழி வேற்றுமை கிடையாது. அவன் முற்றும் உணர்ந்தவன்; சர்வக்கியானம் (சர்வஞானம், பூரண அறிவு, எல்லாம் அறிந்த பேரறிவு, Omniscience) படைத்தவன்; சிவனுடைய எண்குணங்களில் ஒன்று அவனுக்குள்ள அனந்தஞானம் (கடையிலா அறிவு, limitless knowledge) ஆகும்.

**“கல்லால் நீழல்மேய கறைசேர் கண்டா! என்று
எல்லா மொழியாலும் இமையோர்”**

(1:85:1)

(கல்லால மரநிழலில் தட்சிணாமூர்த்தியாக அமர்ந்து உபதேசம் செய்த நீலகண்டப் பெருமானே! என்று எல்லா மொழிகளாலும் தேவர்கள்) தொழுது துதித்ததை ஞானசம்பந்தர் பாடுவது, அவன் மொழி பேதம் அற்றவன் என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது.

அப்படியிருக்கத் 'தெய்வமொழி'¹¹ என்று சிறப்பிக்கப் பெறும் வட (சமஸ்கிருத)மொழி மட்டுமே இறைவனின் செவிகளில் ஏறும் என்பது, அவனுடைய முற்றறிவுக்குக் களங்கம் கற்பித்ததாகி விடாதா?

“நாம் மிக மெல்லிய குரலில் செய்யும் பிரார்த்தனைகூட இறைவனின் செவியை எட்டிவிடும் என்பதைக் 'கம்பியில்லாத் தந்தி'யைக் (wireless telegraphy) கண்டுபிடிக்க நேர்ந்ததன்வழி நன்கு உணர்ந்துள்ளேன்” என்கிறார் G.M.Marconi.^{11(a)}

எந்த மொழியில் - எப்படி - யார் முறையிட்டாலும் அதை அறிகின்ற இறைவன், பாடல்களையும், வழிபாடுகளையும் மட்டும்தானா தேவபாஷையில் மட்டுமே செய்யவேண்டும் என்று நிபந்தனை விதிப்பான்?

அப்பர் - சம்பந்தர் அவதாரம்

தமிழகத்தை அரசாண்ட மன்னர்கள் தெய்வமொழி என்று கூறிக் கொள்ளும் வடமொழியையே வளர்த்தும், வடமொழி வல்லாரைப் போற்றியும், கடிகைகள் என்னும் வடமொழிக் கல்லூரிகளை அமைத்து, வடமொழிப் புலமையைப் பெருக்கியும் வந்த காலத்தில்தான், தமிழ் ஞானசம்பந்தரும், அப்பரும் தோன்றித், தமிழில் பாடல்களை அருளித் தமிழோடு சைவத்தையும் தழைக்கச் செய்தனர்.

தாம் பாடிய நாலாயிரம் பாடல்களில் ஐநூற்றுக்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் தமிழின் பெருமை பேசியும், தமிழ்மொழியால் இறைவனைப் பாடி அடைய முடியும் என்று அறுதியிட்டுக் கூறியும், ஆணை வைத்துப் பேசியும் உள்ளார் ஆளுடைய பிள்ளையார்.¹²

நீண்ட தமிழ்

தமிழின் சிறப்பைப் பற்றிச் சிந்திக்கும்போது, கம்பநாடர், 'நீண்ட தமிழ்' என்று குறிப்பிடுவதை நினைவுகூரலாம்.

திருமால் தன் திருவடிகளால் உலகை அளந்தது போன்று, “**எதிர் வந்தான், நீண்டதமிழ் மூல் உலகை,.....அளந்தான்**” (கம்பராமாயணம்: ஆரணிய காண்டம் : 3:36) (நீண்ட தமிழால் உலக முழுவதையும் அளந்தவராகிய அகத்திய முனிவர், இராம - இலக்குவர் எதிரில் வந்தார்.) என்று பாடுகிறார் கவிச் சக்கரவர்த்தி.

பரமசிவன், தானே அகத்தியருக்கு அருளியது ஆதலாலும், சிறந்த தொண்டர் பலர் கடவுளைத் துதித்தது எல்லாம் இம்மொழியினாலேயே ஆதலாலும், ‘நீண்ட தமிழ்’ எனப்பெற்றது என்று உரையாசிரியர்கள் கூறுவர்.¹³

கடவுள் தந்த தமிழ்

மற்றொரு பாட்டில், இறைவனே அகத்தியருக்கு உபதேசித்த தமிழ் - வருந்திப் பயில்கின்ற வேதங்களினும் மேம்பட்ட தமிழ் என்றும் கம்பர் குறிப்பிடுகிறார்.

“உழக்குமறை நாலினும் உயர்ந்து.....மணி நெற்றி உமிழ் செங்கண் தழல்புரை சுடர்க்கடவுள் தந்த தமிழ் - தந்தான்”

(மேற்படி, 41)

(வருந்திப் பயில்கின்ற நான்கு வேதங்களினும் மேம்பட்டு..... அழகிய நெற்றியில் நெருப்பை உமிழ்கின்ற சிவந்த நெற்றிக் கண்ணை உடைய, நெருப்பை ஒக்கும் ஒளி வடிவினனாகிய சிவபெருமான் அருளிய தமிழை உலகினருக்குத் தந்தான்(அகத்தியன்).

சிறந்த தொண்டர்கள் எல்லாம் கடவுளைத் துதித்த தமிழ் வேதங்கள், எல்லாச் சாதிமிலும் இரு பாலார்க்கும் உரியனவாகி, யாவர்க்கும் அறிதற்கு எளியனவாய், வடமொழி வேதத்தினும் சிறப்புறுதலால், “உழக்குமறை நாலினும் உயர்ந்தது” என்று கம்பர் பாடினார் என்று உரையாசிரியர் வை.மு.கோ.கூறுவார். (கம்பராமாயணம் - ஆரணிய காண்டம் உரை நூல், பக்.106)

சிவபிரான் தந்த தமிழ் இலக்கணத்தையே அகத்தியர் உலகிற்குத் தந்தார் என்று இப்பாடலில் கம்பர் கூறுவதைக் காணலாம் என்கிறார் மகா வித்துவான் ரா.இராகவையங்கார்.¹⁴

வேதத்திற்குச் சமமான திருக்குறள்

சம்ஸ்கிருதமும் தமிழும் சமம்தான். ஒன்று உயர்வு, ஒன்று மட்டம் என்று சொல்ல முடியாது. தமிழில் திருக்குறள் இருக்கிறது; இது தமிழ் மறை. வேதத்திற்குச் சமமான ஒன்று தமிழில் இல்லை என்றால் சம்ஸ்கிருதம் உயர்வாக இருக்கலாம். திருக்குறள் வேதத்திற்குச் சமமாக இருக்கிறது; அதனாலே சம்ஸ்கிருதம், தமிழ் இரண்டையும் சேர்த்துப் பார்க்கிறபோது, ஒன்றைக் காட்டிலும் ஒன்று சிறந்தது, உயர்ந்தது எனச் சொல்ல முடியாது.

**“ஆரியமும் செந்தமிழும் ஆராய்ந்து, இதனின்தி
சீரியது என்று,ஒன்றைச் செப்பஅரிதால், - ஆரியம்
வேதம் உடைத்துத், தமிழ்திரு வள்ளுவனார்
ஒது குறட்பா உடைத்து”**

என்று திருக்குறளுக்குச் சிறப்புப் பாயிரம் பாடிய ஒரு புலவர் (இது வணக்கஞ் சாத்தனார் என்னும் புலவர் பாடியது. திருவள்ளுவமாலையில் 43ஆவது பாடல்.) சொல்லிவிட்டார் என்கிறார் காஞ்சிப் பெரியவர். (ஆசாரிய ஸ்வாமிகள் உபந்நியாசங்கள், பக்.11-12)

சொற்றமிழ் பாடுக!

இத்தகைய சிறப்பு மிகுந்த தென்தமிழ் - தெய்வத் தமிழ், வடமொழியின் ஆதிக்கத்தில் தேய்ந்து போகாமல் இருக்கவே,

“பண்ணும்,பதம் ஏழும்,பல ஓசைத்தமிழ் அவையும், உள்நின்றதொர் சுவையும்.....முழுதானான்”

(1:11:4)

“வடமொழியும் தென்தமிழும் மறைகள் நான்கும் ஆனவன்கான்”

(6:87:1)

“பண்ணார் இன்தமிழாய்ப் பரமாய் பரஞ்சுடரே!”

(7:24:5)

என்று இறைவனை இன்தமிழுடன் இணைத்துப் பேசியதோடு, அந்தத் தமிழிலேயே இறைவனைப் பாடுங்கள் என்று கூறும் வகையில்,

“அர்ச்சனை பாட்டேயாகும், ஆதலால் மண்மேல் நம்மைச் சொற்றமிழ் பாடுக!”

(12பாடல் 216)

என்று இறைவனே திருவாய் மலர்ந்து அருளியதாக அருளாளர்கள் பாடியுள்ளனர்.

“தம்மலர் அடிஒன்று அடியவர் பரவத், தமிழ்ச்சொலும், வடசொலும் தாள்நீழல் சேர....” (1:77:4) என்று ஞானசம்பந்தர் பாடியிருப்பது, எல்லா மொழிகளையும் இறைவன் ஏற்று அருள்கிறான் என்பதை உணர்த்துகிறது.

அதனால்தான் நம்பியாண்டார் நம்பிகள், மொழி வேறுபாடு இல்லாமல், வடமொழி, தென்தமிழ் ஆகிய இரண்டில் எது கைவந்ததோ அதைக் கொண்டு அண்ணலை வழிபடுவோர் “பரமனையே பாடும் அடியார்கள்” ஆவர் என்று கூறினார். (ஆனால் அந்தணர் உள்ளிட்ட நம் அருளாளர்களின் மனப்பக்குவம், இக்காலத்தில் மற்றவர்களுக்கு வருவதில்லை.)

சேக்கிழார் சேர்த்தது

சேக்கிழார் சுவாமிகளின் பரந்த மனப்பான்மை நம்பிகளையும் மிஞ்சி

விடுகிறது. நம்பிகள் கூறிய தமிழ், வடமொழியோடு, “தேசிகமும்”¹⁵ பேசுவன” என்று கூறிப் பிற தேச மொழிகளை (திசைச் சொற்களையும்) சேர்த்துக் கொள்கிறார் சேக்கிழார்.

பொதுவாக ‘இறைவனையே (பரமனையே) பாடுவார்’ என்பது நம்பி ஆரூரர் வாக்கு;

‘தில்லை அம்பலக்கூத்தனின் திருவடிகள்மீது செலுத்திய மனத்துடன் பாடவல்லோர்’ என்பது நம்பிகள் வாக்கு;

சேக்கிழார் சுவாமிகள், தம் இரு பாடல்களில் ஒன்றில் சுந்தரர் வழியையும், மற்றதில் நம்பிகளின் முறையையும் கடைப்பிடிக்கிறார்.

தம்முடைய முதற் பாடலில் (4156) ‘முப்புரம் எரித்த முதல்வரை - அரவணிந்த அண்ணலை - மெய்யுணர்வில் வரும் உண்மைப் பொருளை - உலகம் எல்லாம் தாமே ஆனவரை - கரணங்களால் காண முடியாமல் அறிவுக் கண்களுக்கு மட்டுமே விருந்தானவரைப்’ பாடுவோர் “பரமனையே பாடுவார்” ஆவர் என்று கூறி, அடுத்த பாட்டில், அவர்தம் பெருமை கூறுவோம் என்கிறார்.

இரண்டாவது பாடலில் நம்பியாண்டாரை அடியொற்றிப் பாடும் முறையில், ‘அம்பலத்தாடுவானைத் தாம் பாடும் பாடலின் “பாடுபொருளாக” - பேசப் பெறும் உயர்ந்த குறிக்கோளாகக் கொண்டு பாடவேண்டும்’ என்று கூறிவிட்டு, அவ்வாறு பாடும்போது பாடுவோரின் மனநிலை எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்றும் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

‘ஏற்ற இசையால், சிவபரம்பொருளுடன் மன-மொழிகளால் ஒன்றித்து நின்று, மெய்யுணர்வுடன் மனம் உருகிப் பாடவேண்டும்; அவ்வாறு பாடுவோரே “பரமனையே பாடுவார்” ஆவர்’ என்று கூறி முடிக்கிறார்.

கண்ணார்ந்து நிறைந்தான்

இறைவனின் இயல்பினைக் கூறும்போது, “கரணங்கள் காணாமல் கண்ணார்ந்து நிறைந்தவன்” (பாடல் 4155) என்று பாடுகிறார் சேக்கிழார். கருவி - கரணங்களால் - பசு ஞானத்தால் காணப் பெற முடியாதவன் இறைவன்; ஆனால் அந்தக் கருவி - கரணங்களுள் நிறைந்து நின்று காட்டுபவனாக அவன் விளங்குகின்றான் என்பது அவர் வாக்கு.

(இந்த இரு பாடல்களில், இறைவனின் இயல்புகள் கூறும் முதற்பாடல் சில ஏட்டுப் பிரதிகளில் இல்லை என்கிறார் சிவக்கவிமணி.)

புராணப் பொழிப்பு

இந்தத் தொகையடியார் புராணத்தின் பொழிப்பாகச் சிவக்கவிமணி கூறும்

கருத்துகளை இறுதியாகக் காண்போம்:¹⁶

இசைப் பாடல்கள் தென்தமிழ், வடமொழி, தேசிகம் என்னும் இவற்றில் வாய்த்த எம்மொழியிலும் பாடத் தகுவன; அவற்றுள் சிவனடியே பொருளாகக் கொண்ட இயலிசைப் பாடல்களே பாடத்தக்கவை; அப்பாடல்களை ஒன்றித்த மெய்யுணர்வோடு உள்ளமுருகிப் பாடவேண்டும்.

அடிக்குறிப்புகள்:

1. பரமன் என்பது, மேலானவர், முழுமுதற் கடவுள் (Supreme-being) என்று பொருள்படும்.
“பைந்நாகம் அரைக்குஅசைத்த பரமர்” (6:53:7)
2. முன்பு, “பத்தராய்ப்பணிவார்” என்போர், சைவம் என்னும் எல்லைக்கோட்டைக் கடந்து, உலகளாவிய நிலையில் பரந்து நிற்கும் பக்தப் பெருமக்கள் அனைவருமே ஆவர்” என்று கூறியதைப் போன்றே, “இறைவனை வேறு பெயர் கொண்டு அழைத்து, அந்த இறைவனின் புகழைப் பாடுகின்றவர்கள் யாவராயினும் அவர்கட்கும் அடியேன் என்று பாடுகிறார்” என்பார் பேராசிரியர் அ.ச.ஞா.
சுந்தரரின் தொகை நூலில் குறிக்கப் பெறுபவர் (பரமனையே பாடுவார்), சிவனடியார் என்பதற்கான எந்த ஆதாரமும் இல்லை. ஆனால் வழிநூல் (திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி) செய்த நம்பிகள்தாம், “**தில்லை அம்பலத்தான் மலர்ப்பாதங்கள்மேல் உகுத்த மனத்தொடும் பாடவல்லோர் உத்தமரே**” என்று பாடிக் குழப்பம் செய்து விட்டார் என்றும் அ.ச.ஞா. கூறுகிறார். - “பெரிய புராணம் ஓர் ஆய்வு”, பக்.675,678
3. “புவனிபுகழ் ஐயடிகள், திருமுலர், காரி,
பொய்யடிமை இல்லாத தமிழ்ப்புலவர், சேரர்
நவமுடைய இவர்ஐவர் இயல்வல்லோர்.....”
(திருத்தொண்டர் புராண வரலாறு 46)
(சேரர் - சேரமான் பெருமான்)
4. “.....இசைத்தமிழ்நூல் வல்லோர்,
பவம்அணுகாத் திருநாளைப் போவார், ஆனாயர்,
பாணர்,பர மனைப்பாடு வார்ஆக நால்வர்”
(மேற்படிப் பாடல்)
5. “திருத்தொண்டர் புராணம்” - சிவக்கவிமணி உரை, 7ஆம் பகுதி, பக்.483
6. “ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை” - சுவாமி சித்பவானந்தர் வியாக்கியானம், பக்.675
7. “சிவனருட் செல்வர்” - திருமுருக கிருபானந்த வாரியார், பக்.469
8. “ஏழாந் திருமுறை” தருமையாதீன உரைநூல், பக்.5

9. ரிக் வேதம் சிவபெருமானைக் “காதபதீம் மேதபதீம்” (பாட்டுத் தலைவனும், யாகத் தலைவனும்) என்று குறிப்பிடுகிறது. - தகவல்: பண்டிதர் மு.கந்தையா, “திருத்தொண்டர் புராணம்” மூலமும் சூசனமும், பக்.609
10. “திருத்தொண்டர் புராணம்” மூலமும் சூசனமும் - பண்டிதர் மு.கந்தையா, பக்.609
11. (அ) வடமொழியைத் “தேவபாடை” என்று கம்பர் பாடுவார்.
 “தேவபாடையின் இக்கதை செய்தவர் மூவர்”
 (கம்பராமாயணம், பாயிரம் 10)
 (தெய்வமொழி என்கின்ற வடமொழியில் (சமஸ்கிருதத்தில்) இந்த இராமகதையை இயற்றியோர் வான்மீகி, வசிட்டர், போதாயனர் என்னும் மூவர் ஆவர்)
- (ஆ) “சமயப்பேழை 2” - நினைவுமலர் 2000, பக்.12
12. “பெரிய புராணம் ஓர் ஆய்வு” - பேராசிரியர் அ.ச.ஞா. பக்.143
13. “கம்பராமாயணம்” - வை.மு.கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியார் உரை, பக்.102
14. “தமிழ் வரலாறு”, பக்.105
15. “தேசிகம்” என்பதற்கு “அயல்நாட்டுச் சொல்” என்று தமிழ் லெக்சிகன் பொருள் கூறுகிறது. (தொகுதி 4, பக்.2054)
 “தேசிகத் திருவின் ஓசைகடைப் பிடித்து” (3:30) என்னும் சிலப்பதிகார வரிக்கு,
 “இயற்சொல், திரிசொல், திசைச் சொல், வடசொல் என்னும் நான்கு வகைப்பட்ட சொற்களிலும் செந்தமிழ் ஓசையே திகழ்வதை உறுதியாகக் கொண்டு” என்று உரையாசிரியர் பொருள் கூறுவர். (பக்.112)
16. “திருத்தொண்டர் புராணம்” - உரைநூல், 7ஆம் பகுதி, பக்.485

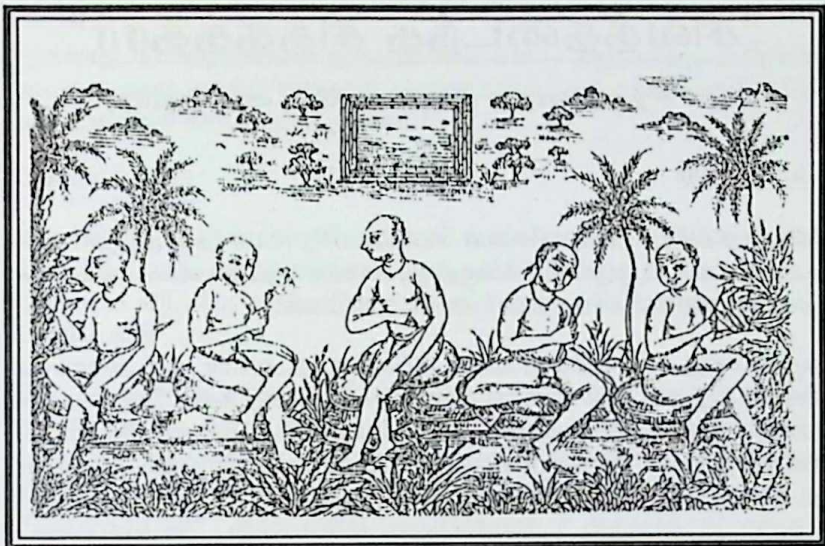
உ
சிவமயம்

"சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்க்கும் அடியேன்"

- தாராகுரச் சிற்பம்

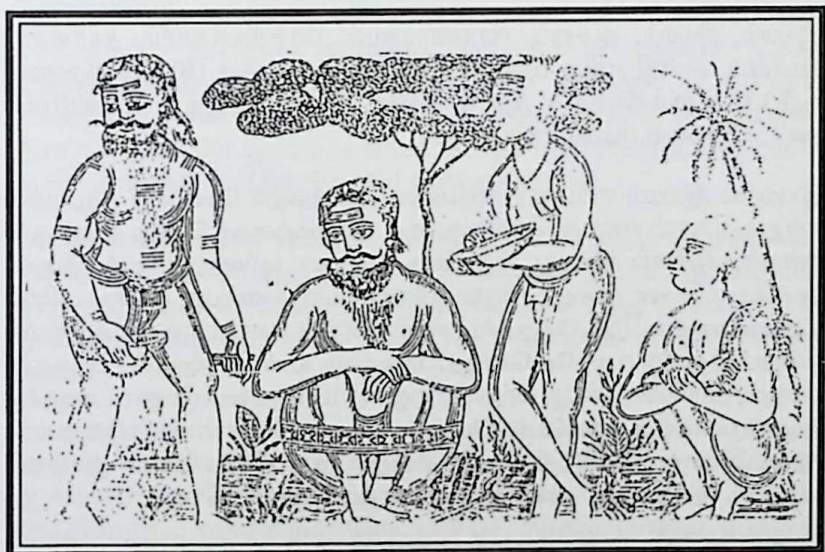
5. சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்: வலமிருந்து இடம் கோயிலும் நந்தியும் பலிபிடமும் அமைந்திருக்க, அங்கிருந்து பலர் வந்தியங்களை வாசிக்க, ஆடல் மகள் ஆடிக்கொண்டிருக்க, அடியார் ஒருவர் தெய்வத் திருவுருவத்தினைத் தாங்கி நிற்க, அருகே அடியார் ஒருவர் சாமரை வீச, முன் இருவர் குடை பிடித்திருக்க, இத்திருவிழா ஆரவாரம் தம் அருகே அணுகிய நிலையிலும், அடியார் ஒருவர் தம் உள்ளத்தைப் புறத்தே செலுத்தாது சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்த சிந்தையினராய்ச் சிவயோகத்தில் அமர்ந்திருக்கக் காணப்பெறுகிறார்.

1898, 1899 ஆம் ஆண்டு

வரை படங்கள்

சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்

உ
சிவமயம்

"சிவத்தடைந்த சித்தத்தார்"

(5. சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்)

யோகநெறி

“பொறுநீக்கித்¹ தனைநீனைய வல்லோர்” (6:1:5) (சிவபெருமானைக் கடவுளார் பலருள் ஒருவனாகக் கருதாது, எல்லார்க்கும் தலைவனாக அவனை நினைக்க வல்லவர்கள்) என்பார் அப்பர் சுவாமிகள்.

அதுபோன்று சித்தத்தை ஏனைய அதிகாரக் கடவுளரிடத்து அல்லாமல், சிவனிடத்து மட்டும் பொருத்த வல்லவர் - சிவனைத் தவிர வேறு கடவுளர் யாரையும் சித்தத்துள் வைக்காதிருப்போரே ‘சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார் ஆவர்’ என்கிறார் சிவக்கவிமணி சி.கே.சுப்பிரமணிய முதலியார். (உரைநூல், 7ஆம் பகுதி, பக்.486)

சிவயோக நெறியால் இவர்கள் சித்தத்தைச் சிவனிடத்து நிலைபெறுத்துவர் என்பதைக் குறிக்கவே, “நாதாந்தத் தாரணையால் சிவத்தடைந்த சித்தத்தார்” (நாதாந்தப் பதத்தில் தாரணை² என்னும் யோகவழியால் சிவத்தினில் சித்தத்தை நிலை பெறுத்துவோர்) என்றார் சேக்கிழார்.

இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி என்று பதஞ்சலி முனிவர் அட்டாங்க (8) யோகத்தைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.³ இவை மனித நிலையிலிருந்து தேவநிலை அடைவதற்கான படிகள் என்பார்கள்.

இவற்றில் இயமம் என்பது தள்ளுபவை (கீயவற்றைச் செய்யாது ஒழுகுதல்) என்றும், நியமம் என்பது கொள்ளுபவை (நல்லவற்றைச் செய்து ஒழுகுதல்) என்றும், ஆசனம் என்பது இருக்கை (யோகம் புரிவதற்கு முன் இருக்க வேண்டிய ஆசன முறை) என்றும், பிராணாயாமம் என்பது மூச்சுப் பயிற்சி (பிராணனைக் கட்டுப்படுத்துதல்) என்றும், பிரத்தியாகாரம் என்பது ஆற்றலை ஒன்றுபடுத்துவது (புறத்தே செல்லும் மனத்தை உள்ளே நிறுத்திப் பழகுதல்) என்றும், தாரணை என்பது அந்த ஆற்றலுக்கு வலிமை ஊட்டுவது (உள்ளுக்கு இழுத்த மனத்தை நிலைபெறச் செய்தல்) என்றும், தியானம் மனம் ஒன்றுபடல் (இடைவிடாது நினைந்திருத்தல்) என்றும், சமாதி பேரின்பம் துய்த்தல் (உயிரும் இறைவனும் ஒன்றி நின்றல்) என்றும் சொல்லப்பெறும்.⁴

எப்போதும் தியான யோகத்தினால் எல்லா வினைகளும் அழிய, அதனால்

பரமான்மாவின் சாட்சாத்காரம் (நேரில் உணர்தல்) உண்டாம் என்று சிவகீதை (13 ஆம் அத்தியாயம், முத்தி லட்சணம்) கூறுகிறது.

இவ்வாறு யோகத்தின்வழி இறைவனைக் கண்டு அனுபவித்து மகிழலாம், அவனை அடையலாம் என்பதை முனிவர்களும், அருளாளர்களும் தங்கள் வாழ்க்கையில் காட்டியும் உள்ளனர்.⁵

பேரின்ப வீடு

அறம்-பொருள்-இன்பம் ஆகிய மூன்றும் உலக வாழ்க்கைக்கே அன்றி, வீடு பேற்றுக்கு உரிய சாதனை ஆகமாட்டா. பரனை நினைத்து அவற்றை விட்ட நிலையே வீடு பேறாகும். “பரனை நினைந்து இம்மூன்றும் விட்டதே பேரின்பவீடு” என்பர்.

இதயம்-கண்டம்-நாக்கின் கீழ்ப் பகுதி-புருவநடு-பிரமரந்திரம் (உச்சி)⁶ என்னும் ஐந்து ஞான நிலையங்களையும் கடந்து, சுழுமுனை⁷ திறந்து, அவ்வழியே ஊமத்தமலர் அணிந்த இறைவனின் திருவடிக் கீழ்ச் சித்தத்தை நிறுத்தி வைத்தவர்கள், இம்மையிலேயே வீடு பேற்றினை அடைந்த சீவன்முத்தர்கள்⁸ ஆவர் என்று ‘திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி’ (பாடல் 72) கூறுகிறது.

இதை விளக்கும் வகையில் சேக்கிழாரின் பாடலும் அமைகிறது.

சிவயோகம்

படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் முதலிய ஐந்தொழில்களையும் முறையே பிரமதேவர், திருமால், உருத்திரன், மகேசன், சதாசிவம் என்னும் அதிகாரக் கடவுள் ஐவரும் செய்கின்றனர். இவர்கள் முறையே இதயம், கண்டம், உள்நாக்கு, புருவநடு, பிரமரந்திரம் ஆகிய தானங்களில் (இடங்களில்) விளங்குகின்றனர்.

யோகியர் தம் யோக வலிமையால் ஆங்காங்கே இந்த மூர்த்திகளைத் தரிசித்து மேலே சென்று, முத்திக் கபாடம் (கதவு) திறக்க, ஆறாவதாகிய நாதாந்தத்தைச்⁹ சென்றடைவர். (முன் சொன்ன ஐந்து தானங்களையும் மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணியூரகம், அநாகதம், விசுத்தி¹⁰ என்றும் கூறுவர்.)

பிரமரந்திரத் தானத்தின் மேற்பட்ட ஆணை (புருவமத்தி என்று யோக நூல்கள் கூறும்) என்னும் தானத்தில், இலயம் - போகம் - அதிகாரம்¹¹ ஆகியவற்றுக்கு மேலாய்ப், புறப்பொருளை நோக்காத பேரறிவு மாத்திரையாய், எங்கும் நிறைவுடையதாய்ச், சத்தாய் (என்றும் உள்ளது),

சுயஞ்சோதியாகிய ஞானப்பிழம்பாய்த் திகழும் சைதன்னியமான (அறிவு) சிவம் (நிட்கள - அருவமான சிவம் என்பர்) ஞானனுளி வீசித் திகழும் நாதாந்தத்தில், சிவயோக நெறியால் சித்தத்தை நிறுத்தியோர், 'சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தோர்' எனப் பெறுவர். இவர்கள் பொன்னம்பலத்தில் ஆனந்தக்கூத்து ஆடும் வேத காரணராகிய¹² அம்பலவாணரின் திருவடித் தொண்டிலே (சரியை - கிரியை முற்றிச் சிவயோகத்தில்) நின்று அவரை அடைந்தோர் எனப்படுவர்.

முத்திநெறி காட்டும் முதல்வர்

சித்தத்தைச் சிவன்பாலே சேர்த்துள்ளாரை “நித்தமும் முத்திநெறி காட்டும் முதல்வர் முழுதுணர்ந்தோர்” என்று மாதவச் சிவஞான முனிவர் கூறுவார்.¹³ (தாம் சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்து அதனால் சிவத்தை அடைந்து, அதுவே முத்தி பெறும் நெறியாகும் என்று உலகுக்குக் காட்டுகின்ற முதன்மையானோர் இவர்கள். இவர்களே முழு உண்மையும் உணர்ந்தவர்கள் ஆவர். சிவத்தை அடைவதற்கான எல்லாத் தொண்டினுள்ளும் சித்தம் சிவன்பால் வைத்தல் வேண்டப்படுவது என்பதை இவர்கள் உலகுக்கு உணர்த்துகின்றனர்.)

தோழமை நெறி

சிவயோக நெறியில் சித்தத்தைச் சிவன்பாலே சேர்க்கும் இந்தச் சிவத் தொண்டர்களின் செயலைச் சிவஞான சித்தியாரின் தோழமை நெறிப் பாடல் (பாடல் 273) தெளிவுபடுத்துகிறது.

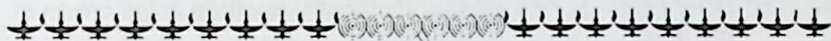
“சகமார்க்கம் புலன்ஒடுக்கித், தடுத்துவளி இரண்டும்,
சலிப்புஅற்று, முச்சதுர முதல்ஆதா ரங்கள்
அகமார்க்கம் அறிந்து, அவற்றின் அரும்பொருள்கள் உணர்ந்து, அங்கு
அணைந்துபோய் மேல்ஏறி, அலர்மதிமண் டலத்தின்
முகமார்க்க அமுதுஉடலம் முட்டத் தேக்கி,
முழுச்சோதி நினைந்திருத்தல் முதலாக வினைகள்
உக, மார்க்க அட்டாங்க யோக முற்றும்
உழுத்தல்.....”

(ஐம்பொறிகளைப் புலன்வழிச் செல்லாது தடுத்து, இருவகை மூச்சையும் அடக்கி, முக்கோணம், நாற்கோணம் முதலிய வடிவங்களை உடைய மூலாதாரம் முதலிய ஆறு ஆதாரங்களின் முறைமையை அறிந்து, அவற்றிற்குத் தலைவராகிய கடவுளரை முறையாக நினைந்து, பிரமரந்திரம் என்னும் தலை நடுமுடிவை எய்தி, அங்குள்ள தாமரை மொட்டை மலரச் செய்து, அங்கு விளங்கும் மதி மண்டலத்தினை இளகப் பண்ணி அதனிடத்து உள்ள அமுதத்தை உடல் முழுவதும் நிரப்பி, முழுச்சோதியாகிய இறைவன் வடிவை

இடைவிடாது நினைந்திருப்பதே இயமம், நியமம் முதலாகிய எண்வகை யோக வழியிலான நட்பு நெறியாகும். இதுவே வினைகள் கெடுவதற்கான வழியுமாகும்.)

புராணப் பொழிப்பு

ஐம்பெருங் கடவுளரது பதங்களாகிய காரண பங்கயம் ஐந்தும் கடந்து, தாரணையாலே பூரண மெய்ப் பரஞ்சோதி பொலிந்து விளங்கும் நாதாந்தத்தில் சித்தம் வைத்துச் சிவத்தை அடைந்து நிற்பவர்கள், “சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்” எனப் பெறுவர்; அட்டாங்க யோகத்தின்வழி செய்யப்பெறும் தாரணையினால், நாதாந்தத்தில் விளங்கும் சிவன்பாலே சித்தத்தைப் பிறழாமல் நிறுத்துவதே சிவனை அடையும் வழி; இது யோகநெறி.¹⁴

அடிக்குறிப்புகள்:

1. “வையம் பொதுக்கடிந்து இனிது காக்கும் கொற்றவன்” (பாடல் 85) (உலகம் எல்லாருக்கும் பொதுவானது என்பதை மாற்றித், தனக்கே உரியதாகிக் கொண்டு, இனிது காக்கும் வெற்றி பொருந்திய அரசன்) என்று அநபாயச் சோழனைச் சிறப்பிக்கும் சேக்கிழார், “வையம் பொதுக்கடிந்து” (பாடல் 118) (உலகம் எல்லார்க்கும் பொதுவாம் என்பதன்றி எனக்கே உரியது என்னும்படி) என்று மனுநீதிச் சோழன் சொல்வதாகவும் பாடுவார்.
2. “அரித்த உடலை, ஐம் பூதத்தில் வைத்து, பொருத்தஐம் பூதம்சத் தாதியில் போந்து, தெரித்த மனாதி, சத் தாதியில் செல்லத், தரித்தது தாரணை தற்பரத் தோடே.”

(10:3:7:10)

(ஐம்பொறிகளால் அரிப்புண்ட உடலை ஐம்பூதங்களில் வைத்து, அப்படிப்பட்ட ஐம்பூதங்களில் சத்தம் முதலான தன்மாத்திரைகளில் போகும்படியாக ஆராய் பெற்ற மனம் முதலிய அந்தக்கரணங்கள் நாதத்தில் ஒடுங்க, ஆன்மா தற்பரமாகிய சிவனோடு பொருந்தியிருப்பதே தாரணை ஆகும். ‘தத்துவங்கள் ஒடுங்கித் தற்பரத்தோடு தரித்து நிற்பதே தாரணை ஆகும்.’)

3. “இயம, நியமமே, எண்ணிலா ஆதனம், நயமுறு பிராணாயா மம், பிரத்தி யாகாரம், சயமிகு தாரணை, தியானம், சமாதி அயமுறும் அட்டாங்க மாவதும் ஆமே.”

(10:3:1:4)

(எண்ணிலா ஆதனம் - பலவகைப்பட்ட ஆசனம்; நயமுறு - நன்மையைத் தருகின்ற; சயமிகு - வெற்றி மிக்க; அயமுறும் - நல்வினை உடையோர்க்குக் கிட்டும்; அயம் - நல்வினை)

4. (அ) "குண்டலினி சக்தி" - நஜன், பக்.40-41; திருமந்திரம் - ஜி. வரதராசன் உரை, முதற்பகுதி, பக்.264-294
- (ஆ) இயமம் - abstention from lying, killing, theft, lust, covetousness; நியமம் - disciplinary observances; ஆதனம் - ஆசனம் - yogic posture; பிராணாயாமம் - control of the vital forces of the body by regulation of breath, of three modes; பிரத்தியாகாரம் - withdrawal of the senses from external objects; தாரணை - concentrated attention; தியானம் - uninterrupted contemplation of an object; சமாதி - intense contemplation of God. Identifying oneself with Him. -Tamil Lexicon
5. நாயன்மார்களில் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், பெருமிழலைக் குறும்பர், வாமிலார் போன்றோர் யோகநெறியில் நின்றவர்கள் ஆவர்; முதலாழ்வார்களான பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார் ஆகிய மூவரும் யோகநெறியைத் தழுவியவர்கள் என்று வைஷ்ணவ குருபரம்பரை கூறுகிறது. - "குருபரம்பரை வைபவம்", எதிராஜ ராமாநுஜதாஸர், பக்.22
6. (அ) பிரமந்திரம் - உச்சித் துவாரம்; fontanelle, aperture in the crown of the head
- (ஆ) என்சாண் உடம்பிற்கு முக்கியமானதாகிய சிரசில் பிரமகபாலம் என்ற மண்டை ஓட்டின் கீழ் மிருதுவான ஜவ்வினால் வளைவாக மூடப்பெற்ற முளை இருக்கிறது. ஏராளமான நரம்புகளால் சூழப்பெற்று ஆயிரம் இதழ்க் கமலம் (தாமரை) போல் உள்ளது. அம்பிகையின் மிக முக்கியமான சாதாகலை பிரகாசிக்கும் இடம் 'மஹாபத்மாடீ' எனப் பெறுகிறது. மகா பத்மம் என்றால் ஆயிரம் தளம் (இதழ்) உள்ள தாமரை மலர். ஆயிரம் தளங்களும் மலர்ந்தால் அதுவே ஒரு காடு (அடவி) போன்று காட்சி அளிக்கும். ஆகவே அது 'மஹாபத்மாடீ' எனப் பெற்றது. மனித சரீரத்தில் பிரமந்திரமாகிய ஆதாரசக்கரமே மஹாபத்மாடீ. இங்கு 25ஆவது தத்துவமாகிய சதாசிவத்துடன், 26ஆவது தத்துவமாகிய சக்தி தத்துவம் சேர்ந்து 'சாதா' என்ற பெயருடன் விளங்குகிறது. இந்த சாதா கலையே தேகத்திற்கும், தேகம் கடந்த நிலைக்கும் காரணமானபடியால், இதற்கு 'சாதாக்கியம்' என்ற தத்துவப் பெயர் கொடுத்து சதாசிவரூபம் என்று விளக்கப் பெறுகிறது. - நஜன், "குண்டலினி சக்தி", பக்.155-156
- (சாதாக்கியம் - சீவன்முத்தன், சாதகன், ஞானி என்போர் தியானிப்பதற்காக ஈசானன், தத்துருஷன், அகோரன், வாமதேவன், சக்தியோசாதன் என்ற மூர்த்தங்களை அடையுமாறு சக்திபுடன் சேர்ந்த பரசிவம். para-civam in company with cakti assuming the forms of icāṇan, tatpurusan, akōran, vāmatēvan, & caktiycātan to facilitate the meditation of cīvanmūtan, cātakan & ṇāni.)
- (இ) மனிதனின் தெய்வீக நிலை ஸஹஸ்ராரத்தில் உள்ளது. இதயத்திலிருந்து உச்சியில் பிரமந்திரம் மட்டும் ஓடும் அமுத நாடியிலேயே மனிதனின் தெய்வத்தன்மைகள் விளங்குகின்றன. கைலாசம், வைகுந்தம், பரலோகம் எல்லாம் ஸஹஸ்ராரமே. அதன்மேல் தலைகீழாக ஆயிரம் இதழ்

வெண்தாமரை உள்ளது. கீழாதாரக் கமலத்தின் மடல்கள் மொத்தம் 50. அவை இருபது மடங்காகி உச்சித்தாமரையில் 1000 இதழ்களாக விரிகின்றன. அங்குதான் யோகி அமுது உண்கிறான். குண்டலி சக்தி ஆறு ஆதாரக் கமலங்களையும் மலர்த்தி, ஹம்ஸ (அஜபை) மந்திரத்துடன் இங்கே சிவனை அணையும்போது, மானிடத்திலுள்ள சிவசக்தி தத்துவம் இங்கு கூடும்போது பரமானந்தப் பரவசம் உண்டாகிறது. - சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியார். "யோக சக்தி"

(அஜபை - The hamsa mantra, as it is uttered without effort by a yogin during inhalation & exhalation)

7. சுமுமுனை - இடை-பிங்கலை நாடிகளுக்கு இடையில் உள்ளது

8. (அ) சீ(ஜீ)வன் முதத்தர்கள் - தமிழில் இவர்களை 'அணைந்தோர்' என்பர். உயிர் உடலில் இருக்கும் நேரத்திலேயே முத்தியடைந்து விட்டதால், இவர்கள் சீவன்முத்தர் என்று அழைக்கப் பெறுகின்றனர். இவர்கள் முதற் பொருளைச் சார்ந்து, மெய்யுணர்வு பெற்று, ஆசை அறுத்தோர் ஆவர். இவர்கள் உலகப் பொருட்களில் பற்று அற்று, முதல்வனது திருவருளால் முதல்வனைச் சார்ந்து ஒன்றிநின்று இன்புறுவோர் ஆவர்.

சீவன்முத்தருக்கு உடம்பு நிலைபெறுவதற்குக் காரணம், அவ்வுடம்பு நுகர்தற் பொருட்டு அதனால் முகந்து கொண்டு வரப்பெற்ற பிராரத்தமே ஆகும். அதாவது நுகர்வினை. இவர்களுடைய சொற்களும் இறைவன் வாய்மொழிகளாகவும், இறைவன் செயல்களாகவுமே கொள்ளப் பெற்று, ஏனைய மக்களுக்கும் பிரமாணமாய் நிகழும். - ச. கங்காதரன், "சைவ சித்தாந்த அடிப்படைக் கொள்கைகள்", பக்.168-169,174

(ஆ) இறைவனால் மெய்யுணர்வு அளிக்கப்பெற்றுப் பக்குவத்தால் முதிர்ந்து, மும்மலமும் கடியப்பெற்று (அகற்றப் பெற்று) ஆத்ம போதமும் நீங்கப் பெற்று, அவனைக் கூடும் நிலை கைவரப் பெற்றவர்களே சீவன்முத்தர்கள். - டாக்டர் சுப.அண்ணாமலை "திருவிளையாடற் சொற்பொழிவுகள்", பக்.12

9. நாதாந்தம் - சுத்த தத்துவங்களாகிய விந்து, நாதம் முதலியவையும் நீங்கிய பரமுத்தியாகிய சிவசாயுச்சியப் பேறு ஆதலின், நாதாந்தம் எனப்பெற்றது.

10. மூலாதாரம் - குய்யத்துக்கும் குதத்துக்கும் மத்தியில் நான்கு இதழ்த் தாமரை போல் உள்ள சக்கரம். A cakra or nerve plexus in the body described as a four-petalled lotus, situate between the base of the sexual organ and the anus.

சுவாதிட்டானம் - மூலாதாரத்திற்கும் நாபிக்கும் இடையே ஆறு இதழ்த் தாமரை வடிவாய் உள்ள தானம். A cakra or mystic centre in the body as a six-petalled lotus, situate above mūlāṭāram and below the navel.

மணிபூரகம் - நாபிப் பிரதேசத்தில் சுவாதிட்டானத்தின் மேலாகப் பத்து இதழ்த் தாமரை வடிவுடையதாகக் கருதப்பெறும் தானம். A mystic centre in the body described as a ten-petalled lotus situate in the naval region.

அநாகதம் - இருதயப் பிரதேசத்தில் மணிபூரகத்துக்கு மேலாகப் பன்னிரண்டு இதழ்த் தாமரை வடிவிலான தானம். A cakra in the body described as a twelve-petalled lotus situate in the region of heart, above manipūrakam.

விசுத்தி - அநாகதத்துக்கு மேல் பதினாறு இதழ்த் தாமரை வடிவினதாகக்

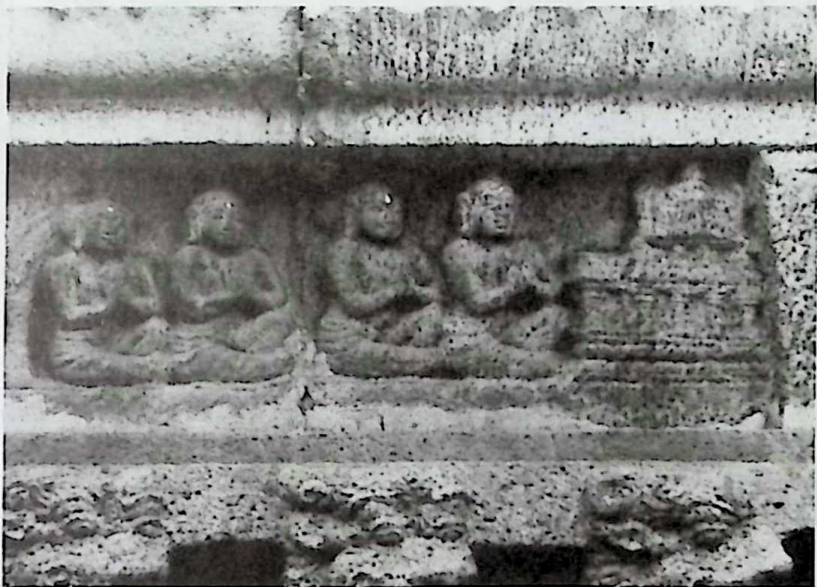
கருதப்பெறும் அடிநாத் தானம். A cakra in the body, conceived as a sixteen-petalled lotus, situate at the root of the tongue above manipūra. -Tamil Lexicon

- 11.** இலயம் - ஞானம் மாத்திரமே திருமேனியாக உடைய கடவுள் நிலை. State of God in which knowledge alone is manifest.
போகம் - ஞானமும் கிரியையும் சமமாக உள்ள நிலை. Aspect of God in which knowledge and action are well balanced.
அதிகாரம் - ஞானம் குறைந்து கிரியை அதிகமாயுள்ள கடவுள் நிலை. Aspect of God in which action is predominant. -Tamil Lexicon
- 12.** வேத காரணர் - இறைவன் தமது கூத்தினால் சுத்தமாயயிலிருந்து வேதங்களைத் தோற்றுவிக்கின்றார் ஆகையால் வேத காரணர் எனப் பெற்றார்.
- 13.** "திருத்தொண்டர் திருநாமக்கோவை" (30-31)
- 14.** "திருத்தொண்டர் புராணம்" - சிவக்கவிமணி உரை, 7ஆம் பகுதி, பக்.489

உ
சிவமயம்

"திருவாரூர்ப் பிறந்தார்கள் எல்லார்க்கும் அடியேன்"

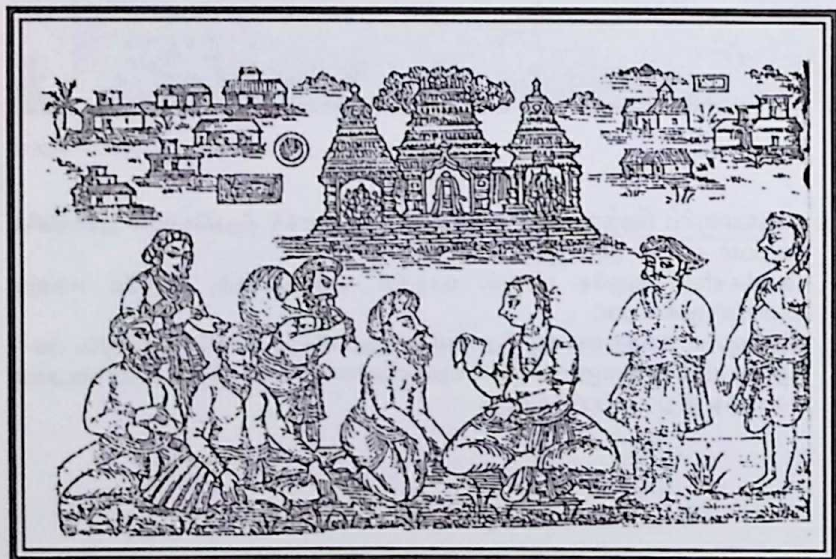
- தாராகுரச் சிற்பம்

6. திருவாரூர்ப் பிறந்தார்கள் : வலமிருந்து இடமாகத் திருக்கோயில் முன்றிலில் அடியார் நால்வர் அமர்ந்திருக்க, அவர்களின் அருகே மரமும், மரத்தில் பறவைகளும், அருகே பசுவும் காணப்பெறுகின்றன. திருவாரூரில் வேற்றுமை தெரிந்த நாள்குலத்துப் பிறந்த மக்களே அன்றிப், பசு - பறவை முதலிய மன்னுயிர்களும் சிவகணங்களாகப் பேற்றத்தக்க சிறப்புடையன என்பதை இது புலப்படுத்துகிறது.

1898, 1899 ஆம் ஆண்டு
வரை படங்கள்

திருவாளர்ப் பிறந்தார்கள்

உ
சிவமயம்

"சிவபெருமான் திருக்கணத்தார்"

(6. திருவாரூர்ப் பிறந்தார்)

திருவாரூரின் சிறப்பு

தொகையடியாருள் இருவர் மட்டுமே (தில்லைவாழ் அந்தணர், திருவாரூர்ப் பிறந்தார்) இடம் குறிப்பிட்டுத் தெரிபவர்கள் என்று முன்னர் கண்டோம்.

அவ்விருவருள் 'தில்லைவாழ் அந்தணர்' என்பது, தில்லையில் வாழும் ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்தவரை மட்டுமே குறிப்பதாக இருக்கிறது. ஆனால் 'திருவாரூர்ப் பிறந்தார்' என்பது, அவ்வூரில் பிறந்த அனைவரையும் குறிப்பதாக அமைகிறது.

எனவே திருவாரூரில் பிறந்தவர்கள் எல்லோரும் உயர்விற்கும் மதிப்பிற்கும் உரியோராகக் கருதப்பெறுவர். இது திருவாரூருக்கு அமைந்ததொரு சிறப்பாகும்.¹

பெருமைத் தவமுடையார்

முன்னைத் தவத்தால் ஞானம் பெற்று முத்தி பெறத் தகுந்த பக்குவம் உடைய ஆன்மாக்களே திருவாரூரில் வந்து பிறக்கும் பேற்றினைப் பெறுவர் என்பதைத் தண்டியடிகள்வழி சேக்கிழார் உணர்த்துகிறார்.

"திரு ஆரூர்ப் பிறக்கும் பெருமைத் தவமுடையார்" (3592) (திருவாரூரில் பிறக்கும் பேறுடைய பெருமையாகிய முன்னைத் தவத்தை உடையவர்) என்று தண்டியடிகளை அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

திருவாரூரில் பிறப்பதே வீடு பெறும் தகுதியைக் கொடுத்து விடுகிறது. அதனால்தான் கல்லாடனார் என்னும் புலவர் **"பிறந்தவர் பிறவாப் பெரும்பதி"** என்று ஆரூரைச் சிறப்பிக்கிறார். ('உதித்தவர் உதித்திடா ஆரூர்' என்ற ஒரு வழக்கும் இருக்கிறது.)

முத்தித் தலங்கள்

முத்தித் தலங்கள் என்று நான்கு இடங்களைக் குறிப்பிடுவது உண்டு. திருவாரூர், சிதம்பரம், திருவண்ணாமலை, காசி (வாரணாசி) என்பவையே அவை. இவற்றுள் திருவாரூர் பிறக்கமுத்தி; சிதம்பரம் தரிசிக்க முத்தி; திருவண்ணாமலை நினைக்க முத்தி; காசி இறக்க முத்தி தரும் தலங்கள்.²

மலரும் மனமும்

திருவாரூரில் பிறவாதவர்களுக்கு முத்தி இல்லையே என்று எண்ணி ஏனையோர் வருந்துவரே என்று எண்ணித்தான் ஞானசம்பந்தர் பாடினார், “அத்தன் ஆகுரைப் பத்தி மலர்தாவ முத்தி ஆகுமே” (1.91:1) (அனைவர்க்கும் தலைவனான தியாகேசப் பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள ஆருரைப் பத்தியோடு மலர் தூவி வழிபடுங்கள்; முத்தி கிட்டும்) என்று.

பூவைக்கூடத் தேடிக் கொண்டிருக்க வேண்டாம்; புற்றிடம்கொண்ட நாதனை அவனுடைய திருக்கோயிலின் பொற் கம்பத்தடியில் (பொன்னாலாகிய கொடிக் கம்பத்தின் அடியில்) நின்று நினைத்துத் துதித்தாலே போதும்; பத்து அடிக்குள் சொர்க்கம் இருக்கும்; அதற்கு அப்பால் பத்து அடிக்குள் மோட்சம் (முத்திநிலை) தெரியும் என்று பிற்காலப் புலவர் ஒருவர் பாடுகிறார்.³

செயற்கைத்தன்றே

முத்தி பெறும் பொருட்டு நினைக்கலாம், தரிசிக்கலாம், மலர் தூவலாம், போற்றலாம். ஆனால் பிறப்பும் இறப்பும் நம் கையில் இல்லை. “இறந்தீரும் தொழிலும், பிறந்தீரும் தொழிலும் எண்ணிய படி, அவை முடியா” (அருணாசல புராணம் 69) (ஒருவன் இறத்தலும் பிறத்தலும், தான் நினைத்தபடி நடக்கமாட்டா), “ஆசுரர் பிறத்தல் நேர்ப்பின் அல்லது, செயற்கையின் எய்தும் இயற்கைத் தன்றே” (ஆசுரில் பிறத்தல் என்பது முற்பிறப்பில் செய்த தவத்தினால் அருள் கிடைக்கப் பெற்று இயற்கையாக வாய்க்க வேண்டுமே தவிரச் செயற்கையாய்ப் பெற இயலாது) என்னும் பாடல் வரிகள் இதனைத் தெளிவுபடுத்தும்.

கருவில் புகார்

மறுபிறப்பு இல்லாத ஆன்மாக்களே (ஜீவன் முத்தர்களே) அங்கு பிறக்கின்றனர். அவர்களுக்கு மறுபிறப்பு இல்லை என்று ஆன்றோர் கூறி வைத்தது என்னவோ உண்மைதான். ஆனால் அது இன்றைய நிலைக்குப் பொருந்துமா என்று டாக்டர் அ. அறிவொளி ஓர் ஐயத்தை எழுப்பி அதற்கு விடையும் காண்கிறார்.⁴ சிவயோகி இரத்தின சபாபதி பிள்ளை என்பவர்

‘திருவாசகமும் சிவராஜயோகமும்’ என்னும் நூலில் குறிப்பிடுவதை அவர் மேற்கோள் காட்டுகிறார்.

எது ஆருர்?

ஆருர் என்பது முதுகுத் தண்டின் அடியில் உள்ள கீழ்முனைக்குப் பெயராகும். மூலாதாரம் என்று சொல்வதே ஆருர் ஆகும். அதனால்தான் அங்குள்ள இறைவனை மூலட்டானர் என்கிறோம்.

யோகம், பக்தி, ஞானம், போன பிறவிப் பலன் முதலிய காரணங்களால் இந்த மூலாதாரத்தில் ஓர் ஒளி தோன்றும். அது யாராக இருந்தாலும், யாருக்குத் தோன்றினாலும், அவர் ஆருரில் தோன்றியவரே ஆவார். ஆருரில் பிறந்தும் இவ்வொளி தோன்றாவிடில் அவர் ஆருரில் பிறந்தவர் ஆகமாட்டார். இப்படி மூலாதாரத்தில் ஒளி தோன்றினால் அத்தகையோர் உறுதியாக முத்தி பெறுவர்.

ஆருராரின் அடிபணிக

இத்தகைய சிறப்புகள் இருப்பதால்தான், “ஏழலகும் வணங்கு பெரும் திருவாருர்”¹ பிறந்தவர்களின் திருத்தொண்டைக் கூறுவது அருமையாகும் (அரிய செயலாகும்) (பாடல் 4158); பேசாமல் “அவர்கள் திருவடிகளை வணங்கி விடுங்கள்” (பாடல் 4159) என்று அறிவுரை பகர்கின்றார் சேக்கிழார் சுவாமிகள்.

சிவகணங்கள்

நம்பியாண்டார் நம்பிகளும் இதனையே கூறுகிறார். திருவாருர்த் திருநகரின் மதில் வட்டத்துள் பிறந்த அனைவரும் சிவகணங்களே ஆவர். ஆதலினால் திருவாருர்ப் பிறந்தவர்களின் திருவடியே வீட்டு நெறியை விரும்புவோருக்குச் சிறந்த நெறியாகும். (திருவாருர்ப் பிறந்தவர்களைப் பணிதலே முத்தியை அடைதற்குரிய எளிய வழியாகும்) என்பது நம்பிகளின் கூற்று. (திரு. திருவந்தாதி 73)

தொண்டர்க்கு ஆணி

திருவாருரில் பிறந்த அனைவரும் சிவகணங்களே என்பதை நமிநந்தி அடிகளின் வரலாறு தெளிவுபடுத்துகிறது.

“தொண்டர் ஆணிப்பொன்” (4:102:2) (தொண்டர்களின் மாற்று அறிவதற்கு உரைத்துக் காட்டவல்ல சிறந்த பொன்) என்று அப்பர் சுவாமிகளாலும், “நாவியல்சீர் நமிநந்தி அடிகள்” (1:62:6) (நாவால் புகழ்த்தக்க சிறப்புடைய

நமிநந்தி அடிகள்) என்று ஞானசம்பந்தராலும் பாராட்டப் பெற்றவர் நமிநந்தி அடிகள்.

திருவாருருக்குத் தென்மேற்கே உள்ள திருவூர் திருமணலி என்பது. திருவாரூர்த் தியாகேசப் பெருமான் முன்னாளில் பங்குனி உத்திர விழாவின்போது அத்திருவூருக்கு எழுந்தருளும் வழக்கம் இருந்திருக்கும் போலும். திருஏமப்பேறுாரிலிருந்து (இப்போது திருமப்பற்று என்றும், திருநெய்ப்பேறு என்றும் வழங்குகிறது.) திருமணலிக்குச் சென்ற அந்தணரான நமிநந்தி அடிகள், மக்கள் கூட்டத்தோடு கலந்து நின்று இறைவனை வழிபட்டு மகிழ்ந்தார்.

விழா முடிந்து இல்லத்திற்குத் திரும்பிய அடிகள், திருவிழாவில் பல மக்களுடன் கலந்து நின்று, இறைவனைத் தரிசித்தபடியால் தம்மை இழிவு (தொடக்கு, தீட்டு) தீண்டிற்று; எனவே நீராடித் தூய்மையான பின்னரே மனையினுள் புகுந்து சிவபூசை செய்ய வேண்டும் என்று கருதித், தம் துணைவியாரை நீராட நீர் கொண்டு வருமாறு பணிக்கிறார்.

நம் கணங்கள்

மனையியார் நீருடன் வருவதற்குள் கண்ணயர்ந்து விடுகிறார் அடிகள். அப்போது இறைவன் அவருடைய கனவில் தோன்றித் “திருவாரூரில் பிறந்த அனைவரும் நம் சிவ கணங்களே ஆவர்.”⁵ அதனை நீ காண்பாயாக” என்று கூறி மறைகிறார்.

தம் தவற்றினை உணர்ந்த அடிகள், விடியற்காலையில் திருவாருருக்குச் சென்றார். அங்கு திருவாரூரில் பிறந்து வாழும் எல்லோரும் சிவ சொரூபம் உடையவர்களாகவும், ஒளிப்பிழம்பாகவும் விளங்கும் அரிய காட்சியைக் கண்டார். கண்டதும் கை குவித்து வணங்கிக் களிப்படைந்தார் என்கிறார் சேக்கிழார் சுவாமிகள்.⁶

இன்ன குலத்தினர், இன்ன இடத்தில், ஏனையோருடன் கலவாது தனித்தனி நின்று சேவிக்க வேண்டும் என்பது ஆகமங்களுள் விதிக்கப் பெற்றுள்ளது. நோய் மற்றும் உடல்நிலைக் காரணங்களால் திருக்கோயிலுள் புகமுடியாதவரும் உள்ளனர்.⁷

இவ்வாறு ஆலயத்துக்குச் சென்று வழிபட முடியாதவர்களுக்காக இறைவன் திருவீதி உலா வருகிறான். அந்த இறைவனைச் சேவிக்க வருவோர் அனைவரும் சிறந்த சிவனடியார்களே ஆவர். அவர்களை வேறாக நினைக்கக் கூடாது என்பதை நமிநந்தி அடிகள்வழி இறைவன் எல்லோருக்கும் தெளிவு படுத்துகிறான்.⁸

தொடக்கு எங்குத் தொடக்கிற்று?

நமிநந்தி அடிகள் பங்குனி உத்திர விழாவின் பொருட்டு மணலிக்குச் சென்றபோதுதான், எல்லாக் குலத்தினரோடும் கலந்து நின்று இறைவனைச் சேவித்ததால் தமக்குத் தீட்டு உண்டாயிற்று என்று கருதுகிறார்.⁹ மாலையில் தியாகேசர் திருவாரூர்த் திருக்கோயிலைச் சென்றடைந்தபோது, அங்கும் சென்று அவர் வழிபட்டுத் திரும்பியிருக்கலாம். என்றாலும் மணலியில் பலருடன் கலந்து நின்று வழிபட்டபோதுதான் தீட்டு ஏற்பட்டது என்று அந்தணரான அவர் கருதுகிறார்.

ஆனால் அவர் கனவில் தோன்றிய இறைவனோ மணலியைப் பற்றி ஏதும் குறிப்பிடாமல், “திருவாரூரில் பிறந்த எல்லோரும் நம் சிவகணங்களே ஆவர்” என்று மட்டுமே திருவாய் மலர்ந்தருளுகிறான்.

நமிநந்தி அடிகளின் தீட்டைப் பற்றிக் கவலைப்படாது, திருவாரூர்ப் பிறந்தாரின் பெருமையை அவருக்கு உணர்த்துவதுதான் அங்கு இறைவனின் நோக்கமாக இருந்திருக்கிறது.

தில்லைவாழ் அந்தணர் பெருமையை (அவர்கள் சிவகணங்கள் என்பதை) ஞானசம்பந்தர் தில்லைக்குச் சென்ற நேரத்தில் இறைவன் அவருக்கு உணர்த்தியதாகத் திருத்தொண்டர் புராணவழி (பாடல் 2068) அறிகிறோம்.

அதுபோன்று திருவாரூர்ப் பிறந்தார் பெருமையையும் யாராவது ஓர் அருளாளர்வழி உலகுக்கு உணர்த்த விரும்புகிறான் இறைவன். அதற்கு நமிநந்தி அடிகளின் ஆசாரம் துணை புரிகிறது. திருவாரூர் இறைவனே மணலிக்கு எழுந்தருளியதால், திருவாரூர் அடியார்களும், அங்குப் பிறந்தவர்களும் இறையுலாவில் கலந்து கொண்டிருக்கக் கூடும். அவர்களாலும் தொடக்கு ஏற்பட்டதாக அடிகள் நினைத்திருக்கக் கூடும். அந்தக் கருத்தை மாற்றும் பொருட்டே இறைவன் திருவாரூர்ப் பிறந்தாரின் பெருமையை அடிகளுக்கு அருளுகிறான் என்றும் கொள்ளலாம்.

தில்லையும் திருவாரூரும்

தில்லைவாழ் அந்தணர் அனைவரும் சிவகணங்களே என்னும் உண்மை திருஞானசம்பந்தர் புராணத்தில் மட்டுமே கூறப் பெறுகிறது. தில்லைவாழ் அந்தணர் புராணத்தில் அவர்களைத் “தெய்வ வேதியர்” (பாடல் 357) என்று கூறுவதோடு சேக்கிழார் நிறுத்திக் கொண்டு விடுகிறார்.

ஆனால் திருவாரூர்ப் பிறந்தார்களைச் சிவகணங்கள் என்று அவர்களுடைய (திருவாரூர்ப் பிறந்தார்) புராணத்திலேயே குறிப்பிடும் சேக்கிழார், அந்த உண்மையை நமிநந்தி அடிகள் தம் கனவில் உணர்ந்ததாகப் பாடுகிறார்.

இந்த வேறுபாட்டுக்குக் காரணம், திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில் தில்லைவாழ் அந்தணர் சிவகணங்கள் என்ற குறிப்புக் காணப்பெறாததும், திருவாரூர்ப் பிறந்தார் அனைவரும் சிவகணங்கள் என்று குறிப்பிடப் பெற்றிருப்பதுமாக இருக்கலாம்.

சூழல் ஒன்றுதான்

தொகையடியார்களில் இரு தொகுதியினர் மட்டுமே ஊர் தெரிந்த அடியார்கள் என்று முதலில் கண்டோம். அந்த இரு தொகுதியினருமே சிவகணங்களாக இறைவனால் காட்டப் பெறுகின்றனர் என்பதை நினைவுகூரும்போது, அவர்களின் சிறப்பு மிகுதியாகிறது.

மேலும், மறையவரான ஞானசம்பந்தர், தாம் கண்ட (சிவகணங்களாகத் தெரியும்) அருட்காட்சியைத் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணருக்குக் காட்டுகிறார். மறையவரான நமிநந்தி அடிகள் மற்ற குலத்தவரால் தொடக்கு ஏற்பட்டதாகக் கருதியபோது அவருக்கு அத்தகைய அருட்காட்சி கிட்டுகிறது.

ஆக இரு இடங்களிலும் ஏறத்தாழ ஒரே மாதிரியான சூழல்தான் நிலவுகிறது என்பதையும் இங்கு நினைவுகூரலாம்.

அணித்தாகும் உயர் (செழு) நெறியே

திருவாரூர்ப் பிறந்தார்களைப் பணிந்து ஒடுங்கிய உள்ளம் உடையவர்க்கு உயர்கதி எளிதாகும் என்பதை நம்பியாண்டார் நம்பிகள், சேக்கிழார் சுவாமிகள் ஆகிய இருவருமே ஒருங்கிணைந்த குரலில் கூறுகின்றனர்.

“.....ஆரூர்ப் பிறந்தார் சேவடியே
செல்வ நெறிஉறு வார்க்கு அணித் தாய் செழுநெறியே”

(திருத்திருவந்தாதி)

(திருவாரூர்ப் பிறந்தவர்களின் திருவடியே வீட்டுநெறியினை அடைவார்க்கு அண்மையாகிய நல்ல நெறியாகும்)

“.....அவர்தம் தாள்வணங்கி
ஒருக்கியநெஞ்சு உடையவர்க்கே அணித்தாகும் உயர்நெறியே”

(திருத்திருமுறை)

(அவர்களுடைய திருவடிகளை வணங்கி ஒருமைப்படுத்திய மனத்தினை உடையவர்களுக்கே உயர்நெறி (சிவநெறி) அணித்தாகும்) என இரு அருளாளர்களும் பாடுகின்றனர்.

புராணப் பொழிவு

திருவாரூரில் பிறத்தற்கு முன்னைத் தவமுதிர்ச்சி வேண்டும்;
முன்னைத் தவ முற்றியோர் சிவகணங்கள்;
சிவகணங்களே திருவாரூர்ப் பிறந்தார்;
அவர்களை வணங்குதல் சிவநெறிப் பேறுதரும்.¹⁰

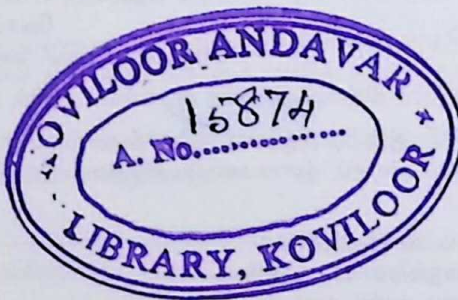
அடிக்குறிப்புகள்:

1. டாக்டர் கு. சுந்தரமூர்த்தி - கட்டுரை, 'சித்தாந்தம்'
2. (அ) "தெரிசனம் செயத் தில்லையில், கமலையில் செனிக்க,
மரணமாய்விடக் கங்கைதூழ் வாரணா சியிலே,
அருணைமாநகர் நினைத்திட முத்தி, அஞ்சு எழுத்தும்
பிரணவத்தொடு, எப் பேர்களும் உரைக்கினும் பெறலாம்."
(கமலை - திருவாரூர்; அருணைமாநகர் - திருவண்ணாமலை)
(ஆ) "தில்லையைக் காணக், காசியில் இறக்கச்,
சிறக்கும்ஆ ருந்தனில் பிறக்க,
எல்லையில் பெருமை அருணையை நினைக்க
எய்தலாம் முத்தி....."
- (சைவ எல்லிய நாவலர், "அருணாசல புராணம்")
(சிதம்பரத்தைக் காண்பதாலும், காசியில் மரணமடைவதாலும், சிறப்புள்ள
திருவாரூரில் பிறப்பதாலும், அளவில்லாத பெருமையை உடைய
திருவண்ணாமலையை நினைப்பதாலும் முத்தி கிடைக்கும்.)
3. ".....ஆருந்நாதன் கோயில்
பொற்கம்பத்து அடியினின்று வன்மீகத் தானைஉன்னிப்,
போற்றினோர்க்குச்,
சொற்கம்பத்து அடிஅப்பால், மோகும் பத்துஅடியாகத்
தோற்றும்தானே."
- (நெய்யாண்டிப் புலவர், "தனிப்பாடல் திரட்டு")
4. கட்டுரை, "திருவாரூர்த் திருக்குடமுழுக்கு விழா மலர்" 1988, பக்.79
5. "ஞான மறையோர் ஆரூரில் பிறந்தார் எல்லாம் நம்கணங்கள்" (1892)
(திருவாரூரில் பிறந்த அனைவரும் ஞானமறையோர்களான நம் சிவகணங்களே
ஆவார்.)
6. "தெய்வப் பெருமான் திருவாரூர்ப்
பிறந்து வாழ்வார் எல்லாரும்
மைவைத் தனைய கண்டரவர்
வடிவே ஆகிப், பெருகுளியால்
மொய்வைத்து அமர்ந்த மேனியராம்
பரிசு கண்டு, முடிசுவீத்த
கைவைத்து அஞ்சி, அவனிமிசை
விழுந்து பணிந்து களிகூர்ந்தார்." (1894)

(தேவர் தலைவராகிய தியாகேசரது திருவாரூரில் பிறந்து வாழ்வார் எல்லாரும் மை வைத்தது போன்ற கண்டத்தை உடைய பெருமானது திருவடிவத்தையே உடையவர்களாகிப், பெருகும் ஒளியினால் திரண்ட மேனியினைக் கொண்டவர்களாய் விளங்கும் தன்மையினைக் கண்டு உச்சியில் கைகூப்பி நிலந்தோய விழ்ந்து வணங்கி மிகவும் களிப்படைந்தார்.)

7. "திருத்தொண்டர் புராணம்" - சிவக்கவிமணி உரை, மூன்றாம் பகுதி, இரண்டாம் பாகம், பக்.1069
8. திருமுருக கிருபானந்த வாரியார் - "சிவனருட் செல்வர்", பக்.323
9. உள்ளே வந்து பூசை செய்யுமாறு மனைவியார் கூறியபோது,
"தங்கள் பெருமான் திருமணலிக்கு
எழுச்சி சேவித்து உடனண்ண
எங்கும் எல்லா ரும்போத
இழிவு தொடக்கிற்று எனை....." (1389)
(தம் தலைவராகிய சிவபெருமான் திருமணலிக்கு எழுந்தருளியபோது சேவித்து உடன் கலக்கும்படி எவ்விடத்தும் எல்லாரும் கலந்து சென்றதனால் எனக்குத் தீட்டு உண்டாயிற்று) என்றுதான் அடிகள் கூறுகிறார்.
10. இப்புராணத்தில் உள்ள இரு பாடல்களில், (அருவாகி உருவாகி என்று தொடங்கும்) முதலாவது பாடல் பல ஏட்டுப் பிரதிகளில் காணப்பெறவில்லை என்கிறார் சிவக்கவிமணி, 7ஆம் பகுதி, பக்.491-492

●●●●●●●●●●

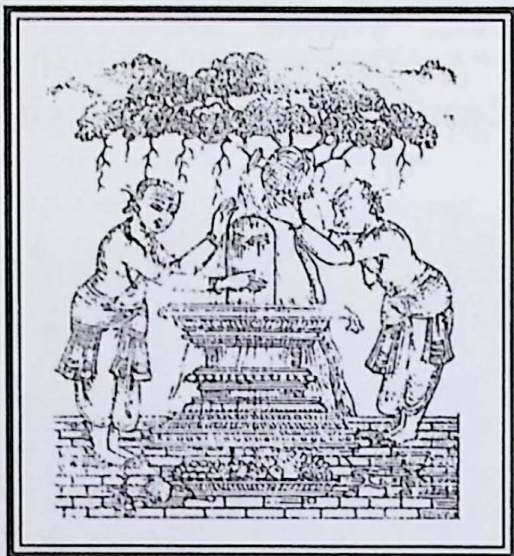
உ
சிவமயம்

"முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்க்கு அடியேன்"

- தாராசுரச் சிற்பம்

7. முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார் : அடியார் ஒருவர் சிவலிங்கப் பெருமானை வழிபடும் முறையில் மூவகைத் தோற்றங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. இம்மூவகைத் திருமேனிகளும் காலை - நண்பகல் - மாலை என்னும் முன்று பொழுதுகளிலும் திருக்கோயிலில் சிவலிங்கத் திருமேனியைத் தீண்டி வழிபடும் திருக்கூட்டத்தாரின் மூவகை நிலைகளைக் குறிப்பிடுகின்றன. இடமிருந்து வலமாக உள்ள அடியாரின் முன் முக்காலியின் மீது அர்க்கிய (தேவர்களுக்குத் தீர்த்தத்தால் செய்யும் ஒருவகை உபசாரம்) - பாத்திய (சோடசோபசாரங்களில் ஒன்றான கால் கழுவக் கொடுக்கும் நீர்) - ஆசமனத்துக்கு (வலக் குடங்கையால் மந்திர பூர்வமாக உட்கொள்ளும் நீர்) உரிய நன்னீரைக் கொண்ட சங்கு வைக்கப் பெற்றிருத்தலும், அதன் மேலாக மண்டபத்தில் மணி ஒன்று கட்டப்பெற்றிருத்தலும், முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார் செய்யும் இப்பூசை, தனியொருவர் தம் பொருட்டுச் செய்யும் ஆன்மார்த்த பூசையைக் குறிக்காமல், உலகத்தார் பொருட்டுச் செய்யும் பார்த்த பூசையினைக் குறிப்பதாகும்.

1898, 1899 ஆம் ஆண்டு

வரை படங்கள்

முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்

உ
சிவமயம்

"முப்போதும் அருச்சிப்பார்"

(7. முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்)

ஆதிசைவர்

முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவாரைச் சிவப்பிராமணர் என்பர். "மாடுதொரு பாக னார்க்கு வழிவழி அடிமை செய்யும் வேதியர் குலம்....." (திரு. புரா. 149) (உமாதேவியாரை ஒரு பாகத்தில் கொண்ட சிவபெருமானுக்குத் தாய் மரபு - தந்தை மரபு என இரு மரபும் அடிமை (அகம்படித் தொண்டு) செய்யும் சிவ மறையவர் மரபு) என்று சேக்கிழார் சுவாமிகளால் கூறப் பெறுவோர் இவர்களே ஆவர்.

இவர்கள் முதற் படைப்பில் சிவபெருமானது ஈசானம் - தத்புருஷம் - அகோரம் - வாமதேவம் - சத்தியோஜாதம்¹ என்னும் ஐந்து முகங்களின்வழி தோன்றிய கௌசிகர், காசிபர், அகத்தியர், பரத்துவாசர், கௌதமர் என்ற ஐந்து முனிவர்களின் கோத்திரங்களைக்² கொண்டவர்கள்.

'சிவ சம்பந்தம் சைவம்' என்பதற்கு ஏற்பச் சதாசிவரே அநாதி சைவராவார். அவர் முகத்திலிருந்து தோன்றிய இந்த ஐந்து முனிவர்களும் (பஞ்ச நிஷிகள்) ஆதி சைவர் எனப் பெயர் பெறலாயினர். சிவ வேதியர் எனும் பெயருக்கு உரியோரும் இவர்களே ஆவர். இவர்களே மரபு இடையறாது சந்ததி சந்ததியாகப் பரார்த்த பூசை³ யாகிய சிவாலய பூசை புரிதற்கு உரியவராவர்.⁴

கீர்த்தி தருவது

ஆதி சைவர்களைச் சிவன் என்றும், சிவப் பிராமணன் என்றும், குரு என்றும் ஆகமங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. சிவத்தால் சைவமும், சிவத்தின் சேர்க்கையால் பரிசுத்த ஆன்மாவாகவும் ஆனதால், சிவப் பிராமணன் என வழங்கப் பெறுகின்றனர்.

இவர்கள் வேதங்களைப் படித்தும், படிக்கச் செய்தும், சைவ சித்தாந்தம் (சிவாகமத் தேர்ச்சி) படித்தும், படிக்க வைத்தும் இருக்க வேண்டும். ஆதி சைவர்களுடைய பூசைதான் கீர்த்தியையும், பயனையும் தரும்.⁵

விப்ர சைவர்

“சிவன் முகத்திலே செனித்த (பிறந்த) விப்ர சைவர் இவரே அருச்சனைக்கு என்றுஎன்” என்கிறது சைவ நெறி.⁶ (விப்பிரர் - அந்தணர், பிராமணர்)⁷ இவர்கள் சிவபெருமானிடத்து உபதேசம் பெற்றவர்கள் என்றும் கூறப் பெறுகிறது.

சிவ வேதியர்க்கே உரியன

இந்தச் சிவ வேதியர்களுக்கு மட்டுமே வழிவழியாக வழிபாட்டு அருச்சனைகள் உரியன என்பதைச் சேக்கிழார்,

“..... வழிவழியே திருத்தொண்டின்
விரும்பியஅர்ச் சனைகள், சிவ வேதியர்க்கே உரியன.....”

(4161)

(வழிவழியாகச் சிவனது அகம்படித் திருத்தொண்டில் விரும்பிய வழிபாட்டு அர்ச்சனைகள் சிவ மறையோர்க்கே உரியனவாம்) என்று கூறுகிறார். இதன்வழி திருக்கோயில் பரார்த்த வழிபாடுகள் ஏனைய மறையோர்க்கு உரியன அல்ல என்று அவர் உறுதியாகக் கூறுகிறார்.

ஆசாரியர் இலக்கணம்

இருப்பினும் இவர்கள் வேதங்கள், அவற்றின் அங்கங்கள், பலவித மந்திர - தந்திர சாஸ்திரங்கள், முத்திரைகள், கிரியைகள், சிற்ப சாஸ்திரம், விளக்கமான சொற்கள் ஆகியவற்றை அறிந்திருக்க வேண்டும். ஒழுக்கம் உள்ளவராயும், நற்குணம் உடையவராயும், நல்ல வடிவம் உள்ளவராயும், மங்களத்தைச் செய்பவராயும் இருக்கின்ற ஆதி சைவரையே ஆசாரியர் என்று பெரியோர் கூறுகின்றனர்.⁸

சிவபூசை செய்தபின் செய்

இவர்களும் ஆன்மார்த்த பூசை செய்த பின்னரே திருக்கோயிலில் பரார்த்த பூசை செய்ய வேண்டும். இல்லாவிடில் பூஜையின் பலனை இழப்பதோடன்றி நரகத் துன்பத்தையும் அடைவர்.⁹

ஆன்மார்த்த பூஜை

அந்தணன், அரசன், வைசியன், சூத்திரன் ஆகியோர் சிவதீட்சை பெற்ற பிறகுதான் ஆன்மார்த்த பூசை செய்யலாம். இந்நான்கு வருணத்தாரும் பரார்த்த பூசை செய்யலாகாது என்று காரணாகமம் கூறுகிறது.

அந்தணர் பரார்த்த ஆலயத்தில் சிவத்தைத் தீண்டுவதாலும், பூசிப்பதாலும் அவர்களுக்குத் தேவலோகத்து தோஷம் பீடிக்கும். மீறுவோர் அரசர்களுக்கும், நாட்டு மக்களுக்கும் கெடுதி உண்டாக்குவர். அவ்வாறு மீறியோர், அவர்கள் மட்டுமன்றி அவர்களுடைய 21 வமிசமும் (குலம்), வமிசாவளியும் (குலமுறை) தீராத நோய்க்கு உள்ளாவர் என்றும் அந்த ஆகமத்தில் சொல்லப் பெறுகிறது.¹⁰

பேர் கொண்ட பார்ப்பான்

இதனையே திருமுலரும் “பேர்கொண்ட பார்ப்பான் பிரான்தன்னை அர்ச்சித்தால் நாட்டுக்கு நலிவு உண்டாகும்” என்று கூறுகிறார்.¹¹

இதில் கூறப்பெறும் ‘பேர்கொண்ட பார்ப்பான்’ என்போர், பெயரளவில் அந்தணனாக இருந்து அதற்குரிய கடமைகளை ஆகம நெறியில் செய்யாத பார்ப்பனர் என்றும், ததீசி முனிவரால் சபிக்கப் பெற்ற அந்தணர் என்றும் இரு வகையாகக் கூறுவர்.

வைதிக மறையோர்

ததீசி முனிவரால் தக்க யாகத்தில் சபிக்கப் பெற்றோர் வைதிக மறையோர் ஆவர்.¹² இவர்கள் பிரமனின் முகத்திலிருந்து தோன்றியோர் என்று கூறப் பெறுவர்.

தக்க யாகத்தில் வீரபத்திரரால் தண்டிக்கப் பெற்றவர்களும், தாருகாவனத்து இருடிகளின் (முனிவர்களின்) வழிவழி வந்து இறைவனால் தண்டிக்கப் பெற்றவர்களும் இவர்களே ஆவர். இவர்கள் சிவ வேதியரிலிருந்து வேறுபட்டோர் என்று கூறப் பெறுவர்.

தருமிக்குப் பொற்கிழி

அர்ச்சகர் என்போர் ஆதிசைவ அந்தணர்களே என்பது ஏதோ இடைக்கால ஏற்பாடு என்று பலர் கருதுகின்றனர். அது தவறு. திருவிளையாடற் புராணத்தில் தருமிக்குப் பொற்கிழி அளித்த கதையில் நக்கீரர் இறைவனோடு வாதிடுகிறார். நக்கீரர் கடைச் சங்கப் புலவர். அவர் முதல் நூற்றாண்டுக்கு முன்பு இருந்தவர் எனலாம். அப்படியானால் சங்க காலத்திலேயே ஆதி சைவ அந்தணர், கோயில் வழிபாடுகளைச் செய்து வந்தனர் என்று தெரிகின்றது.¹³

மரபு மட்டுமே போதுமா?

ஆதி சைவ மரபில் தோன்றியிருந்தாலும், வேத ஆகமப் பயிற்சி இல்லாமலோ, ஒழுக்க மேம்பாடு இல்லாமலோ, புகையிலை போன்ற

பொருள்களைப் பயன்படுத்துவோராகவோ இருந்தால், அவர்கள் பூஜை செய்வதற்குத் தகுதி உடையோர் அல்லர்.

மேலும் இரண்டு தலைமுறைக்குக் குறையாதவர்கள் சிவாலய பூஜை செய்திருந்தால் மட்டுமே, ஒருவர், அத்தகைய பூஜையைச் செய்யலாம் என்று கூறப் பெறுகிறது. அதைத்தான், “*மாதொரு பாகனார்க்கு வழிவழி அடிமை செய்யும் வேதியர்*” என்று சேக்கிழார் குறிப்பிட்டார்.

இவர்கள் சமய-விசேஷ-நிர்வாண தீக்ஷைகள் பெற்று, ஆசாரிய அபிஷேகம் ஆனவராய்¹⁴, பதினாறு வயதுக்கும் எழுபது வயதுக்கும் இடைப்பட்டவராய் இருக்க வேண்டும் என்று காமிகாகமம் கூறுகிறது.¹⁵ திருமணம் ஆகாத பிரமசாரிகளும், மனைவியை இழந்தோரும் இறைவனைத் தொட்டு ஆராதனை செய்ய அதிகாரம் இல்லை என்பது திருவிளையாடற் புராணத்தின்வழி தெளிவாகிறது.¹⁶

ஆர்வமிகும் அன்பினர்

பரார்த்த பூசை செய்யும் பேறு பெற்ற ஆதி சைவப் பெருமக்களைத் தெய்வச் சேக்கிழார் “*ஆர்வமிகும் அன்பினர்*” (4160) (ஆசைமிகும் அன்புடையவர்கள்) என்று போற்றி மகிழ்கிறார். இறைவனைப் “*பாலினால் நறுநெய்யால் பழத்தினால் பயின்றாட்டும்*” (1:61:5) பெரும் பேறு பெற்றவர்கள் இவர்களே ஆவர்.¹⁷

ஐயப்பாடு

திருஞானசம்பந்தரின் இந்தப் பாடலே சிறிது ஐயத்தைத் தோற்றுவிக்கவும் தவறவில்லை.

**“பாலினால் நறுநெய்யால் பழத்தினால் பயின்றாட்டி,
நூலினால் மணமாலை கொணர்ந்து, அடியார் புரிந்து ஏத்த.....”**

(1:61:5)

(அடியார் பாலும் நெய்யும் பழமும் கொண்டு அபிடேகித்து, வேதாகம முறைப்படி மணமாலை கொண்டு வந்து வழிபட) என்று ஞானசம்பந்தர் பாடுவதைக் கொண்டு பார்க்கும்போது, அவர் காலத்தில் அடியார்கள் தாங்களே இறைமூர்த்தத்துக்கு (திருச்செங்காட்டங்குடியில் உள்ள கணபதிச்சரத்து இறைவனுக்கு) அபிடேகங்கள் செய்து வழிபட்டதாக உணர முடிகின்றது அன்றோ?

இத்தகையதோர் ஐயத்தைப் பேராசிரியர் அ.ச.ஞானசம்பந்தனாரும் எழுப்புகிறார்.

நான்கு தொகுப்பினர்

பழங்காலத்துக் கோயில்களில் குறிப்பிட்ட ஓர் இனத்தார்தான் தெய்வப் படிமங்களை (சிலைகளை)த் தொட்டு வழிபட வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடு இருந்ததாகத் தெரியவில்லை என்கிறார் பேராசிரியர்.¹⁸

“செந்தமிழர்” என்று தொடங்கும் ஞானசம்பந்தர் பாட்டில்¹⁹ செந்தமிழர், தெய்வ மறையோர், செழுங்கலை தெரிந்தவர்கள், அந்தமில் குணத்தவர் என நான்கு வகையினரை அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

இந்த நான்கு தொகுப்பினுள் அனைவரையும் அடக்கிவிட முடியும். இவர்கள் யாவரும் அர்ச்சனைகள் செய்கிறார்கள் என்றால், தாமே நேரில் நின்று சிவாசாரியார் உதவி இல்லாமல் அர்ச்சனை புரிகிறார்கள் என்று பொருள் கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

இவர்களில் ‘செந்தமிழர்’ என்பார் தமிழ் மட்டும் அறிந்தவர்கள்; ‘தெய்வமறை நாவர்’ என்பார் தமிழராகப் பிறந்தாலும் வேதியர் ஆகையால் தெய்வமறை பயின்றவர்கள்; ‘செழுங்கலை தெரிந்தவர்கள்’ என்போர் தமிழ்ப் புலமையோ, வேதப் பயிற்சியோ இல்லாமல், நல்ல கலை வல்லுநர்கள்; ‘அந்தமில் குணத்தவர்’ என்பார் இந்தத் தொகுப்பு எதனுள்ளும் சேராமல், நல்லொழுக்கம், பண்பாடு என்பவற்றை உடைய துறவிகள் ஆகலாம். இந்த நான்கு கூட்டத்தாரும் அர்ச்சனை செய்கிறவர்கள் என்று கூறுவதால், சிவ வேதியர்தாம் இப்பணியைச் செய்ய வேண்டும் என்ற வரம்பு ஞானசம்பந்தர் காலத்தில் இல்லையோ என ஐயுற வேண்டியுள்ளது.

அர்ச்சனை பற்றிய ஐயம்

மேலும் அர்ச்சனை பற்றிய ஐயம் ஒன்றினையும் பேராசிரியர் எழுப்புகிறார்.

இன்றுள்ள பல ஆகமங்களிலும் அர்ச்சனை பற்றிய குறிப்பு ஒன்றும் இல்லை. ஆனால் மூவர் முதலிகளும், சிறப்பாகப் பிள்ளையாரும் அர்ச்சனை பற்றிப் பல இடங்களில் பாடிச் செல்கிறார்கள். அர்ச்சனை என்பது ஆகமம் கூறாத ஒன்று. தனி மனிதர் இறைவன் புகழ்பாடி மலர் கொண்டு அவனை அர்ச்சித்தலே அதுவாகும்.²⁰

ஆகமங்களில் அர்ச்சனை என்று தனியாக ஏதும் கூறப் பெறவில்லை என்பதை மும்மொழிப் புலவர் பெ.கா.சண்முகநாதனும் ஒப்புக் கொள்கிறார்.²¹ மகுடாகமத்தில் ஷோடச உபசாரங்களுக்குப் பிறகு நான்கு வடமொழி வேதங்களும், ஸ்ரீவாசகம் என்ற திருவாசகம் முதலிய தமிழ் வேதங்களும் ஓதிய பின் மலரஞ்சலி செய்து, ஸ்வஸ்தி வாசனம் (சுவாமி

புறப்பாட்டில் ஒதப்பெறும் வேதம்) சொல்ல வேண்டும் என்று கண்டிருக்கிறது. ஆகவே அர்ச்சனை என்று இறைவனின் பல நாமங்களைச் சொல்லிப் பூவால் அர்ச்சிப்பது பிற்கால வழக்கமாய் இருக்கலாம் என்கிறார் மும்மொழிப் புலவர்.²²

அகத்தியர் எட்டு

அதே நேரத்தில், சிவபூஜை செய்பவர்கள் செய்யவேண்டியவை என்று எட்டு சம்ஸ்காரங்களை (சுத்திக்கிரியை, Purificatory ceremony) அகத்தியர் தம் சீடர்களில் ஒருவரான சிவாலய முனிவர் என்ற ஆதிசைவருக்குக் கூறியதாக ஒரு வெண்பா²³ காணப் பெறுகிறது என்றும் அவர் சொல்கிறார்.

அந்த வெண்பாவில் குறிப்பிடப் பெறும் தீட்சை, நீறு, பஞ்சாட்சர ஜபம், ஆலயம் தொழுதல், அரன் உருத் தியானம், பிரார்த்தனை, அர்ச்சனை, தொண்டு என்னும் எட்டினையும் ஆத்மார்த்த பூஜைக்கு உரியவையாகக் கொள்ளலாமே தவிரப், பரார்த்த பூஜையாகக் கொள்ள இடமில்லை என்பது அவர் கருத்து.

இருப்பினும், கோயில் நிர்மாணத்துக்காக நிலத்தை உழுதல் முதல் அர்ச்சனை ஈறாகச் செய்ய வேண்டிய கிரியைகள் யாவும் மந்திரத்தோடு செய்யப் பெற வேண்டும் எனக் காரணாகம் சுலோகம் ஒன்றில்²⁴ கூறப் பெறுகிறது என்பதைக் கொண்டு பார்க்கும்போது, அர்ச்சனையும் பூஜா விதானங்களில் ஒரு பகுதி என்று ஏற்படுகின்றது என்று கூறும் மும்மொழிப் புலவர், அர்ச்சனை பற்றிய விளக்கத்தையும் விரிவாகக் கூறியிருக்கிறார். (சாத்தூர் கும்பாபிஷேக மலர், பக். 15)

அர்ச்சனை - விளக்கம்

அர்ச்சனை என்ற சொல் 'அர்ச்' என்ற தாது (வினைப் பகுதி, root of a verb) விலிருந்து உண்டானது. அர்ச் என்ற தாதுவுக்கு இரு வகையாகப் பொருள் சொல்லப் பெறுகிறது:

1. வழிபடுதல்; 2. ஸ்தாபித்தல் (பிரதிட்டை செய்தல்).

இவற்றில் தற்காலத்தில் முதல் பொருளுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கப் பெறுகிறது. (இறைவனின் பல்வேறு வையவ விசேஷங்களைக் காட்டக் கூடிய நாமங்களை (போற்றித் தொடர்களை)க் கூறி மலர் சாத்துவதால் இறைவன் மகிழ்ந்து, வேண்டும் வரந் தருவான் என்னும் நம்பிக்கையே தற்காலத்தில் நிலவுகிறது. ஆனால் ஆகமங்களில் அஷ்டோத்ர சத நாமம் (108), அஷ்டோத்ர சகஸ்ரநாமம் (1008), திரிசதை (300) எதுவும் காணப் பெறவில்லை. புராணங்களில்தான் இந்த நாமங்கள் கூறப் பெறுகின்றன.)

பூஜை - விளக்கம்

பூஜை என்ற சொல், மிகப் பழையமையானது என்று கருதப் பெறும் ரிக் வேதத்திலோ, பிற பிராமணங்களிலோ (மந்திரபாகம் அல்லாத வேதப் பகுதி) இடம் பெறவே இல்லை என்று பேராசிரியர் அ.ச.ஞா. திட்டவட்டமாகக் கூறுகிறார்.^{24(அ)}

‘பூசு’ எனத் தமிழிலும், ‘பூஜா’ என்று கன்னடத்திலும் உள்ள சொல்தான் ‘பூஜை’ என்று ஆகி²⁵வேத அங்கங்கள் தோன்றிய பிற்காலத்தில் கடனாகப் பெறப்பட்டிருக்கிறது.

பூசு என்பது வண்ணம் பூசுதல், அப்புதல் என்று பொருள்படும். பூஜையில் விக் கிரகத்துக்குப் பூசுதல் முக்கியமான ஒன்று. மிகப் பழங்காலத்தில் விக் கிரகம் என்ற அடையாளப் பொருளைப், பலியிட்ட விலங்கின் இரத்தத்தால் பூசினர். ஆதலின் இதிலிருந்தே அச்சொல் வந்திருக்க வேண்டும்.²⁶

கருவறையில் பெண்கள்

திருநீலநக்க நாயனார் தம் மனைவியுடன் கருவறைக்குள் சென்று வழிபட்டதையும்²⁷, தாடகை என்ற ஆதிசைவப் பெண்மணிக்காக மூலவரான சிவலிங்கம் வளைந்து கொடுத்ததையும்²⁸ சிந்தித்தால், பெண்கள் உட்பட எல்லோருமே கருவறைக்குள் சென்று வழிபடும் உரிமை பழங்காலந்தொட்டே நிலவியிருக்கிறது என்று கொள்ள இடமிருக்கிறது.²⁹

அப்படியானால், சேக்கிழார் சுவாமிகள் ஏன் சிவ வேதியருக்கு மட்டுமே இந்த உரிமை உண்டு என்று சொன்னார் என்ற கேள்வி அடுத்து எழுகிறது.

தொகையும் வகையும்

“முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்” என்று மட்டுமே நம்பி ஆரூர் (சுந்தரர்) தொகையில் குறிப்பிடுகிறார். காலை-பகல்-மாலை; இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் என மூன்று பொழுது (காலங்)களிலும் இறைவன் திருமேனியைத் தீண்டுகின்ற அனைவருக்கும் அடியேன் என்பது அவருடைய பொதுவான கூற்று. தாம் சிவ வேதியர் குலத்தவராக இருந்தும், அதை அவர் வெளிப்படையாகவோ, மறைமுகமாகவோ கூடக் கூறவில்லை.

ஆதி சைவரான நம்பியாண்டார் நம்பிகளும் அதை வெளிப்படையாகக் கூறவில்லை. ‘சிவபெருமானின் திருமேனியைத் தீண்டி ஆகமங்களில் கூறிய முறைப்படி மூன்று காலமும் வணங்கிப் பூசித்து வழிபாடு செய்கின்றவர்கள்’³⁰ என்று மட்டுமே அவர் பாடுகிறார். (ஆகமங்களில் அர்ச்சனை பற்றிக் கூறப்பெறவில்லை என்பதை முன்னர் கண்டோம்.)

முதற் சைவராம் முனிவர்

சேக்கிழார்தாம் அந்த அர்ச்சகர்களை “முதற்சைவராம் முனிவர்” (4160) (ஆதி சைவர்களாகிய முனிவர்கள்) என்று முதன் முதலில் குறிப்பிடுகிறார். சிவன் அநாதி சைவன்; அவனிடம் முதல் தீட்சை பெற்று வழிவழி வருதலால் முதற் சைவர் (ஆதி சைவர்) ஆகின்றனர் என்று சி.கே.சுப்பிரமணிய முதலியார் விளக்கம் கூறுகிறார். (உரைநூல், 7ஆம் பகுதி, பக்.495)

அடுத்த பாட்டில்தான் (4161) இத்தகைய அர்ச்சனைகள் (நித்தம், நைமித்திகம், காமியம் என்னும் மூன்றும்) “சிவ வேதியர்க்கே உரியன” என்று ஏகாரம் இட்டு, இந்த உரிமை ஏனையோருக்கு இல்லை என்கிறார் சேக்கிழார். சிவன் கோயில்கள் யாவும் சிவாகம விதியின்படியே அமைத்துத் தாபிக்கப் பெற்றவை; ஆதலால் அவற்றில் வழிபாடுகளும் அந்த ஆகம முறைப்படியே நிகழ்வதுதான் சரியானதாகும் என்பது சி.கே. எஸ். கூற்று. (7ஆம் பகுதி, பக்.496)

கவனத்தை ஈர்க்கும் குறிப்புகள்

இந்த இடத்தில் சில குறிப்புகள் நம் கவனத்தை ஈர்க்கின்றன.

சைவர்களுக்குக் ‘கோயில்’ என்று கூறப்பெறும் சிதம்பரத்தில் (தில்லையில்) நடைபெறுவது வைதிக பூசை என்பது அவற்றில் ஒன்று.³¹

தமிழ்நாட்டில் திருச்செந்தூர் முதலிய கோயில்களில் இன்றும் பஞ்சாட்சரத்தின் தலைமைத் தன்மையை ஏற்காத ஸ்மார்த்த பிராமணர்கள் தாம் பூசகர்களாக இருப்பதைக் காண்கிறோம் என்பது மற்றொன்று.³²

மதுரைச் சீமையில் சொக்கப்ப நாயக்கர் ஆட்சி நடந்து கொண்டிருந்த காலத்தில் இராமேஸ்வரத்துக்கு வழிபாட்டுக்காகச் சென்ற மகாராஷ்டிர மன்னர் ஒருவர், இராமேஸ்வரத்தில் முறையான இறைவழிபாடு நடைபெற 512 குடும்பங்களை மஹாராஷ்டிரத்திலிருந்து அனுப்பினார். 1975ல் எழுபதாகக் குறைந்துவிட்ட அந்தக் குடும்பத்தினரே ஆரிய பட்டர்கள் என்ற பெயரில் இராமநாத சுவாமி கோயிலில் அர்ச்சகர்களாக உள்ளனர்.

1916ல் ஏற்பட்ட ஒரு வழக்கப்படி சிருங்கேரி ஆசாரிய மடத்தில் இவர்கள் ஆசாரிய அபிஷேகம் செய்து கொண்டு, ஆசாரிய சுவாமிகளிடம் அங்கீகாரக் கடிதம் பெற்று வந்த பின்னரே அர்ச்சகர்களாக முடியும்.

மேலும் இராமேஸ்வரம் இராமநாத சுவாமி கோயிலில் கருவறைக்குள் சென்று மூலவருக்கு அபிஷேகம் செய்யும் உரிமை நேப்பாள நாட்டு மன்னருக்கு இருந்து வருகிறது. சிருங்கேரி ஆசாரிய சுவாமிகளும் இராமேஸ்வரத்தில் மூலவருக்குப் பூசைகள் செய்வது உண்டு.³³

கட்டித் தழுவலாம்

தென்னாட்டில் ஸ்ரீசைலம் என்று தற்போது வழங்கும் திருப்பருப்பத்திலும், வடநாட்டின் (வாரணாசி, திருக்கேதாரம் உள்ளிட்ட) எல்லாச் சிவாலயங்களிலும் மூலவரை அடியார்களே தொட்டு வழிபாடு செய்யும் உரிமை இன்றும் உள்ளது என்பதும் இங்கு நினைவுகூரத் தக்கது.

ஜனநாயகம்

காசி(வாரணாசி)யில் இருப்பது ஜனநாயக முறை. யார் வேண்டுமானாலும் அங்கு காசி விசுவநாதருக்கு அபிஷேகம் செய்யலாம். வழிபடும் அனைவரும் குருக்கள்மார்தான்! என்கிறார் டாக்டர் டி.பி.சித்தலிங்கம்.³⁴

சிவ சாருபம்

இவ்வாறு ஏதோ ஒரு வழியில் முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவாருக்குள்ள சிறப்புகள் யாவை? இவர்கள் மூன்று கண்களும் எட்டுத் தோள்களும் கூடிய சிவ சாருபம் பெற்று³⁵, அமரர்க்கு இறையாக விளங்கி, நம்மையும் ஆட்கொள்கின்றனராம்.³⁶

ஸ்ரீவைத்தியநாதர்

மேலும், பரமசிவனைத் தொட்டு அர்ச்சிக்கும் (வழிபாடு செய்யும்) அதிகாரத்தைப் பெற்ற வலக்கைக்கு உள்ள சிறப்பினை வேதம் எடுத்து இயம்புவதாக உள்ள தகவல் சுவையானது.

முனிவர் ஒருவர் வலக்கையைக் காட்டி, “இந்தக் கையானது ஈசனேயாகும்; ஈசனுக்கு மேம்பட்டதுமாகும்; உலகத்தில் உள்ள யாவருடைய வியாதிகளையும் போக்கி மருந்து அளிக்கும் ஸ்ரீவைத்தியநாதனும் ஆகும். ஏனென்றால் சிவலிங்கத்தைத் தொட்டுப் பூஜை செய்யும் பாக்கியத்தை இந்தக் கை பெற்றிருக்கிறது” என்று கூறினாராம்.³⁷

சிவபூசையின் சிறப்பு

மேலும் அவர் சொல்கிறார்: உலகில் ஜூரம் முதலிய நோய்கள் ஏற்படும்போது, சிவபூஜை செய்யும் பெரியோர்களிடமிருந்து திருநீறு பெற்றுத் தரித்துக் கொள்வது வழக்கமாகும். அது அந்நோய்களின் கடுமையைக் குறைக்கிறது என்கிறார் அவர்.

முப்போதும் - விளக்கம்

'முப்போதும்' என்பதால் மூன்று வேளைகள் என்று மட்டும் யாரும் தவறாகப் பொருள் கொண்டுவிடக் கூடாது என்பதற்காக 'முப்போதும்' என்று கூறிவிட்டுத், தொடர்ந்து **“செல்காலம் நிகழ்காலம் வருங்காலம் ஆவாவற்றின்”** (4161) (இறப்பு - நிகழ்வு - எதிர்வு என்று மூன்றாகப் பகுக்கப்பெறும் எக்காலத்திலும்) என்றும் சேக்கிழார் சுவாமிகள் தெளிவுபடுத்த மறக்கவில்லை.

வாழையடி. வாழையாக இத்தகைய இறைத்தொண்டு செய்துவரும் இந்தச் சிவ வேதியர்களின் சிறப்பினை எம்மால் எடுத்துரைக்க இயலுமோ என்று முத்தாய்ப்பு (effective or precise end) வைக்கிறார் சேக்கிழார் சுவாமிகள்.³⁸

எப்போதும் இனிய பிரான்

சிவனருட் சிறப்பினைச் சேக்கிழார் வருணிக்கும் பாங்கும் அறிந்து இன்புறத் தக்கது.

அவர் எத்தகையவர்? **“எப்போதும் இனிய பிரான்”** (4160) (அவரை மறந்த காலத்தும், இகழ்ந்த காலத்தும், அறியாக் காலத்தும் ஆன்மாக்களிடம் இனியவராக இருந்து இன்னருள் புரிகிறாராம்.)

“ஞானமான ஆரணத்தின் உட்பொருள்கள் அனைத்துமாகவும்” அவர் விளங்குகிறார். (4162) ஞான மயமான வேதங்களின் உட்கிடக்கையான பொருள்கள் எல்லாமாகின்ற பெருமை உடையவர் அல்லது, வேதங்களின் ஞான காண்டங்களாகவும், வேதசிரசு என்னும் உபநிடதங்களாகவும் அவர் திகழ்கிறார் என்றும் சேக்கிழார் கூறுவது, வேத - உபநிடதங்களின் சிறப்பினை விளக்குவதாக அமைகிறது.

புராணப் பொழிப்பு

எப்போதும் இனியவராகிய சிவனின் முகத்தில் தோன்றி, அவர் அருளால் வாழையடி வாழையாகப் பெருகிச் சிவாகம நெறி வழுவாமல், ஆர்வமிகும் அன்புடன் முப்போதும் சிவனை அருச்சிக்கும் ஆதிசைவர்களாகிய முனிவர்கள், முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார் எனப் பெறுவர்;

சிவன் எல்லா உயிர்களிடத்தும் எப்போதும் இனியவர்;
சிவ பரார்த்த பூசைகள் சிவாகம முறைப்படி அம்முறையில் செய்யத் தக்கன;
சிவார்ச்சனை மூன்று காலமும் செய்யத் தக்கது;
எக்காலத்தும் சிவார்ச்சனை சிவ வேதியர்க்கே உரியது; ஏனையோர்க்குப் பரார்த்த பூசை உரியதன்று;

சிவ வேதியர்கள் வேதம் - ஆகமம் இரண்டிற்கும், ஆன்மார்த்த - பரார்த்த பூசைகள் இரண்டிற்கும் உரியோராவர்;
வேதங்களின் ஞான காண்டத்தின் உட்பொருளாகிய சிவனது பூசையும் சிவ வேதியர்க்கே உரியதாகும்.³⁹

அடிக்குறிப்புகள்:

1. ஈசானம் - One of the five faces of Siva represented as being directed upward;
தத்புருஷம் - face of Siva which is turned to eastward;
அகோரம் - turned to southward;
வாமதேவம் - turned to northward;
சத்தியோசாதம் - looks westward
2. கோத்திரம் - வமிசம்; family
3. பரார்த்த பூசை - பிறர் பொருட்டுச் செய்யப் பெறும் சிவாலய பூசை; Puja performed for the benefit of others; public worship in the temples
4. பண்டிதர் மு. கந்தையா - "திருத்தொண்டர் புராணம்", மூலமும் சூசனமும், பக்.612
5. ஆர். இராஜலிங்கக் குருக்கள் - "நித்தியார்ச்சனா விதி"
6. மறைஞான சம்பந்தர் 1555
7. ஞானசம்பந்தரை "விப்ர சிகாமணி" (அந்தணர்களில் சிறந்தவர்) என்று நம்பியாண்டார் நம்பிகள் குறிப்பிடுகிறார். - "ஆளுடைய பிள்ளையார் திருக்கலம்பகம்", 11
8. அகோர சிவாசாரியார் இயற்றிய "பரார்த்த நித்திய பூஜாவிதி" - மொழிபெயர்ப்பு, பக்.1
9. (அ) அச்சவேலி ச. குமாரசுவாயி குருக்கள் - "சிவபூசை விளக்கம்", பக்.22
(ஆ) "சிவபூசை செய்யுமுன் மற்றொன்றும் செய்யேல்,
சிவபூசை செய்தபின் செய்" - சைவ சமய நெறி
10. ஆர். இராஜலிங்கக் குருக்கள் - "நித்தியார்ச்சனா விதி"
11. "போர்கொண்ட பார்ப்பான் பிரான்தன்னை அர்ச்சித்தால்,
போர்கொண்ட வேந்தர்க்குப் பொல்லா வியாதியாம்,
பார்கொண்ட நாட்டுக்குப் பஞ்சமு மாமஎன்று
சீர்கொண்ட நந்தி தெரிந்துஉரைத் தானே." (10:2:19:5)

(தகுதி பெறாத பெயரளவில் உள்ள பிராமணன் சிவபெருமானுக்குப் பூசை செய்தால், போர்மேல் செல்லும் மன்னர்க்குப் பொல்லாத வியாதி உண்டாகும்; உலக முழுவதும் பஞ்சமும் உண்டாகும் என்று, சிறப்புமிக்க நந்தியேம் (சிவ) பெருமான் ஆராய்ந்து கூறி அருளினான்.)

12. “பேசரிய மறைகள்எல்லாம் பராபரன்நீ
எனவணங்கிப் பெரிது போற்றும்
நசனையும் அன்பரையும், நற்றொடுஎண்-
திகையினையும் இகழ்ந்து, நீவிர்
காசினியில் மறையவராய் எந்நாளும்
பிறந்துஇறந்து கதியு நாது,
பாசமத விடைப்பட்டு, மறைஉரையா
நெறியதனில் படுதிர்” என்றான்.

- கந்த புராணம், 9487

(வேள்விச் சாலையில் இருந்த அந்தணரைப் பார்த்துப்) “பேசுதற்கரிய வேதங்கள் எல்லாம் மேலான பரம்பொருள் நீயே என்று வணங்கிப் பெரிதும் துதிக்கும் சிவனையும், சிவனடியார்களையும், சிவ சின்னங்களான திருநீறு - உருத்திராக்கங்களையும் இகழ்ந்து, நீங்கள் உலகத்தில் பெயர் அளவில் வேதியராய்ப் பிறந்து இறந்து, எப்போதும் நற்கதி அடையாமல், பந்த பாசத்தின் வயப்பட்டு, மறையால் சொல்லப் பெறாத அதற்குப் புறம்பான பாசண்டமான வைதிக மார்க்கத்தில் புகுந்து, அந்த மார்க்கத்தைக் கடைப்பிடிப்பீராக! என்று சபித்தார்)

13. மும்மொழிப் புலவர் பெ. கா. சண்முகநாதன், “ஆலய வழிபாடு” கட்டுரை - சாத்தூர் சிதம்பரேசுவரர் கோயில் குடமுழுக்கு விழா மலர், 1960, பக்.17

14. (அ) ஆதி சைவருடைய புத்திரருக்கு முதலில் உபநயனம் செய்வது அபர சம்ஸ்காரமாகும். ஆகமத்தில் கூறியபடி சைவ உபநயனம் செய்வது பர சம்ஸ்காரமாகும். பின்னர் சமய தீட்சை செய்து, சிவாகமங்களை உபதேசிக்க வேண்டும். பின் அவர்கள் விசேஷ தீட்சை பெற்று ஆத்மார்த்த பூஜை செய்தல் வேண்டும்.

நிர்வாண தீட்சை, சிகாச்சேதம், விஷுவ சோதனம், அஸ்திராபிஷேகம், ஆசாரியாபிஷேகம் பெற்ற பின் அவர்கள் பரார்த்தாலயத்தில் நித்தியம், நைமித்திகம், காமியம் ஆகிய பூஜைகளுக்கு உரியவராவர். இது நிச்சயம் என்று காமிகாகமம் கூறுகிறது.

தீட்சைகளின் இறுதியில் ஆதி சைவர்களுக்குச் சிவாகமங்களில் பாண்டித்தியம் (புலமை) இல்லாவிடில், அவர்கள் பரார்த்த பூஜை செய்யக் கூடாது - ஏ.சொக்கலிங்கம், கட்டுரை - சாத்தூர் சிதம்பரேசுவரர் கோயில் குடமுழுக்கு விழா மலர் 1960 (முதலிலிருந்து 34ஆவது பக்கம்)

- (ஆ) இப்போதும் சிதம்பரம் நடராஜர் கோயில் தீட்சிதர்களும், மதுரை மீனாட்சி - சொக்கநாதர் கோயில் பட்டர்களும் திருமணம் ஆன பின்னர் ஆசாரிய அபிஷேகம் செய்விக்கப் பெற்று, அதன் பின்னரே இறை முர்த்தங்களைத் தொடும் உரிமையைப் பெறுகின்றனர்.

- (இ) இன்றைய ஆதி சைவர்கள் ஒழுங்காகத் தீக்ஷைகள் பெறாமலும், அனுட்டானங்கள் - ஆன்மார்த்த பூஜைகளைச் செய்யாமலும், யோகம் பயிலாமலும் நிலை குலைந்து நிற்கின்றனர். வெறும் பானைக்குப் பட்டை போட்டது போல விழுதிப் பட்டைகளை மாத்திரம் அணிந்து கொண்டு உலோகாயதர்களாகவே வாழ்ந்து வருகின்றனர். - இலஞ்சி ஆ.சொக்கலிங்கம், “ஆலயங்களின் உட்பொருள் விளக்கம்”, இரண்டாம் பத்தகம், பக்.280

15. சிவஞ் எஸ். சுவாமிநாத சிவாசாரியார், “திருவையாறு மகா கும்பாபிஷேக மலர்”1971

**16. “..... ஆதி சைவரீல்
வந்த மாணவன் மணஞ்செய் வேட்கையான்
.....**

தந்தை தாய்இலான் தருமி என்றுளான்.” (83)

(ஆதி சைவ மரபில் வந்த மாணவனும் மனம் செய்யும் விருப்பமுடையவனும் ஆகிய தருமி என்னும் பெயருடைய ஒருவன் உள்ளான்.)

“வடுவில் இல்லற வாழ்க்கை இன்றி,நின்

அடிஅ ருச்சனைக்கு அருகன் ஆவனோ?” (86)

(குற்றமில்லாத இல்லற வாழ்க்கை இல்லாமல், இறைவா! உன் திருவடிகளை அருச்சிப்பதற்கு உரியன் ஆவனோ?(ஆகமாட்டேன்)

(இல்லற வாழ்க்கை உள்ளோரே சிவபெருமானை அருச்சித்தற்கு உரியர் என்பது வேதாசனங்களின் துணிபு என்பது இதன்வழி தெரியவரும்.)

17. புலவர் எம். கே. பிரபாகரமூர்த்தி - “சிதம்பரம் நடராஜர் கோயில் கும்பாபிஷேக மலர்”, பக்.298

18. “பெரிய புராணம் ஓர் ஆய்வு”, பக்.134

19. “செந்தமிழர், தெய்வமறை நாவர்,செழு

நற்கலைதெ ரிந்தஅவரோடு,

அந்தமில்லு ணத்தவர்கள் அர்ச்சனைகள்

செய்யஅமர் கின்றஅரன்” (3:80:4)

(செந்தமிழ் மொழி பேசுவோர், தெய்வத்தன்மை பொருந்திய வேதங்களை ஒதும் நாவினை உடையவர்கள், சிறந்த நற்பயன் தருவதாகிய கலைகளைத் தெரிந்தவர்கள் ஆகியோருடன், அளவற்ற குணத்தை உடையவர்களான ஞானியரும் அர்ச்சனைகள் செய்ய விரும்பி அமர்கின்ற இறைவன்.)

20. (அ) “பெரிய புராணம் ஓர் ஆய்வு”, பக்.136

(ஆ) “தொங்கலும் கமழ்சாந்தும்

அகிலபுகையும் தொண்டர்கொண்டு

அங்கையால் தொழுதுஏத்த,

அருச்சனைக்குஅன்று அருள்செய்தான்.....” (1:61:4)

21. “சாத்தூர் கும்பாபிஷேக மலர்” 1960, பக்.14

22. (அ) மேற்படி மலர், அதே பக்கம்

(ஆ) ‘காணுகின்ற மலர்களில் எல்லாம் நீயே இருக்கின்றாய். ஆகவே குளிர்ச்சியான அந்த மலர்களைக் கொய்ய மனம் ஒருப்படவில்லை. கடவுளே! உனக்கு நான் பூசை பண்ணுவது எப்படி?’ என்று தாயுமானவர் ஏங்குவதை இங்கு நினைவுகூரலாம்.

**23. “குருஅருளும், வெண்ணீறும், எழுத்துஅஞ்சும், கோயில்
அரன்உருவும், எந்தலை மேலாக்கும் - திருவடியும்,
சிட்டான அர்ச்சனையும், தொண்டும் சிவாலயர்க்கு என்று
இட்டார் அகத்தியனார் எட்டு”**

24. (அ) “மந்த்ரம் வீநாக்ரீயா நாஸ்தி

கர்ஷணாத்யார்ச்சனாந்தகா”

(ஆ) There is no word pooja in Vedic literature. Pooja is a part of mythological scriptures of Hinduism. - ED Viswanathan, “Daddy! Am I a Hindu”, p.27

25. இதற்குக் குண்டர்ட், கிட்டல் என்ற இரு மொழிநூல் வல்லுநர்களை மேற்கோள் காட்டுகிறார் அ.ச.ஞா. - "பெரிய புராணம் ஓர் ஆய்வு", பக்.52
26. தாண்டேகரின் "Vedic Mythological Tracts" என்னும் நூலில் இக்கருத்துத் தெரிவிக்கப் பெறுவதாக அ.ச.ஞா. கூறுகிறார். - "பெரிய புராணம் ஓர் ஆய்வு", பக்.52
27. நீலநக்கர் அவந்திப் பெருமானை முறைப்படி வழிபடத் தொடங்கியபோது, உடன்றின்று உதவியவர் அவருடைய மனைவியாவார். திருமேனி மேல் சிலந்தி விழுந்தவுடன் அதனை ஊதிப் போக்கும் அளவுக்குப் பக்கத்தில் அவர் நின்று கொண்டிருந்தார் என்று சேக்கிழார் பாடுகிறார். - அ.ச.ஞா. பக்.598
 "துணைம லர்க்கழல் தொழுது, பூ சனைசெயத் தொடங்கி
 இணைய நின்று, அங்கு வேண்டு வ மனைவியார் ஏந்த,
 உணர்வின் மிக்கவர் உயர்ந்த அர்ச் சனைமுறை உய்த்தார்." (1836)
 "..... சிலம்பி
 ஒழிந்து நீங்கிட ஊதிமுன் துமிப்பவர் போல்
 பொழிந்த அன்பினால் ஊதிமேல் துமிந்தனர் போக." (1839)
 'நீலநக்கர் ஆதி சைவர் அல்லர்; வைதிக பிராமணர்' என்பதையும் நினைவுகூர வேண்டும். - அ.ச.ஞா. பக்.596
28. இது சேக்கிழார் சுவாமிகள் கூறாத செய்தி.
 "செங்கண்வெள் ளேற்றின் பாகன்
 திருப்பனந் தாளின் மேவும்
 அங்கணன் செம்மை கண்டு
 கும்பிட அரசன் ஆர்வம்....." (853) கொண்டிருந்ததாக மட்டுமே சேக்கிழார் பாடுகிறார்.
 தாடகை என்ற ஆதி சைவப் பெண் ஒருத்தி ஒருநாள் இறைவனுக்கு மாலை சாத்தும்போது, அவளது ஆடை நெகிழ்ந்தது. அதனைத் தன் முழங்கைகளினால் பற்றிக் கொண்டு இரு கைகளிலும் ஏந்தியிருந்த மாலையைச் சிவலிங்கத்திற்கு அப்பெண் குட்ட முயன்றாள். அப்போது இறைவன் அந்தப் பெண்ணுக்கு மனம் இரங்கித் தமது முடி சாய்த்துப் பூவையின் பூமாலையை ஏற்று அருளினார் என்று துர்காதாஸ் எஸ்.கே.சுவாமி எழுதுகிறார். - "அறுபத்து மூவர் கதைகள்", அடிக்குறிப்பு, பக்.205
 இவ்வரலாற்றை இவ்வாறே கூறும் வித்துவான் தி.பட்டுச்சாமி ஒதுவார் ("திருத்தொண்டர் புராண உரைநடை", அடிக்குறிப்பு, பக்.116) தாடகையை ஓர் அரக்கப் பெண் என்று குறிப்பிடுகிறார். அவளை ஆதி சைவக் குலத்தில் வந்த பெண் என்றும் கூறுகின்றனர் என்றும் அவர் குறிப்பிடத் தவறவில்லை.
 ஆனால் "தாடகை என்னும் அம்மை திருமஞ்சனக்குடம் எடுத்துத் திருமுடி மேல் விட (அபிஷேகம் செய்ய)த் தூக்கியபோது" என்று வரலாற்றைச் சற்று மாற்றிக் கூறுகிறார் கிருபானந்த வாரியார். - "சிவனருட் செல்வர்", பக்.216
29. (அ) ஒரு பெண்மணி (நீலநக்கர் மனைவி) கருவறையில் நின்று பூசைக்கு உதவுவது என்பதை எந்த ஆகமமும் அனுமதிப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆசாரிய அபிஷேகம் செய்யப் பெற்ற சிவ வேதியர் தவிர ஏனைய வைதிகர், சிவ வேதியர் குடியிற் பிறந்த பெண்கள் உட்பட எவரும் அர்த்த

மண்டபத்திற்குள் செல்லுதல் இயலாது. அப்படியானால் ஆகம விதியில் வழிபாடு செய்யும் நீலநக்கர் எவ்வாறு இதனை அனுமதித்தார் என்று வினவுகிறார் அ.ச.ஞா. பக்.598

(ஆ) நேபாள அரச குடும்பத்தினர் மதுரை சொக்கநாதர் - மீனாட்சியைத் தம் குலதெய்வங்களாகக் கொண்டாடுகின்றனர். முன்னாட்களில் ஆண்டுக்கு ஒரு முறையேனும் அரச குடும்பத்தினர் மதுரை சென்று வழிபடத் தவறுவதில்லை.

அரசரோ, அரசியாரோ இறை வழிபாடு செய்யும்போது தலைமைப் பட்டரைத் தவிர்த்து வேறு யாரும் கோயிலினுள் செல்ல அனுமதிக்கப் பெறுவதில்லை. (இந்த முறை திருவனந்தபுரம் அனந்த பத்மநாப சுவாமி கோயிலிலும் நிலவுகிறது.)

அரசியார் மட்டும் வழிபாட்டுக்குச் செல்ல நேர்ந்தால், தலைமை அர்ச்சகரின் (பட்டரின்) துணைவியார் மட்டுமே அவருடன் உள்ளே சென்று, அரசியாருக்கு வழிபாடு செய்வித்துப் பிரசாதம் வழங்குவார். அந்த நேரத்தில் அர்ச்சகரான ஆண்கள் யாரும் உள்ளே அனுமதிக்கப் பெறுவதில்லை.

மேலும் சொக்கநாதர் - மீனாட்சி கோயில் பட்டர்களுக்குத் திருமணமாகி ஆசாரிய அபிஷேகம் முடிந்ததும், கணவனும் மனைவியும் (வேறு பட்டர்களின் மனைவியரும்) கருவறையினுள் சென்று இறைவழிபாடு செய்வதுண்டு. - தகவல்: ம.சிவானந்த பட்டர், மதுரை.

**30. “நெறிவார் சடையாரைத் தீண்டி, முப்
போதும், நீடு ஆகமத்தின்
அறிவால் வணங்கி, அர்ச்ச சீப்பவர்.....” (திரு. திரு. 30)**

31. (அ) நஜன் - “நமசிவாய வாழ்க”, பக். 30

(ஆ) தில்லைவாழ் அந்தணர்களையும், மற்றும் பொதுவான ஏனைய மறையோர்களையும் குறிப்பிடுகின்றபோதெல்லாம் “வேத விற்பன்னர்கள்” (வேதம் கற்றுச் சிறந்தோர்) இவர்கள் என்றே கவிஞர் (சேக்கிழார்) கூறுகிறார். - அ.ச.ஞா. பக். 594

32. “பெரிய புராணம் ஓர் ஆய்வு”, பக். 139

33. “இராமேச்சுரம் குடமுழுக்கு விழா மலர்” 1975 - கட்டுரைகள், பக். 184, 280, 281, 294

34. மேற்படி மலர், பக். 271

35. நந்தியெம் பெருமான் இத்தகைய சிவ சாருபம் பெற்றிருந்ததாகத் திருவையாற்றுப் புராணம் கூறுகிறது, 7ஆவது நந்திகேசுவரச் சருக்கம், 14

36. திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி, 74

37. சேங்காலிபுரம் பிரமஸ்ரீ அனந்தராம தீக்ஷிதர் - கட்டுரை “புள்ளிருக்குவேளூர் மலர்” 1969, பக். 6

38. இப்பாடலும் (4161) பல பிரதிகளில் காணப்பெறவில்லை என்கிறார் சிவக்கவிமணி

39. சி.கே. எஸ். உரைநூல் பகுதி 7, பக். 497

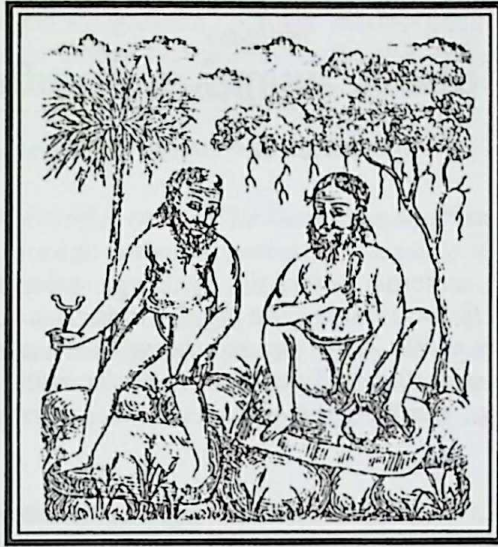
உ
சிவமயம்

"முழுநீறு பூசிய முனிவர்க்கும் அடியேன்"

- தாராகுரச் சிற்பம்

8. முழுநீறு பூசிய முனிவர் : திருக்கோயிலின் திருமுன்றிலில் உடம்பு முழுவதும் திருநீறு பூசிய அடியார், அறுவர் அமர்ந்துள்ளனர். இந்த அடியார் திருவுருவங்கள் ஆறும், சைவ சமயத்தினைச் சார்ந்த அறுவகை அகச் சமயங்களை மேற்கொண்டிருக்கும் அடியார் அறுவரைக் குறிக்கின்றன.

1898, 1899 ஆம் ஆண்டு
வரை படங்கள்

முழுநீறு பூசிய முனிவர்

உ
சிவமயம்

"மும்மலம் அறுத்த முனிவர்"

(8. முழுநீறு பூசிய முனிவர்)

சிவமே ஆவார்

பரம்பொருளை யாராலும் அறிவதற்கு இயலாது. தன்னை உலகத்தார் அறியும் பொருட்டு, அப்பரம்பொருளே திருநீறு, கண்டிகை (உருத்திராக்கம்) முதலிய திருவேடமாகிய தனது திருவடிவத்தைத் தன் அடியார்க்கு நல்கி, எங்கும் உயிர்க்கு உயிராய் இருந்து அறிவை விளக்கித், திருவருளால் கலந்திருக்கிறது. எனவே இத்திருவேடம் உடைய மெய்யன்பர் சிவமே ஆவர்.¹

திருநீறானது உடலினுக்கு அழகினைத் தருவதோடு அமையாது, 'எவன் விபூதியைத் தன் உடலில் தரித்து, எப்போதும் ஐம்பொறிகளை அடக்கி ருத்திர மந்திரத்தைச் செபிக்கிறானோ, எப்போதும் வேறு சிந்தை இன்றிச் சிவத்தையே சிந்திக்கிறானோ அவன் அத்தேகத்தோடு தானே சிவம் ஆகின்றான்' என்று சிவக்தையும் கூறுகிறது.²

நீற்றழகர்

சிவபெருமானால் இராமபிரானுக்கு உபதேசிக்கப் பெற்றது என்றும், பகவத்கீதைக்கு முந்தியது என்றும், பத்ம புராணத்தில் காணப் பெறுவது என்றும் கூறப்பெறும் சிவக்தை, 'விபூதியால் அழகான அனைத்து அங்கங்களையும் உடையவர்' என்று சிவபெருமானை வருணிக்கிறது.³ இதனை ஒட்டியே சிவபெருமானை 'நீற்றழகர்' என்று சேக்கிழார் குறிப்பிட்டிருப்பார் போலும்.⁴

அழகினுக்கு அணி

இறைவனுக்கு அழகினைத் தரும் திருநீறு, இறையடியார்களை மட்டும் விட்டு வைக்குமா? அதைத்தான் "அழகினுக்கு அணியாம் வெண்ணீறு" (3115) (அழகினுக்கு அணி செய்வதாக விளங்கும் திருநீறு) அணிந்து ஞானசம்பந்தப் பெருமான் காணப் பெற்றதாகச் சேக்கிழார் பாடுகிறார்.

'பூவுக்கு மணம் இருவது' என்பது போன்று 'அழகு தரும் அணிகலன்களுக்கு எல்லாம் அழகு தருவது திருநீறேயாகும்' என்று சிவக்கவிமணி சி. கே. எஸ்

இதற்கு விளக்கம் எழுதுகிறார். திருநீறு அணியாதபோது, வேறு எந்த அழகிய நகையும், வெறும் அசுத்தமாயா பண்டமாக ஆகித் துன்பத்துக்கே காரணமாய் அமையும் என்று மேலும் அவர் கூறுகிறார்.⁵

பராசக்தி சொரூபம்

திருநீற்றினைச் சிவசக்தி வடிவம் “**பராவணம் ஆவது**” (2.66:8) (பரா - பரை - சிவசக்தி, பராசக்தி; வணம் - வண்ணம் - வடிவம்) என்று பாடுகிறார் ஞானசம்பந்தர்.

பராவணம் என்றால் திருவருட் சக்தி என்று பொருள். இறைவனின் திருவருளை நினைவூட்டிக் கொள்வதே திருநீற்றைப் பூசுவதன் நோக்கமாகும் என்பார் சித்தாந்த வித்தகர் முரு.பழ. இரத்தினம் செட்டியார்.⁶

மேலான பக்தி

பரிசுத்தம் உள்ள பரமான்ம சம்பந்தமான விபூதியை வேத ஒடுக்கம் உள்ளவனது மனையிலிருந்து பெற்று, ‘அக்கினி’ என்பது முதலிய மந்திரங்களால் விதிப்படி செபித்து, எவன் அவயவங்களில் உத்தாளனமாக (பரவலாக) அணிகின்றானோ, அதனோடு எம்மையும் பூசிக்கின்றானோ, அச்செயலினும் பார்க்க எம்மீதான மேலான பக்தி வேறு இல்லை என்று சிவபெருமானே திருவாய்மலர்ந்து அருளியிருக்கிறார்.

முத்தி நிச்சயம்

மேலும், “இல்லத்தில் உள்ள அக்கினியிலாயினும், காட்டு அக்கினியிலாயினும் உள்ள விபூதியை எடுத்து அபிமந்திரித்து (மந்திரத்தால் ஸம்ஸ்காரம் உண்டாக்கி, மந்திரத்தால் உருவேற்றி, to consecrate by uttering mantras) எவன் உடலில் அணிகிறானோ, அவன் சூத்திரனாயினும் நிச்சயம் முத்தி அடைகின்றான்” என்றும் சிவகீதையில் சொல்லப் பெறுகிறது.⁷

திருநீறாகிய ‘பூதிசாதனமே’ வீடுபேற்றுக்கு உரிய வழி என்று பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற் புராணத்தில் கூறுகிறார். “**பூதி சாதன நெறிவீடு**” என்பது அவர் வாக்கு. (மதுரைக் காண்டம், திருநாட்டுச் சிறப்பு-14)

(“பூதிசாதனம்” என்பதனைப் புறச்சாதனங்களாகிய திருநீறும், உருத்திராக்கமும் அணிதல் என்றும் பொருள் கொள்வதுண்டு என்பர் டாக்டர் சுப.அண்ணாமலை. - “திருவிளையாடற் சொற்பொழிவுகள்”, பக்.8)

ஐந்து சாதனங்கள்

கிருஷ்ணாவதாரத்தின் அவதார நோக்கம் முடிந்து, இவ்வுலகை விட்டு நீங்க அவர் முடிவு செய்தபோது, முனிவர்களும், சித்தர் முதலானோரும் அவரிடம் சென்று, “பகவானே! நீங்கள் எங்களை விட்டுப் போகின்றீர்கள். இனி வருவது கலியுகம். வெம்மையான அந்த யுகத்தில் எமக்கு உய்வு யாது?” என்று வினவினர்.

அதற்குக் கண்ணபிரான், “நீங்கள் வருந்த வேண்டாம். ஐந்து உறுதிப் பொருட்கள் உங்களுக்கு உய்வைத் தரும். 1. சந்திரனைச் சடையில் தரித்த சிவபெருமானுடைய திருவடிக் கமலங்கள்; 2. அத்திருவடிகளைப் பூசிக்க நீர்; 3. அர்ச்சிக்க மலர்; 4. சிந்திக்கத் திருவைந்தெழுத்து; 5. அணிந்து கொள்ளத் திருநீறு. இந்த ஐந்து சாதனங்களும் உங்களுக்குத் துணை செய்யும்” என்றாராம்.⁸

மேலும் திருநீற்றின் பெருமையைக் குமார தந்திரம், சிவதருமோத்திரம், பதும சங்கிதை, நீத பத்திரம், மதங்கம் முதலிய சிவாகமங்களும், மனுஸ்திருதியும் விளக்குகின்றன.

களிறு அட்ட பிரான்

“வேதத்தில் உள்ளது நிறு” (2.66:2) என்று ஞானசம்பந்தரும், “உண்மாக கழுவுவது நிறு என்றே உபநிடதம் உரைப்பக் கேட்டு” (உள்ளத் தூய்மையை உண்டாக்குவது திருநீறு என்று உபநிடதங்கள் சொல்லக் கேட்டு) என்று பரஞ்சோதியாரும் பாடுகின்றனர்.

சைவ சமயத் திருநீறு, இவ்வாறு வேத - ஆகம - உபநிடதங்களில் போற்றப் பெற்றிருப்பதனால்தான், திருமால் முதலிய தேவர்களும் அதனை அணிந்து பேறு பெற்றனர் என்று பாலூர் கண்ணப்ப முதலியார் கூறுவார்.⁹

திருமால் திருநீறு அணிந்து திகழ்வதாகக் கூறி, அதற்குக் “கரிய மேனியை வளையிறு சிற்தே இடும் பெரிய கோலத் தடங்கண்ணன்” (திருவாய்மொழி 4:5:6), “கவளக்கடாக்களிறு அட்டபிரான் திருநாமத்தால் தவளப்பொடி கொண்டு நீர் இட்டிருமீன் தனியுமே” (ஆற்படி 4:6:5) என்னும் பாசுர அடிகளை அவர் மேற்கோள் காட்டுகிறார்.

வெளிய நீறு வெண்ணீராகாது

வெளிய நீறு, தவளப்பொடி என்பவை திருநீற்றைக் குறிக்கும் என்பது அவர் கூற்று. ஆனால் வைணவ உரைகாரர்களோ முதல் பாசுர அடிக்குக் “கருத்த

திருமேனியில் திருக்கண்களில் கருவிழியின் அழகுக்கு மேலே கற்பூர சந்தனம் (அஞ்சன குரணம், வெளுத்த சூர்ணமான கர்ப்பூரப் பொடி) கொண்டு அணியும் பெரிய கோலம் கொண்டவன்' (4:5:6) என்றும், "குலயாபீடம் என்னும் யானையை அழித்த கண்ணனின் (கஜமுகாசுரனை வதைத்த சிவபெருமான் என்பது முதலியார் கூறும் பொருள்) சிறந்த நாமங்களைச் சொல்லிச் சுத்தமான தூள் (அல்லது அடியார்களின் பாததூள்) இடுங்கள்" (4:6:5) என்றும் உரை எழுதுகின்றனர்.

கோபி சந்தனம்

சந்தனமும் திருநீறும் கலந்த கலவையே 'கோபி சந்தனம்'¹⁰ எனப்பெறுகிறது என்றும், அதைத் தரிக்கும் முறையும் வாசுதேவோபநிஷதத்துள் கூறப்பெறுகிறது என்றும் கூறுவர்.

தூள் செய்யும் தூள்

பசுவின் சாணம் நச்சுக் கிருமிகளைக் கொல்லும் ஆற்றல் உடையது; நாற்றத்தை மாற்ற வல்லது. தாம்பரத்தை (தாமிரம் - செம்பு, copper) விடத் தாம்பர பஸ்பம் (பொடி) அதி ஆற்றல் பெறுவதைப் போல், பசுவின் சாணத்தை விட அதனால் ஆகிய திருநீறு அதிக ஆற்றல் படைத்தது. சாதாரணச் சாம்பலாத் (cow dung's ash) தெளித்துச் செடி - கொடிகளில் உள்ள கிருமிகளை மாற்றுகின்றனர். விதிப்படி செய்த திருநீற்றைக் கலா மந்திரம், சம்மிதா மந்திரங்களைக்¹¹ கூறி அணிவதனால், பிணி - இடர் முதலியன நீங்குவதுடன், பூசுவோர் எல்லா நலன்களையும் பெறுவர்.¹²

மந்திரமும் மருந்தும்

"பவங்கள் மாற உதவும் நீறு" (1013) (பாவங்களின் காரணமாக வரும் பிறவியும் அதனைப் பின்பற்றி வரும் துன்பங்களும் மாற உதவுகின்ற திருநீறு) என்று பாடும் சேக்கிழார்,

**"..... ஆலவாய் அண்ணல் நீறே
மன்னுமந் திரமும் ஆகி, மருந்துமாய்த் தீர்ப்பது என்ற
பன்னிய மறைகள் ஏத்திப் பகர்திருப் பதிகம் பாடி"**

(2662)

(ஆலவாய் அண்ணலின் திருநீறே நிலைபெற்ற மந்திரமும் மருந்தும் ஆகித் தீர்ப்பதாகும் என்ற கருத்தை உட்கொண்டு கூறிய வேதங்களின் கருத்தைப் போற்றி எடுத்துச் சொல்கின்ற மந்திரமாவது நீறு என்று தொடங்கும் திருநீற்றுப் பதிகத்தினை அருளிச் செய்து),

"திருவளர் நீறு கொண்டு திருக்கையால் (பாண்டியனின் உடலில்) **தடவ"** (2663) (சைவ மெய்த் திருவை வளர்க்கின்ற திருநீற்றினைக் கொண்டு

பிள்ளையார் தம் திருக்கையினால் அரசனது உடலில் தடவிட)ப் பாண்டியனின் வலப்பக்கம் நீர்ப் பொய்கை போன்று குளிர்ந்தது என்று 'மந்திரமும் மருந்தும் ஆகிய திருநீற்றின்' பெருமையை எடுத்து இயம்புகிறார்.

இதனை

**“மருந்து மந்திரம் யாவையும், மறைஉரைப் பதுவும்,
பொருந்தும் இன்பவீடு அளிப்பதும், போகமும் பொருளும்,
திருந்தும் ஆலவா யான்திரு நிறனைச் சிறப்பித்து.....”**

(திருவிளையாடற் புரா. பாண்டியன் சுரந்தீர்த்த படலம், 63)

(மருந்தும் மந்திரமும் முதலிய அனைத்தும், வேதத்தினால் உரைக்கப்படுவதும், பொருந்திய இன்பினை உடைய விடு பேற்றினை அளிப்பதும், போகமாய் உள்ளதும், பொருளாய் உள்ளதும், திருந்திய ஆலவாயான் திருநீறே என்று சிறப்பித்து...) ஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருநீற்றுப் பதிகத்தினை அருளியதாகப் பரஞ்சோதி முனிவர் பாடுவார்.

திருநீற்றுப் பதிகத்தில் **“ஏல உடம்பீடர் தீர்க்கும் இன்பந் தருவது நீறு”** (பாடல் 9) என்றதால் மருந்தும், **“மந்திர மாவது நீறு”** (1) என்றதனால் மந்திரமும், **“வேதத்தில் உள்ளது நீறு”** (2) என்றதனால் மறை உரைப்பதும், **“முத்தி தருவது நீறு”** (3) என்றதனால் வீடளிப்பதும், **“இருமைக்கும் உள்ளது நீறு”** (7) என்றதனால் போகமும், **“அருத்தம தாவது நீறு”** (6) என்றதனால் பொருளும் ஆகுமென்று, ஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருநீற்றினைச் சிறப்பித்துப் பாடினர் என்று, உரையாசிரியர் (நாவலர் ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார்) இப்பாடலுக்கு விளக்கம் தருகிறார். (திருவிளையாடற் புராணம், திருவாலவாய்க் காண்டம், உரை நூல் - பக்.437)

வினை வெந்து போகும்

**“மந்திரம் நமச்சிவாய ஆகநீறு அணியப்பெற்றால்
வெந்துஅறும் வினையும்நோயும் வெவ்வழல் விறகுஇட்டன்றே”** (4:77:4)
(நமச்சிவாய என்னும் திருவைந்தெழுத்தை மந்திரமாக ஒதித் திருநீறு அணிந்தால், இருவினையும், அவ்வினைகளால் வரும் இன்ப - துன்பங்களும் வெந்தியிலே விறகிட்டால் வெந்து ஒழிவது போன்று வெந்து ஒழியும்) என்பர் அப்பர் சுவாமிகள்.

அருந்தினோர்க்கு ஆரமுது

“அணிந்தோர் தமக்கு வசீகரமாய்

அருந்தினோர்கட்கு ஆரமுதாய்.....” விளங்குவது திருநீறே என்று சிதம்பர சுவாமிகள் பாடுகிறார். பவப்பிணி தீர்க்கும் அருட்சின்னங்களுள் தலையாயது திருநீறேயாகும்.

கயரோகம் தீரும், களங்கம் நீங்கும்

முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத்தமிழில் அம்புலிமிடம் கூறுவதாக அமைந்த ஒரு பாட்டில், 'நாளுக்கு நாள் குறைதலாகிய நோயும் (கயரோகம்), முயலாகிய களங்கமும் நீங்க விரும்பினால், புள்ளிருக்கு வேளூரில் உள்ள திருநீற்றுக் குண்டத்திலிருந்து எடுத்த திருநீற்றையும், சந்தானத்தீர்த்தத்திலிருந்து எடுக்கும் திருச்சாந்து உருண்டையையும் உட்கொள்வாயாக' என்று குமரகுருபர சுவாமிகள் சந்திரனுக்கு அறிவுறுத்துகிறார்.¹³

கண்ணோறு கழிதல்

“கவசங்கள் எனச் சூழ்ந்து, உறு கண்ணோறது தவிரும்
சிவசண்முக எனவே, அருள் திருநீறு அணிந் திடிலே” (திருவருட்பா, புண்ணியநீற்று மான்மியம், 1) (கவசம் அணிந்தது போலத் தம்மைச் சூழ்ந்து கொள்ளும் கண்ணோறு (கண்ணோறு)களும் (கண் திருஷ்டி, திருஷ்டி தோஷம், blight of eyes causing sickness or misfortune) சிவசண்முகா என்று சொல்லி நிறணிந்தால் நீங்கிவிடும்) என்பர் இராமலிங்க வள்ளலார்.

இதனைக் கச்சியப்ப முனிவரும்,

“..... நந்தம் பாவை கொல்என்று
அந்தில்நீன்று ஆய்ந்து, கண் ணாறு அழித்-
தாள் அணி நீறு அளித்தே”

(தணிகைப் புராணம், களவுப் படலம், 329)

(நமது பாவை ஒப்பாள் என்றேன்; அவளுடைய உறுப்புகள் வேறுபட்டிருத்தலைக் கூர்ந்து நோக்கி, நீற்றினைக் கொடுத்துப், பிறர் கண்ணால் நேரும் கண்ணாற்றினை நீக்கினள்) என்று பாடுகிறார்.

திருநீற்றுக் காப்பு

திருஞானசம்பந்தர் தம் பாடல்களில் தேவையற்ற சடங்குகள், மூட நம்பிக்கைகளைக் கண்டித்துள்ளதைப் பின்பற்றிச் சேக்கிழார் சுவாமிகளும் வாய்ப்புக் கிட்டும் போதெல்லாம் அக்கருத்துகளை வலியுறுத்தி விடுகிறார்.

பிறந்த குழந்தைக்குக் காப்பு நாண் அணிவது இந்நாட்டு மரபு; என்றாலும் ஞானக் குழந்தைக்கு “வேறுபல காப்புமிகை என்று அவை விரும்பார்”; மாறாகத் திருநீறே பெரிய காப்பு என்று கூறித் “திருநீறு நெற்றியில் நிறுத்தி, நிறை வித்தார்” (1941) என்கிறார் சேக்கிழார்.

மேலும், திருஞானசம்பந்தர் தம் தல யாத்திரை முடிந்து சீகாழியில் தம் இல்லத்துக்குத் திரும்பியபோது,

“இறைவர்திரு நீற்றுக்காப்பு ஏந்தி முன்சென்று, ஈந்ததா யார்சாத்தி...” (2160)
(பிள்ளையாரைப் பெற்ற தாயார் சிலபெருமானது திருநீற்றுக் காப்பினை
ஏந்திக் கொண்டு முன்சென்று சாத்தி)யதைச் சேக்கிழார் பாடல்வழி
அறிகிறோம்.

வேத வியாசர்

வேதம் வகுத்த வியாசரைப் பற்றிப் பாடும் வில்லிபுத்தூரார், தம் நெற்றியில்
இருந்த நீற்றினால் அன்னையின் பாதங்களை அவர் புனிதப்படுத்தியதாகப்
பாடுகிறார்.¹⁴

மோகம் நீத்து உய்வாரே

மகா வித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் செய்த இறுதிப்
பிள்ளைத்தமிழ் நூலான சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழில்¹⁵, பிள்ளையவர்களின்
சமயப் பற்றின் உச்சநிலையைத் தெரிவிக்கும் வகையில் அமைந்துள்ள ஒரு
பாடலில்,

“பொருளால் பொலிந்த 140 உபநிடதங்களில் சிறந்தவை ‘பஞ்ச ருத்திரம்’
எனப்பெறும் ஐந்து உபநிடதங்களாகும்.¹⁶ “அவை கூறுகின்ற திருநீற்றின்
பெருமையையும், அதன் இன்றியமையாமையையும் கேட்டுத், தம் நெற்றியில்
பொருந்திப் படிந்துள்ள திருமண் காப்பில் உன் திருவடிகள் தோயப் பெற்று,
ஊர்த்துவ புண்டரம் (மேல் நோக்கி இடம் மூன்று குறிகள் கொண்ட திருமண்),
திரிபுண்டரமாகும்படி (குறுக்காக இடம் திருநீறு) செய்தல் கைகூடினால்,
உலக மோகத்தில் உள்ள மயக்கம் நீங்கப் பெற்று உய்வடைவர்” என்று
கூறுகிறார்.¹⁷

நீறுஅணிவார் எதிர் செல்லேல்

சிவனடியார்களை இயமனோ, அவன் தூதுவர்களோ தொடரக் கூடாது
என்பது இறைவன் ஆணை. அவ்வாணையைச் செருக்கினால் மீறினான்
காலன். அதனால் இறைவன், காலினால் காலனைக் காய்ந்தான்,
மார்க்கண்டேயருக்காக. இதனை அனைவரும் நன்கு அறியும் வண்ணம்
அப்பர் சுவாமிகள் அருளிய திருப்பதிகம் ‘காலபாசத் திருக்குறுந்தொகை’.
(4:94) அதில் ஒரு பாட்டில் “நல்ல மணம் பொருந்திய சந்தனத்தைவிட
நிறையத் திருநீறு பூசும் அடியவர் எதிர் நீர் செல்லாதீர்” என்று அப்பர்
சுவாமிகள் கால தூதுவருக்கு அறிவுரை பகர்கின்றார்.¹⁸

திருநீற்றுத் தத்துவம்

நாற்கால் பசுவினது மலமாகிய சாணம், நெருப்பின் சேர்க்கையால் எரிக்கப்

பெற்றுத் தூய்மையாவது போல, இருகாற் பசுக்களாகிய உயிர்களைப் பிணித்த மும்மலங்களும், இறைவனது சேர்க்கையால் எரிக்கப் பெற்றுத் தூய்மையாகும் என்பதனை இறைவனின் திருமேனிமீது திகழும் திருநீறு அறிவுறுத்துகிறது.

அனலை (நெருப்பை)ச் சார்ந்த இரும்பு, அவ்வனல் வடிவாய்ப் பொலிய, அந்த இரும்பில் சார்ந்துள்ள அழுக்கு அதனால் எரிக்கப்பெற்றுத் தூய வெண்மையான சாம்பலாய் அதன் மேல் நிற்பது போன்று, இறைவனைச் சார்ந்த உயிரும் அவன் உருவாய்த் திகழ, அவ்வுயிரில் பொதிந்துள்ள மும்மலங்களும் அவனால் தூயனவாகிப், புறத்தே கழிந்து நிற்கும். இவ்வுண்மையின் அறிகுறியாகவே அழல் (நெருப்பு) நிறத்ததாகிய காவியாடையையும், வெண்ணிறத்ததாகிய திருநீற்றினையும் துறவியர் தம்மேல் அணிகின்றனர்.¹⁹

சைவத்தின் குறிக்கோள்

ஆணவம், மாயை, கன்மம் ஆகிய மும்மலங்களையும் சுட்டு எரித்துச் சிவானந்தத்தைப் பெறுவது சைவ சமயக் குறிக்கோள் ஆகும். பசுவின் சாணம் மலத்திற்கு அறிகுறி. அதனை நெருப்பில் இட்டுச் சுடுவது, ஞானத்தீயால் மும்மலங்களையும் சுட்டு எரிப்பதை உணர்த்தும். திருநீற்றிலிருந்து வீசும் வெண்ணிற ஒளி, தூய சிவானந்தப் பேற்றைக் குறிக்கும். திருநீற்றைத் திரிபுண்டரமாக நெற்றியில் தரிப்பது இக்குறிக்கோளை உணர்த்தி நிற்கிறது. ஆறுமுக நாவலர் அவர்களும் தம் 'சைவ வினா - விடை'யில், "ஞானாக்கினியால் தகிக்கப் பெற்ற மல நீக்கத்தில் விளங்கும் சிவத்துவப் பேற்றுக்குத் திருநீறு அறிகுறியாகும்" என்று, இக்கருத்தையே கூறியிருக்கிறார்.²⁰

உண்மை என்பது வெண்மை

இந்த உலகம் பல விதமான சாயங்களை (வண்ணங்களை)ப் பூசிக் கொண்டிருப்பதுதான். அந்தச் சாயங்கள் யாவும் போன பின் எஞ்சியிருப்பது ஒன்றுதான். அதுதான் ஆண்டவன். உண்மை என்பது வெண்மை; நம் உடம்பில் உள்ள பொருள் எல்லாம் சாயம். அதில் உண்மையை நிலைப்படுத்திக் கொள்வதற்காகவே வெண்மையின் அறிகுறியாகத் திருநீற்றைப் பூசச் சொன்னார்கள்.²¹

நறுமணப் பொருள்

திருநீறும், உருத்திராக்கமுமே சிவ சின்னங்கள் என்றும், ஸ்ரீபஞ்சாட்சரமே சிவ மூல மந்திரம் என்றும், சிவலிங்க வழிபாடே சிவபெருமானுக்குச் செய்யப்

பெறும் மிகச் சிறந்த வழிபாடு என்றும் சிவாகமங்கள் கூறுகின்றன. இத்தகைய சிறப்பு மிகுந்த திருநீற்றை நறுமணப் பொருளாகச் சிவபரம்பொருள் அணிகிறார் என்று ஞானசம்பந்தர் கூறுவார்.²²

மங்கையைக் கவரும் மருந்து

முத்தி என்னும் மங்கையைக் கவர் விரும்புகிறவனுக்குச் சிவலிங்கம், உருத்திராக்கம், பஞ்சாக்கரம், திருநீறு ஆகியவை சிறந்த வசீகரமான மருந்துகளாகும் என்று பெரியோர் கூறுகின்றனர்.

சத்திய வாழ்க்கை

திருநீறு நெற்றியில் இருப்பதால், நற்குண உணர்வுகள் நம் உள்ளத்தில் தாமே எழுகின்றன. திருநீற்றை அணிந்து கொண்டு கொலை, கொள்ளை, களவு, வன்செயல்களில் ஈடுபடுவோர் மிகக் குறைவு. திருநீற்றை அணிந்தவரிடம் இத்தகைய எண்ணங்கள் தோன்ற மாட்டா. சுருக்கமாகச் சொன்னால் திருநீறு சத்திய வாழ்க்கையை நாம் பின்பற்ற வேண்டும் என்பதை அறிவுறுத்தும் அறிகுறியாகும்.²³

மங்கலச் சின்னம்

சைவம் திருநீற்றை மங்கலமாகக் கொள்கிறது. திருநீறு நிலையாமையை உணர்த்துகிறது, அது அமங்கலப் பொருள் எனக் கொள்வது சைவ அருளாளர்களின் கருத்து அன்று என்பதைப், “*பாக்கியமாவது நீறு, பூச இனியது நீறு, கவினைத் தருவது நீறு, சுந்தரமாவது நீறு*” (திருநீற்றுப் பதிகம்) என்னும் ஞானசம்பந்தரின் கூற்றுகள் உணர்த்துகின்றன. நிலையாமையை அருளாளர்கள் முற்றிலும் ஒப்புக் கொள்ளுகின்றனர். ஆனால், திருநீறு அதற்காகப் பூசப் பெறுவது அன்று. இறைவனும், உயிர்களும், பாசமும் நித்தியம் என்பது சைவக் கோட்பாடு. மூன்று கோடு அளவாக இடும் திருநீறு இத்தத்துவத்தை உணர்த்துகிறது என்பதே பொருத்தமானது²⁴ என்றும் சித்தாந்த வித்தகர் கூறுகிறார்.

மேலும், நித்தியம் என்பது மங்கலம். திருநீறு மங்கலப் பொருள் உடையது. திருமணத்தின்போதும், நோயுற்ற போதும் திருநீறு அணிவது நம் மரபு.

மரண வீட்டிலும் துக்கத்தை மங்கலமாக்குவதற்காகவே இறந்த உடலுக்குத் திருநீறு இட்டு மங்கலமாகவே அதனை அனுப்பி வைக்கிறோம் என்றும் அவர் சொல்கிறார்.

நிலைத்திருப்பது நீறு

சமணர்கள் (மதுரையில்) ஞானசம்பந்தப் பெருமானின் மடத்தில் தீ இட்டனர். ஆனால் அது பலிக்கவில்லை. இந்நிகழ்ச்சியைச் சொல்லவந்த

சேக்கிழார், திருநீற்றின் முன் அவர்கள் சூழ்ச்சி பலிக்கவில்லை என்கிறார்.²⁵ திருநீறு தீயில் இட்ட பின்னரும் அழியாதது என்பதை இது குறிப்பால் உணர்த்துகிறது. திருநீறு நித்தியமானது. நிலையாமையை உணர்த்துவதற்கு மாறாக நித்தியத்தையே அது உணர்த்துகிறது.²⁶

சத்திய சொருபமானது

பஸ்மம் (திருநீறு) சத்திய சொருபமானது; அதை சாட்சாத் பரமசிவனுடைய சொருபமே என்று சொல்ல வேண்டும் என்கிறார் காஞ்சிப் பெரியவர். இந்த பஸ்மதாரணம் (திருநீறு தரித்தல்) பண்ணிக் கொள்கிற அலங்காரம் ஒன்றுதான் நித்தியமானது, சாசுவதமானது (நிலையானது) என்றும் அவர் சொல்கிறார்.

மேலும் அவர் கூறுகிறார் : சப்த த்வீபங்களிலும் வேதமே பரவி இருந்த காலத்தில் உலக முழுவதும் பஸ்மதாரணம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். (சப்த த்வீபங்கள் - ஏழு தீவுகள்: நாவலந்தீவு, இறலித்தீவு, இலவந்தீவு, கிரவுஞ்சத் தீவு, குசைத்தீவு, தேக்கந்தீவு, புட்கரத்தீவு. - The seven continents or divisions of the earth which according to Puranas are said to exist in the form of concentric circles with the mountain Meru as their centre.)

முன் காலத்தில் வைணவர்கள் உட்பட எல்லோரும் திருநீறு அணிந்திருந்தார்கள். விபூதி இட்டுக் கொண்டு ஒருவன் போவதைக் கண்டால், அவன் விஷ்ணு பக்தன் என்று பின்னே ஒரு பெண் ஓடுகிறாள் என்று ஓர் ஆழ்வார் (காஞ்சிப் பெரியவர்கள் குறிப்பிடும் ஆழ்வார் நம்மாழ்வார் ஆவார்) பாடியிருக்கிறார்.

“திருநீறு செவ்வே இடக்காணில் நெடுமால் அடியார் என்றுஓடும்”
(திருவாய்மொழி 4:4:7)

எல்லோருக்கும் பஸ்மதாரணம் உண்டு

தொடர்ந்து காஞ்சிப் பெரியவர் கூறுகிறார்: வைஷ்ணவர்களாக இருந்தாலும் சரி, சைவர்களாக இருந்தாலும் சரி, மாத்துவர்களாக இருந்தாலும் சரி, வேதத்தைப் பிரமாணமாகக் கொண்ட எல்லாருக்கும் பஸ்மதாரணம் உண்டு. பாஞ்சராத்திர (பாஞ்சராத்திரம் - வைணவ ஆகமங்களில் ஒன்று.) தீட்சையில் ஹேராம பஸ்மதாரணம் உண்டு.

பஸ்மதாரணம் பண்ணிக் கொள்கிறபோது அநேகர் ஒரு மந்திரத்தைச் சொல்லிக் கொள்வார்கள். அதற்குத் “தீரியம்பக மந்திரம்” என்று பெயர். நீர் சம்பந்தம் இல்லாமல் உத்தாளனமாக விபூதியை எடுத்துப் பூசிக் கொள்கிறவர்கள் கூட, இந்த மந்திரத்தைச் சொல்லிக் கொள்வார்கள். (ஆசாரிய ஸ்வாமிகள் உபந்நியாசங்கள், பக்.72,82,86,260,263,422)

சேக்கிழார் செப்பும் சிறப்புகள்

திருநீற்றின் சிறப்புக் கருதிப் பல இடங்களில் சேக்கிழார் அதனைக் குறிப்பிட்டுச் செல்கிறார்.

**“தோற்று மன்உயிர் கட்டுளலாம் தூய்மையே
சாற்றும் இன்பமும் தண்மையும் தந்து, போய்
ஆற்ற அண்டம்எ லாம்பரந்து, அண்ணல்வெண்-
ணீற்றின் பேரொளி போன்றது நீநீலா.”**

(308)

(இவ்வுலகில் இறைவன் பிறக்கச் செய்கின்ற உயிர்கட்கு எல்லாம், தூய்மையையும், பலராலும் எடுத்துச் சொல்லப் பெறும் இன்பத்தையும், குளிர்ச்சியையும் கொடுத்துச் செல்வதே அன்றிப், பிற அண்டங்களிலும் சென்று பரவி நிலவுகின்ற பெருமையுடைய இறைவனது திருநீற்றின் வெள்ளிய ஒளி போன்று, நீண்ட ஒளிவிடும் நிலவு விளங்கியது)

திருநீறு உயிர்களுக்குத் தூய்மையும் இன்பமும் தருவது. உயிர்களுக்குத் தூய்மை தருதல் என்பது, கட்டிய பாசத்தினின்றும் நீங்குவதாகும். இன்பம் தருவது என்பது இறப்புகளால் வரும் துன்பம் நீங்கிப் பேரின்பம் தருதல். தண்மை (குளிர்ச்சி) தருதல் என்பது, பாச வெப்பத்தினின்றும் நீங்கிச் சிவன் அடித் தண்ணிழலில் சேர்தல்.

எல்லா ஒளிகளும் மங்கிய காலத்திலும் நின்று, “ஒளியாய், ஒளியதன் ஒளியாய், ஒளியதன் ஒளியும் தணிதரும் ஒளி” யாக்கும் பேரொளிப் பிழம்பான இறைவனது திருமேனியினின்றும் ஒளி செய்தலால், நீற்றினைப் பேரொளி என்றார்.

பூசுநீறு போன்ற புனிதர்

உடலில் திருநீறு பூசி உள்ளத்தில் கள்ளத்துடன் வாழ்வோர் வெறும் கபட (போலி) வேடதாரிகளே ஆவர். ஆனால் மெய்யடியார்கள் அகமும் புறமும் தூய்மையானவர்கள் என்கிறார் சேக்கிழார்.

**“மாசுஇ லாத மணிதிகழ் மேனிமேல்
பூசு நீறுபோல் உள்ளும் புனிதர்கள்”**

(141)

(தன்னை அணிந்தவர்களின் மாசுகளை நீக்கும் உருத்திராக்க மணி அணிந்த திருமேனியிலே பூசிய திருநீற்றின் தூய்மை போலவே, உள்ளும் புனிதத் தன்மை வாய்ந்தவர்கள் இறையடியார்கள்.)

நண்ணாமல் எண்ணுவார்

ஆதிரை நாள் தோறும் அடியார்களுக்குப் பொன்னும் பொருளும் கொடுத்து வந்த நரசிங்க முனையரையர் (சந்தரரின் வளர்ப்புத் தந்தை)

**“சீலம்இல ரேஎனினும் திருநீறு சேர்ந்தாரை
ஞாலம்இகழ்ந்து அருநரகம் நண்ணாமல் எண்ணுவார்”**

(3981)

(உலகியல் நெறியாகிய சீலஒழுக்கம் இல்லாதவர்களே ஆயினும், திருநீற்றைச் சார்ந்த அடியார்களை, உலகத்தார் இகழ்ந்து அதனால் கொடிய நரகம் அடையாமல் உய்ய வேண்டும் என்று சிந்திப்பவராய்...) அத்தகையவருக்கு இரட்டைப் பொன் கொடுத்து அனுப்பினாராம்.

திருநீற்றின் சிறப்புக் கருதி அதற்கு உயர்வளித்து உயிர் துறந்த ஏனாதிநாதர், புகழ்ச் சோழர் போன்றோரையும், உவர்மண்ணையும் உயர்ந்த திருநீறு என்று கருதி ‘அடியேன் அடிச்சேரன்’ என்று பணிந்த கழறிற்றறிவாரையும் சேக்கிழார் பாராட்டி மகிழத் தவறவில்லை.

மெய்ப்பொருள்

திருநீற்றின் சார்பே உண்மைப் பொருளாவது என்று வாழ்ந்த பலரையும் பெரிய புராணத்தில் காண்கிறோம்.

நமிநந்தி அடிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது,

“தூய்மைத் திருநீற்று அடைவேமெய்ப் பொருள்என்று அறியும் துணிவினார்”
(1870) (தூய திருநீற்றின் சார்வே மெய்ப்பொருள் ஆவது என்று துணிந்து மேற்கொள்ளும் அறிவினை உடையவர்) (தூய்மை செய்யும் திருநீறு - ‘சுத்தமாவது நீறு’) என்றும்,

“அறிவுகொண்ட நான்சொடக்கி, ‘ஆதி முதல்வர் திருநீற்றின் அடைவே பொருள்’என்று அறிந்து” (3620) (அறிவு தெளிந்த நாள் முதலாக ஆதி முதல்வராகிய சிவபெருமானது திருநீற்றின் சார்வே உண்மைப் பொருளாவது என்று அறிந்தவராக) மூர்க்க நாயனார் திகழ்ந்தார் என்றும்,

“ஆய்ந்த மெய்ப்பொருள் நிறைவளர்க்கும் அக்காப்பில், ஏய்ந்த முன்றுதீ வளர்த்துளார் இருபிறப் பாளர்” (1830) (ஆராய்ந்து துணிந்த (தெளிந்த) உண்மைப் பொருள் ஆவது திருநீறேயாகும் என்று கொண்டு வளர்த்து வருகின்ற காவலினுள் இரு பிறப்பாளராகிய மறையவர், பொருந்திய மூன்று தீயினையும் அத்தலத்தில் - திருச்சாத்தமங்கையில் - வளர்த்து வந்தனர்) என்றும், மற்றும் தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் திருநீற்றிடத்துக் கொண்டிருந்த பக்தியினையும்²⁷ சேக்கிழார் பாடல்கள்வழி அறிந்து இன்புறுகிறோம்.

பெருவாழ்வு வந்தது

திருநீற்றுக்கு அருளாளர்கள் அளித்த உயர்வும் சிந்திக்கத் தக்கது.

**“திருவாளன் திருநீறு திலகவதி யார்அளிப்பப்
‘பெருவாழ்வு வந்தது’ எனப் பெருந்தகையார் பணிந்துஏற்றுஅங்கு
உருவார அணிந்து.....”**

(1332)

(முத்தித்திருவை ஆள்பவனாகிய இறைவனது திருநீற்றைத் திலகவதியார் கொடுத்தபோது, **“எனக்குப் பெருவாழ்வு வந்தது”** எனக் கொண்டு பெருந்தகையாராகிய அப்பர் சுவாமிகள் அதனை மனம் - மொழி - மெய்களால் வணங்கி ஏற்றுத் தம் திருமேனி பொருந்த நிறைய அணிந்து) கொண்ட செய்தியைத் திருத்தொண்டர் புராணவழி அறிகிறோம். (இதன்வழி நிறு வாங்குதல், போற்றுதல், அணிதல் ஆகியன கூறப்பெற்றன.)

ஞானசம்பந்தர் **“வெண்ணிறணி, கோல மேனிய ராய்க்கைம் மலர்குவீத்து, ஏல அஞ்செழுத்து ஒதி எழுந்தனர்”** (2106) (வெண்மையான திருநீற்றணிந்த சிவக்கோலமாகிய அழகிய திருமேனியராய்க் கைம்மலர்களைச் சிரசில் கூப்பித் திருவைந்தெழுத்தை ஒதிக் கொண்டு எழுந்து சிவிகையில் ஏறியதாக)ச் சேக்கிழார் பாடுகிறார். வெளியே செல்லும் நேரத்தில் திருநீறு அணிந்து செல்ல வேண்டும் என்னும் குறிப்பை இது உணர்த்துகிறது.

கற்பனைத் திறம்

திருநீற்றுத் தொடர்பில் சேக்கிழார் காட்டும் சில கற்பனைகள் அறிந்து இன்புறத் தக்கன.

**“திரண்டபெரும் திருநீற்றுத் தொண்டர்குழாம்
இருதிறமும் சேர்ந்த போதில்,
இரண்டுநீல வீன்கடல்கள் ஒன்றாகி
அணைந்தனபோல் இசைந்த அன்றே”**

(1498)

(ஞானசம்பந்தர், அப்பர் ஆகிய இருவரின் கூடிப் பெருகி வருகின்ற திருநீற்றுத் தொண்டர் கூட்டம் இரு திறத்திலும் ஒன்று சேர்ந்த போதில் நிலவின் கடல்கள் இரண்டு ஒன்றுகூடி அணைந்தன போலப் பொருந்தின) என்றும்,

ஞானசம்பந்தரின் திருமணத்தைக் காண ஐம்பூதங்களும் அங்கு சென்றனவாம்; ஐம்பூதங்களில் ஒன்றான காற்று,

“சந்த மென்மலர்த் தாதுஅணி நிறமெய் தரித்துக்
கந்த மேவுவுண்டு ஒழுங்குஎனும் கண்டிகை பூண்டு...”

(3092)

(அழகிய மெல்லிய பூந்தாதுகளாகிய திருநீற்றை மெய்யில் தாங்கிக் கொண்டு, கூட்டமாகப் பொருந்தும் வண்டுகளின் வரிசையாகிய உருத்திராக்க மணிக் கண்டிகைகளைப் பூண்டு) அடியார் கோலத்துடன் சென்றது என்றும் அவர் பாடி மகிழ்கின்றார்.

பல்வேறு பெயர்கள்

இத்தகைய சிறப்புகளைப் பெற்றிருப்பதோடு, தன்னை அணிபவரின் தீவினைகளை எல்லாம் நிறாக்கி (அழித்து) விடுவதால்தான், இது திருநீறு எனப் பெறுகிறது என்று பேரூர்ப் புராணம் பேசுகிறது.

மேலும், அழிவில்லாத செல்வத்தைத் தருதலால் விபூதி (வி + பூதி; பூதி - செல்வம்; தனக்கு மேல் சிறந்த வேறு செல்வம் இல்லாதது) என்றும், உயிர்கள்தோறும் பொருந்தியுள்ள மலமாகிய குற்றத்தினைப் போக்குவதால் சாரம் என்றும், அறியாமையை அகற்றி அறிவைத் தருவதால் பசிதம் என்றும் கூறப்பெறுவதாகவும் கச்சியப்ப முனிவர் கூறுகிறார்.²⁸

ஆன்மாக்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்கி இரட்சித்(காத்)தலால் இரட்சை (காப்பு) என்றும் சொல்லப் பெறும்.

பிருஹதாரண்ய உபநிஷத்தில் பஸ்மம் என்றும், தைத்ரீய உபநிஷத்தில் பூதி என்றும், முண்டகோபநிஷத்தில் சிரோவிரதம் என்றும் இது கூறப்பெறுகிறது.

நீறு நிலைத்தது

நம் அருளாளர் நால்வர் தோன்றி நல்ல பல பாடல்களைப் பாடி நாட்டில் விழிப்பு உணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியதால்தான் சைவ உலகம் பிழைத்தது; திருநீறும், ஐந்தெழுத்தும் நிலைத்தன என்று பெரியோர் கூறுவர்.²⁹

அடிப்படைத் தகவல்கள்

விபூதியை எப்படித் தயாரிப்பது, எப்படி அணிவது, அதன் பலன்கள் யாவை என்பன சிவாகம நித்திய அனுஷ்டானத்திலும், காலாக்கிரித் தோபநிஷத்திலும், பஸ்மஜாபலோபநிஷத்திலும் விரிவாகக் கூறப் பெற்றுள்ளன.³⁰

திருத்தொண்டர் புராணத்தின் முழுநீறு பூசிய முனிவர் புராணத்தில் உள்ள ஆறு பாடல்களிலும் திருநீற்றின் வகைகளும், திருநீறு தயாரிக்கும் முறையும்,

அணியும் முறையும் கூறப் பெறுகின்றன. இருப்பினும் அவற்றில் ஆறாவது பாடல் மட்டுமே பொதுவாகப் பேசுகிறது. அது மட்டுமே சேக்கிழார் பாடலாக இருத்தல்கூடும் என்பது அ.ச.ஞா. கருத்து.³¹ அவர் வாழ்ந்த 12ஆம் நூற்றாண்டில் நாட்டு வழக்கில் இல்லாத பல கருத்துகள் முதல் ஐந்து பாடல்களில் பேசப் பெறுகின்றன என்கிறார் அ.ச.ஞா.

முழுநீறு புசிய முனிவர்க்கும் அடியேன்

சந்தரரின் இந்த ஓர் அடிக்கு விளக்கம் கூற முற்படும் நம்பியாண்டார் நம்பிகள், இதில் கூறப்பெற்றவர்கள் எங்கிருந்தாலும் திருநீறு அணிபவர்கள் என்ற பொதுவான கருத்தை எடுத்துக் கொள்ளாமல், ஆரூர் அண்ணலின் திருவடிக் கீழ் விளங்கும் திருநீற்றினை மேனியில் அணிபவர்கள் என்று கூறிவிடுகிறார்.³²

ஆரூர் அண்ணல், நம்பியாரூரருக்கு அடி எடுத்துக் கொடுத்ததற்காக, நம்பியாரூரர் புற்றிடங்கொண்ட நாதருக்குச் செய்ய விடுத்த சிறப்பினை நம்பிகள் இதன்வழி செய்ய முற்படுகிறாரா? அவ்வாறானால், ஏனைய தலங்களில் தரப்பெறும் திருநீறு இதற்குக் குறைவுபட்டது என்று பொருள்படுமா? அவற்றினை அணிபவர்கள், நம்பிகள் மறைமுகமாகக் கூறுவது போன்று, உலகங்கள் யாவும் கலங்கினாலும், ஊழிக்காலம் மாறுபட்டாலும் உள்ளம் கலங்கக் கூடியவர்களாகவேதான் இருப்பார்களா என்பன போன்ற கேள்விகள் எழுகின்றன.

வருவித்துக் கொள்க

உரையாசிரியர்கள் சமத்காரமாக இதற்கு உரை கண்டு விடுகின்றனர். “ஆரூர் அமர்ந்த அரன்” என்றது, எங்கும் உள்ளவனை ஓரிடத்தில் வைத்துக் கூறியவாறு என்றும், “அரன் அடிக்கீழ் நின்று” என்று ஒரு சொல்லை வருவித்துக் கொள்க என்றும் கூறி, நம்பியாண்டார் நம்பிகளின் கூற்றுக்குச் சமாதானம் காண முயல்கின்றனர்.³³

சந்திரனில் பாதி

ஐந்தாம் பாடலே மிகுந்த ஐயப்பாட்டினை எழுப்புகிறது என்கிறார் அ.ச.ஞா. அதில் கூறப்பெறுவது போன்று “சந்திரனில் பாதி” (4168) (கேரள மக்கள் சந்தனம் இடுவது போன்ற அர்த்த - பிறை சந்திர)வடிவில் திருநீறு அணியலாம் என்று கூறுவதை நோக்க, முதல் ஐந்து பாடல்களும் ஐந்நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பிற்பட்டே புகுத்தப்பெற்றுள்ளன என்று துணியலாம் என்கிறார் அவர். (“பெரிய புராணம் ஓர் ஆய்வு”, பக்.679)

சைவமும் வைதிகமும்

இந்தத் திருநீற்றை வைதிகத் திருநீறு, சைவத் திருநீறு என்று இரு வகையாகக் கச்சியப்பர் பிரிக்கிறார்.³⁴

வேத முறைப்படி செய்யப் பெறும் ஓமகுண்டத்தில் நீற்றிய வெண்ணீறு வைதிக நீறு. இது புத்தியை மட்டுமே வழங்கும். (இதிலும், பிரமன் ஓமகுண்டத்தில் தோன்றும் திருநீற்றுக்குப் புரோதனி என்றும், பிராமணரது ஓமகுண்டத்தில் தோன்றுவதற்குச் சத்தியோசாதை என்றும் பெயராம்.)

சிவாகம முறைப்படி தீக்கை செய்தற்பொருட்டு வளர்த்த செந்தீயில் பொடித்த நீறு சைவத் திருநீறு எனப்பெறும். (இதனை ஆகம முறைப்படி நீற்ற நீறு என்பர்.) இது மலத்தினை அறுத்து வீடு பேற்றினை வழங்குகிறது.

திருநீற்று வகைகள்

மேலும் உற்பத்தி வேறுபாட்டால் திருநீறு, கற்பம் - அனுகற்பம் - உபகற்பம் என்றும், அகற்பம் என்றும் வகைப்படுத்தப் பெறுகிறது.

இவற்றில் அகற்பம் என்பது மலையிலும், பூமியிலும், இடி விழுந்த இடத்திலும் தானே உண்டாகக் கூடிய விபூதி. இவ்விபூதி தீட்சை இல்லாதவர்களுக்கு உரியது. மற்றைய மூன்றும் தீட்சை உடையவர்களுக்கு உரியன.

இலௌகிகம் (உலகப்பற்றுடைமை, Worldliness), வைதிகம் என்ற இரண்டில் கற்பம், அனுகற்பம், உபகற்பம் என்ற மூன்றும் இலௌகிக விபூதிகளாம். அந்தணர் யாகாக்கினியில் தோன்றுவது வைதிக விபூதி ஆகும்.³⁵

நீறுதரு மூலம்

“நீறுதரு மூலம் அவதா ரம்செய்யும் முர்த்தம்” (1226) (திருநீற்றைத் தருகின்ற கோமயம் எனப்பெறும் மூலத்தினைத் தருகின்றன முர்த்தங்கள்), சீலமுடைய பசுக்கள் எனச் சேக்கிழார் கூறுவதன்வழி, பசுவின் கோமயமே (சாணமே) திருநீற்றுக்கு மூலம் ஆகிறது.

பரஞ்சோதி முனிவரின் திருவிளையாடற் புராணத்தில் காணப்பெறும் சில பாடல்கள், கோமயத்துக்கும் சிவபெருமானுக்கும் உள்ள இயைபு (பொருத்தம்) குறித்துப் பேசுகின்றன.

இலங்கையிலிருந்து வந்த பௌத்த சமயத்தினர் சிலர், தில்லையில் மணிவாசகரிடம் சிவபெருமானுக்கும் திருநீற்றுக்கும் உள்ள இயைபினைக் காட்சி அளவையால் மெய்ப்பிக்குமாறு கோரினர். மணிவாசகப் பெருமான் உலர்ந்த கோமயத்தை (சாணத்தை)க் கொண்டு வரச் செய்து, அதனை நெருப்பில் இட்டுச் சிவக்குமாறு எரித்தெடுத்தார். கோமயத்தில் பற்றிய தீயே சிவபெருமானின் திருமேனியாகவும், அத்தீயின் மேல் பூத்த நீறு திருமேனியில் அணிந்த நிறாகவும் இயைபு காட்டிப் பௌத்த சமயத்தினரின் மனங்ககத்தையும், உயிரையும் ஒடுங்கச் செய்தனர் என்று பரஞ்சோதி முனிவர் பாடுகிறார். (திருவிளையாடற் புராணம் - மண் சுமந்த படலம் 106-108)

கற்ப விபுதி

கன்றினை அண்மையில் ஈன்றதும், நோய் இல்லாததும் ஆகிய பசுவின் சாணத்தை³⁶ அட்டமி, அமாவாசை, பெளர்ணமி, சதுர்த்தசி ஆகிய நாட்களில் சத்தியோசாத மந்திரம் (இந்த மந்திரங்கள் பின் இணைப்பில் கூறப்பெற்றுள்ளன) கூறிக் கையில் ஏற்றுக் கோசலம் (பசுவின் சிறுநீர்) விட்டுப் பிசைந்து உலர்த்திச் சிவமந்திரம் கொண்டு உண்டாக்கப் பெற்ற சிவாக்கினி ஆகிய ஓமத்தியில் இட்டுச் சுட்டு எரித்த தூய நீறு கற்ப விபுதி எனப் பெறும்.

அனுகற்ப விபுதி

காட்டில் உலர்ந்து கிடக்கும் பசுவின் சாணத்தைப் பொடியாக்கிப் பசுவின் சிறுநீர் விட்டுப் பிசைந்து அத்திர மந்திரத்தினாலே உருண்டையாகப் பிடித்து உலர்த்தி ஓமத்தியில் இட்டு வெந்த பின் கைக் கொள்ளும் செல்வத் திருநீறு அனுகற்ப விபுதியாகும்.

உபகற்ப விபுதி

பசுக்கள் மேயும் காட்டில் மரங்கள் பற்றி எரிந்து வெந்த நீறு, பசுக்களின் சாணம் இருக்கும் இடங்கள் தீப்பற்றிக் கொள்ள வெந்த நீறு, செங்கற்கள் சுட்ட தீயில் உண்டாகிய நீறு ஆகியவற்றை ஒன்று சேர்க்காமல் தனித்தனியே பசுவின் சிறுநீர் விட்டுப் பிசைந்து உருண்டை செய்து உலர்த்தித் திருமடங்களில் விளங்கும் சிவாக்கினியில் விதித்தபடி தகித்து எடுத்த திருநீறு உபகற்ப விபுதி எனப்பெறும்.

நிரந்த நீறு

“அரந்தை தீர்க்கும் அடியவார் மேனிமேல் நிரந்த நீறு” (138) (உயிர்களின் துன்பத்தைப் போக்கும் உபகாரிகளாகிய அடியார் திருமேனிமேல் ஒழுங்கு

பெற அணிந்த திருநீறு) என்னும் பாடல் அடி திருநீறு அணியும் விதிமுறைகளை விவரிக்கிறது.

நிரந்த நீறு - நிரல்பட - ஒழுங்குபெறப் பூசிய திருநீறு, அதாவது சிவாகமங்களில் கூறியபடி, விதித்த தானங்களிலும் (இடங்களிலும்), அளவிலும் அணிந்த நீறு என்பதாம். உச்சி, நெற்றி, மார்பு முதலியவை தானங்கள்.

நெற்றி, தோள், மார்பு ஆகிய இடங்களில் ஆறு அங்குலமாகவும், உச்சி, கை, முழங்கால் முதலிய இடங்களில் ஒவ்வோர் அங்குலமாகவும் அணிதல் அளவு எனப்பெறும்.

திரிபுண்டரமாக அணிதல், உத்தாளனமாக அணிதல் முதலியவை அணியும் வகை என்பர். (சைவாநுட்டான விதிமுறைகள் பின் இணைப்பில் காணப்பெறுகின்றன.)

எடுத்தலும் தரித்தலும்

முன் கூறிய மூவகைத் திருநீறுகளில் ஏதேனும் ஒன்றினைப்

**“பைத்திகழ் பொடியைத் தற்சனி, கனிட்டை
பாற்று முன்றினும் சிந்தாது அள்ளி.....”**

(பையில் உள்ள திருநீற்றினைச் சுட்டுவிரல், சிறுவிரல் நீங்கிய ஏனைய மூன்று விரல்களாலும் சிந்தாது அள்ளி) அகம் - புறம் என்னும் இரண்டு இடத்தும் தூய்மை உண்டாகும்படி பாவித்து, ஒரு சிறிது நிருதி (தென்மேற்கு) மூலையில் அத்திர மந்திரத்தால் தெறித்த பின்னர்,

**“மெய்த்தலை அணிதல் கனிட்டை, அங்குட்டம்
வீடுத்தவற்று இடுவதும் ஆகும்.”**

(தணிகைப் புராணம், இராமன் அருள்பெறு படலம், 21)

(சிறுவிரல், கட்டைவிரல் இரண்டும் விடுத்த ஏனைய மூன்று (சுட்டுவிரல், நடுவிரல், மோதிரவிரல்களால்) பரவலாகவோ (உத்தாளனம்), மூன்று கீற்று வடிவமாகவோ (திரிபுண்டரம்), வட்ட வடிவமாகவோ,³⁷ நெற்றியில் அணிய வேண்டும்.³⁸ (தற்சனி - சுட்டுவிரல், கனிட்டை - சிறுவிரல், மத்திமை - நடுவிரல், அநாமிகை - மோதிரவிரல், அங்குட்டம் - கட்டைவிரல்)

திரிபுண்டர தாரணம்

மோதிர விரலால் அகாரத்தையும், மத்திய விரலால் உகாரத்தையும், ஆள்காட்டி விரலால் மகாரத்தையும் இந்தப்படி ரேகையும், அதனதன் தேவதையாகப் பிரம்மா, விஷ்ணு, உருத்திரன் ஆகியோரையும், அவர்களின் தொழில்களாகிய உற்பத்தி, காத்தல், அழித்தல் என வெளிப்படுத்துவதே திரிபுண்டர தாரணத்தின் தத்துவமாகும். அது முறையே 32, 16, 8 இடங்களில் தரிப்பது உத்தம, மத்திம, அதம பட்சமாகும்.

திருநீற்றைக் குழைத்துப் பூசும்போது மோதிரவிரல், நடுவிரல், கட்டை விரல்களால் அணியும் ஒரு முறையும் உண்டு.³⁹

திருநீறு பெறுதல்

திருநீற்றைப் பிறர் கொடுக்கும்போது அதனை உள்ளங்கையில் வாங்கி, அப்படியே விரலுக்குக் கொண்டு சென்று (மறு கையில் கொட்டி அள்ளாமல்) அணிய வேண்டும். இவ்வாறு அணிவது உத்தூளனமாகவே (நீரில் குழையாது வாயினிற் றி உடல் முழுவதும் பரவலாகப் பூசுவது) அணிய வேண்டும்.

நரகம் புகாதீர்

மேலும்,

“பரிதனிஸ் இருந்தும், இயல் சிவிகையில் இருந்தும், உயர்
பலகையில் இருந்து, மிகவே
பாங்கான அம்பலந் தனிலே இருந்தும்,
பருத்ததிண் ணையில் இருந்தும்,
தெரிவொடு கொடுப்பவர்கள் கீழ்நிற்க, மேல்நின்ற
திருநீறு வாங்கி இடினும்,
செங்கை ஒன்றாலும், வீரல்முன்றாலும் வாங்கினும்,
தீகழ்தம் பலத்தினோடும்,
அரியதொரு பாதையில் நடக்கின்ற போதிலும்,
அசுத்தநில மான அதிலும்,
அங்கே தரிக்கிலும், தந்திடில் தள்ளிலும்,
அவர்கட்கு நரகு என்பர்கண்டாய்.....”

(குமரேச சதகம், 87)

(பரி - குதிரை; சிவிகை - பல்லக்கு; அம்பலம் - பொதுவிடம்; தம்பலம் - வெற்றிலை; தரிக்கிலும் - அணிந்தாலும்; தந்திடில் தள்ளிலும் - தரும்போது வாங்க மறுத்தாலும்; நரகு - இருபத்தெட்டுக் கோடி நரகங்கள் உள்ளன என்பர்)

நீடுவினை அணுகாது

“பத்தியொடு சிவசிவா என்று திருநீற்றைப்
பரிந்துகை யால்எடுத்தும்,
பாரினில் வீழாதபடி அண்ணாந்து, செவியொடு
பருத்தபுயம் மீதுஒழுக,
நித்தமு விரல்களால் நெற்றியில் அழுந்தவற
நினைவாய்த் தரிப்பவர்க்கு
நீடுவினை அணுகாது தேகபரி சுத்தமாம்.....”

(குமரேச சதகம், 88)

(பரிந்து - விருப்பத்தோடு; ஒழுக - சிந்தும் வண்ணம்; நீடுவினை - பழைய வினைகள்)

ஏன் பிறந்தார்?

“சிவகருமம் செய்யார், திருநீறு சாத்தார்,
தவநிலையாம் சைவநெறி சாரார் - அவனிதனில்
.....

ஏன்பிறந்தார் மானிடராய் இன்று” என்று கூறி, இத்தகைய திருநீறு அணியாதவரை ஏன் மக்களாகப் பிறந்தனர் என்று வினவுகிறார் அதிவீரராம பண்டிதர்.

அருந்தாது ஒழிக

இராமலிங்க வள்ளலாரோ ‘நீறில்லா நெற்றியினை உடையோர்’⁴⁰ உனக்கு அமுதத்தையே படைத்தாலும் அதனை மலமாகக் (உடலினின்றும் வெளியேறும் கழிவுப் பொருள், பாவம்) கருதி உண்பதைத் தவிர்த்து விடு’ என்கிறார்.

ஞானசம்பந்தர் திருநீற்றுப் பதிகம் பாடியிருப்பது போன்று, ‘புண்ணியநீற்று மான்மியம்’ என்னும் பத்துப் பாடல்களைக் கொண்ட ஒரு பதிகத்தினை வள்ளலாரும் பாடியுள்ளார். அப்பாடல்களில் திருநீறு அணிவோர் பெறும் பயன்கள் விரிவாகப் பேசப் பெறுகின்றன.

இவ்வாறு இவர்கள் இவ்வளவு உறுதியாகக் கூறக் காரணம், சைவ ஒழுக்கங்களுள் தலையாயது திருநீறு அணிதலே ஆகும் என்பதேயாம்.⁴¹

பை அவிந்த நாகம்

திருநீற்றை ஒதுக்கியவர்களான சமணர் கூட்டத்தாரும் திருநீறு பாம்புக் கடியின் நஞ்சை நீக்கும் என நம்புகின்றனர்.⁴²

சுலோகங்களின் சுருக்கம்

திருநீறில்லாத நெற்றியும், சிவாலயம் இல்லாத கிராமமும், சிவனை அருச்சிக்காத ஜன்மாவும், சிவனைக் கூறாத வித்தையும் பாழே; விபூதி, அணிந்திருப்பவரைப் பரிசுத்தமாக்கியும், பாவங்களிலிருந்து விலக்கியும், எல்லா உபத்திரவங்களையும் நசித்தும், சௌபாக்கியத்தைக் கொடுத்தும், சம்பத்துகளை அளித்தும், பூத - பிரேத - பிசாசு - ராக்ஷஸ் - கண தோஷங்களிலிருந்து காப்பாற்றியும் உதவுகிறது என்று வடமொழி சுலோகங்கள் கூறுகின்றன.

பரிமள விபூதி

இந்த விபூதியை வைக்கும் பாத்திரத்தில் விபூதியுடன், தாழம்பூ, சண்பகம், துளசி, மல்லிகை, கத்திரிப் பச்சை ஆகியவற்றை இட்டுப் பரிமள விபூதியாக அணிவதால், எல்லா நலன்களும் உண்டாகும் என்று சிவ சம்ஹிதை கூறுகிறது.

மும்மலமும் அறுத்த முனிவர்

சாதி ஒழுக்கத்தில் சிறந்தவர், தத்துவ நெறியினை உணர்ந்தவர், நீதிநெறி பிறழாதவர், மும்மலங்களையும் அறுத்த முனிவர் முதலியோர், விதிப்படி சிவாக்கினியில் விளைத்தெடுத்த திருநீற்றினைப் புதிய பாத்திரத்தில் வைத்துக் கொண்டு சிவபெருமானை வணங்கித் துதித்து அத்திருநீற்றினைத் திருமேனி முழுவதும் பூசுவர். இவர்களே 'முமுந்ரு பூசிய முனிவர்கள்' எனப்பெறுவர்.

திருமந்திரம்

திருவாரூர்த் தியாகராஜ சுவாமி திருக்கோயிலில் வழங்கப் பெறும் திருநீறு 'திருமந்திரம்' என்று அழைக்கப் பெறுகிறது. தியாகராஜ சுவாமிக்கு நாள்தோறும் சாத்தப்பெறும் காதுத் தோடு இரண்டும் சாத்தப் பெறுவதற்கு வைக்கும் திருச்சாந்து இந்தத் திருநீற்றோடு கலந்து கொடுக்கப் பெறுவதன் காரணமாகவே இவ்வாறு அழைக்கப் பெறுகிறது.⁴³

புராணப் பொழிவு

திருநீறு பெறும் வகையால் நான்கு வகைப்படும்; அவற்றுள் அகற்பம் ஆகாது; மற்றவை கற்பம், அனுகற்பம், உபகற்பம் ஆகியவையாம்; திருநீறு நித்த - நியம அக்கினியில் விதிப்படி பெறப்பட்டுப் புதிய பாசனத்தில் ஏற்கத் தக்கது;

பொடியாகப் பூசும்போது மெய் முழுவதும் திருநீறு அணியலாம்; திருநீறு மும்மலங்களையும் அறுத்து உயிருக்கு உய்வைத் தரும்.⁴⁴

திருச்சிற்றம்பலம்

கங்காளன் பூசும் கவசத் திருநீற்றை
மங்காமல் பூசி மகிழ்வரே ஆமாகில்,
தங்கா வினைகளும், சாரும் சிவகதி,
சிங்கா ரமான சிவகதி சேர்வரே.⁴⁵

திருச்சிற்றம்பலம்

அடிக்குறிப்புகள்:

1. முத்து சு.மாணிக்கவாசக முதலியார் - கட்டுரை, "சித்தாந்தம்"
2. சிவக்தை - தமிழில்: சிவபுரீ அ. சொர்ணசுந்தரேசன், சொ.சந்திரசேகரக் குருக்கள். அத்தியாயம் 15 - முத்தி உபாயம்
3. ஷே அத்தியாயம் 12 - உபாசனா விதி
4. "நீற்றழகர், பாட்டு உவந்து" (திரு.புரா. 3285) (திருநீற்றழகரான இறைவன், நம்பி ஆரூரரின் பாடலைக் கேட்டு மகிழ்ந்தவராகி)
5. (அ) "திருத்தொண்டர் புராணம்" - உரைநூல், 5ஆம் பகுதி, பக்.1507
(ஆ) இதன் காரணமாகவே சில சமூகங்களில் திருமணத்தின்போது முதலில் திருமாங்கல்யத்திற்குத் திருநீறு இடுகின்றனர் போலும்!
6. கட்டுரை, "உண்மை", பக். 99
7. அத்தியாயம் 15 - முத்தி உபாயம்
8. நஜன் - "நமசிவாய வாழ்க", பக். 26
9. "சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ் உரை", பக்.645
10. வைணவர்களில் ஒரு சாரார் ஊர்த்துவ புண்டரமாக (மேல் நோக்கிய பட்டை) நெற்றியில் அணியும் வெண்மை கலந்த மஞ்சள் நிறமுள்ள ஒருவகைத் திருமண் (சாணாகம்); yellowish earth used by certain devotees of Vishnu for upright sectarian marks
11. (அ) கலா, சம்ஹிதா மந்திரங்களைச் சைவாநுட்டான விதியில் (இணைப்பு) காண்க
(ஆ) மந்திரங்கள் என்பன சூட்சும (நுண்மை) சலனங்களை உண்டு பண்ணக் கூடிய சப்த ஜாலங்கள். அவற்றின் பொருள் முக்கியமன்று. - மும்மொழிப் புலவர் பெ.கா.சண்முகநாதன் - "சாத்தூர் கும்பாபிஷேக மலர்", பக்.15
(இ) வடமொழி (மந்திரமொழி):
வடமொழி என்பது சமஸ்கிருதம் அன்று. தென்மொழியைத் தமிழ் என்று கூறிய திருமுறைப் பெரியோர், வடமொழியை இன்ன மொழி என்று கூறவில்லை. அது ஒரு மொழி அன்று; தமிழுக்கு வேறான தனிமொழியும் அன்று.

'ஆரியம்' என்பது தமிழால் அமைந்த பெயர். தமிழ் மக்கள் வடமொழிக்கு இட்ட பெயர். அது மொழிப் பெயர் அன்று. "அருமை உடையது" என்பது அதன் சொற் பொருள். "ஆசிரிய மொழி" (குரு மொழி) என்பது அதன் கருத்து.

தவ நிலைக்கும், சிவ மந்திர நிலைக்கும் வடமொழியைத் தமிழ் மக்கள் வடதமிழாக வகுத்துக் கொண்டனர். அவற்றை மந்திரத்துக்கு மட்டும் ஆசிரியரின் அருள் உரையாய் (உபதேசமாய்)ப் பயன்படுத்துவதே மரபாயிற்று. மந்திரங்களைக் குரு வழியாய் (ஆசிரியர் உரையாக)ப் பெறுவதே முறை. "உபதேச மந்திரப் பொருளானே" என்பது திருப்புகழ்.

பொது வாழ்க்கைக்கு அம்மந்திர ஒலிகள் தேவையற்றவை. அதனால் அவற்றை வேறு பிரித்துத் "தவமொழி" என்னும் கருத்தில் 'வடமொழி' என்றும் இந்நாட்டவர் வழங்கினர்.

வடமொழி என்பதில் உள்ள 'வட' என்னும் அடைமொழியின் முதற்பொருள் திசையைக் குறித்து வருவதன்று. ஒருநெறிய மனம் வைத்துத் தவம் இருப்போர், எந்தத் திசைமுகமாக இருந்தனரோ, அந்தத் திசைக்கு வடக்கு என்பது பெயராயிற்று. "தவத்திசை" அல்லது "நோன்புத்திசை" என்பதே அதன் பொருள். - தவத்திரு அழகரடிகள் - கட்டுரை, "மறைமலையடிகள் நூற்றாண்டு விழா மலர்", பக்.XXV-XXVI

12. தவத்திரு கிருபானந்த வாரியார் - "சிவனருட் செல்வர்", பக்.472

13. "கயரோக முடன்முயற் கறையும் துடைத்திடக்
கருதிடுதி யேல்,எம்பிரான்
திருமுன்னர் அள்ளிஇடு வெண்சாந்தும், மற்றைத்
திருச்சாந்தும்....."

- அம்புனிப் பருஷம், 4(414)

14. "தொழுது நெற்றியில் விழுதியால் அன்னைதன்
துணை அடித் துகள்நீக்கி....."

(ஆசிரி பருஷம் - சம்பவச் சுருக்கம், 10)

(வியாசர் தம் தாயை வணங்கித் தம் நெற்றியில் அணிந்திருந்த விழுதியினாலே தாயினுடைய இரு பாதங்களையும் பரிசுத்தமாக்கி....)

15. சி.ஜெகந்நாதாச்சாரியார் - "சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ்", பக்கம் V

16. அதர்வசிகோபநிடதம், அதர்வசிரோபநிடதம், காலாக்கினி ருத்திரோபநிடதம், கைவல்லியோபநிடதம், சுவேதாச்சுவதரோபநிடதம்

17. "பொலியும் பற்பல் உபநிடதம்
புகறல் கேட்டு, நீறுஒருவு
முன்னம் கொள்சிற சிலர்,நுதலின்
முயங்கிப் படிந்த மண்தோய்ந்து
முருங்கத் துளைதல் கூடிடின்,அம்
மோகம் அவர்ந்தது உய்வாரே....."

(சிறீரீரீ பருஷம், 8)

**18. “நறவம் நாரிய நல்நறும் சாந்திலும்
நிறைய நிறுஅணி வார்எதிர் செல்லலே”**

(4:94:5)

(நறவம் நாரிய - தேன் நிறைந்த மலரின் மணம் கமழ்கின்ற; நல் நறும் சாந்திலும் - நல்ல மணம் பொருந்திய சந்தனத்தைக் காட்டிலும்; நிறைய - நிரம்ப; நிறுஅணிவார் எதிர் - திருநீறு அணிபவரின் எதிரில்; செல்லலே - செல்லாதீர்)

19. மறைத்திரு மறைமலை அடிகள் - “திருவாசக விரிவுரை”, பக்.262-263

20. சித்தாந்த வித்தகர் முரு.பழ.இரத்தினம் செட்டியார் - கட்டுரை, “உண்மை”, பக்.97

21. காஞ்சிப் பெரியவர் - “கோட்டையூர் திருக்குட நீராட்டு விழா மலர்” 1980

22. “வெந்த சாம்பல் விரைஎனப் பூசியே” (2:54:3) (விரை - நறுமணம்)

23. சித்தாந்த வித்தகர் முரு.பழ.இரத்தினம் செட்டியார் - கட்டுரை, “உண்மை”, பக்.99

24. திருநீற்றின் முக்குறிகள் மும்மூர்த்திகளையும், முவுலகங்களையும், மூன்று அக்கினிகளையும் குறிப்பிடுவனவாகும் என்றும் சொல்வர்.

25. “பூதி சாதனர் மடத்தில்தாம்
புனைந்தசா தனைகள்
சாதி யாவகை கண்டுஅமண்
குண்டர்கள் தளர்ந்தார்”

(2596)

(திருநீற்றுச் சாதனம் பூண்ட பிள்ளையாரது திருமடத்தில் தாம் புனைந்த சாதனைகள், ஏவியபடி குறித்த பயனைத் தராதது கண்டு அமணர்களாகிய கீழ்மக்கள் தளர்ச்சியடைந்தனர்.)

26. முரு.பழ.இரத்தினம் செட்டியார் - “உண்மை”, பக்.96,97

27. “உறுவது நீற்றின் செல்வம் எனக்கொளும் உள்ளம் மிக்கார்”

(தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் தாம் பெறுவதாகிய உறுதிப் பயன் திருநீற்றின் நெறியாலாகிய அருட்செல்வமே என்று கொண்டு ஒழுகி மிக்கெழும் ஆசையுள்ளவர்கள் என்பதை முன்னர் கண்டுள்ளோம்.)

28. “நீடலுறும் தீ வினை அனைத்தும்
நீற்றி வீடலால், நிறுஎன்றும்,
வீடில் வெறுக்கை தருதலினால்
வீபூதி என்றும், உயிர்தோறும்
கூடு மலமாசனைக் கழுவும் குணத்தால்
சாரம் என்றும், மடம்
ஓட வளர்ச்சோ தியைத்தரலால்,
பசிதம் என்றும் உரைப்பரால்.”

(உபதேசப் படலம் 42)

29. “சொற்கோவும், தோணிபுரத் தோன்றலும், நம்சுந்தரனும்,
சிற்கோல வாதவூர் தேசிகனும் - முற்கோலி
வந்திலரேல், நிறுஎங்கே, மாமறைநூல் தான்எங்கே,
எந்தைபிரான் ஐந்தெழுத்துஎங் கே.”
30. நஜன் - “நமசிவாய வாழ்க”, பக்.75
31. (அ) “பெரிய புராணம் ஓர் ஆய்வு”, பக்.678
(ஆ) சி.கே.எஸ். முதலியாரும் முதல் ஐந்து பாடல்கள் பல பிரதிகளில்
காணப்பெறவில்லை என்று உறுதிப்படுத்துகிறார். ஆனால் முதல் ஐந்து
பாடல்கள் மிக நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே புகுத்தப் பெற்றிருத்தல்
வேண்டும் என்பது அவர் கருத்து.
(இ) பெரிய புராணத்துக்குக் குறிப்புரை எழுதியுள்ள திரு.வி.க.வும்
இப்பாடல்கள் பல ஏடுகளில் காணப்பெறவில்லை என்கிறார்.பக்.1079
32. (அ) பேராசிரியர் அ.ச.ஞா. பக்.678
(ஆ) “..... ஆரூர் அமர்ந்த அரன்அடிக்கீழ்
இலகுவிவன் னிறதம் மேனிக்கு அணியும் இறைவர்களே”
- (திரு.திருவந்தாதி 75)
33. முனைவர் சி.அருணை வடிவேலு முதலியார், “பதினொன்றாம் திருமுறை”,
தருமையாதீனப் பதிப்பு
34. “இயம்புவை திகநீறு என்றா இலௌகிக பூதி என்றாப்
பயன்தரு நீறு இரண்டாம்.....”
(பேரூர்ப் புராணம், உபதேசப் படலம், 16)
“இலௌகிக பூதி தானும் இருதிறன் ஆகும், பாவம்
உலைவுற ஆற்றும் தீக்கை உற்றவர்க்கு உரிய தாக
நிலைபெற நிறுவும் சைவ நிற.....”
(மேற்படி 17)
(இலௌகிக விபூதியும் இரு வகைப்படும். பாவம் கெடும்படி செய்யும் தீட்சை
உடையவர்களுக்கு உரியதாக நிலைபெறும்படி செய்யும் சைவநிறு)
35. வித்துவான் தி.பட்டுச்சாமி ஓதுவார், “திருத்தொண்டர் புராணம்”,
அடிக்குறிப்பு 2, பக்.603
36. கயிலைமலையில் இடபதேவருடன் வாழ்கின்ற நந்தை, பத்திரை, சுரபி,
சுசீலை, சுமனை என்னும் ஐந்து பசுக்களின் வழியாகத் திருப்பாற்கடலில்
தோன்றி வழி வழிவரும் பசுக்களுள், கன்று ஈன்ற பத்து நாட்களுக்கு
உட்பட்டதும், கன்று ஈனாத கிடாரியும் (இளம்பசு, heifer), நோய்
வாய்ப்பட்டதும், கன்று செத்ததும், கிழடும், மலடும், மலம் தின்பதும் ஆகிய
பசுக்களை நீக்கிச் சிறந்தனவற்றுள், பங்குனி, தை மாதங்களில், வைக்கோலை
மேய்ந்த பசுச் சாணம்
37. சிறுத்தொண்டர் இல்லத்துக்கு இறைவன் வயிரவர் கோலத்தில் வருகிறார்.
அவரை வருணிக்கும் சேக்கிழார், “திருநுதல்மேல் திருநீற்றுத்
தனிப்பிமாட்டுத் திகழ்ந்து இலங்” கியது (3587) (திருநெற்றியின் மேலே
திருநீற்றின் ஒற்றைப் பொட்டு ஒளி வீசி விளங்கியது) என்று பாடுகிறார்.

வயிரவ சமயிகள் திருநீற்றினை நெற்றி விரவ முழுமையும் பூசாது, பெரிதாய் ஒற்றைப் பொட்டு மட்டும் அணிவர்

38. சிவசந்நிதி முன்பும், ஓமத்தீயின் முன்பும், குருவின் முன்னிலையிலும், நடக்கும் வழியிலும், தூய்மை அற்ற இடங்களில் இருக்கும்போதும் திருநீறு அணியலாகாது.

“தீக்குச், சுரர்க்குக், குரவருக்குத்
திருமுன், வழியில், சுத்தியில்லாப்
பார்க்குள், இழிஞர் எதிரிடத்தும்,
பாவாய்! தரித்தல் இழுக்காகும்.”

(பேரூர்ப் புராணம், உபதேசப் படலம், 37)

(சுரர் - தேவர்; குரவர் - ஆசாரியர்; பார் - நிலம்; இழிஞர் - தாழ்ந்தோர்; பாவாய் - உமையம்மையே! இழுக்காகும் - குற்றமாகும்)

39. “..... அனாமிகை, மத் திமையால், வாமம் தொடுத்துச் சர்த்துத் தெரிக்கும் வலப்பால் தொடுத்து, இடையே திகழ்அங் குட்டத்தது எதிர்சர்த்தல்”

(பேரூர்ப் புரா. உபதேசப் படலம் 30)

40. “பூதி அணியார் முகம்புறங்காடு”

(மேற்படி 40)

(திருநீறு அணியாதார் முகம் சுடுகாடாகும்)

41. சு.சிவபாதசுந்தரனார் - “சைவ சமய சாரம்”, பக்.20

42. “ஒல்லை இருநீற்றால் பைஅவிந்த நாகம்போல்”

(நாலடியார், 68)

(மந்திரித்துத் தெரித்த விபூதியினால் விரைவில் படம் அடங்கிய நாகப் பாம்பைப் போல)

43. திருவாருர்க் குடமுழுக்கு விழா மலர், பக்.374

44. சிவக்கவிமணி உரைநூல், 7ஆம் பகுதி, பக்.504

45. அயன், அரி என்னும் இருவரின் முழு எலும்புக்கூட்டைச் சுமக்கும் சிவபெருமான் கங்காளன் எனப்பெறுகிறான். (கங்காளன் - எலும்பு மாலை அணிந்தவன் என்றும் பொருள் உண்டு) அவன், உயிர்கள் உய்வதற்குக் காப்பாக உள்ளது திருநீறேயாகும் என்று உணர்த்தும் பொருட்டுக் கவசமாக அத்திருநீற்றை அணிந்து கொள்கிறான். அதனை எப்போதும் ஒளி கெடாமல் (மங்காமல்) பூசி மகிழ்வீர்களாயின், உங்களிடம் பழைய வினைகளும் தங்கா; சிவகதியும் உங்களை வந்து பொருந்தும்; அவனுடைய ஆனந்தமான (அழகான) திருவடிப் பேறும் கைகூடும்.

திதி, சங்காரங்களுக்கு உட்பட்ட அ - உ - ம என்பவை சங்காரத்தில் விந்து - நாதங்களில் ஒடுங்கி, மீண்டும் புனர்உற்பவம் (பிறப்பு) பெறுகின்றன. அத்தகைய விந்து என்ற ஒளியால் உங்கள் உடலைச் சூழ அமைத்துக் கொண்டு ஆனந்தத்தை அடைவோகில், பிறவிக்குக் காரணமான வினைகள் இடம் பெறா. இவ்வொளியே சிவகதியாகும். இதன்வழி அழகிய திருவடியைச் சேர்வீர்கள் என்பது இப்பாடலின் கருத்து. - ஜி.வரதராஜன் - “திருமந்திர விரிவுரை”, பகுதி 2, பக்.354

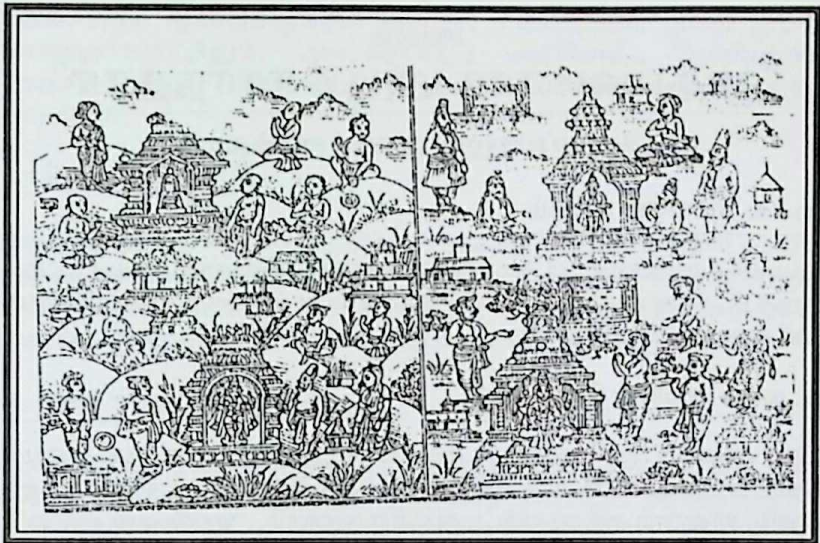
உ
சிவமயம்

"அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார்
அடியார்க்கும் அடியேன்"

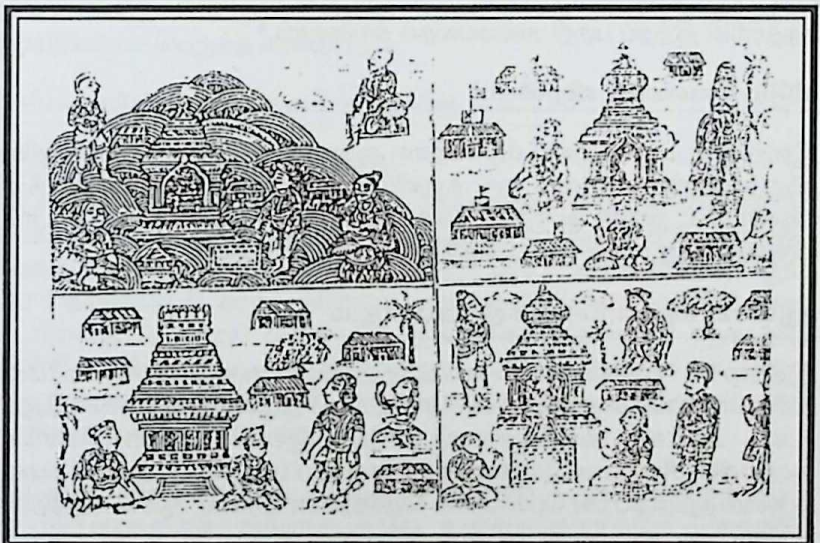
- தாராகரச் சிற்பம்

9. அப்பாலும் அடிச் சார்ந்தார் : வலமிருந்து, சிவபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள திருக்கோயிலும், அக்கோயிலினை வணங்கும் நிலையில் அடியார் திருவுருவங்கள் மூன்றும் இடம் பெற்றுள்ளன. நம்பியாரூரர் காலத்திற்கும், அவர் வாழ்ந்த தமிழகமாகிய இடத்திற்கும் அப்பாற்பட்ட நிலையில் உள்ள சிவனடியார்கள் என்பதை விளக்கத், தமிழ்நாட்டுக்கு அப்பால் உள்ள அடியானைக் குறிக்கும் நிலையில் ஒரு திருவுருவமும், நம்பியாரூரர் காலத்திற்கு முற்பட்ட அடியானைக் குறிக்கும் நிலையில் ஒரு திருவுருவமும், அவர் காலத்திற்குப் பின் தோன்றும் அடியானைக் குறிக்கும் நிலையில் ஒரு திருவுருவமும் ஆக மூன்று திருவுருவங்கள் அமைக்கப் பெற்றுள்ளன என்று கருத வேண்டியுள்ளது.

1898, 1899 ஆம் ஆண்டு
வரை படங்கள்

அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார்

உ
சிவமயம்

"முதல்வனார் அடிச்சார்ந்தார்"

(9. அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார்)

சைவ சமயமே சமயம்

எல்லாச் சமயங்களையும் தனக்கு அங்கமாக்கிக் கொண்டு, சமயம் கடந்த சாந்த பீடத்தில் அமர்ந்து ஞானச் செங்கோல் தாங்கி அன்பு மயமாய் அருள் ஒளி வீசுவது சைவ சமயம்.¹

உலகச் சமயக் கோட்பாடு

இது உலகம் முழுவதையும் ஒருமைப்படுத்தும் ஓர் உலக சமயக் கோட்பாட்டை உடையது என்பதற்குத் 'திருத்தொண்டத் தொகை' ஓர் இனிய சான்றாய் அமைந்துவிட்டது என்று கூறலாம். "எங்கேனும் யாதாகிப் பிறந்தீடினும் தன் அடியார்க்கு இங்கே" (2:40:6) (தன் அடியார்கள் எவ்விடத்தில் எப்பிறப்பை எய்தினாலும் எப்பெருமானாகிய இறைவன் அவற்றுக்கு ஏற்ற வகையில் அங்கங்கே தோன்றி இங்கே) என அருள் புரிவான் (இடமும் பிறப்பும் வேறுபட்டாலும் அடியார்க்கு ஆண்டவன் அருள் கிடைப்பது திண்ணம்) என்னும் கோட்பாட்டின் அடிநிலை விளக்கமாகச் சுந்தரரின் இந்தப் பகுதி அமைவதைக் காணலாம்.²

வீடும் வேண்டா விறலினர்

இறைவனிடம் பக்தி பூண்டு வீடு பேற்றை அடைந்தவர்கள் ஆயிரக் கணக்கில் இருந்தாலும், பக்தியை ஒரு கருவியாகக் கொள்ளும் வீடும் எமக்கு வேண்டாம்; இங்கு இருந்து மக்களுக்குத் தொண்டு செய்வதே யாம் விரும்பும் பேறு என்று கூறியவர்களே தொண்டர்கள் ஆவர்.

ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு அப்பாலும்

இத்தகைய தொண்டுள்ளம் படைத்துத் தமக்கென வாழாப் பிறர்க்கு உரியவர்களாய் வாழும் பெரியார்கள், உலகம் முழுவதிலும், எக்காலத்தும் உளர். அவர்கள் அனைவரையும் பாடுதல் இயலாத செயல். எனவே அவர்களில் சிலரை மட்டும் தனியடியார்களாகப் பாடி விட்டு, மற்றவர்களை ஒருமொத்தமாகப் பல பெயர்களில் 'தொகையடியார்கள்' ஆக்கி விடுகிறார் சுந்தரர்.³

சைவ சமயம் தேசத்தாலும், காலத்தாலும் கட்டுப்படாதது; இன்னும்

பதினாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் அப்பால் சிவநெறியில் நின்று முத்தி பெற்றவர்களாயினும், அவர்களுக்கும் அடியேன், “அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் அடியார்க்கும் அடியேன்” என்று நம்பி ஆரூரர் பாடுகிறார்.⁴

மாபெரும் வழிபாடு

திருத்தொண்டத் தொகை, குறிப்பாக அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் பற்றிய குறிப்பு, மனித சமுதாயத்தின் நல்லோர்க்கு நம்பி ஆரூரர் எடுக்கும் மாபெரும் வழிபாடு என்று கூறலாம். சைவத்தின் பரந்த நோக்கை மிகச் சுருங்கிய அளவில் எடுத்துரைக்கும் பகுதியாக இக்குறிப்பை மதிப்பது தவறாகாது.⁵

உலகப் பொதுநோக்கு

மற்றவர்களை எல்லாம் தொகையடியாராக நம்பி ஆரூரர் வழிபட்டார் என்பது வியப்புக்கு உரியதில்லை. இறுதியாக ‘அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார்’ என்று அமைத்தனரே அப்பகுதியே சுந்தரரின் வியக்கத்தக்க பரந்த பொது நோக்கைக் காணத் துணை புரிகிறது. தமிழ்நாட்டின் எல்லை தாண்டி உலகத்தின் மூலை முடுக்கெல்லாம் உள்ள அடியார்களை, அவர்கள் சார்ந்திருக்கும் சமயம் எதுவாயினும் அது பற்றிச் சிறிதும் அயராது வணங்கும் திறம் அனைவருக்கும் வந்து விடுமா? உலகப் பொதுநோக்கு உடையவர் நம்பியாரூரர் என்ற உண்மையினை உலகம் உணர்வதற்கு இவ்விளக்கம் பெருத்த சான்றாகும்.

எல்லையின்றிப் பெருகும் ஏற்றமிகு கூட்டம்

பேராசிரியர் தெ.பொ.மீ. கூறுகிறார்:

‘அப்பாலும்’ என்பது காலத்தாலும், இடத்தாலும் அப்பாற்பட்டவர்கள் என்றே பொருள்படும். தமிழிலே காலத்தையும், இடத்தையும் ஒன்றாக இணைத்துப் பேசுவது வழக்கம். அந்த வகையில் சுந்தரர் பாடிய காலத்திற்கு முன்னும் பல தொண்டர்கள் வாழ்ந்துள்ளனர். அவர்களையும் வணங்குகிறார். அது மட்டுமன்று; அதற்குப் பின்னாலும் இத்தகைய தொண்டர் இடையீடு இன்றித் தம்முடைய எதிர்காலத்திலும் வாழப் போகிறார்கள் என்று உறுதியாக நம்பிய சுந்தரர், அவர்களுடைய திருவடிகளை எல்லாம் முன்னரே வணங்கிப் பாடுகிறார்.

இவ்வாறு காலத்தாலும் முன்னும் பின்னும், அவர் காலத்திலும் வாழ்ந்தவர்களைத் தமிழ்நாட்டிலே உள்ளவர்களாகவே கொண்டு வழிபட்டார் என்று கொள்வதற்கு இல்லை. “அப்பாலும்” என்ற சொல், காலத்தால் மட்டுமன்றி, இடத்தால் அப்பாற்பட்டது என்பதையும் குறிக்கும்.

தமிழ்நாட்டில் மட்டுமன்றிப் பிற பண்பாடு பெற்ற நாடுகளிலும், பண்பாடு பெறாத நாடுகளிலும் அடியார்கள் வாழ முடியும்; வாழ்ந்தார்கள்; வாழப் போகிறார்கள் என்ற பரந்த கடவுட் காட்சியில், சுந்தரர் அவர்களை எல்லாம் ஒன்று சேர்த்து அவர்கள் திருவடிகளில் விழுந்து வணங்குகிறார். எனவே சுந்தரர் காணும் தொண்டர் கூட்டம் எல்லையின்றிப் பெருகி வருவதொரு கூட்டமாகும்.⁶

சிவகணத்தார்

இவர்களைச் சிவகணத்தார் என்றும், சுந்தரர் குறிப்பிட்ட சந்திரசேகரப் பெருமான் திருவடி உற்றோர் என்றும் மட்டுமே நம்பியாண்டார் நம்பிகள் பாடியிருக்கிறார். ஆனால் சேக்கிழாரோ தமிழ்நாட்டுக்கு அப்பால் எந்த நாட்டில் பிறந்தவர்களாயினும், எம்மதத்தவராயினும், இறைவன் அடியில் அன்பு கொண்டு இணைந்தவர்கள் யாவரையும் 'அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார்' என்று குறிப்பிடுகிறார். இது கருதியே இறைவனைப் பொதுச் சொல்லால் "முதல்வனார்" என்று பாடியிருக்கிறார்.⁷

முதல்வனார் சிவனாரே

ஆனால் சிவக்கவிமணி அவர்கள் இதற்கு உடன்பட்டாரில்லை. "முதல்வனார்" என்பதைச் சிவபெருமான் என்றே கொள்வதோடு, சைவ சமயத்தைத் தமிழ்நாட்டளவில் கட்டி ஆளக் கருதுவோரைக் கண்டித்தும் பேசுகிறார்.

தமிழ் வழங்கும் நாடல்லாத பிறமொழி வழங்கும் 17 நாடுகளிலும் சிவனடிச் சார்ந்த தொண்டர்கள் உண்டு. அவர்கள் இடத்தால் அப்பாலும் அடிச் சார்ந்தார் ஆவர் என்பது சிவக்கவிமணி கூற்று.⁸

மலபரிபாகம்

மூவேந்தர் தமிழ் வழங்கும் நாடாகிய சைவ நாடு அல்லாத, மற்றும் பல நாடுகளிலும், சில நேரங்களில் ஆன்மாக்கள் தத்தம் சூழ்நிலையில் இருந்தவாறே பூர்வ ஜன்மத்துச் சைவப் பயிற்சி வாசனை காரணமாகச் சிவச் சார்பு பெறுதல் இயலும். சைவ நாட்டில் இருப்பினும் சரி, அயல்நாட்டில் இருப்பினும் சரி, யாருக்கு எந்நிலையில் சிவச்சார்பு பெறுவதற்குரிய மலப்பரிபாகத் தகுதி ஏற்படுமோ, அவர் அந்நிலையில் இருந்தவாறே வெளிப்படையாகவோ, மறைமுகமாகவோ சரியை - கிரியை - யோகம் ஆகியவற்றையும் மேற்கொண்டு ஞானம் பெற்றுச் சிவனடி சேர்வர். அவர்கள் அனைவரும் அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தாரே ஆவர்.⁹

உலக ஒருமைப்பாடு

உலகு தழுவிய சமயமாக, உலகத்தில் உள்ளவர்கள் எந்த நாட்டினராக இருப்பினும், 'சிவம் எனும் செம்பொருளை வணங்கும்' கொள்கைச் சான்றோராக இருப்பின், அவர் சைவராகப் போற்றப் பெறுவதை, அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் என்னும் தொடர் காட்டுகிறது. **“எந்நிலையில் நீன்றாலும், எக்கோலம் கொண்டாலும், மன்னியசீர்ச் சங்கரன்தான் மறவாமை பொருள்”** (3641) (எந்த நிலைமையில் ஒருவர் நீன்றாலும், என்ன வேடத்தைக் கொண்டாராயினும், நிலைபெற்ற சிறப்பினை உடைய சங்கரனுடைய திருவடிபயை மறவாதிருத்தலே உண்மையாகிய உறுதிப் பொருள்) என்ற கொள்கையைப் பெரிதும் வலியுறுத்துகின்றார் சேக்கிழார் பெருமான். இது ஒருமைப்பாட்டிற்கு வழி செய்கிறது.¹⁰

வரலாறு தெரியாத அடியார்கள்

ஆளுடைய அடிகள், திருவள்ளுவர் போன்ற வரலாறு அறியப்படாத அடியார்களும் இந்த 'அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார்' என்னும் தொகையடியாருள் அடங்குவர் என்கிறார் வித்துவான் சி. அருணைவடிவேலு முதலியார்.¹¹

தவ முதிர்ச்சி

நாவலூர்த் தலைவராகிய நம்பிகள் வளப்பமுடைய தமிழினால் பெருக்கக் கூறிய அந்த இனிமையான திருத்தொண்டத் தொகையில் பாடப் பெற்ற, பிறை அணிந்த பெம்மானின் கழல் அணிந்த திருவடிகளை, ஒருப்பட்ட மனத்துடன் சிந்திப்பவர்கள், அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார்கள் ஆவர். இவர்கள் தங்கள் தவ முதிர்ச்சியினால் சிவகணத்தவரே ஆவர் என்று நம்பியாண்டார் நம்பிகள் கூறுகிறார்.¹²

அறியாது உடம்படல்

இப்பாடலுக்கு விரிவாக விளக்கம் கூறும் வித்துவான் முனைவர் சி.அருணைவடிவேலு முதலியார், திருத்தொண்டத் தொகையில் சொல்லப் பெற்ற அடியார்கள் வாழ்ந்த இடம் தமிழ்நாடே. காலங்கள் பலவாயினும் அவற்றை ஒருங்கு இணைத்து நோக்கினால் அவை ஒரு கட்டமாய் அமையும். “இவ்வாறு உள்ள இடம், காலங்களில் வாழ்ந்த, வாழும் அடியார்களை (முழுமையாக)யான் அறியேன்; ஆயினும், அவர்கட்கும், அவர்தம் அடியார்களுக்கும் யான் அடியேன்” என்று நாவலூர் நம்பிகள் அருளிச் செய்தார். இது **‘அறியாது உடம்படல்’** என்னும் உத்திவகை. அதாவது ஒரு பொருளைத் தான் சிறப்பு வகையால் அறியாவிடினும், பொது

வகையால் அறிந்த மாத்திரத்தில் அதனை உடன்பட்டுக் கொள்ளுதல். எனவே அவ்விடம், காலங்களில் முன்பு வாழ்ந்தவர்களுள்ளும், இனி வந்து வாழ்பவர்களுள்ளும், வேத - சிவாகமங்களை உணர்ந்தும், உணர்ந்து ஒழுகுவோரைப் பின்பற்றியும், பிறை சூடி (சிவபெருமான்)தன் பெய்கழற்கே ஒன்றித்த மனத்தொடு அவ்வடிக்கே சார்ந்தாரும், அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் என்னும் திருத்தொண்டராவர் என்கிறார்.

பிற்கால அடியாரும் பெருமைக்குரியோரே

சேக்கிழார் சுவாமிகளின் பாடல்(4169) சைவத்தின் பரந்த முற்றிய நிலையினைக் காட்டி அருள்கிறது என்று சிவக்கவிமணியும்,¹³ இதன்வழி திருமுறைகளை மேலும் பெருக்கும்போது, பிற்கால அடியவர்களின் திருப்பாடல்களையும் சேர்த்துக் கொள்வதில் நம் முன்னோர் தடையாக இல்லாமல் ஒரு மரபு அமைத்துச் சென்றுள்ளனர் என்பதை இது தெளிவுபடுத்துகிறது என்று நா.மகாலிங்கமும்¹⁴ கூறுகின்றனர்.

புராணப் பொழிப்பு

முவேந்தர்களின் தமிழ் வழங்கும் நாட்டுக்கு அப்பாற்பட்ட நாடுகளிலும், திருத்தொண்டத் தொகையில் போற்றப்பெற்ற அடியார்களது காலத்துக்கு முன்னும் பின்னும் சிவபெருமானது அடிச்சார்ந்தவர்கள், அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் எனப்பெறுவர்; இவர்களும் நம்மால் வணங்கப்படுவோரே; சிவனடியார்களின் தொகுதி, காலத்தையும், இடத்தையும் கடந்தது.¹⁵

திருச்சிற்றம்பலம்

எங்கே னும்இருந்து உன்அடி யேன்,உ னைநினைந்தால்,
அங்கே வந்துஎன்னொடும் உடன் ஆகி நின்றுஅருளி
இங்கே என்வீனையை அறுத் திட்டு எனைஆளும்
கங்கா நாயகனே! கழிப் பாலை மேயானே!¹⁶

(7:23:2)

திருச்சிற்றம்பலம்

அடிக்குறிப்புகள்:

1. திருமுருக கிருபானந்த வாரியார் - "சிவனருட் செல்வர்", பக்.473
2. டாக்டர் சொ.சிங்காரவேலன் - கட்டுரை, "ஞானசம்பந்தம்"
3. பேராசிரியர் அ.ச.ஞானசம்பந்தன் - "பெரிய புராணம் ஓர் ஆய்வு", பக்.221,228
4. வாரியார் சுவாமிகள் - "சிவனருட் செல்வர்", பக்.473
5. டாக்டர் சொ.சிங்காரவேலன் - கட்டுரை, "ஞானசம்பந்தம்"
6. பேராசிரியர் தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரனார் - "பெரிய புராணச் சொற் பொழிவுகள்", பக்.135
7. பாலூர் கண்ணப்ப முதலியார் - "சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ்" உரைநூல், பக்.186
8. சிவக்கவிமணி சி.கே.எஸ். - "திருத்தொண்டர் புராணம்" உரைநூல், 7ஆம் பகுதி, பக்.506-507
9. பண்டிதர் மு.கந்தையா - "திருத்தொண்டர் புராணம்" மூலமும் சூசனமும், பக்.615
10. அ.சி.சந்திரா - கட்டுரை, "சித்தாந்தம்"
11. "சுந்தரர் தேவாரம்" உரைநூல், பக்.306
12. "திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி" பாடல் 76
13. "திருத்தொண்டர் புராணம்" உரைநூல், 7ஆம் பகுதி, பக்.506
14. கட்டுரை, "புள்ளிருக்குவேளூர் திருக்குடமுக்கு விழா மலர்", பக்.39
15. சிவக்கவிமணி, பக்.507
16. திருக்கழிப்பாலையில் விரும்பி எழுந்தருளி இருப்பவனே! உன் அடியவனாகிய நான் இப்பூயியில் எங்கிருந்து உன்னை நினைத்தாலும், அங்கு வந்து என்னுடன் கூடி நின்று என் வினையை நீக்கி, என்னை ஆண்டு அருளுகின்ற கங்கை நாயகன் நீயே!

●●●●●●●●●●

உ
சிவமயம்

"தொகையடியார்"

திருத்தொண்டத் தொகை
(சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளியது)

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்,
திருநீல கண்டத்துக் குயவனார்க்கு அடியேன்,
இல்லையே என்னாத இயற்பகைக்கும் அடியேன்,
இளையான்தன் குடிமாறன் அடியார்க்கும் அடியேன்,
வெல்லுமா மிகவல்ல மெய்ப்பொருளுக்கு அடியேன்,
விரிபொழில்நூற் குன்றையார் விறல்மிண்டர்க்கு அடியேன்,
அல்லிமென் முல்லைஅம்தார் அமர்ந்திக்கு அடியேன்,
ஆகுரன் ஆகுரில் அம்மானுக்கு ஆளே. 1

இலைமலிந்த வேல்நம்பி எறிபத்தற்கு அடியேன்,
ஏனாதி நாதன்தன் அடியார்க்கும் அடியேன்,
கலைமலிந்த சீர்நம்பி கண்ணப்பற்கு அடியேன்,
கடவூரில் கலயன்தன் அடியார்க்கும் அடியேன்,
மலைமலிந்த தோள்வள்ளல் மானக்கஞ் சாறன்,
எஞ்சாத வாள்தாயன் அடியார்க்கும் அடியேன்,
அலைமலிந்த புனல்மங்கை ஆனாயற்கு அடியேன்,
ஆகுரன் ஆகுரில் அம்மானுக்கு ஆளே. 2

மும்மையால் உலகுஆண்ட முர்த்திக்கும் அடியேன்,
முருகனுக்கும், உருத்திர பசுபதிக்கும் அடியேன்,
செம்மையே திருநாளைப் போவார்க்கும் அடியேன்,
திருக்குறிப்புத் தொண்டர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்,
மெய்ம்மையே திருமேனி வழிபடா நிற்க,
வெகுண்டுஎழுந்த தாதைதான் மழுவீனால் எறிந்த
அம்மையான் அடிச்சண்டிப் பெருமானுக்கு அடியேன்,
ஆகுரன் ஆகுரில் அம்மானுக்கு ஆளே. 3

திருநின்ற செம்மையே செம்மையாக் கொண்ட
 திருநாவுக் கரையன்தன் அடியார்க்கும் அடியேன்,
 பெருநம்பி குலச்சிறைதன் அடியார்க்கும் அடியேன்,
 பெருமீழலைக் குறும்பர்க்கும், பேயார்க்கும் அடியேன்,
 ஒருநம்பி அபூதி அடியார்க்கும் அடியேன்,
 ஒலிபுனல்தழ் சாத்தமங்கை நிலநக்கற்கு அடியேன்,
 அருநம்பி நமிநந்தி அடியார்க்கும் அடியேன்,
 ஆகுரன் ஆகுரில் அம்மானுக்கு ஆளே.

4

வம்புஅறா வரிவண்டு மணம்நாற மலரும்
 மதுமலர்நற் கொன்றையான் அடியலால் பேணா
 எம்பிரான் சம்பந்தன் அடியார்க்கும் அடியேன்,
 ஏயர்கோன் கலிக்காமன் அடியார்க்கும் அடியேன்,
 நம்பிரான் திருமுலன் அடியார்க்கும் அடியேன்,
 நாட்டம்மிகு தண்டிக்கும், முர்க்கற்கும் அடியேன்,
 அம்பரான் சோமாசி மாறனுக்கும் அடியேன்,
 ஆகுரன் ஆகுரில் அம்மானுக்கு ஆளே.

5

வார்கொண்ட வனமுலையான் உமைபங்கன் கழலே
 மறவாது கல்எறிந்த சாக்கியற்கும் அடியேன்,
 சீர்கொண்ட புகழ்வள்ளல் சிறப்புலிக்கும் அடியேன்,
 செங்காட்டங் குடிமேய சிறுத்தொண்டற்கு அடியேன்,
 கார்கொண்ட கொடைக்கழறிற் றறிவாற்கும் அடியேன்,
 கடற்காழிக் கணநாதன் அடியார்க்கும் அடியேன்,
 ஆர்கொண்ட வேல்கூற்றன் களந்தைக்கோன் அடியேன்,
 ஆகுரன் ஆகுரில் அம்மானுக்கு ஆளே.

6

பொய்அடிமை இல்லாத புலவர்க்கும் அடியேன்,
 பொழில்சுருவூர்த் துஞ்சிய புகழ்ச்சோழற்கு அடியேன்,
 மெய்அடியான் நரசிங்க முனைஅரையற்கு அடியேன்,
 வீரிதிரைதழ் கடல்நாகை அதிபத்தற்கு அடியேன்,
 கைதடிந்த வரிசிலையான் கலிக்கம்பன், கலியன்,
 கழல்சத்தி வரிஞ்சையர்கோன் அடியார்க்கும் அடியேன்,
 ஐயடிகள் காடவர்கோன் அடியார்க்கும் அடியேன்,
 ஆகுரன் ஆகுரில் அம்மானுக்கு ஆளே.

7

கறைக்கண்டன் கழல்அடியே காப்புக் கொண்டுஇருந்த
 கணம்புல்ல நம்பிக்கும், காரிக்கும் அடியேன்,
 நிறைக்கொண்ட சிந்தையான், நெல்வேலி வென்ற
 நின்றசீர் நெடுமாறன் அடியார்க்கும் அடியேன்,
 துறைக்கொண்ட செம்பவளம் இருள்அகற்றும் சோதித்
 தொல்மயிலை வாயிலான் அடியார்க்கும் அடியேன்,
 அறைக்கொண்ட வேல்நம்பி முனையடுவாற்கு அடியேன்,
 ஆகுரன் ஆகுரில் அம்மானுக்கு ஆளே.

8

கடல்தூற்றந்த உலகுஎலாம் காக்கின்ற பெருமான்
 காடவர்கோன் கழற்சிங்கள் அடியார்க்கும் அடியேன்,
 மடல்தூற்றந்த தார்நம்பி இடங்கழிக்கும், தஞ்சை
 மன்னவனாம் செருத்துணைதன் அடியார்க்கும் அடியேன்,
 புடைதூற்றந்த புலிஅதள்மேல் அரவுஆட ஆடி
 பொன்அடிக்கே மனம்வைத்த புகழ்த்துணைக்கும் அடியேன்,
 அடல்தூற்றந்த வேல்நம்பி கோட்புலிக்கும் அடியேன்,
 ஆகுரன் ஆகுரில் அம்மானுக்கு ஆளே. 9

பத்தராய்ப் பணிவார்கள் எல்லார்க்கும் அடியேன்,
 பரமனையே பாடுவார் அடியார்க்கும் அடியேன்,
 சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்க்கும் அடியேன்,
 திருவாரூர்ப் பிறந்தார்கள் எல்லார்க்கும் அடியேன்,
 முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்க்கு அடியேன்,
 முழுநீறு பூசிய முனிவர்க்கும் அடியேன்,
 அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் அடியார்க்கும் அடியேன்,
 ஆகுரன் ஆகுரில் அம்மானுக்கு ஆளே. 10

மன்னியசீர் மறைநாவன் நின்றவூர்ப் பூசல்,
 வரிவளையாள் மானிக்கும், நேசனுக்கும் அடியேன்,
 தென்னவனாய் உலகுஆண்ட செங்கணாற்கு அடியேன்,
 திருநீல கண்டத்துப் பாணனார்க்கு அடியேன்,
 என்னவனாம் அரன்அடியே அடைந்திட்ட சடையன்,
 இசைஞானி காதலன் திருநாவ லூர்க்கோன்,
 அன்னவனாம் ஆகுரன் அடிமைகேட்டு உவப்பார்,
 ஆகுரில் அம்மானுக்கு அன்பர் ஆவாரே. 11

திருச்சிற்றம்பலம்

தொகையடியார் பாடல்கள்

1. திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி - நம்ஸியாண்டார் நம்ஸிகள்
2. திருத்தொண்டர் புராணசாரம் - கொற்றவன்குடி
உமாபதி சீவாசாரியார்
3. திருத்தொண்டர் புராணம் - சேக்கிழார் சுவாமிகள்

1.தில்லைவாழ் அந்தணர்

திருச்சிற்றம்பலம்

அந்தாதி :

1:1:1 செப்பத் தகுபுகழ்த் தில்லைப்
பதியில் செழுமறையோர்
ஒப்பப், புவனங்கள் மூன்றினும்
உம்பரின் ஊர்ளரித்த
அப்பர்க்கு, அமுதத் திருநடர்க்கு,
அந்திப் பிறைஅணிந்த
துப்பர்க்கு உரிமைத் தொழில்புரி-
வோர்தமைச் சொல்லுதுமே.

புராண சாரம்:

1:2:1 நல்ல வானவர்போற்றும் தில்லை மன்றுள்
நாடகம்செய் பெருமானுக்கு அணியார், நற்பொன்
தொல்லைவான் பணிஎடுத்தற்கு உரியார், வீடும்
துறந்தநெறி யார்,தொண்டத் தொகைமுன் பாடத்,
“தில்லைவாழ் அந்தணர்”என்று எடுத்து, நாதன்
செப்பும்அருள் உடையார்,முத் தீயார், பத்திக்கு
எல்லைகாண் பரியார்,ஒப்பு உலகில் தாமே
ஏய்ந்துஉளார், எமைஆள வாய்ந்து உளாரே.

புராணம்:

1:3:1 ஆதியாய் நடுவும் ஆகி,
அளவிலா அளவும் ஆகிச்,
சோதியாய் உணர்வும் ஆகித்,
தோன்றிய பொருளும் ஆகிப்,
பேதியா ஏகம் ஆகிப்,
பெண்ணுமாய் ஆணும் ஆகிப்,
போதியா நிற்கும் தில்லைப்
பொதுநடம் போற்றி! போற்றி!

1:3:2 கற்பனை கடந்த சோதி,
 கருணையே உருவம் ஆகி,
 அற்புதக் கோலம் நீடி,
 அருமறைச் சிரத்தின் மேலாம்
 சிற்பர வியோமம் ஆகும்
 திருச்சிற்றம் பலத்துள் நின்று,
 பொற்புற நடம் செய்கின்ற
 பூங்கழல் போற்றி! போற்றி!

1:3:3 போற்றிநீள் தில்லை வாழ்அந்-
 தணர்திறம் புகலல் உற்றேன்,
 நீற்றினால் நிறைந்த கோல
 நிருத்தனுக்கு உரிய தொண்டாம்
 பேற்றினார், பெருமைக்கு எல்லை
 ஆயினார், பேணி வாழும்
 ஆற்றினார், பெருகும் அன்பால்
 அடித்தவம் புரிந்து வாழ்வார்.

1:3:4 பொங்கிய திருவில் நீடும்
 பொற்புடைப் பணிகள் ஏந்தி,
 மங்கலத் தொழில்கள் செய்து,
 மறைகளால் துதித்து, மற்றும்
 தங்களுக்கு ஏற்ற பண்பில்
 தகும்பணித் தலைநின்று உய்த்தே,
 அங்கணர் கோயில் உள்ளா
 அகம்படித் தொண்டு செய்வார்.

1:3:5 வருமுறை எரிமுன்று ஒம்பி,
 மன்னுயிர் அருளால் மல்கத்,
 தருமமே பொருளாக் கொண்டு,
 தத்துவ நெறியில் செல்லும்
 அருமறை நான்கினோடு, ஆறு
 அங்கமும் பயின்று, வல்லார்,
 திருநடம் புரிவார்க்கு ஆளாம்
 திருவினால் சிறந்த நீரார்.

1:3:6 மறுவிலா மரபின் வந்து,
 மாறிலா ஒழுக்கம் பூண்டார்,
 அறுதொழில் ஆட்சி யாலே
 அருங்கலி நீக்கி உள்ளார்,

உறுவது நீற்றின் செல்வம்
எனக்கொளும் உள்ளம் மிக்கார்,
பெறுவது சிவன்பால் அன்பாம்
பேறுஎனப் பெருகி வாழ்வார்.

1:3:7 ஞானமே முதலா நான்கும்
நவைஅறத் தெரிந்து மிக்கார்,
தானமும் தவமும் வல்லார்,
தகுதியின் பகுதி சார்ந்தார்,
ஊனம்மேல் ஒன்றும் இல்லார்,
உலகெலாம் புகழ்ந்து போற்றும்
மானமும் பொறையும் தாங்கி,
மனைஅறம் புரிந்து வாழ்வார்.

1:3:8 செம்மையால் தணிந்த சிந்தைத்
தெய்வ வேதியர்கள் ஆனார்,
மும்மை ஆயிரவர் தாங்கள்
போற்றிட முதல்வ னாரை
இம்மையே பெற்று வாழ்வார்,
இனிப்பெறும் பேறுஒன்று இல்லார்,
தம்மையே தமக்கு ஒப்பான
நிலைமையால் தலைமை சார்ந்தார்.

1:3:9 இன்றுஇவர் பெருமை எம்மால்
இயம்பலாம் எல்லைத் தாமோ?
தென்தமிழ்ப் பயனாய் உள்ள
திருத்தொண்டத் தொகைமுன் பாட
அன்று-வன் தொண்டர் தம்மை
அருளிய ஆருர் அண்ணல்,
முன்திரு வாக்கால் கோத்த
முதல்பொருள் ஆனார் என்றால்.

1:3:10 அகல்கூடத்து உயர்ந்த தில்லை
அந்தணர், அகிலம் எல்லாம்
புகழ்திரு மறையோர், என்றும்
பொதுநடம் போற்றி வாழ,
நிகழ்திரு நீல கண்டக்-
குயவனார், நீடு வாய்மை
திகழும் அன்புடைய தொண்டர்
செய்தவம் கூறல் உற்றாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

2. பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்

திருச்சிற்றம்பலம்

அந்தாதி:

2:1:1 தரணியில் பொய்ம்மை இலாத், தமிழ்ச்
சங்கம் அதில்கபிலர்,
பரணர், நக் கீரர் முதல்நாற்பத்து
ஒன்பது பல்புலவோர்,
அருள்நமக்கு ஈயும் திருஆல-
வாய்அரன் சேவடிக்கே
பொருள்அமைத்து இன்பக் கவிபல
பாடும் புலவர்களே.

புராண சாரம் :

2:2:1 பொய்அறியாக் கபிலரொடு, பரணர் ஆதிப்
புலவோர், பொற் பார்க்கலைகள் பொருந்த ஒதிச்,
செய்யுளிடை வளர்ஆசு, மதுரம், நல்ல
சித்திரம், வித் தாரம்எனத் தெரிக்கும், செம்மை
மெய்உடைய தொடைகள்எல்லாம், மன்றுள் ஆடல்
மேவியகோன் இருதாளில் விரவச் சாத்திக்,
கைஉடைஅஞ் சலியினராய், அருளால் மேலைக்
கருதரிய அமர்உலகம் கைக்கொண் டாரே.

புராணம்:

2:3:1 “செய்யுள்நிகழ் சொல்தெளிவும்,
செவ்வியநூல் பலநோக்கும்,
மெய்உணர்வின் பயன்இதுவே”
எனத்துணிந்து, விளங்கிஒளிர்
மைஅணியும் கண்டத்தார்
மலர்அடிக்கே ஆளானார்,
பொய்அடிமை இல்லாத
புலவர்எனப் புகழ்மிக்கார்.

2:3:2 பொற்புஅமைந்த அரவாரும்
புரிசடையார் தமைஅல்லால்,
சொற்பதங்கள் வாய்திறவாத்
தொண்டுநெறி தலைநின்ற
பெற்றியினில் மெய்அடிமை
உடையாராம் பெரும்புலவர்,
மற்றுஅவர்தம் பெருமை, யார்
அறிந்துஉரைக்க வல்லார்கள்?

2:3:3

ஆங்குஅவர்தம் அடிஇணைகள்
தலைமேல்கொண்டு, அவனிஎலாம்
தாங்கியவெண் குடைவளவர்
குலம்செய்த தவம்அனையார்,
ஓங்கிவளர் திருத்தொண்டின்
உண்மைஉணர் செயல்புரிந்த
பூங்கமலார் புகழ்ச்சோழர்
திருத்தொண்டு புகல்கின்றாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

3. பத்தராய்ப் பணிவார்

திருச்சிற்றம்பலம்

அந்தாதி:**3:1:1**

அரசினை, ஆரூர் அமரர்
பிரானை அடிபணிந்திட்டு,
உரைசெய்த வாய்தடு மாறி,
உரோம புளகம்வந்து,
கர,சரண் ஆதி அவயவம்
கம்பித்துக், கண்அருவி
சொரிதரும் அங்கத்தி னோர்,பத்தர்
என்று தொகுத்தவரே.

புராண சாரம்:**3:2:1**

தொண்டர்அடித் தொழல்,பூசைத் தொழில்மகிழ்தல், அழகார்
துளங்கியஅர்ச் சனைபுரிதல், தொகுதிநிய மங்கள்
கொண்டபணி திருவடிக் கே கொடுத்தல், ஈசன்
குணம்மருவும் அரும்கதையைக் குலவிக் கேட்டு,
மண்டிவிழி துளும்பல்,மயிர் சிலும்பல், உன்னல்,
மருவுதிருப் பணிகாட்டி, வருப வாங்கி,
உண்டிகொளாது ஒழிதல்என, இவைஓர் எட்டும்
உடையர்அவர் பத்தர்என உரைத்து னோரே.

புராணம்:**3:3:1**

ஈசனுக்கே அன்பானார் யாவரையும் தாம்கண்டால்,
கூசிமிகக் குதுகுதுத்துக், கொண்டாடி மனமகிழ்வுஉற்று,
ஆசையினால் ஆவின்பின் கன்றுஅணைந்தால்

போல்அணைந்து,

பேசுவன பணிந்தமொழி இனியனவே பேசுவார்.

- 3:3:2** தாவரிய அன்பினால் சம்புவினை எவ்விடத்தும்
யாவர்களும் அர்ச்சிக்கும் படிகண்டால் இனிதுஉவந்து
பாவனையால், நோக்கினால் பலர்காணப் பயன்பெறுவார்,
மேவரிய அன்பினால் மேலவர்க்கும் மேலானார்.
- 3:3:3** அங்கணனை, அடியாரை ஆராத காதலினால்
பொங்கிவரும் உவகையுடன் தாம்விரும்பிப் பூசிப்பார்,
பங்கயமா மலர்மேலான், பாம்புஅணையான் என்றுஇவர்கள்-
தங்களுக்கும் சார்வரிய சரண்சாரும் தவம்உடையார்.
- 3:3:4** “யாதானும் இவ்வுடம்பால் செய்வினைகள், ஏறுஉயர்த்தார்
பாதார விந்தத்தின் பாலாக” எனும்பரிவால்,
காதார்வெண் குழையவர்க்காம் பணிசெய்வார், கருக்குழியில்
போதார்கள், அவர்புகழ்க்குப் புவனம்எலாம் போதாவால்.
- 3:3:5** சங்கரனைச் சார்ந்தகதை தான்கேட்கும் தன்மையராய்,
அங்கணனை மிகவிரும்பி, அயல்அறியா அன்பினால்,
கங்கைநதி, மதி,இதழி காதலிக்கும் திருமுடியார்
செங்கமல மலர்ப்பாதம் சேர்வதனுக்கு உரியார்கள்.
- 3:3:6** ஈசனையே பணிந்துஉருகி, இன்பமிகக் களிப்புஎய்திப்,
பேசினவாய் தழுதழுப்பக், கண்ணீரின் பெருந்தாரை
மாசுஇலா நிறுஅழித்துஅங்கு அருவிதர, மயிர்சிலிர்ப்பக்,
கூசியே உடல்கம்பித் திடுவார்,மெய்க் குணம்மிக்கார்.
- 3:3:7** நின்றாலும், இருந்தாலும், கிடந்தாலும், நடந்தாலும்,
மென்றாலும், துயின்றாலும், விழித்தாலும், இமைத்தாலும்
மன்றாடு மலர்ப்பாதம் ஒருகாலும் மறவாமை
குன்றாத உணர்வுடையார் தொண்டராம் குணம்மிக்கார்.
- 3:3:8** சங்கரனுக்கு ஆளான தவம்காட்டித், தாம்அதனால்
பங்கமறப் பயன்துய்ப்பார், படிவிளக்கும் பெருமையினார்,
அங்கணனைத், திருவாரூர் ஆள்வானை அடிவணங்கிப்,
பொங்கிஎழும் சித்தமுடன் பத்தராய்ப் போற்றுவார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

4. பரமனையே பாடுவார்

திருச்சிற்றம்பலம்

அந்தாதி:

4:1:1 தொகுத்த வடமொழி, தென்மொழி
யாதுஒன்று தோன்றியதே
மிகுத்த இயல்,இசை வல்ல
வகையில்,விண் தோயும்நெற்றி
வகுத்த மதில்தில்லை அம்பலத்-
தான்மலர்ப் பாதங்கள்மேல்,
உகுத்த மனத்தொடும் பாடவல்-
லோர்என்பர் உத்தமரே.

புராண சாரம்:

4:2:1 அருந்தமிழால், வடகலையால் அருளால் ஒன்றால்,
அறிவுநெறி மருவும்அருங் கவிகள் யாவும்
திருந்திய வானவர்பணிய மன்றுள் ஆடும்
தேவர்பிரான் கழல்இணையே சேர ஓதி,
விருந்துஇடு நாஉடையபயன் மேவினோர்,தாம்
மேல்ஆனோம் எனமகிழ்ந்து, விழிநீர் சோரப்,
பரிந்துஅருளால் பரமனையே பாட வல்ல
பான்மையார் எமைஆளும் மேன்மை யாரே.

புராணம்:

4:3:1 புரம்முன்றும் செற்றானைப்,
பூணாகம் அணிந்தானை,
உரனில்வரும் ஒருபொருளை,
உலகுஅனைத்தும் ஆனானைக்,
கரணங்கள் காணாமல்
கண்ஆர்ந்து நிறைந்தானைப்,
பரமனையே பாடுவார்-
தம்பெருமை பாடுவாம்.

4:3:2 தென்தமிழும் வடகலையும் தேசிகமும் பேசுவன,
மன்றின்இடை நடம்புரியும் வள்ளலையே பொருளாக,
ஒன்றிய மெய்உணர்வோடும் உள்உருகிப் பாடுவார்,
பன்றியுடன் புள்காணாப் பரமனையே பாடுவார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

5. சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்

திருச்சிற்றம்பலம்

அந்தாதி:

5:1:1 உத்தமத் தானத்து அறம், பொருள்,
இன்பம் ஓடி எறிந்து,
வித்தகத் தானத்து ஒருவழிக்
கொண்டு, விளங்கச் சென்னி
மத்தம்வைத் தான்திருப் பாத
கமல மலர்இணைக்கீழ்ச்
சித்தம்வைத் தார்என்பர், வீடுபேறு
எய்திய செல்வர்களே.

புராண சாரம்:

5:2:1 பார்அணவும் புலன், அந்தக் கரணம் ஒன்றும்
படராமே, நடுநாடி பயிலும் நாதம்
காரணபங் கயன்முதலாம் ஐவர் வாழ்வும்
கழியும்நெறி வழிபடவும் கருதி, மேலைப்
பூரணமெய்ப் பரஞ்சோதி பொலிவு நோக்கிப்,
புணர்ந்துஅணைந்த சிவாநுபவ போகம் மேவும்,
சீர்அணவும் மலர்அன்றோ, எம்மை ஆளும்
சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்து ளாரே.

புராணம்:

5:3:1 காரணபங் கயம்ஐந்தின் கடவுளர்தம் பதம்கடந்து,
பூரணமெய்ப் பரஞ்சோதி பொலிந்துஇலங்கு நாதாந்தத்
தாரணையால் சிவத்தடைந்த சித்தத்தார், தனிமன்றுள்
ஆரணகா ரணக்கூத்தர் அடித்தொண்டின் வழிஅடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

6. திருவாருர்ப் பிறந்தார்

திருச்சிற்றம்பலம்

அந்தாதி:

6:1:1 செல்வம் திகழ்திரு வாருர்
மதில்வட்டத் துள்பிறந்தார்,
செல்வன் திருக்கணத்து உள்ளவரே,
அத னால், திகழ்ச்

செல்வம் பெருகு, தென் ஆரூர்ப்
பிறந்தவர் சேவடியே,
செல்வ நெறிஉறு வார்க்கு, அணித்-
தாய செழுநெறியே.

புராண சாரம்:

6:2:1 பொங்கியமா தவம்உடையார், வருணம் நான்கில்
பொருந்தினர்கள் அல்லாத புகழின் உள்ளார்,
சங்கைஇலா அருந்தவம்முன் புரிந்தார், இங்குச்
சார்விலார் இறைவன்அருள் சார்த லாலே,
கங்கைவாழ் சடைமுடியான் அருளை நீங்காக்
கணநாதர் எனவாமும் கருத்தர், கன்னிச்
செங்கண்வரால் வளர்வாவி திகழும் ஆரூர்ச்
சிறந்துளார், எமைஆளப் பிறந்து ளாரே.

புராணம்:

6:3:1 அருவாகி, உருவாகி, அனைத்துமாய் நின்றபிரான்,
மருவாரும் குழல்உமையாள் மணவாளன் மகிழ்ந்துஅருளும்
திருவாரூர்ப் பிறந்தார்கள் திருத்தொண்டு தெரிந்துஉணர்,
ஒருவாயால் சிறியேனால் உரைக்கலாம் தகைமையதோ?

6:3:2 திருக்கயிலை வீற்றிருந்த
சிவபெருமான் திருக்கணத்தார்
பெருக்கியசீர்த் திருவாரூர்ப்
பிறந்தார்கள் ஆதலினால்,
தருக்கியஐம் பொறியிடக்கி,
மற்று, அவர்தம் தாள்வணங்கி,
ஒருக்கியநெஞ்சு உடையவர்க்கே
அணித்தாகும் உயர்நெறியே.

திருச்சிற்றம்பலம்

7. முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்

திருச்சிற்றம்பலம்

அந்தாதி:

7:1:1 நெறிவார் சடையரைத் தீண்டி, முப்-
போதும்நீடு ஆகமத்தின்
அறிவால் வணங்கி, அர்ச் சிப்பவர்,
நம்மையும்ஆண்டு, அமரர்க்கு

இறையாய், முக் கண்ணும், எண் தோளும்
தரித்து, ாறுஇல் செல்வத்தொடும்
உறைவார் சிவபெரு மாற்குஉறை-
வாய உலகினிலே.

புராண சாரம்:

7:2:1 செப்பல்அரும் தவம்உடையார், செம்மை யாளர்,
சிறுகாலே மலர்வாவி திகழ மூழ்கி,
ஒப்பில்திரு நீறுஅணிந்து நியதி ஆற்றி,
ஒவாமே ஐந்துஎழுத்தும் உரைத்து, மேன்மைத்
தப்பில், சிவா கமவிதியால் இன்பால் அன்பாம்
தன்மையால், நன்மையாம் தகையார் என்று,
முப்பொழுதும் திருமேனி தீண்ட வல்ல
முறைமையார் பிறவிதெறும் திறமை யாரே.

புராணம்:

7:3:1 எப்போதும் இனியபிரான் இன்னருளால் அதிகரித்து
மெய்ப்போத நெறிவந்த விதிமுறைமை வழுவாமே,
அப்போதைக்கு அப்போதும் ஆர்வம்மிகும் அன்பினராய்,
முப்போதும் அர்ச்சிப்பார் முதல்சைவ ராம்முனிவர்.

7:3:2 தெரிந்துஉணரின், முப்போதும், செல்காலம், நிகழ்காலம்,
வருங்காலம் ஆனவற்றின் வழிவழியே திருத்தொண்டின்
விரும்பியஅர்ச்சனைகள், சிவ வேதியர்க்கே உரியன, அப்-
பெருந்தகையார் குலப்பெருமை யாம்புகழும் பெற்றியதோ?

7:3:3 நாரணர்க்கும், நான்முகற்கும் அறிய ஒண்ணா
நாதனை, எம் பெருமானை, ஞான மான
ஆரணத்தின் உட்பொருள்கள் அனைத்து மாகும்
அண்ணலை, எண் ணியகாலம் மூன்றும், அன்பின்
காரணத்தால் அர்ச்சிக்கும் மறையோர் தங்கள்
கமலமலர்க் கழல்வணங்கிக், கசிந்து சிந்தைப்
பூரணத்தால் முழுநீறு பூசி வாழும்
புனிதர்செயல், அறிந்தவா புகலல் உற்றேன்.

திருச்சிற்றம்பலம்

8. முழுநீறு பூசிய முனிவர்

திருச்சிற்றம்பலம்

அந்தாதி:

8:1:1 உலகு கலங்கினும், ஊழி
திரியினும், உள்ஒருகால்
விலகுதல் இல்லா விதியது
பெற்ற,நல் வித்தகர்காண்,
அலகில் பெருங்குணத்து ஆரூர்
அமர்ந்த அரன்அடிக்கீழ்
இலகு,வெண் ணீறுதம் மேனிக்கு
அணியும் இறைவர்களே.

புராண சாரம்:

8:2:1 கற்பம்,அநு கற்பம்,உப கற்பம் என்று,இக்
கடன்அனைந்த திருநீறும், கனற்கண் நீறும்,
பொற்புடைய அரன்,ஆசான், அங்கி,ஆறு,
பொல்லாத பூமி,எதிர் புனைதல் ஆகா,
அற்புதமாம் திரிபுண்டம், மதியின் பாதி,
அகிலஅங்கம், தீபம்மிகும் அழகார் வட்டம்,
முற்பொலிய உடல்அணியும் முறையார் அன்றோ,
முழுநீறு பூசவல்ல முனிவர் தாமே.

புராணம்:

8:3:1 ஆதர மாய்,அனைத்தும் ஆகி நின்ற
அங்கணன்,எம் பெருமான்,நீர் அணிந்த வேணிக்,
காதார்வெண் திருக்குழையான் அருளிச் செய்த
கற்பம்,அநு கற்பம்,உப கற்பம் தானும்,
ஆகாதுஎன்று அங்குஉரைத்த அகற்பம் நீக்கி,
ஆமென்று முன்மொழிந்த மூன்று பேத
மோகாதி குற்றங்கள் அறுக்கும் நீற்றை
மொழிகுதும்,நம் இருவினைகள் கழிவ தாக.

8:3:2 அம்பலத்தே உலகுஉய்ய ஆடும் அண்ணல்
உவந்துஆடும் அஞ்சினையும் அளித்த ஆக்கள்,
இம்பர்மிசை அநாமயமாய் இருந்த போதில்
ஈன்றுஅணிய கோமயம்,மந் திரத்தி னால்ஏற்று,

உம்பர்தொழ எழும், சிவமந் திர ஓமத்தால்
உற்பவித்த சிவாங்கிதனில், உணர்வுக்கு எட்டா
எம்பெருமான் கழல்நினைந்து, அங்கு இட்ட தூநீறு
இதுகற்பம் என்று, எடுத்துஇங்கு ஏத்த லாகும்.

8:3:3

ஆரணியத்து உலர்ந்த கோமயத்தைக் கைக்கொண்டு,
அழகுறநுண் பொடிஆக்கி, ஆவின் சுத்த
நீர்அணிவித்து, அத்திரமந் திரத்தி னாலே
நிசயமுறப் பிடித்து, ஓம நெருப்பில் இட்டுச்,
சீரணியும் படிவெந்து கொண்ட செல்வத்
திருநீறாம் அங்குற்பம், தில்லை மன்றுள்
வாரணியும் முலைஉமையாள் காண ஆடும்
மாணிக்கக் கூத்தர்மொழி வாய்மை யாலே.

8:3:4

அடவிபடும் அங்கியினால் வெந்த நீறும்,
ஆனிலைகள் அனல்தொடக்க வெந்த நீறும்,
இடவகைகள் எரிகொளுவ வெந்த நீறும்,
இட்டிகைகள் சுட்டளரி பட்ட நீறும்,
உடன்அன்றி வெவ்வேறே ஆவின் நீரால்
உரைதிகழும் மந்திரம்கொண்டு உண்டை ஆக்கி,
மடமதனில் பொலிந்திருந்த சிவாங்கி தன்னால்
வெந்தது, மற்று உபகற்ப மரபி னாகும்.

8:3:5

இந்தவகை யால்அமைத்த நீறு கொண்டே,
இருதிறமும் சுத்திவரத் தெறித்த பின்னர்,
அந்தமிலா அரன், அங்கி, ஆறு, மெய்ம்மை
அறிவித்த குரு, நன்மை அல்லாப் பூமி
முந்தஎதிர் அணியாதே, அணியும் போது
முழுவதும்மெய்ப் புண்டரம், சந் திரனில் பாதி,
நந்திஎரி தீபம்நிகழ் வட்ட மாக,
நாதர்அடி யார்அணிவர் நன்மை யாலே.

8:3:6

சாதியினில் தலையான தரும சீலர்,
தத்துவத்தின் நெறிஉணர்ந்தோர், தங்கள் கொள்கை
நீதியினில் பிழையாது நெறியில் நிற்போர்,
நித்தநிய மத்துநிகழ் அங்கி தன்னில்
பூதியினைப், புதிய பாசனத்துக் கொண்டு,
புலிஅதளின் உடையானைப் போற்றி, நீற்றை
ஆதிவரும் மும்மலமும் அறுத்த வாய்மை
அருமுனிவர், முழுவதும்மெய் அணிவர் அன்றே.

திருச்சிற்றம்பலம்

9. அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார்

திருச்சிற்றம்பலம்

அந்தாதி:

9:1:1 வருக்கம் அடைத்து, நன் நாவலூர்
மன்னவன், வண்தமிழால்,
பெருக்கும் மதுரத் தொகையில்
பிறைகுடி பெய்கழற்கே
ஒருக்கும் மனத்தொடு, அப் பால்அடிச்-
சார்ந்தவர் என்று உலகில்
தெரிக்கும் அவர், சிவன் பல்கணத்-
தோர், நம் செழுந்தவரே.

புராண சாரம்:

9:2:1 தார்ஆரும் முவேந்தர் பயிலும், தொல்லைத்
தமிழ்நாட்டு அப் புறத்து, இறைவன் சரணம் சார்ந்த
சீராரும் தொண்டர்களும், அண்டர் ஏத்தும்
திருத்தொண்டத் தொகை, அருளால் செப்பும் காலத்து,
ஏராரும் தொடையில் உறாது, இப்பால், அப்பால்,
எந்தைபிரான் அடிஅடைந்த இயல்பி னோரும்,
ஆறாத காதல் உடை யவர்கள் அன்றோ,
அப்பாலும் அடிச்சார்ந்த அடியார் தாமே.

புராணம்:

9:3:1 முவேந்தர் தமிழ்வுழங்கும் நாட்டுக்கு அப்பால்,
முதல்வனார் அடிச்சார்ந்த முறைமை யோரும்,
நாவேய்ந்த திருத்தொண்டத் தொகையில் கூறும்
நற்றொண்டர் காலத்து முன்னும் பின்னும்,
பூவேய்ந்த நெடுஞ்சடைமேல் அடம்பு தும்பை,
புதியமதி, நதி, இதழி பொருந்த வைத்த
சேவேந்து வெல்கொடியான் அடிச்சார்ந்த தார்கள்,
செப்பிய அப் பாலும் அடிச் சார்ந்தார் தாமே.

திருச்சிற்றம்பலம்

●●●●●●●●●●

உ
சிவமயம்

"திருத்தொண்டத் தொகை"

பாடல்
எண்

அரும்பதவுரை

1. வெல்லும் ஆ மிகவல்ல - வெல்லும் வழியிலே மிகவும் வல்லவர் ஆகிய; விரிபொழில் சூழ - விரிகின்ற சோலைகள் சூழ்ந்த; குன்றையார் - திருச்செங்குன்றாரில் அவதரித்தவர்; அல்லி மென் முல்லை அம் தார் - அகஇதழ்களோடு கூடிய மெல்லிய முல்லை மலர் மாலை (அணிந்த); (முல்லை மலர்மாலை - வணிகர்களுக்கு உரிய அடையாள மலர்மாலை); ஆரூரன் - நம்பி ஆரூர் (சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்); ஆரூரில் அம்மான் - திருவாரூரில் எழுந்தருளியுள்ள எம் தலைவன், (திருவாரூர் இறைவன்).
2. இலைமலிந்த வேல் - இலை வடிவினதான புகழ் நிறைந்த முழுவாயுதம் (ஏந்திய); நம்பி - ஆடவரில் சிறந்தவர்; கலை மலிந்த சீர் நம்பி - (வேட்களுக்கு உரிய) கலைகள் யாவற்றிலும் சிறப்புடைய நம்பி, (எல்லா நூல்களாலும் சிறப்பித்துப் பேசப் பெறுகின்ற நம்பி என்றும் சொல்லலாம்); மலை மலிந்த தோள் - மலை போன்ற வலிமை வாய்ந்த தோள்கள்; வள்ளல் - இல்லை என்னாது கொடுப்பவன்; எஞ்சாத வாள் தாயன் - குறைவுபடாத அரிவாளினை உடைய தாயனார்; அலை மலிந்த புனல் மங்கை - அலைகள் மிகுந்த நீர் சூழ்ந்த திருமங்கலம் (என்னும் தலத்தில் அவதரித்தவர்).
3. மும்மையால் உலகு ஆண்ட - திருநீறு, உருத்திராக்கம், சடைமுடி ஆகிய மூன்று சிவ சாதனங்களைத் தரித்து உலகத்தை அரசாட்சி செய்த; செம்மையே - சிவனிடத்து எழுந்த நேர்மை மிகுந்த சித்த நிலையுடன் வாழ்ந்த; மெய்ம்மையே - உண்மையாகவே; வழிபடா நிற்க - வழிபட்டு நிற்க; தாதை - தந்தை; மழு - பரசு என்னும் ஆயுதம் (கோடரி போன்றது); அம்மையான் - அன்னை போன்றவன், மோட்சத்தைத் தருவோனாகிய இறைவன், சேய்ம்மைத்தாகிய மோட்சத்தைத் தருவோன்; அடிச் சண்டி - (இறைவனின்) திருவடிகளில் பற்று விடாதவராகிய சண்டேசர்.
4. திரு நின்ற - நின்ற திரு- நீங்காது நிலைத்த முத்திச் செல்வம்; செம்மை - நித்தமாய்த் தூயதாய் விகாரமின்றி ஒரே தன்மையாய் உள்ள இறைத் தன்மை; செம்மையாக் கொண்ட - சிறந்த பற்றுக்கோடாகக் கொண்ட; திருநாவுக்கரையன் - திருநாவுக்கரசர், (அரையன் - அரசன்); பெருநம்பி - குலப் பட்டப் பெயர்; பேயார் - பேய்உருப் பெற்ற காரைக்கால் அம்மையார்; ஒரு நம்பி - ஒப்பற்றவரும், ஆடவருள்

- சிறந்தவருமான; ஒலிபுனல் சூழ் - ஒலிக்கும் நீர் சூழ்ந்த; சாத்தமங்கை - திருச்சாத்தமங்கை (நீலநக்கரின் அவதாரத் தலம்); அருநம்பி - தொண்டர்க்கு ஆணி என்று, திருத்தொண்டின் பெருமையை அளவு காணுதற்குக் கருவியாய் அமைந்த பண்புடைய பெரியவர்.
5. வம்பு அறா வரி வண்டு - விரியும் பருவத்து உள்ள மலரில் மது உண்ணும் ஆசையினால் மொய்த்துக் கொண்டிருக்கும் வரிகளை உடைய வண்டுகள்; மணம் நாற - நறுமணம் கமழ; நற்கொன்றையான் - கொன்றை மாலையைத் தம் அடையாள மாலையாகக் கொண்ட சிவபெருமான்; நாட்டம் மிகு - முன் இல்லாதிருந்து பின் கண் உண்டாகப் பெற்ற, (நாட்டம் - கண்); அம்பரான் - திருஇன்னம்பர் என்னும் பதியில் அவதரித்தவர்.
6. வார் கொண்ட வனமுலையாள் - வாரினை (கச்சினை) அணிந்த அழகிய முலைகளை உடைய உமையம்மை; கார் கொண்ட - கொடைத் தன்மையில் மழை மேகத்தினை வெற்றி கொண்ட, (மழை மேகத்தை விடச் சிறந்த); கடற்காழி - கடற்கரையினை உடைய சீகாழித் தலம்; ஆர்கொண்ட வேல் - கூர்மையான வேலாயுதம் (ஏந்தியவர்).
7. பொழில் - சோலை; துஞ்சிய - உயிர் நீத்த; விரி திரை சூழ் - கடல் விரிந்து செல்லுகின்ற அலைகள் சூழ்ந்த கடற்கரை; கை தடிந்த - மனைவியின் கையை வெட்டிய; வரிசிலை - வரிந்து கட்டப்பெற்ற வில்; கழல் - வெற்றி, காலில் அணியும் அணிகலன், (கழல் சத்தி - ஒலிக்கின்ற வீரக்கழல் அணிந்த); வரிஞ்சையர் கோன் - வரிஞ்சையூர் என்னும் தலத்தின் தலைவர்.
8. கறைக்கண்டன் - விடத்தினை உடைய கழுத்தினைக் கொண்ட சிவபெருமான்; காப்பு - காவல்; நிறைக் கொண்ட சிந்தையால் - மண்ணாசை, பகைமை முதலிய தீய எண்ணங்கள் இல்லாமல் தம் நாடு காவல் பற்றிய நீதி முறையாலே; நெல்வேலி வென்ற - திருநெல்வேலிப் போரில் வெற்றி பெற்ற; துறை - கரை; தொல் மயிலை - பழைமையான திருமயிலாபுரி; அறைக் கொண்ட-வெட்டுதல் முதலாகிய அறுதலைச் செய்யும் தன்மை வாய்ந்த.
9. மடல் - இதழ்; புடை சூழ்ந்த-பக்கத்தில் சூழ்ந்த; அதள் - தோல்; அரவு ஆட - பாம்பு ஆட; ஆடி - ஆடுகின்ற(வர்) சிவபெருமான்; அடல் சூழ்ந்த - வல்லமை கொண்ட.
11. மன்னிய சீர் - நிலைபெற்ற சிறப்பினை உடைய; மறை நாவன் - வேதம் ஓதும் நாவினை (வாக்கினை) உடையவர் (பூசலார்); நின்றவூர்ப் பூசல் - திருநின்றவூர் என்னும் தலத்தில் அவதரித்த பூசலார் நாயனார்; வரி வளையாள் மானி - வரிகளை உடைய வளையல் அணிந்த மானியாராகிய மங்கையர்க்கரசியார்; (மானி - பெருமையுடையவர்); காதலன் - அன்பிற்குரியவன், மகன்; உவப்பார் - மகிழ்ந்து, அவ்வாறே தாரும் அடியார்க்கு அடிமையாக ஒழுக்குதல்.

உ
சிவமயம்

திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி, திருத்தொண்டர் புராண சாரம்,
திருத்தொண்டர் புராணம்

அரும்பதவுரை

- 1:1:1** செப்பத்தகு - சிறப்பித்துச் சொல்லத் தக்க; ஒப்ப - போன்ற; புனனம் மூன்றினும் - மேல், நடு, கீழ் என்னும் மூன்று உலகங்களிலும்; உம்பர் - மேலிடம், ஆகாயம்; உம்பரின் ஊர் - முப்புரம்; அமுதத் திருநடர் - ஆனந்தக் கூத்தர்; துப்பர் - பவள நிறத்தினர், பேராற்றலை உடையவர்; உரிமைத் தொழில் - வழிவழியாகச் செய்துவரும் தொண்டு; சொல்லுதுமே - கூறுவோம், துதிப்போமாக.
- 1:2:1** மன்றுள் - அம்பலத்தில்; நாடகம் - கூத்து, (இங்கு நடனம்); அணியார் - அருகில் இருந்து பணி செய்பவர்; வான் - சிறந்த; வீடும் துறந்த நெறியார் - வீடு (முத்திப்) பேற்றிலும் ஆசையைத் துறந்தவர்கள்; நாதன் - நடராஜப் பெருமான்; முத்தீ - மூன்று வகைப்பட்ட எரி (வேள்வி), (அவை: ஆகவனீயம், தக்கிணாக்கினி, காருகபத்தியம் என்பன. வைதிகாக்கினி, சைவாக்கினி, வைந்தவாக்கினி என்று சொல்வதும் உண்டு); எல்லை காண்பரியார் - எல்லை காண முடியாதவர்; ஒப்பு ஏய்ந்துள்ளார் - உலகில் தமக்கு நிகரானவர் தாமே அல்லாமல் பிறரில்லை என்னும் நிலை பெற்றவர்.
- 1:3:1** ஆதி - தொடக்கம், (ஒடுங்கிய உலகம் மீண்டும் தோன்றுவதற்கு இடமாய் நிற்கின்ற நிலை); நடு - தோற்றம்-நிலை-ஒடுக்கம் என்னும் மூன்றில் நடுவனதாகிய உலக நிலைபேற்றுக்குத் தானே கருத்தாவாதல்; அளவிலா அளவு - பாச-பசு ஞானங்களால் அளந்து அறியப்படாது, பதி ஞானத்தால் மட்டுமே அறியப்பெறும் பொருள்; சோதி - பொருள்களைக் காட்டக்கூடிய புறஒளி; உணர்வு - அவ்வாறு காட்டப்பெற்றுக் காணும் உயிர் உணர்வு (அறிவு); பேதியா ஏகம் - தோன்றிய பொருள்களின் உள்ளே வேறுபாடு இல்லாமல் அத்துவிதமாய்க் கலந்து நிற்கும் நிலை; பெண்ணுமாய் ஆணும் ஆகி - சக்தியும் சிவமுமாகி; போதியா நிறற் - போதித்து நிறற்; பொது நடம் - தில்லையம்பலத்தில் ஆடுகின்ற திருக்கூத்து.
- 1:3:2** கற்பனை கடந்த - பசுஞானம், பாசஞானம் ஆகியவற்றால் கற்பிக்கப் பெற்றவற்றை எல்லாம் கடந்து நின்ற; அற்புதக் கோலம் - அறிவதற்கு அரியதான வியக்கத்தக்க கோலம்; நீடி - நிலைத்து, மிகுந்து; அருமறை - அரிய வேதங்கள்; சிரம் - வேதங்களின் சிரசாகிய உபநிஷதங்கள்; சிற்பர வியோமம் - ஞானாகாயம்,

ஞானவெளி. (வியோமம் - ஆகாயம், அம்பரம்); பொற்புற - அழகுற;
பூங்கழல் - மலர் போன்றதும், கழல் அணிந்ததுமாகிய திருவடி.

1:3:3

நீள் தில்லை - வழிவழி நீண்டு வளர்ந்துவரும் தில்லையம்பதி; திறம் - தன்மை, பண்பு; புகலல் உற்றேன் - சொல்லப் புகுகின்றேன்; நீற்றினால் - திருநீற்றினால்; திருத்தன் - கூத்தன், நடம் செய்பவன். (நர்த்தனம் - நிர்த்தனம். நிர்த்தனம் செய்பவன் திருத்தன்); தொண்டு - அடிமை; பேற்றினார் - பேறு பெற்றவர்கள்; பேணி வாழ்தல் - பேணிப் பாதுகாத்து வாழ்தல்; ஆற்றினார் - (ஆறு - ஒழுக்கம்) ஒழுக்கமுடையோர்; அடித்தவம் - திருவடியையே பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு பயிலும் தவம்.

1:3:4

பொங்கிய - பெருகுகின்ற; திரு - செல்வம்; நீடும் - சிறந்த; பொற்புடைப் பணிகள் ஏந்தி - அழகிய திருவாரணங்களை ஏந்தி, அல்லது சிறப்புடைய திருத்தொண்டுகளை மேற்கொண்டு; மங்கலத் தொழில்கள் - (ஆபரணங்களை) இறைவன் திருமேனியில் சாத்துவதாகிய மங்கலப் பணிகள். (மங்கலம் தரக்கூடியதாகிய இறைவனுக்குரிய அலங்காரங்கள்), அல்லது ஆகம் முறைப்படியான (எல்லோருக்கும்) மங்கலம் தரக்கூடிய பூசை முறைகள்; தலை நின்று - பெருமைப்படும் வகையில்; உய்த்தல் - நடத்துதல்; அங்கணர் கோயில் உள்ளா - அழகிய (அருள் பாலிக்கும்) கண்களை உடைய இறைவனின் திருக்கோயிலின் உள்ளே; அகம்படித் தொண்டு - அணுக்கத் தொண்டு. (கருவறையின் உள்ளும் புறமும் இறைவனுக்குச் செய்யும் அணுக்கத் தொண்டுகள்); (கோயிலைத் தூய்மை செய்தல், திருவிளக்கிடுதல், பாடுதல், ஆடுதல் போன்றவை புறத்தொண்டுகள்).

1:3:5

வருமுறை - விதிமுறைப்படியான; எரிமுன்று - காண்க: முத்தி (1:2:1); ஓம்பி - (இந்த யாகங்களைக் குறைவுபடாது வளர்த்துக்) காத்து; மன்உயிர் - நிலைபெற்ற உயிர்கள்; மல்க - வாழும் பொருட்டு; தர்மம் - அறம், யாகாதி கருமங்கள்; பொருள் - செல்வம், குறிக்கோள்; தத்துவம் - உபாசனை; மறை நான்கு - ரிக், யஜுர், சாமம், அதர்வணம்; ஆறு அங்கம் - வேதத்துக்கு அங்கமாக விளங்கும் சிட்சை, வியாகரணம், சந்தஸ், நிருத்தம், சோதிடம், கல்பம் ஆகியவை; பயின்று - கற்று; வல்லார் - கற்றவற்றில் வன்மையும் பெற்று விளங்குவார்; திருநடம் புரிவார் - அம்பலத்தில் அருள்நடம் புரியும் அம்பலக் கூத்தர்; ஆளாம் - ஆட்சையப் பெற்ற; திரு - அருட்செல்வம்; பொலிந்த சீரார் - சிறந்து விளங்கும் சிறப்பு உடையவர்கள்.

1:3:6

மறு - குற்றம்; மரபு - தாய்-தந்தை இருவர் வழி; மாறு இலா - இடையறாத, (நிலைபெற்று நின்று ஒழுகுகின்ற); அறுதொழில் -

அந்தணர்க்கு உரிய ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்டித்தல், ஈதல், ஏற்றல் என்னும் ஆறுவகைத் தொழில்கள்; ஆட்சியாலே - விதிப்படி செய்து வருகின்ற தன்மையினால்; அருங்கலி - கடுமையான துன்பம்; உறுவது - (தாம்) பெறக் கடவது; நீற்றின் செல்வம் - திருநீற்றின் நெறியால் அமைந்த அருட்செல்வம்.

1:3:7 ஞானமே முதலா நான்கு - ஞானத்தை முதலாக வைத்து எண்ணப்பெறும் நான்கு நெறிகள். (ஞானம், யோகம், கிரியை, சரியை). அல்லது ஞானத்தை அந்தமாக உடைய நான்கு நெறிகள்; நவையற - குற்றமில்லாமல், கசடற, ஐயந்திரிபு அற; தானம் - அறநெறியில் வந்த பொருளைத் தக்கவர்களுக்கு (சத்பாத்திரம் அறிந்து) உவகையோடு கொடுத்தல்; தவம் - மனமானது பொறிவழி போகாது நின்றல் பொருட்டு விரதங்களை மேற்கொண்டு ஒழுகுதல்; (தானம் இல்லறத்தாருக்கும், தவம் துறவறத்தாருக்கும் விதிக்கப் பெற்றவை என்று பரிமேலழகர் கூறுவார்.); தகுதியின் பகுதி - தக்கவற்றின் பக்கம்; ஊனம் - குறைவு; மானம் - உயிர்கொடுத்தும் தம் கொள்கையைத் தவறாது காத்தல்; பொறை - பொறுமை; மனை அறம் - இல்லறம்.

1:3:8 செம்மை - இங்கு, சிவத்தன்மை; தணிந்த சிந்தை - ஆணவம் நீங்கிப் பணிவு பெற்ற சிந்தை; மும்மை ஆயிரவர் - (தில்லைவாழ் அந்தணர்) மூவாயிரவர்; முதல்வனாரை - யாவார்க்கும் தலைவராகிய (முதல்வராகிய) இறைவனை; தலைமை சிறந்தார் - தலை சிறந்தவர் ஆயினர்.

1:3:9 இன்று - இப்போது; இயம்பலாம் - இயம்பல் ஆம் - கூறப்பெறும்; எல்லைத்து ஆமோ - எல்லையுள் படுமோ? கூற இயலுமோ?; திருத்தொண்டத் தொகை முன் பாட - திருத்தொண்டத் தொகையை முன்னர் ஆரூரர் பாடுவதற்கு, அல்லது திருத்தொண்டத் தொகையில் முதலில் வைத்துப் பாடுவதற்கு; அன்று - முன்னாளில்; வன்தொண்டர் - சுந்தரர்; ஆரூர் அண்ணல் - திருவாரூர் இறைவன் (புற்றிடம் கொண்ட நாதர், வன்மீகநாதர்); கோத்த - இணைத்த.

1:3:10 அகல் இடம் - பரந்த நிலப்பரப்பு (நிலவுலகம்); அகிலம் - உலகம்; என்றும் - எப்போதும்; நீடு வாய்மை - ஆயுள் முழுவதும் மேற்கொண்டு ஒழுகும் மெய்யான திறம்.

2:1:1 தரணி - உலகம்; தமிழ்ச் சங்கம் - கடைச் சங்கம். இது 1850 ஆண்டுகள் செயற்பட்டது என்பர்; திருவாலவாய் அரன் - திருவாலவாய் என்னும் மதுரை நகரில் இனிது வீற்றிருக்கும் இறைவன் (சொக்கநாதர், சோமசுந்தரக் கடவுள்); இன்பக் கவி - பேரின்பமாகிய வீடு பேற்றினை வழங்கும் கவிதைகள்.

- 2:2:1** ஆதி - முதல், முதலிய; பொற்பு - அழகு; ஆசு வித்தாரம் - பாடு என்றவுடன் பாடுதல் ஆசுகவி. அமுதமுறப் பாடுதல் மதுரகவி. சித்திரத்தில் அமைத்துப் பாடுதல் சித்திரகவி. விரித்துப் பாடுதல் வித்தாரகவி; தெரிக்கும் - மாறுபடும்; தொடை - செய்யுள், சொல் மாலை; மன்றுள் கோன் - நடராசப் பெருமான்; விரவ - பொருந்த; அஞ்சலி - கைகூப்புதல்; அமருலகம் - வானுலகம் (தேவலோகம்).
- 2:3:1** செய்யுள் நிகழ் சொல் தெளிவு - (செய்யப்படுவது செய்யுள்), செய்யுள்களாக நிலைத்து நிற்கவிருக்கும் சொற்களைத் தெளிந்து கொள்ளுதல்; செவ்விய நூல் - செம்மை தரும் பயனுடைய நூல்கள்; நோக்குதல் - கருத்தால் உணர்தல்; ஒளிர் - ஒளி வீசுகின்ற. (இங்கு, "சிவனது எல்லாம் வல்ல தன்மையும், பேரருள் உடைமையும் உணர்ந்து, உயிர்கள் அவ்விறைவனை அடைந்து உய்யக் காட்டி நிற்பது" குறிப்பிடப்பெறுகிறது); மை அணியும் கண்டத்தார் - ஆலகால விடத்தினை அணிந்த கழுத்தினை உடைய சிவபெருமான்; பொய் அடிமை இல்லாத புலவர் - பொய்ப் பொருளுக்கு அடிமை ஆகாத புலவர்கள். (புலம் - பேரறிவு); புகழ் மிக்கார் - புகழால் மிகுந்தவர்கள்.
- 2:3:2** பொற்பு அமைந்த - அழகினை உடைய; அரவாரும் - பாம்புகளை அணிந்த; பொற்பு சடையார் - சிவபெருமான்; சொற்பதங்கள் - சொற் பொருள்கள்; வாய் திறத்தல் - பாடுதல், பேசுதல்; தலை நின்ற - சிறந்திருந்த; பெற்றி - நற்பண்பு, தன்மை.
- 2:3:3** ஆங்கு அவர்தம் - அத்தன்மையினை உடைய பொய் அடிமை இல்லாத புலவர்களுடைய; அவனி - உலகம்; தாங்கிய - தாங்கி அரசாட்சி செய்த; வெண்குடை வளவர் - வெண்கொற்றக் குடையினை உடைய சோழ மன்னர்கள்; தவம் அனையார் - (சோழர் குலம் செய்த) தவப் பயனே போன்றோர்; பூங்கழலார் - அழகிய கழலை அணிந்த புகழ்ச்சோழர்.
- 3:1:1** அரசினை - அரசரை (இங்கு, தியாகேசர் - தியாகராஜர்); (அரசினை.....பிரானை - திருநாவுக்கரசரையும், சுந்தரரையும் என்றும் சொல்வதுண்டு); உரோம புளகம் - மயிர் சிலிர்த்தல்; கர, சரண் ஆதி அவயவம் கம்பித்து - கை, கால் முதலிய உறுப்புகள் நடுநடுங்கி; அங்கத்தினோர் - அங்கங்களை உடையோர்; தொகுத்தவரே - தொகுக்கப் பெற்றவராவர்.
- 3:2:1** தொகுதி நியமங்கள் - தத்தமக்கு உரிய வழிபாட்டு முறைமைகள்; குலவி - மகிழ்வுடன்; மண்டி - நிரம்பி; துளும்பல் - (கண்ணீர்) ததும்புதல், மிகுதல்; சிலும்பல் - அசைதல், சிலிர்த்தல்; உன்னல் - நினைத்தல்; உண்டி - உணவு.

3:3:1 ஈசன் - சிவபெருமான். (திரோபவ(மறைப்பு) கர்த்தாவிற்கு ஈசுவரன் என்று பெயர். நடைமுறையிலும், இதர சாஸ்திரங்களிலும் ஈசுவரன் என்பதற்கு என்ன அர்த்தம் கொடுத்தாலும், சைவ சாஸ்திரப்படி ஈசுவரன் என்றால், திரோபவம்(மயக்கம்) என்கிற மாயையைச் செய்கிற மூர்த்தி என்றே அர்த்தம். அமரகோசத்தில் (அகராதியில்) சிவனுடைய பெயரைச் சொல்லும் போதுதான், 'ஈச்வர: சர்வ ஈசாந' என்று இருக்கிறது. - காஞ்சிப் பெரியவர் 'எல்லாவற்றின் இருதயத்திலும் ஈச்வரன் என்று ஒருவன் இருக்கிறான். மாயாசக்தியால் எல்லாவற்றையும் குடைராட்டினப் பொம்மைகளைப் போல ஆட்டி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்" (18:61) என்று கீதையிலும் கண்ணன் கூறுகிறான்; ஈசனுக்கே அன்பானார் - சிவபெருமானுக்கே அன்பு கொண்டு ஆட்பட்டவர்கள்; கூசுதல் - (அந்தச் சிவன்அடியார்களின் அளவற்ற பெருமையினையும், தம் சிறுமையினையும் எண்ணி) அஞ்சுதல், நாணமடைதல்; குதுகுதுத்து - பெருவிருப்பம் உற்று, (குதுகலித்தல்); ஆவின் பின் கன்று அணைதல் - தாய்ப் பசுவின் பின் கன்று அணைவது.

3:3:2 தாவரிய - கெடுதல் இல்லாத அல்லது குறைவு படாத. (தா - கேடு; தாவு - குறைதல்); சம்பு - (சம்-பு; சம் - நித்திய சுகம், பூ - உற்பத்தியாகின்ற இடம்). நிலையான சுகத்துக்கு - இன்பத்துக்கு இருப்பிடமானவன். (சிவபெருமான்); உவந்து - மகிழ்ச்சி அடைந்து; மேவரிய அன்பினால் - பொருந்துதற்கு அரிதாகிய அன்பின் திறத்தாலே.

3:3:3 அங்கணன் - அழகிய (அருள்பாலிக்கும்) கண்களை உடைய இறைவன்; பங்கயம் - தாமரை; பங்கய மாமலர் மேலான் - தாமரைப் பூவின் மீது வீற்றிருக்கும் பிரமதேவன்; பாம்பு அணையான் - பாம்பாகிய இருக்கை (படுக்கை)யின் மீதிருக்கும் திருமால்; சார்வரிய - சார்தற்கு (அடைவதற்கு) அரிதாகிய; சரண் - திருவடி.

3:3:4 செய்வினைகள் - செய்யும் செயல்கள்; ஏறு உயர்த்தார் - இடபத்தினைக் கொடியாக (கொடியில்) உயர்த்திய சிவபெருமான்;பாதார விந்தம் - திருவடித் தாமரை. (விந்தம் - தாமரை); பரிவாய் - அன்பினாலே; காதார் வெண் குழையவர் - காதில் வெண் குழையினை அணிந்த இறைவன்; கருக்குழி - கருப்பமாகிய குழி, பிறவி; போதார்கள் - புகமாட்டார்கள்; புவனம் எலாம் - உலக முழுவதும், எல்லா உலகங்களும்; போதாவால் - போதியனவாகா, ஒப்பாகமாட்டா.

3:3:5 சங்கரன் (சம் - கரன்) நித்திய சுகத்தை எல்லோருக்கும் கிடைக்கச் செய்பவன், இன்பம் செய்பவன் (சிவபெருமான்); அயல் அறியா அன்பு - பிறர் அறியாத வகையில் செய்யும் அன்பு. (பிறர்

கண்டு பாராட்டுவதற்காக அல்லாமல், தன் அன்பினைச் சிவபெருமானே அறியும்படியாகச் செய்யும் அன்பு; நாயகி ஒருத்தி தன் காதல் நாயகனிடத்துச் செலுத்தும் அன்பு போன்றது.); மதி - பிறைச் சந்திரன்; இதழி - கொன்றை மலர்; காதலிக்கும் - விரும்பி (அணியும்).

3:3:6 ஈசன் - சிவபெருமான்; வாய் - இங்கு, நாக்கு; தழுதழுப்ப - குளற, (வாய் தழுதழுத்தல் - மொழி குளறுதல்); மாசு இலா நீறு - குற்றமில்லாத திருநீறு; நீறு அழித்து - கண்ணீர் பெருகி வழிதலால் மார்பில் அணிந்த திருநீறு கரைந்து போக; அருவிதர - அருவி போல இடையறாது பெருக; கம்பித்தல் - நடுங்குதல்.

3:3:7 கிடந்தாலும் - நிலத்தில் உடல் தோயப் படுத்திருந்தாலும்; மென்றாலும் - உணவு உண்ணும் போதும்.

3:3:8 தவம் காட்டி - சிவவேடம் பூண்டு சிவபூசை செய்வதன்வழி உள்ளே நிகழும் அன்பினை அறியச் செய்தல்; பங்கமற - குற்றமற; பயன் - சாதனை முறையிலான தவத்தால் வரும் பயன்; துய்த்தல் - பெறுதல்; படி - உலகம்.

4:1:1 யாது..... தோன்றியதே - எது தங்களுக்குக் கைவந்ததோ அதனில்; மிகுத்த - மேலான; விண் பாதங்கள் - ஆகாயத்தை அளாவும் முடியின் அமைதியுடைய மதில் சூழ்ந்த தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலத்தில் ஆனந்தக் கூத்தாடும் அம்பலக்கூத்தனின் மலர் போன்ற பாதங்கள் (நெற்றி - உச்சி); உகுத்த - முழுதும் வைத்த, செலுத்திய.

4:2:1 கழல் இணையே சேர - இரு திருவடிகளில் சேரும் வண்ணம்; விருந்திடு நா - கவித்திறம் மிகுந்த சொல் வன்மை; சோர - (கண்ணீர் அருவி போன்று) பொழிய.

4:3:1 புரம் மூன்று - அசுரர்களின் மூன்று கோட்டைகள்; செற்றானை - அழித்தவனை; பூணாகம் - நாகங்களை ஆபரணமாக; உரன் - (பதி)ஞானம்; ஒரு பொருளை - ஒப்பற்ற பொருள் ஆனவரை; கண்ஆர்ந்து நிறைந்தானை - (அவற்றுள்) நிறைந்து நின்று காட்டுபவனை.

4:3:2 வடகலை - வடமொழி (ஆரியமொழி, சமஸ்கிருதம்); தேசிகம் - பிறதேச மொழிகள், திசைச் சொற்கள்; (தென்தமிழ், வடமொழி, பிறதேச மொழிகள் ஆகியவற்றுள், கிட்டுவது எதுவாயினும் அது என்று பொருள்படும்.); மன்றினிடை - திருவம்பலத்தில்; ஒன்றிய - சிவபரம்பொருளோடு ஒன்றித்த; பன்றி - இறைவனின் அடி-முடி தேடிய நேரத்தில் பன்றியாக உருவெடுத்த திருமால்; புள் - அன்னப்பறவை (இங்கு, பிரமதேவன்).

5:1:1 உத்தமத் தானம் - சிவபுண்ணியம்; ஒடி எறிந்து - சிறு கிளைகளை ஒடிப்பது போன்று ஒடித்து; வித்தகத் தானத்து - (வித்தகத் தானம் - மேன்மையான இடம்), ஞான இருப்பிடங்கள் ஐந்தினையும், (இதயம், கண்டம், நாவின் அடி, புருவநடு, பிரம்மரந்திரம் (உச்சித்துளை) கடந்து; ஒருவழிக் கொண்டு - மேற்கூறிய தானங்களின் மேலே உள்ள சுழுமுனை திறந்து அவ்வழியே சென்று; விளங்கச் சென்னி மத்தம் வைத்தான் - விளக்கமுறும் வகையில் தலையில் ஊமத்தம்பூவைச் சூடிய சிவபெருமான்.

5:2:1 பார் அணவும் - உலகை (உலக சுகங்களை) நாடுகின்ற; புலன் - ஐம்புலன் (சுவை, ஒளி, ஊறு, ஒசை, நாற்றம் என்னும் ஐந்து இந்திரிய விஷயங்கள்); அந்தக்கரணம் - உட்கருவிகள் (மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம்); காரண.....ஐவர் - படைத்தல் முதலிய ஐந்தொழில் செய்யும் பிரமன் முதலிய அதிகாரக் கடவுளராகிய ஐம்பெருங் கடவுளர். (அயன் முதலாம் ஐவர்: அயன், அரி, அரன், மகேசன், சதாசிவன்); கழியும் நெறி - கடந்து மேற்செல்லும் வழி; பூரண மெய்ப்.....நோக்கி - நிறைவுடையதாய்-உட்பொருளாய்-சுயஞ்சோதியாய் உள்ள சிவத்தின் ஞானஒளியை நோக்கி; சிவாநுபவ போகம் - சிவனோடு இரண்டறக் கலக்கும் அனுபவ இன்பம்; அணவல் - கிட்டுதல்.

5:3:1 காரண பங்கயம் ஐந்தின் கடவுளர் - (காண்க விளக்கம் 5:2:1); கடவுளர்தம் பதம் - அந்த ஐம்பெருங் கடவுளர்களும் இருக்கும் ஐவகைத் தாமரைப் பீடங்களை உடைய பதங்கள், (பதவிகள்). (ஐந்தின் கடவுளர்தம் பதம் கடத்தல் - (அ) முதலில் நான்கோணம், பொன்னிறம், லகார அக்கரம் உடைய பிருதிவியை (மண்) இதயத் தானத்தில் வைத்து, அதன் கடவுளாகிய பிரமதேவனைத் தியானித்தல். (ஆ) பின், இருகோணம், வெண்ணிறம், வகார அக்கரம் உடைய அப்பு(நீர்)வைக் கண்டத் தானத்தில் வைத்து, அதன் கடவுளாகிய விஷ்ணுவைத் தியானித்தல். (இ) பின் அதன் மேற்சென்று, மூன்றாவதான முக்கோணம், செந்நிறம், ரகார அக்கரம் உடைய தேயு(தீ)வை, உள்நாக்கின் தானத்தில் வைத்து, அதன் கடவுளாகிய உருத்திரமூர்த்தியைத் தியானித்தல். (ஈ) பின் நான்காவதான அறுகோணம், கருநிறம், யகார அக்கரம் உடைய வாயு(காற்று)வைப் புருவநடுத் தானத்தில் வைத்து, அதன் கடவுளாகிய மகேசமூர்த்தியைத் தியானித்தல். (உ) பின் ஐந்தாவதான வட்டம், புகைநிறம், ஹகார அக்கரம் உடைய ஆகாயத்தைப் பிரமரந்திரத் தானத்தில் வைத்து, அதன் கடவுளாகிய சதாசிவமூர்த்தியைத் தியானித்தல். இந்த மூர்த்தியரை இவ்வாறு அசைவற்று இருந்து தியானித்த பிறகு முத்திக் கபாடம் திறக்க, ஆறாவதாகிய நாதாந்தத்தில் சேர்வதை

இது குறிக்கிறது.); பூரண மெய்ப் பரஞ்சோதி - (காண்க விளக்கம் 5:2:1); நாதாந்த தாரணை - நாதாந்தப் பதத்தில் சித்தத்தை நிறுத்துதல். (நாதாந்தம் - சுத்த தத்துவங்களாகிய விந்து, நாதம் முதலியவையும் நீங்கிய பரமுத்தியாகிய சிவசாயுச்சியப் பேறு); தனி மன்று - ஒப்பற்ற திருவம்பலம்; ஆரண காரணக் கூத்தர் - வேத காரணராகிய அம்பலக்கூத்தர். (இறைவன் தம் கூத்தினால் சுத்தமாயயிலிருந்து வேதங்களைத் தோற்றுவிக்கிறார்); அடித்தொண்டு - திருவடித் தொண்டு. (சரியை ஆகிய நான்கு நெறிகள்); அடித்தொண்டின் வழி அடைந்தார் - திருவடித் தொண்டின் வழியிலே நின்று அவரை அடைந்தவர் (எனப்பெறுவர்.)

6:1:1

மதில் வட்டம் - நகரின் மதிலால் சூழப்பெற்ற இடம்; செல்வன் திருக்கணம் - மேம்பட்ட செல்வத்தை உடையவனாகிய சிவபெருமானின் சிவகணங்கள்; செல்வ நெறி உறுவார்க்கு - வீட்டு (முத்தி) நெறியினை அடைபவர்களுக்கு; அணித்தாய செழுநெறி - அண்மையில் (சமீபத்தில்) உள்ள நல்லவழி.

6:2:1

வருணம் நான்கு - பிராமணர், கூடித்திரியர், வைசியர், சூத்திரர்; சங்கையிலா அருந்தவம் - (சங்கை - ஐயம்), மெய்த்தவம்; வரால் - கெண்டைமீன்; வாவி - நீர்நிலை.

6:3:1

அனைத்துமாய் - எல்லாப் பொருள்களுமாய், (இறைவனின் எல்லாமாய் நிற்கும் நிலை); மருவாரும் - (மரு - மணம்), மணம் நிறைந்த; மகிழ்ந்து அருளும் - மகிழ்ந்து வீற்றிருக்கும்; ஒரு வாயால் - ஒரு வாக்கினால்.

6:3:2

திருக்கணத்தார் - சிவகணங்கள்; தருக்கிய - செருக்குடன் எழுகின்ற, அகங்காரத்துடன் எழுகின்ற; ஒருக்கிய - இரண்டற ஒன்றுபடுத்தப் பெற்ற, ஒற்றுமைப்படுத்திய; அணித்தாகும் - அணுகச் செய்யும், அண்மையதாகும்; உயர்நெறி - சிவநெறி.

7:1:1

நெறிவார் சடையர் - நீண்ட சடையினை உடைய சிவபெருமான். (நெறி - நெறித்தல், சிறிய வளைவுகளுடன் கூடி இருத்தல்); தீண்டி - தொட்டு; முப்போதும் - முக்காலமும், (காலை, நண்பகல், மாலை என்ற மூன்று காலங்கள். இதனைத் திரிசந்தி என்பர். இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் என்றும் சொல்லலாம்); நீடு ஆகமம் - சிவவாக்காய் அநாதியாய் அழியாது உள்ள சிவாகமங்கள்; ஆகம அறிவு - ஆகம ஞானத்தினால் அதில் விதிக்கப்பெற்றபடி; அமரார்க்கு இறையாய் - தேவர்களுக்கு அதிபர்களாய்; முக்கண்ணும் எண்தோளும் தரித்து - சிவசாரூபம் பெற்று; ஈறுஇல் செல்வம் - ஏனையப் பதங்கள் போல் அழிவறாது, என்றும் இருக்கும் சிவச் செல்வம், (முத்திச் செல்வம்); உறைவு - இருப்பிடம்.

- 7:2:1** செப்பல் அரும் - சொல்லுதற்கு அரிய; சிறுகால் - வைகறைப் பொழுது, உதயம், விடியற்பொழுது; ஒப்பில் - ஒப்பில்லாத; நியதி ஆற்றி - நியம நிடைகளைச் செய்து; ஓவாமே - ஒழியாமே; தகையார் - தகுதி உடையோர், பெருமை உடையோர்; பிறவி தெறும் - பிறவியை ஒழிக்கும்.
- 7:3:1** மெய்ப்போத நெறி - உண்மை ஞானமாகிய சிவாகம நெறி, (மெய்ப்போதம் - சிவாகமம்; நெறி - சரியை ஆகிய நான்கு நெறிகள்); வழுவாமே - தவறாமல்; அப்போதைக்கு அப்போதும் - அந்தந்தக் காலந்தோறும்; விதிமுறை - விதிக்கப்பெற்ற மந்திரம்-பாவனை-கிரியை என்னும் முன்றாலும் வழிபாடு செய்யும் முறை; முதல் சைவர் - ஆதி சைவர்.
- 7:3:2** தெரிந்து உணரின் - ஆராய்ந்து உணர்ந்தால்; அர்ச்சனைகள் - சிவாலயங்களில் செய்யும் பரார்த்த பூசைகள்.
- 7:3:3** நாரணன் - திருமால்; ஆரணத்தின் - வேதத்தின்; எண்ணிய காலம் - விதிக்கப் பெற்ற காலங்கள்; கமலமலர் - தாமரைமலர் (போன்ற); சிந்தைப் பூரணத்தால் - உளநிறைவினால்; அறிந்தவா - (அறிந்த ஆ) - அறிந்தவாறு.
- 8:1:1** ஊழி திரியினும் - காலநிலை மாறுபட்டாலும்; ("உலகம்" இடத்தையும், "ஊழி" காலத்தையும் குறிக்கின்றன); உள் - உள்ளம்; ஒருகால் - ஒருகாலும்; விலகுதல் - தம் நிலையிலிருந்து திரிந்து மாறுபடுதல்; விதி - நியமம், தன்மை; வித்தகர் - ஞானத்தைப் பெற்றோர், (அறிவின் மேன்மையைக் குறித்தது); அலகில் பெருங்குணத்து - அளவுபடாத பெரிய எண்குணங்களை உடைய; இலகுதல் - விளங்குதல்; இறைவர் - தலைவர்.
- 8:2:1** கற்பம்-பசுவின் சாணத்தைத் தாமரை இலையில் ஏற்று உலர்த்தி முறையாக நீற்றிய நீறு; அங்கற்பம் - மந்தை, காடுகளில் விழுந்து உலர்ந்து கிடக்கும் சாணத்தை எடுத்து முறையாக நீற்றிய நீறு; உபகற்பம் - காட்டுத்தீயால் வெந்து கிடக்கும் சாம்பலை ஆன்ஐந்து கூட்டி உலர்த்தி முறையாக நீற்றிய நீறு; கனற்கண் நீறு - வேள்விச் சாம்பல்; பொற்புடைய அரன் - அழகிய சிவன் (சந்நிதி); ஆசான் - குரு; அங்கி - வேள்வி நெருப்பு; பொல்லாத பூமி - தூய்மை இல்லாத நிலம்; எதிர் புனைதல் ஆகா - எதிரே நின்று தரித்தல் தகாது; திரிபுண்டம் - திரிபுண்டரம் - மூன்று கீற்று; மதியின் பாதி - அரைவட்டச் சந்திரன், (பிறை வடிவம்); அகிலாங்கம் - எல்லா உறுப்புகளும்; தீபம் - விளக்குச் சுடர், (மேல் நோக்கிய முக்கோண வடிவம்); அழகார் வட்டம் - அழகிய (விளங்குகின்ற) வட்டமாக.
- 8:3:1** ஆதாரமாய் - எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஆதாரமாய் (தாங்குபவராய், நிலைபெறச் செய்பவராய்) (உள்ள இறைவன்); நீர் அணிந்த வேணி - (நீர் - இங்கு, கங்கை), கங்கையைத் தரித்த

சடை(யிணையும்); காதார் வெண் குழையான் - காதில் பொருந்திய வெண்மையான குழையிணையும்) உடையவன். (சிவபெருமான்); அருளிச் செய்த - சிவாகமங்களில் அருளிச் செய்துள்ள; ஆகாது என்று - கைக்கொள்ளத் தகாதது என்று; அங்கு - சிவாகமங்களில்; அகற்பம் - இது அசைவ விபூதி எனப்பெறும், (தீட்சை பெறுவதற்கு உரியவர் அல்லாதவர்க்கு உரியது); ஆம் என்று - (இவை) கொள்ளத்தக்கன என்று; மூன்று பேத - மூன்று வகைப்பட்ட; மோகாதி குற்றங்கள் - காமம்-குரோதம்-லோபம்-மோகம்-மதம்-மாட்சரியம் என்னும் ஆறு தீய குணங்கள்; அறுக்கும் - களையும், நீக்கும்; இருவினைகள் கழிவதாக - இரு வினைகளும் கழியும் (நீங்கும்) பொருட்டு.

8:3:2 உவந்து ஆடும் - திருவுளம் மகிழ்ந்து திருமஞ்சனம் செய்தருளுகின்ற, (அபிடேகித்து அருளுகின்ற); அஞ்சு - ஆன் ஐந்து - பஞ்ச கவ்வியம்; ஆக்கள் - பசுக்கூட்டம்; அநாமயமாய் - (அமயம் - நோய்), நோய் இல்லாமல்; ஈன்று அணிய கோமயம் - கன்று ஈன்று அணிமையாகிய பசுவின் சாணம், (மயம் - சாணம்); மந்திரத்தினால் ஏற்று - (மந்திரம் - இங்கு, சம்ஹிதா மந்திரங்களில் ஒன்றான சத்தியோசாத மந்திரம்), சத்தியோசாத மந்திரம் சொல்லிக் கையில் ஏந்தி; உம்பர் - தேவர்; சிவமந்திர ஓமத்தால் - சிவமந்திரங்களால் வளர்க்கப்பெறும் ஓமத்தீயால்; உற்பவித்த - உண்டாக்கப்பெற்ற; சிவாங்கி - சிவாக்கினி; இட்ட - சிவாக்கினியில் இட்டு (ச் சாம்பலாக்கி எடுத்த).

8:3:3 ஆரணியம் - காடு, (இங்கு, பசுக்கள் மேயும் காடு); உலர்ந்த - காய்ந்த; அழகுற - சிறக்க; ஆவின் சுத்த நீர் - பசுவின் தூய (புனிதமான) மூத்திரம்; அத்திர மந்திரம் - அஸ்திர மந்திரம், (சம்ஹிதா மந்திரங்களில் ஒன்று); நிசயம் உற - (நிசயம் - திரட்சி, உருண்டை), உண்டையாக; ஓம நெருப்பில் - சிவாக்கினியில், (சிவ ஓமத் தீயில்); சீரணியும்படி வெந்து - நன்றாக வெந்த பின்னர்; வாரணியும் முலை - வார் (கச்சு) அணிந்த முலை(களை உடைய); மாணிக்கக் கூத்தர் - இரத்தின சபாபதி, அல்லது, மாணிக்கம் போன்ற கூத்து (நடனம்) ஆடுபவர்.

8:3:4 அடவி - காடு; அடவி படும் அங்கி - காடுகளில் உள்ள மூங்கில் போன்ற மரங்கள் உராய்வதனால் மூளும் காட்டுத்தீ; வெந்த நீறு - வேகுவதால் ஏற்படும் நீறு; ஆனிலைகள் - பசுக்கள் இருக்கும் இடங்கள், (பசுக் கொட்டில்கள்); அனல் தொடக்க - நெருப்புப் பிடிக்க, தீப்பற்ற; இடவகைகள் - இவ்வாறு உள்ள பல இடங்கள்; எரி கொளுக - தீப்பற்ற; இட்டிகைகள் - செங்கற்கள்; உடன் அன்றி - ஒன்று சேர்க்காமல்; உரை திகழும் மந்திரம் - சிவாகமங்களில் விதித்துள்ள உரிய மந்திரம்; மடம் - முனிவர்களும்,

பெரியோர்களும் உறையும் இடம்; சிவாங்கி - மேற்குறிப்பிட்டோர் நாள்தோறும் நியமமாக வளர்க்கும் சிவ வேள்வித்தீ.

8:3:5 இரு திறமும் - இரு புறமும், (அகமும் புறமும்); தெறித்தல் - அணிவிரல் நுனியால் சிறிதளவு திருநீற்றினைத் தொட்டு அசுரபிடை அணுகாத வண்ணம் (இராக்கதர் வராமல்) நிருதி (தென்மேற்கு) மூலையில் "பட" அந்தமான அஸ்திர மந்திரத்தால் தெறித்தல்; அந்தம் இலா அரன் - அழிவில்லாத சிவன்; அங்கி - தீ; மெய்ம்மை அறிவித்த - உண்மை நெறியினை உணர்த்திய; நன்மை அல்லாப் பூமி - தூய்மையற்ற நிலம்; முந்த எதிர் - முன்னர்; முழுவதும் மெய் - மெய் முழுவதும், (உடல் முழுவதும்). (பொடியாக உடல் முழுவதும் அணிவதை இது குறிக்கிறது); புண்டரம் - (திரி புண்டரம்) - மூன்று கீற்று; சந்திரனில் பாதி - பிறை வடிவம்; நந்தி எரி தீபம் - (நந்தி - நந்துதல் - ஒளியிட்டு(ஜொலித்து) எரிதல்), ஒங்கி எரிகின்ற விளக்குச் சுடர்; நந்தி.....வட்டமாக - விளக்குச் சுடரின் மேல் நோக்கிய முக்கோண வடிவமாக; நன்மையாகவே - நலம் தரும் (பெறும்) பொருட்டு.

8:3:6 சாதியினில் - சாதி ஒழுக்கத்தில்; தருமசீலர் - அறச் சிந்தை உள்ளவர்; நெறி - தொண்டு நெறி; பூதி - திருநீறு; பாசனம் - பாத்திரம்; புலி அதளின் உடையான் - புலித் தோலை உடுத்த இறைவன்; ஆதிவரும் மும்மலம் - அநாதியாக உயிரினைப் பற்றிப் பிறப்பிற்குக் காரணமாக அமையும் மூல மலங்கள்; அறுத்தல் - வலியின்றிச் செய்தல், நீக்குதல்.

9:1:1 வருக்கம் அடைத்து - வரிசைப்பட அடைவுபடுத்தி; நாவலூர் மன்னர் - திருநாவலூர்த் தலைவராகிய நம்பி ஆரூர்; வண்தமிழ் - வளப்பம் பொருந்திய தமிழ்மொழி; மதுரம் - இனிமை; தொகை - திருத்தொண்டத் தொகை; பிறைகுடி - பிறை அணிந்த சிவபெருமான்; ஒருக்கு மனம் - ஒருப்பட்ட மனம்; தெரிக்கும் - விளங்க உரைத்த; செழுந்தவர் - உயர்ந்த தவத்தை உடையவர்கள்.

9:2:1 தார் ஆரும் - (அவரவர்க்கு உரிய அடையாள) மாலை அணிந்த; முவேந்தர் - சேர-சோழ-பாண்டிய மன்னர்கள்; பயிலும் - (தமிழ்) வழங்கும்; சரணம் - திருவடி; அண்டர் - வானுலகத்தினர்; ஏத்தும் - வழிபடும், போற்றும்; ஏராரும் - நன்மை மிகுந்த, சிறப்பு மிகுந்த; தொடை - திருத்தொண்டத் தொகையாகிய (சொல்) மாலை; உறாது - சேராது; இப்பால் அப்பால் - முன்னும் பின்னும்.

9:3:1

முவேந்தர் தமிழ் வழங்கும் நாடு - முவேந்தர்களின் ஆட்சியின் கீழ்த் தமிழ் வழங்காத நாடுகளும் இருந்ததால் அவற்றை வேறுபடுத்த இவ்வாறு கூறப்பெற்றது; முதல்வனார் - சிவபெருமான்; நாவேய்ந்த - (சுந்தரரின் தெய்விக) நாவின் கண் பொருந்திய; பூவேய்ந்த - மலர்கள் பொருந்திய; அடம்பு - அடம்ப மலர், (அடம்பு - ஒரு வகைக் கொடி); புதிய மதி - பிறைச் சந்திரன்; நதி - கங்கை; இதழி - கொன்றை; சேவேந்து - இடபம் பொறிக்கப் பெற்ற; வெல் கொடியான் - வெற்றி பொருந்திய கொடியினை உடைய சிவபெருமான்; செப்பிய - சொல்லப் பெற்ற.

இணைப்பு - 1

நால்வேதம்

ரி(ரு)க், யஜுஸ், சாமம், அதர்வ(ண)ம் என்பவையே நான்கு வேதங்களாகும்.¹ “வேதமுல்வன்” என்பது சிவபெருமானுக்கு உரிய ஒரு சிறப்பான பெயர். “வேதநெறி தழைத்தோங்க” ஞானசம்பந்தர் அவதரித்ததாகச் சேக்கிழார் பாடுவார்.

“வித்” (அறிதல்) என்ற வடமொழி வேர்ச் சொல்லிலிருந்து உருவானதே “வேதம்” என்ற சொல். இங்கு ஞானத்துக்குக் கருவியாக அது விளங்குகிறது. வேதத்தால் பெறப்படுவது அபரஞானம் (சாத்திர அறிவு); அதுவே பரம்பொருளை அறிவதாகிய பரஞானத்து (கடவுளைப் பற்றிய அறிவு)க்குக் கருவி.

நான்முகனாகிய பிரம்மாதான் வேதங்களைச் செய்தார் என்று ஒரு சாரார் கூறுவர். (பின்னால் இது பற்றிக் கூறப்பெறுகிறது). அக்கினியிலிருந்து ருக் வேதத்தையும், வாயுவினிலிருந்து யஜுர் வேதத்தையும், சூரியனிலிருந்து சாம வேதத்தையும் அவர் உண்டு பண்ணினார் என்பது அவர்கள் கூற்று.

சுயம்புவான சிவபெருமானே வேதத்தை அருளினார் என்று கூறி, அதன் காரணமாக வேதமும் நித்தியம் என்று சொல்வது உபசார வழக்கு (ஒன்றன் தன்மையை மற்றொன்றின் மேல் ஏற்றிக் கூறுவது)தான். அது சுத்தமாயையில் தோன்றி, முடிவில் சிவத்தில் ஒடுங்குவதால் அவ்வாறு சொல்லப்பெறும்.

வடமொழியில் வேதமே முதல் நூல் என்பர். யக்ஞங்களைச் (யாகம், வேள்வி) செய்வதே வேதத்தின் தலையாய நோக்கம். பரஞானம் பெறுவது வேதத்தின் மற்றொரு நோக்கம் என்று கூறுவர். வேதம் செய்யப்பெற்ற காலத்தில் முதல் நோக்கமே மேலோங்கியிருந்தது. பிறகு வேதக்காரர்கள் தமிழ் மக்களோடு தொடர்பு கொண்ட காலத்தில் ஞானம் என்ற பொருள் அவர்களுக்குத் தெரிய வந்தது. அதன் விளைவே பின்னர் எழுந்த உபநிடதங்கள்.

வேதம் கர்மகாண்டம், உபாசனா காண்டம், ஞானகாண்டம் என மூன்று பிரிவுகளாக உள்ளது.

கர்மகாண்டம் என்பது இக - பர சுகத்துக்கு உரிய கர்மங்கள், யாகங்கள் முதலியவற்றைச் செய்யும் முறை. அவற்றுக்கான தேவர்கள், அவர்களைத் திருப்தி செய்வதற்கான மந்திரங்கள் ஆகியவற்றை இது கூறும்;

உபாசனா காண்டம் என்பது அக்கினி, இந்திரன், வாயு, சூரியன் முதலான தேவர்களிடத்துப் பக்தி செய்து அதனால் பெறும் பலனைக் கூறுவது;

ஞானகாண்டம் என்பது தத்துவஞானம் பெறுவதற்கான வழிமுறைகளைச் சொல்லுவது.

ரி(ரு)க் வேதம்: ரிக் என்ற சொல்லுக்குப் பரம்பொருளைத் துதிக்கும் மந்திரம் என்று பொருள் சொல்வார்கள். ருக் என்பது சந்தத்துடன் கூடிய செய்யுளைக் குறிக்கும். இந்த வேதம் செய்யுள் வடிவில் இருப்பதால் இவ்வாறு அழைக்கப் பெறுகிறது. வேள்விகளின் தேவதைகளை அழைப்பதற்கு இந்த வேதம் பயன்படுகிறது.

இதுவே வேதங்கள் அனைத்திலும் மிகப் பழைமையானது. உலக இலக்கியத்திலேயே ஆதியானது இந்த வேதம் என்று கூறுவாரும் உளர். கி.மு.2500ல் இது செய்யப் பெற்றதாகக் கூறப்பெறுகிறது.

ஆரியர்கள் முதன் முதலாகப் பரத கண்டத்தினுள் (இந்தியா) நுழைந்தபோது, அங்குள்ள இயற்கை - செல்வ வளங்களைக் கண்டு அடைந்த வியப்பினாலும், ஆனந்தத்தாலும் செய்யப்பெற்ற பாடல்களே ரிக் வேதம் என்பர்.

யஜுர் வேதம்: யஜுஸ் என்றால் உரைநடை என்று பொருள். பெரும்பாலும் உரைநடையாகவே அமைந்த இந்த வேதத்தில் செய்யுள்களும் இருக்கவே செய்கின்றன. இந்த வேதம் டின்றவர், வேள்விகளில் தேவதைகளுக்கு அவியை (வேள்வித் தீயில் தேவர்க்குக் கொடுக்கும் உணவினை)அளிக்கும் அத்வர்யு (chief Yajur-vedic priest at a sacrifice)வாக இருக்கிறார்.

இதில் ஜபம், ஹோமம் முதலியன விரிவாகச் சொல்லப் பெறுகின்றன. காமிய (பயனை விரும்பிச் செய்யும்) ஹோமாங்களும் பல உள்ளன.

ஸாம வேதம்: ஸாம என்றால் இசை. இசை மயமாக உள்ளது இந்த வேதம். அதாவது மந்திர ரூபமாக உள்ள ரிக் வேதமானது, யஜுர் வேதவழி கிரியா ரூபம் பெற்று, இப்போது கானமாக இசைக்கப் பெறுகிறது என்பது பொருள். ஸாம வேதம் ஏழு ஸ்வரங்களின் அமைப்புடன் கானம் செய்யப் பெறுகிறது. வேள்விகளில் அழைக்கப் பெற்ற தேவதைகளைப் போற்றிப் பாட இந்த வேதம் பயன்படுகிறது.

ஸாம வேதம் என்ற பெயரின் பொருள் பாவ நிவாரணம் தருவது என்பதாகும். கயிலை மலையின் கீழ் நசுக்குண்ட இராவணன் சாமகானம் பாடி அருள் பெற்றதாகப் புராணங்கள் கூறுகின்றன. இத்தகைய புராண வரலாறுகளை ஒட்டிச் சாமகானம் சிவனுக்கு உரியது என்ற வழக்கைத் தோற்றுவித்துள்ளனர்.

“இருக்கு(ரிக்)வேதம் இலங்கு எண்தோள் ஈசர்” (பெரியதிருமொழி: 6.6:8) என்று திருமங்கையாழ்வார் பாடியுள்ள போதிலும், அப்பர் சுவாமிகள் “சாமவேதம் கந்தருவம் விரும்புமே” (6.4:1), “சந்தோக சாமம் ஒதும் வாயானை” (6.50:4) என்றெல்லாம் பாடியுள்ளார்.

அதர்வ(ண) வேதம்: வசிஷ்ட முனிவரின் புதல்வரான அதர்வணர் என்ற முனிவரால் கண்டறியப் பெற்ற மந்திரங்கள் பலவற்றைக் கொண்டது. ரிக் வேதத்தில் உள்ள பலபல மந்திரங்கள் இதில் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளன.

வேதங்கள் பொதுவாக மழை பெய்தல் போன்ற உலக நன்மைக்கான காரியங்களையே நோக்கமாகக் கொண்டவை. ஆனால் அதர்வ வேதம் நோய் நீக்கம், மனத்தை வசப்படுத்துதல், தீய கிரகங்களின் வேதனையைத் தவிர்த்தல் போன்ற அவரவர் விரும்புகின்ற உலக போகம் பற்றிய காரியங்களைக் கூறும்.

மேலும், சத்ரு (பகைவர்) நாசம் போன்ற கொடிய காரியப் பொருள்களையும் இது கூறுவதால், இதை விட்டு வேதம் மூன்று என்று சொல்லும் நிலையும் உண்டு.

சிவபெருமான் பிரபஞ்சத்தைப் படைக்கும் போது, பிரம்மதேவரைத் தோற்றுவித்து, முன்னர் மறைந்த வேத ஒலிகளை அவர் மனத்தில் தோன்ற வைத்து, அவர்வழி வேதம் வெளிவந்து பரவ வழி செய்கிறார். தவத்தின் வலிமையால் முனிவர்கள் பிரம்மதேவரிடமிருந்து வெளியான வேத ஒலியைக் கண்டறிந்து வெளியிடுகிறார்கள். வேதங்களில் உள்ள கருத்து - மொழி - சொல்லமைப்பு எதிலும் முனிவர்களின் செயற்பாடு சிறிதும் இல்லை. ரிஷி என்ற சொல்லுக்குப் “பார்ப்பவர்” என்பதுதான் பொருள் என்றும் கூறுவர்.²

நான்கு வேதங்கள் குறித்து மேலும் சில தகவல்களைக் கூறுகிறார் கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ: வாக்கு வன்மை உள்ளவன் காவியம் இயற்றுகிறான். ரிக் என்பது இறைவனின் எழிற் காவியம். ரிக் வேதம் ஞானநூல்; உலகில் உள்ள பொருள் அனைத்தையும் விளக்கவல்லது. வாக்கில் ஒளி வாய்ந்தவன் இனிமையாக அன்புடன் பண்புடன் பிறருக்கு நலம் விளைக்கும் உண்மைகளையே பேசுவான். வாக்குச் சாதனை பெற்றவன்தான் ரிக் வேதம் பயின்ற பயனைப் பெறுவான்; வெறும் வேதம் ஒதியவன் அல்ல. ரிக் என்பது வாக்கு.

தூய திடமான மனமுள்ளவனே சிறந்த செயல் ஆற்ற வல்லவன் ஆவான். சிறந்த செயல் வேள்வியே ஆகும்; மனத்தில் நல்ல எண்ணங்கள் நிரம்பினால் புலன்கள் நற்செயல் புரியும். யஜுர் வேதம் வேள்வி நூல். மனச்சாதனை எய்தியவன்தான் யஜுர் வேதம் பயின்ற பயனைப் பெறுவான். யஜுர் என்பது மனம்.

உயிரோட்டத்தை உள்ளும் புறமும் அடக்கிச் சமமாக வைத்துக் கொண்டு, உயிரைப் போலவே எதிலும் ஒட்டாமல், நடுநிலையில் இருந்து உள்ளத்தைக் காப்பவனே இன்னிசை வல்லவன் ஆவான். ஸாம வேதம் இசை வேதம். சமநிலையில் வாழ்ந்து, உயிர் நட்பைச் சாதிப்பவன்தான் ஸாம வேதம் பயின்ற பயனைப் பெறுவான். ஸாமம் என்பது பிராணன்.

தர்வம் என்றால் நடுக்கம்; அதர்வம் - நடுக்கமின்மை. கண்ணாலும் காதாலும் நல்லவற்றையே கண்டு கேட்டு வாழ்பவனுக்கு எங்கும் எதிலும் நடுக்கம் இராது. இந்த நடுக்கமின்மை என்ற சாதனையை எய்தியவன்தான் அதர்வ வேதம் பயின்ற பயனுடையவன். நல்ல கண்ணும் காதும் அதர்வத்துக்கு இருப்பிடம்.

இப்படி வாக்கு வன்மை, மனத்திட்பம், உயிர்நட்பு, கண்-காதுகளின் தூய்மை ஆகிய நான்கும், நால்வேதம் பயின்றவனுக்கு வாய்க்கின்றன என்று “சுக்ல யஜுர் வேதம்” 36-1ஐ மேற்கோள் காட்டி கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ. எழுதியிருக்கிறார். (தகவல்:ஞானசம்பந்தம் 10.03.77, பக்.380)

வேதாங்கம் ஆறு:

வேதத்தின் உச்சரிப்புப் பிழைபடாமல் இருக்கவும், பாட பேதங்கள் ஏற்படாதிருக்கவும், பொருள் அறிந்து சொல்லப் பெறுவதற்காகவும், வேதத்தில் விதிக்கப் பெற்ற வேள்விகள் சரியான முறையில் செய்யப் பெறுவதற்காகவும், வேதத்தின் ஆறு அங்கங்கள் எனப்பெறும் ஆறு நூல்களை மகரிஷிகள் இயற்றியுள்ளார்கள். அவை சிசுஷா (சிக்கை), வியாகரணம், சந்தஸ், நிருக்தம், ஜோதிஷம், கல்பம் என்பனவாம்.

வேதங்களை, எடுத்தல் - படுத்தல்³ முதலிய இசை வேறுபாடுகளால் உச்சரிக்குமாறு உணர்த்துவது சிசுஷா (உச்சரிப்பு முறை இலக்கணம், Treatise dealing with Vedic phonology);

“மயலறுமந் திரம்,சிகை, சோதி டாதி
மற்றங்க நூல்வணங்க, மௌந மோலி
அயர்வறச்சென் னியில்வைத்து ராஜாங் கத்தில்
அமர்ந்தது,வை திகைசவம்.....”

(ஆகார புலனம் சிதம்பர ரகசியம் 10)

(மயக்கம் அறுதலுக்கு ஏதுவான மந்திரமும், சிட்சையும், சோதிடம் முதலாகிய வேறாயுள்ள உறுப்பு நூல்களும் தொழும்படி மௌன நிலையாகிய கிரீடத்தினைச் சோர்வறச் சிரசில் வைத்து அரசாட்சியில் வீற்றிருந்தது வேத சம்பந்தமாகிய சைவ சமயம்...) என்பர் தாயுமானவர்.

இது வேதத்தின் முக்கு என்று சொல்லப் பெறுகிறது.

வேதங்களின் எழுத்து - சொல் - பொருள் இயல்புகளை உணர்த்துவது வியாகரணம் (வடமொழி இலக்கணம்); இது வேதத்தின் வாயாகக் கருதப்பெறுகிறது.

செய்யுளின் அடிகள், அவற்றிலுள்ள எழுத்துகளின் எண்ணிக்கை ஆகியவை காரணமாகப் பலவகைப்படும் வேத சந்தங்களை விளக்குவது சந்தஸ் (யாப்பிலக்கணம், Science of Vedic prosody); இது வேதத்தின் கால்.

வேதங்களின் சொற்பொருள்களை உணர்விப்பது நிருக்தம் (அரும்பதவுரை, Class of works containing etymological explanation of difficult Vedic words); இது வேதத்தின் காது எனப்பெறும்.

ஜ்யோதிஷம் (சோதிடம்) என்பது, நட்சத்திர - கிரகங்களைப் பற்றிய நூல். வேதத்தில் சொல்லப் பெறுகிற கருமங்கள் செய்தற்குரிய கால் விசேடங்களை இது உணர்த்துகிறது. இது வேதத்தின் கண்.

வேதங்களில் கூறப்பெறும் கருமங்களுக்கான செய்முறைகளை உணர்த்துவது கல்பம் (கற்பகுத்திரம், Treatise in the form of aphorisms dealing with details of sacrifices, rituals and general rules of conduct); இது வேதத்தின் கையாகக் கருதப்பெறுகிறது.⁴

வேதம், வேதாங்கம் ஆறு பற்றிய ஒரு குறிப்பு மணிமேகலைக் காப்பியத்திலும் காணப் பெறுகிறது.⁵

அடிக்குறிப்புகள்:

1. “ஒன்றுபுரிந்த ஈரிரண்டின் ஆறஉணர்ந்த ஒருமுதுநூல்”

(புறநானூறு, 166: 3-4)

(அறம் ஒன்றையே மேலிய நான்கு கூற்றை உடைய ஆறங்கத்தால் உணரப்பெற்ற ஒரு பழைய நூலாகிய வேதம்) என்று ஆவூர் மூலங்கிழார் பாடுகிறார்.

2. “சித்தாந்தம்” 85ஆம் ஆண்டு இதழ்களில் ஆசிரியர் மு.அருணாசலம் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரைகள், அனைத்துலக சைவ சித்தாந்த ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தின் “சைவ சமயக் கல்வி”ல் பி.ராமதாஸ் ஐயர் எழுதிய கட்டுரை (பக்.4) ஆகியவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்ட தகவல்கள்.
3. எடுத்தல் - உரத்துச் சொல்லுதல், To utter in a high pitch of voice; படுத்தல் - எழுத்துகளின் ஸ்வரத்தைத் தாழ்த்திக் கூறுதல், To pronounce in low pitch.

4. பி.ராமதாஸ் ஐயர் எழுதிய கட்டுரை(பக்.5-8); "சிவஞான மாபாடியம்" - பதிப்பாசிரியர் டாக்டர் ச.வே.சுப்பிரமணியன் (பக்.72)
5. "கற்பம் கை,சந் தம்கால், எண்கண்,
தெற்றென் நிருத்தம் செவீ,சிக் கைமுக்கு,
உற்ற வியாகர ணம்முகம், பெற்றுச்
சார்பில் தோன்றா ஆரண வேதம்"

(27ஆம் காதை, 100-104)

(கற்பம் என்னும் அங்கம் கையாகவும், சந்தம் என்பது காலாகவும், கணிதம் என்பது கண்ணாகவும், தெற்றென விளக்கம் செய்யும் நிருத்தம் என்னும் அங்கம் காதாகவும், சினை மூக்காகவும், இவற்றோடு பொருந்தும் சொல் இலக்கணம் என்னும் அங்கம் முகமாகவும் கொண்டு, யாதொன்றையையும் சார்ந்து தோன்றாதல் இல்லாது, தான் தோன்றியாகிய ஆரணமாகிய வேதம்.)

இணைப்பு - 2

முத்தீ

ஆகவனீயம், தசுபிணாக்கினி, காருகபத்தியம் என்பவையே முத்தீ எனப்பெறும் மூன்று வேள்விகளாகும். இந்த மூன்று வகையான தீயால் உண்டாகிய செல்வத்தினை உடையோர் என்று அந்தணர்களைத் திருமுருகாற்றுப்படை சிறப்பிக்கிறது.

**“மூன்று வகைக்குறித்த முத்தீச் செல்வத்து
இருபிறப்பாளர்.....”**

(திருஏரகம், 181-182)

(“நாற்சதுரமும், முச்சதுரமும், வில் வடிவமுமாகிய மூன்று வகையான ஆகவனீயம், தக்கிணாக்கினி, காருகபத்தியம் என்னும் மூன்று தீயால் உண்டாகிய செல்வத்தினை உடைய இரு பிறப்பினை உடைய அந்தணர்...”)
என்று உரையாசிரியர்கள் இதற்கு விளக்கம் எழுதுவர்.

மேலும், இந்த மூன்று வேள்விகளில் ஒன்று வேதத்தை வழங்கவும், ஒன்று தேவர்களுக்குத் தட்சிணை கொடுக்கவும், ஒன்று நிலவுலகைக் காக்கவும் மேற்கொள்ளப் பெறுபவை என்றும் உரையாசிரியர் கூறுவர்.

புறநானூறு, பரிபாடல் ஆகிய சங்க இலக்கியங்களிலும் இந்த முத்தீ பற்றிய குறிப்புகளைக் காண்கிறோம்.⁴

ஆகவனீயம் (ஆஹவனீயாக்கினி):

தேவர்களுக்காக யாகசாலையின் வடகிழக்கில், யஜமானனுக்கு முன் நாற்கோண (சதுர)க் குண்டம் இட்டு வளர்க்கப் பெறுவது.

தசுபிணாக்கினி:

அன்வாஹார்யபசனம் என்னும் இது, யஜமானனுக்குத் தென்புறத்தில் (வலப்பக்கத்தில்) அரைச் சந்திர (வில்) வடிவில் குண்டம் இட்டு அதில் வளர்க்கப் பெறுவது. யஜமானனைத் தென் திசைக்கு அடைவிப்பதால் இப்பெயர் ஏற்பட்டது. இது ருத்திரர் என்று சொல்லப் பெறுகிறது. இதில் பிதிருக்களும், கூடூத்திர தேவதை (கொடுமையான சிறு தெய்வங்களும) ஆராதிக்கப் பெறுவர்.

காருகபத்தியம் (கார்ஹபத்யாக்கினி):

ஆகவனீயக் குண்டத்தை அடுத்து (யஜ்மானனுக்குப் பின்) வட்ட வடிவமாகக் குண்டம் இட்டு இல்லறத்தாரால் வளர்க்கப் பெறுவதால் இப்பெயர் ஏற்பட்டது. கிரக(இல்ல)ங்களுக்குப் பதியாக இது திகழ்கிறது என்று கருதப் பெறுகிறது. பிரம்மா என்று இதனைச் சொல்வர். இது பிருதிவி (மண்)யைக் குறிக்கிறது என்றும், உலகம் வட்ட வடிவமாக இருப்பதால் இது வட்டமாக அமைந்துள்ளது என்றும் சொல்வர். இதிலிருந்தே மற்ற அக்கினிகள் எடுக்கப்பெறும்.

இந்த முத்தீயை வைவந்த (சுத்தமாயை) அக்கினி, வைதிக அக்கினி, சைவ அக்கினி என்னும் மூன்று வேள்விகள் என்றும் சொல்வது உண்டு.

“தீதிலா அந்தணர்கள் தீமுன்றுமும்பும் திருநல்லூர்” (2:57:9)

“.....நான்மறை தெரிந்து,

நலந்திகழ் முன்றளரி ஒம்பும்

ஒள்ளியார் வாழும் ஓமமாம் புலியூர்”

(3:122:10)

(ஒள்ளியார் - அறிவுடையோர், மேன்மை உடையோர்)

என்பன போன்று பல இடங்களில் அந்தணர்கள் முத்தீ வளர்ப்பதைத் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் பாடுகிறார்.

இறைவனே முத்தீயுமாகத் திகழ்கிறான் என்று அப்பர் சுவாமிகள் பேசுவார்.

“முத்தன்காண், முத்தீயும் ஆயினான் காண்” (6:87:4) (பாசம் இல்லாதவன், மூன்று வகைத் தீயும் (வேள்விகளும்) ஆனவன்) என்பது அவர் வாக்கு.

மேலும் திருஓமம்புலியூர்த் தலப் பதிகத்தில், **“ஒன்றியசீர் இருபிறப்பர் முத்தீ ஒம்பும்”** (6:88:4) (புகழ் பொருந்திய இரு பிறப்பாளரான அந்தணர்கள் மூன்று வேள்விகளையும் வளர்க்கும்) இடம் என்று அத்தலத்தினைச் சிறப்பிக்கிறார்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தம் திருநனிபள்ளித் திருப்பதிகத்தில், **“அந்தணர் ளி முன்றவை ஒம்பும்இடம்.....”** (7:97:7) (அந்தணர்கள் முத்தீயையும் வளர்க்கின்ற இடம் திருநனிபள்ளி) என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

“முடியாமுத் தீவேள்வி முவாயி ரவரொடும்

குடிவாழ்க்கை கொண்டுநீ குலாலீக்கூத் தாடினையே”

(9:19:2)

(ஒருபோதும் அழியாத மூன்றுவகை அக்கினிகளால் ஆன வேள்விகளைச் செய்கின்ற தில்லை மூவாயிரம் அந்தணர்களோடும் உடன் உறையும் வாழ்க்கையினை மேற்கொண்டு நீ மகிழ்ந்து ஆனந்தக்கூத்து ஆடுகின்றாயே)

என்று பூந்துருத்திநம்பி காடநம்பி பாடுவது, கூத்தப்பெருமான், அந்தணர் மூவாயிரவரில் ஒருவனாய் இலங்குவதைக் குறிப்பிடுவதாக அமைகிறது.

**“அங்கம்ஆறு, ஐந்துவேள்வி, நால்வேதம்,
அருங்கலை பயின்று, எரிமுன்றம்
செங்கையால் வளர்க்கும் துளக்கம்இல்மனத்தோர்
திருக்கண்ணங்குடி.....”**

(பெரிய திருமொழி 9:1:1)

(சிஷை முதலிய ஆறு வேதாங்கங்களையும், ஐந்து மஹா யக்ஞங்(வேள்வி) களையும், நால்வேதங்களையும், இதிகாசங்களையும் (அல்லது மீமாம்சம் முதலிய கலைகளையும்) பயின்று, மூன்று அக்கினி (வேள்வி)களையும் செம்மையான கைகளால் வளர்க்கின்ற தெளிந்த சிந்தையுடையோர் வாழும் திருக்கண்ணங்குடி...) என்று வைணவத்தின் திருமங்கையாழ்வார் பாடுகிறார்.

“முத்தா! முத்தீ அத்தா!....” (திருப்புகழ் 1119, 1126) என்று அருணகிரியாரும், **“காருகபத்தியம் ஆதி முன்று அழலும்.....”** (அகத்தியன் அருள்பெறு படலம், 490) என்று கச்சியப்ப முனிவரும் (தணிகைப் புராணம்) பேசுகின்றனர்.

பேரூர்ப் புராணத்தில் கச்சியப்ப முனிவர், உமையம்மை முத்தீ வளர்ப்பதாகக் குறிப்பிடுகிறார்:

**“திருமார்பன் முதலான தேவருக்குள்-
லாம்,மறையோன் சிவனே ஆமென்று
ஒருவாய்மை மறைகரைந்தது உண்மைஎனத்
தெளிந்து,உலகம் உய்ய, முத்தீ
மருவாரும் குழல்உமைபத் தினிவளர்ப்ப.....”**

(கடவுள் வாழ்த்து, 2)

(திருமார்பன் - திருமால்; கரைந்தது - கூறியது; மரு - நறுமணம்)

**“ஏய்ந்த முன்றுதீ வளர்த்துளார் இருபிறப்பாளர்,
நீந்து நல்லற நீர்மையில் வளர்க்கும்அத் தீயை
வாய்ந்த கற்புடன் நான்குஎன வளர்ப்பார்கள் மடவார்”**

(1830)

(இரு பிறப்பாளராகிய மறையவர், பொருந்திய மூன்று தீயினையும் அத்தலத்தில் (திருச்சாத்தமங்கையில்) வளர்த்துள்ளார்கள். பிறவிக் கடலினின்றும் நீந்தத் துணை செய்கின்ற நல்ல அறங்களின் தன்மையில் வளர்க்கும் அத்தீயைப், பொருந்திய கற்புத் தீயுடன் கூட்டி நான்கு தீயாகப் பெண்கள் வளர்ப்பார்கள்.) என்கிறார் சேக்கிழார்.

தீயை அணைந்து விடாது பாதுகாத்தல் மனைவியர் கடனாதல் குறிப்பு. (பேரூர்ப் புராணத்தில் உமையம்மை பற்றி வரும் குறிப்பும் இதனை ஒட்டியதாகவே இருக்கலாம்.) மணவேள்வியில் வளர்த்த தீயினை இல்லத்தில்

நாள்தோறும் காத்து இறுதி நாளில் அதனாலேயே எரிக்கப்படும் வரை வளர்த்து வருதல் அவர்க்கு விதி.

இதனைத் திருஞானசம்பந்தர் புராணத்தில் காண்கிறோம்.

“புகைவீடும் வேள்விச் செந்தீ யில்உடன் கொண்டு போவார்” (3100)

(ஓம்புகை விடுகின்ற வேள்விச் செந்தீயினைத் தத்தம் மனைவியருடனே மறையவர் கொண்டு செல்வர்.)

மறையவர் வளர்க்கும் நித்தியாக்கினியை இது குறிக்கிறது. மறையவருள் இல்லாழ்வார் நாள்தோறும் தீ வளர்த்து வேட்கக் கடவர் என்பது வேதவிதி. ஆதலின் அத்தீயினைத், தாம் மனைவியருடன் செல்லும் இடங்களிலும் தவிராது வளர்த்தற் பொருட்டுக் கொண்டு செல்லக் கடவர். இவ்வேள்வி மனைவியோடு செய்யப் பெறுவதை இது குறிக்கிறது.

காருகபத்தியம், தசுடிணாக்கினி, ஆஹவனீயம் என்னும் இந்த மூன்றும் ஒவ்வொருவரின் உடலிலும் உறைகின்றன என்று பிரச்சனோபநிஷத்² கூறுகிறது. இந்த உபநிஷதத்தின் நான்காவது கேள்விக்கான மறுமொழிகளில் இந்த முத்தீ பற்றிய குறிப்புக் காணப்பெறுகிறது.

உடலாகிய இந்தப் புரத்தில் (வீட்டில்) பிராணாக்கினிகளே விழித்திருக்கின்றன. அபானனே கார்ஹபத்தியாக்கினி; வியானனே அன்வாஹார்யபசனம் என்னும் தசுடிணாக்கினி; பிராணனே ஆஹவனீயாக்கினி (4:3) எனப்பெறுகின்றன.

அபானன் பின் பாகத்தில் எப்பொழுதும் இருப்பதால், கார்ஹபத்தியம் எனப்பெற்றது. அதிலிருந்து பிராணன் பிரிந்து எழுவதால், பிராணன் ஆஹவனீயம் எனப்பெற்றது; வியானன் இருதயத்துக்கு வலப்பக்க நாடியில் சஞ்சரிப்பதால் தசுடிணாக்கினி எனப்பெறுகிறது.³ (பிராணன், அபானன், வியானன் என்பவை உடலிலுள்ள தச(10) வாயுக்களில் சில.⁴)

அடிக்குறிப்புகள்:

1. “அந்த அந்தணர் அருங்கடன் இயற்றம்
முத்தீ வீளக்கில் துஞ்சம்...”

(புறநானூறு, 2 - முரஞ்சியூர் நாகனார்)

(அந்தணர் செய்தற்குரிய கடமையாகிய ஆகுதியைச் செய்யும் முத்தீயாகிய விளக்கினிடத்து (மான்கள்) துயிலும்.)

**“ஒன்றுபுரிந்து அடங்கிய இருபிறப் பாளர்
முத்தீப் புரையக் காண்டக இருந்த
கொற்ற வெண்குடைக் கொடித்தேர் வேந்திர்!”**

(புறநானூறு, 367 - ஓளையனார்)

இணைப்பு - 3

புளியங்குடி

தில்லை நடராசர், பாதுகாப்புக் கருதித் தில்லையிலிருந்து வேறு பல இடங்களுக்குக் கொண்டு செல்லப் பெற்றதாகக் கூறப்படும் இடங்களுள் புளியங்குடியும் ஒன்றாகும்.

அந்தப் புளியங்குடியோடு தொடர்புடையதாகக் காணப்படும் ஒரு தகவலினை முதுபெரும் புலவர் டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதய்யர் எழுதியிருக்கிறார். சுவையான அதனைச் சுருக்கமாகக் காண்போம்:

ஒரு கலாப (கலகக்) காலத்தில் சோழநாட்டின்மேல் வேற்று சமயத்தினனாகிய அரசன் ஒருவன் படையெடுத்து வருவதாக ஒரு வதந்தி பரவியது. சிவத்தலங்களில் சிறந்ததாகிய சிதம்பரத்தில் உள்ள தீட்சிதர்கள் அந்தச் செய்தியை அறிந்து, பகையரசன் தன் கொடுமையை நடராஜாவிடம் காட்டத் துணிந்து விட்டால் என்ன செய்வது என்று அஞ்சினர். நடராஜப் பெருமான் பொன்னாலாகிய திருவுருவை உடையவர். தில்லையின் எல்லையைத் தாண்டி வேறு எங்காவது அவரைக் கொண்டு சென்று பாதுகாத்து வைக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்து, தங்களில் சிறந்த சிலரிடம் பொறுப்பை ஒப்படைத்தனர்.

தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்ற தீட்சிதர் மூவர், நடராஜ விக்கிரகத்துடன் ஊர்ஊராகச் சென்றனர். மனிதர்கள் நடமாடாத ஒரு காட்டுப் பகுதியில் விக்கிரகத்தை மறைத்து வைக்க எண்ணி அவர்கள் சென்று கொண்டிருந்தபோது, புளிய மரங்கள் அடர்ந்திருந்த ஓரிடம் தென்பட்டது. அவற்றுள் பழைய புளிய மரம் ஒன்றில், ஒரு பெரிய பொந்து காணப்பெற்றது. “எம்பெருமானை ஒளித்து வைக்க இதுவே தக்க இடம்” என்று முடிவு செய்து அந்தப் பொந்தினுள் நடராஜ விக்கிரகத்தை வைத்துப் பொந்தை அடைத்தனர்.

ஆண்டுகள் சில கழிந்தன. கலகம் முடிவடைந்து விரோதி இனி வரமாட்டான் என்று நிச்சயமானபோது, அந்த அந்தணர் மூவரும் விக்கிரகத்தை மறைத்து வைத்த இடத்துக்குச் சென்று மரத்தைத் தேடினார்கள். இரவில் ஒருவரும் அறியாமல் மறைத்து வைத்தமையாலும், பல ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டதாலும், வைத்த இடத்தை அவர்களால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

தேடி அலுத்துப் போயிருந்த நேரத்தில், பக்கத்தில் இருந்த வயலில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த உழவர்களில் ஒருவர், “அந்த அம்பலப் புளியடியில் கொண்டு போய் மாடுகளை மேய விடு” என்று மற்றொருவரிடம் சொல்லியதைச் செவி மடுத்தனர். மாடுகளை ஓட்டிச் சென்ற உழவனின் பின்னால் விரைந்து சென்று, அந்த மரத்துக்கு “அம்பலப் புளி” என்று எப்படிப் பெயர் வந்தது என்று கேட்டனர்.

“எனக்குத் தெரியாது சாமி; எங்கள் எசமான் அடிக்கடி இந்த மரத்துக்குப் பூசை போடச் சொல்வார். அவர் வைத்த பெயர்தான் அது” என்று அவன் கூறினான்.

அந்த இளைஞனின் துணையோடு தீட்சிதர்கள் அவனுடைய “எசமான்” வீட்டுக்குச் சென்றனர். சிறந்த சிவபக்தராகக் காணப்பெற்ற அவரிடமும் பெயர்க் காரணத்தை வினவினர்.

கலகம் நடந்த காலத்தில் ஒருநாள் அந்தப் புளிய மரத்துப் பொந்தை அவர் காண நேர்ந்தது; நீண்ட காலமாகத் திறந்து கிடந்த அந்தப் பொந்து இப்போது மூடப்பெற்றிருக்கிறதே என்று வியப்படைந்து, தனக்குச் சொந்தமான அந்த இடத்தில் இருந்த அந்த மரத்தை அவர் சோதித்தார். உள்ளே நடராஜமூர்த்தி இருப்பதை அறிந்தபோது, அவர் அடைந்த வியப்புக்கு அளவே இல்லை. வேண்டுமென்றே யாரோ சிலர் இப்படி மறைத்து வைத்திருக்கின்றனர் என்பதை ஊகித்து அறிந்த அவர், மீண்டும் அந்தப் பொந்தை மூடிவிட்டு, அந்த மரத்தில் ஒரு தெய்வம் இருப்பதாகக் கனவு கண்டேன் என்று சொல்லி, அடிக்கடி பூசை போடச் செய்து வந்தார். உள்ளே நடராஜப் பெருமான் இருப்பதால், அந்த மரத்திற்கு அம்பலப்புளி என்று பெயர் வைத்தேன் என்றார் அவர்.

அதுமுதல், அந்த உரிமையாளருக்குப் புளியன் என்றும், அந்த ஊருக்குப் புளியங்குடி என்றும் பெயர் ஏற்படலாயின என்று கூறிய அந்த வேளாளரைப் பாராட்டி விட்டுத் தில்லை அந்தணர்கள் தில்லைக் கூத்தனின் திருவுருவச் சிலையுடன் தில்லைக்குத் திரும்பினர்.

(இவ்வரலாறு பரம்பரைக் கேள்வியாலும், சோழமண்டல சதகம் 99ஆவது செய்யுளாலும் அறிந்தவற்றைக் கொண்டு எழுதப் பெற்றது.)

நன்றி: “நினைவு மஞ்சரி” 2ஆம் பாகம் - டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதய்யர்

இணைப்பு - 4

சைவாநுட்டான விளக்கம்

மந்திரங்கள்

வடமொழி எழுத்து உச்சரிப்புகள்:

	1	2	3	4
க	ka	kha	ga	gha
ச	ca	cha	ja	jha
ட	ta	tta	da	dda
த	tha	ttha	dha	ddha
ப	pa	pha	ba	bha

மந்திரங்கள்:1. கணபதி:

ஓம் க³ம் க³ணபதயே நம:

1. Ganapathi:

Om Gam Ganapathayē namaha

2. குரு:

ஓம் சிவகுரவே நம:

ஓம் குரு⁴யோ நம:

2. Guru:

Om Siva Guravē namaha

Om Gurubhyō namaha

3. ஆசமன மந்திரங்கள்

ஓம் ஆத்ம தத்வாய ஸ்வதா⁴

ஓம் வித்³யா தத்வாய ஸ்வதா⁴

ஓம் சிவ தத்வாய ஸ்வதா⁴

3. Āsamana Manthras:

Om Āthma thathvāya swaddhā

Om Vidhyā thathvāya swaddhā

Om Siva thathvāya swaddhā

4. சிவ மூல மந்திரம்

ஓம் நம சிவாய

ஓம் சிவாய நம:

ஓம் ஹாம் ஹௌம் சிவாய நம:

ஓம் சிவசிவ

4. Siva mūla Manthiram:

Om Nama Sivāya

Om Sivāya namaha

Om Hām hōum Sivāya namaha

Om Siva Siva

5. கலா மந்திரங்கள்:

ஓம் நிவ்ருத்தி கலாயை நம:

ஓம் ப்ரதிஷ்டா² கலாயை நம:

ஓம் வித்³யா கலாயை நம:

ஓம் சாந்தி கலாயை நம:

ஓம் சாந்த்யதீத கலாயை நம:

5. Kalā Manthras:

Om Nivruthi kalāyai namaha

Om Prathishtā kalāyai namaha

Om Vidhyā kalāyai namaha

Om Sān্থi kalāyai namaha

Om Sān্থyathītha kalāyai namaha

6. சம்ஹிதா மந்திரங்கள்:**அ. பஞ்ச ப்ரம்ம மந்திரங்கள்:**ஓம் ஈசான மூர்தா⁴ய நம:

ஓம் தத்புருஷ வக்தராய நம:

ஓம் அகோ⁴ர ஹ்ருத³யாய நம:ஓம் வாமதே³வ கு³ஹ்யாய நம:ஓம் சத்³யோஜாத மூர்த்தயே நம:**ஆ. ஜடங்க மந்திரங்கள்:**ஓம் ஹ்ருத³யாய நம:

ஓம் சிரஸே நம:

ஓம் சிகா²யை நம:

ஓம் கவசாய நம:

ஓம் நேத்ரோப⁴யோ நம:

ஓம் அஸ்தராய நம:

7. சிவ ஆசன மந்திரம்:

ஓம் ஹாம் சிவாசனாய நம:

8. சிவமூர்த்தி மந்திரம்:ஓம் சிவமூர்த்த⁴த⁴யே நம:**9. சிவசூரிய மூல மந்திரம்:**

ஓம் சிவ சூர்யாய நம:

10. அஜ்ட திக்குப் பாலகர் மந்திரங்கள்:ஓம் இந்த்³ராய நம:ஓம் அக்⁴நயே நம:

ஓம் யமாய நம:

ஓம் நிருதயே நம:

ஓம் வருணாய நம:

ஓம் வாயவே நம:

ஓம் குபேராய நம:

ஓம் ஈசானாய நம:

11. சக்தி (தேவி) மூல மந்திரம்

ஓம் ஹ்ரீம் தேவ்யை நம:

ஓம் ஹேளம் சக்தயே நம:

6. Samhithā Manthras:**a. Pancha Bhrama Manthras:**

Om Isāna mурddhāya namaha

Om Thathpurusha vakthraya

namaha

Om Aghōra hrudhayāya namaha

Om Vāmadhēva guhyāya namaha

Om Sadhyōjātha mūrththayē

namaha

b. Shadanga Manthras:

Om Hrudhayāya namaha

Om Sirasē namaha

Om Sikhāyai namaha

Om Kavasāya namaha

Om Nethrōbhyō namaha

Om Asthrāya namaha

7. Sivāsana Manthiram:

Om Hām Sivāsanāya namaha

8. Siva mūrthi manthiram:

Om Siva mурddhddhayē namaha

9. Siva Sūriya mūla manthiram:

Om Siva Sūryāya namaha

10. Ashta thikku pālakar Manthras:

Om Indhrāya namaha

Om Aghnayē namaha

Om Yamāya namaha

Om Niruthayē namaha

Om Varunāya namaha

Om Vāyavē namaha

Om Kupērāya namaha

Om Isānāya namaha

11. Dēvi (Sakthi) Mula manthiram:

Om Hrīm Dēvyai namaha

Om Houm Sakthayē namaha

12. முருகன் மந்திரம்:

ஓம் ஸ்கந்தாய நம:

13. சந்தியாதேவி மூல மந்திரம்

ஓம் ஹாம் ப்ராம்யை நம:
ஓம் ஹாம் வைஷ்ணவ்யை நம:
ஓம் ஹாம் ரௌத்ரீயை நம:
ஓம் ஹாம் பராசக்த்யை நம:

14. பன்னிரு சூரியர் மந்திரம்:

1. ஓம் வைகர்த்தநாய நம:
2. ஓம் விவஸ்வதே நம:
3. ஓம் மார்த்தாண்டாய நம:
4. ஓம் பாஸ்கராய நம:
5. ஓம் ரவியே நம:
6. ஓம் லோகப்ரகாசாய நம:

15. சப்தகோடி மந்திரங்கள்:

நம:
ஸ்வாஹா
ஸ்வதா⁴
வஷட்
வௌஷட்
ஹும்
பட்

12. Murukan Manthiram:

Om Skanthāya namaha

13. Santhiyā Devi mūla manthiram:

Om Hām Brāmyai namaha
Om Hām Vaishnauyai namaha
Om Hām Raudhryai namaha
Om Hām Parasakthiyai namaha

7. ஓம் லோகஸாசுஷிணே நம:

8. ஓம் த்ரிவிக்ரமாய நம:
9. ஓம் ஆதித்யாய நம:
10. ஓம் சூர்யாய நம:
11. ஓம் அம்சமாலினே நம:
12. ஓம் திவாகராய நம:

15. Sapthakōdi Manthras:

Namaha
Swāhā
Swaddhā
Vashat
Vowshat
Hūm
Pat

அனுட்டானப் பகுதி

1. அனுட்டானப் (பஞ்ச) பாத்திர சுத்தியும், நீர் நிரப்புதலும்:

ஓம் அஸ்த்ராய நம: என்று சொல்லிப் பாத்திரத்தைக் கழுவுக;
ஓம் ஹ்ருதயாய வெளஷட் என்று சொல்லிப் பாத்திரத்தில் நீர் நிரப்புக.

2. அனுட்டானத்திற்கு அமர்தல்:

வடக்கு நோக்கி அமர்ந்து கொள்க.

3. பூமி சுத்தி:

ஓம் அஸ்த்ராய பட் என்று சொல்லிக், குவிந்த பதாகை முத்திரை (முத்திரை 1) யால் நீரை நிலத்தில் தெளித்துப் பாத்திரத்தை முன்னே வைத்துக் கொள்க.

4. கணபதி, குரு வணக்கம்:

கணபதி மூல மந்திரம் (மந்திரம் 1) கூறிச், சிகா முத்திரை (மு.2) யால் நெற்றிப் பொட்டில் மும்முறை குட்டிக் கொண்டு விநாயகரைத் தியானிக்க.

குரு மூல மந்திரம் (ம.2) உச்சரித்து, நமஸ்கார முத்திரை (மு.3) யால் குருவைத் தியானித்துக் கும்பிடுக.

5. நீரைத் தூய்மையாக்குதல்:

பாத்திரத்தில் உள்ள நீரை சிவ மூல மந்திரம் (ம.4) சொல்லித், திவ்ய முத்திரை (மு.4) யால் நிரீட்சணமும் (சாய்த்துப் பிடித்த திவ்ய முத்திரையால் விரல்களின் இடைவெளி வழியாக வலக்கண்ணால் நீரைப் பார்த்தல்),

ஓம் அஸ்த்ராய நம: என்று சொல்லிப் புருவ நடுவில் உள்ள அமிர்தத்தை அதோமுகி முத்திரை (மு.5) யால் தொட்டு, நீரில் புரோக்ஷணம் (தெளித்தல்) செய்து, நீர் தூய்மையானதாகப் பாவித்துக் கொள்க.

ஓம் அஸ்த்ராய பட் என்று உச்சரித்து, நீட்டிய சுட்டு விரலால் அந்நீரைத் தாடணம் செய்து (தட்டி),

ஓம் கவசாய வெளஷட் என்று உச்சரித்து சோத்திக முத்திரை (மு.6) யால் நீரை முடி அப்பியுக்ஷணம் (முடுதல்) செய்து,

1. பஞ்ச பாத்திரம் - அகன்ற வாயுள்ள பாத்திரம், Water-vessel with a wide mouth.

ஓம் அஸ்த்ராய பட் என்று உச்சரித்துக் கோவிடாண முத்திரை (மு.7)யால் இடது உள்ளங்கையில் மும்முறை தட்டித் தாளத்திரயம் (மும்முறை கொட்டுதல்) செய்து,

ஓம் அஸ்த்ராய பட் என்ற மந்திரத்தைக் கூறிச் சோடிகா முத்திரை (மு.8)யால் நீர்ப் பாத்திரத்தைச் சுற்றி ஒலி எழுப்பித் திக்கு பந்தனமும் (வலக்கைப் பெருவிரல் நுனியையும் சுட்டு விரல் நுனியையும் சேர்த்து ஒலி எழுப்புதல்),

ஓம் கவசாய நம: அல்லது ஓம் கவசாய வெளஷட் என்னும் மந்திரத்தால் அதிதீக்ஷண முத்திரை (மு.9)யுடன் நீரின் மேல் வலமாகச் சுற்றி அவகுண்டனம் செய்து,

ஓம் சிவாய வெளஷட் என்னும் மந்திரத்தை உச்சரித்துத் தேனு முத்திரை (மு.10)யை (இரு கைகளின் விரல்களைக் கோத்து, வலது சுட்டு விரலோடு இடது பெரு விரலையும், இடது சுட்டு விரலோடு வலது பெரு விரலையும், வலது மோதிர விரலோடு இடது சிறு விரலையும், இடது மோதிர விரலோடு வலது சிறு விரலையும் சேர்த்துப் பசுவின் முலைக் காம்பு போல் பிடித்தல்) நீரில் காட்டி, நீரில் அமுதம் பொழிந்ததாகப் பாவித்து,

ஓம் கவசாய நம: என்று கூறி நீர்ப் பாத்திரத்தை மூடி, சம்ஹிதா மந்திரங்களை (ம.6) மனத்தால் ஜபித்து, ஓம் அஸ்த்ராய நம: அல்லது ஓம் அஸ்த்ராய வெளஷட் என்று கூறிக் கோமுக முத்திரை (மு.11)யால் நீரைத் தொட்டுச் சிரத்தில் தெளித்துக் கொள்ளுக. (இது நீரைப் புரோட்சித்தல் எனப்பெறும்)

6. அஸ்த்ர சந்தியோபாசனம்:

சூரிய மண்டலத்தின் நடுவில் இருக்கும் சதாசிவ மூர்த்தியைத் தியானித்து, இரு கைகளையும் கூட்டிச் சங்க முத்திரை (மு.12)யால் ஓம் அஸ்த்ராய ஸ்வாஹா என்று மூன்று முறை உச்சரித்து (வலக்கை நுனியால்) மும்முறை தருப்பணம் செய்க.

ஓம் அஸ்த்ராய நம: என்று பத்து முறை ஜபித்து, மீண்டும் ஒருமுறை ஓம் அஸ்த்ராய ஸ்வாஹா என்னும் மந்திரத்தால் தருப்பணம் செய்து வழிபடுவது, அஸ்த்ர சந்தியோபாசனம் எனப்பெறும்.

7. ஆசமனம் (நீர் உட்கொள்ளுதல்):

ஆசமன மந்திரங்களைக் (ம.3) கூறிக், கோகர்ண முத்திரை (மு.13)யால் உள்ளங்கையில் உளுந்து முழுகும் அளவு நீரைச் சிறுவிரல் அடிப்பாகத்தில் வாங்கிப், பெருவிரல் அடி வழியாக (மந்திரத்திற்கு ஒருமுறையாக) உட்கொண்டு,

பின்னர் ஓம் அஸ்த்ராய பட் என்று கூறி, மேல் - கீழ் உதடுகள் இரண்டினையும் வலக்கைப் பெருவிரல் அடியால் வலமிருந்து இடமாக

இரு முறையும், உள்ளங்கையால் மேலிருந்து கீழாக ஒருமுறையும் துடைத்து,
ஓம் கவசாய நம: என்று உச்சரித்துக் கை அலம்புதல் ஆசமனம் ஆகும்.

8. தொடுமிடங்கள்: (உடல் அங்கங்களைத் தொடுதல்)

ஓம் ஹ்ருதயாய வெளஷட் அல்லது ஓம் ஹ்ருதயாய நம: என்னும் மந்திரத்தை உச்சரித்துத், திவ்ய முத்திரை (மு.4)யால் முகம் (புருவ நடு), வலது மூக்கு, இடது மூக்கு, வலக்கண், இடக்கண், வலக்காதுத் துளை, இடக்காதுத் துளை, தொப்புள், மார்பு, வலத்தோள், இடத்தோள், சிரசு என்னும் 12 இடங்களையும் தொடுக.

பின்னர் ஓம் அஸ்த்ராய பட் என்று உச்சரித்துச், சாண முத்திரை (மு.14) கொண்டு வலக்கையால் இடது உள்ளங்கையை இருமுறையும், புறங்கையை ஒரு முறையும், இடக்கையால் வலது உள்ளங்கை - புறங்கைகளை ஒவ்வொரு முறையும், மீண்டும் அதே முறையில் வலது இடது - கைகளை ஒருமுறையும் துடைக்க. இது கரசத்தி (கைகளைத் தூய்மை செய்தல்) எனப்பெறும்.

(சாதாரணமாக எப்போதுமே சிறுநீர், மலம் கழித்துச், சிறுநீர்த் துவாரம், மலத் துவாரங்களைக் கழுவி பின்னர், இவ்வாறு செய்தல் சிறப்புடையது.)

9. விபுதி சுத்தி: (திருநீற்றைத் தூய்மைப்படுத்துதல்):

சிவ மூல மந்திரத்தை (ம.4) உச்சரித்து, யிருக முத்திரை (மு.15)யால், அந்த முத்திரை கொண்ட அளவு திருநீற்றினை எடுத்து, இடது உள்ளங்கையில் வைத்து,

ஓம் அஸ்த்ராய பட் என்று உச்சரித்து தீட்சண முத்திரை (மு.16)யால் நீரைத் தெளித்து (புரோசுடித்து),

அந்தத் திருநீற்றில் திவ்விய முத்திரை (மு.4)யால் அணுவளவு எடுத்து, இராக்கதர் இடையூறு வராமல் இருக்கும் பொருட்டு, நிருதி (தென்மேற்கு) மூலையில் ஓம் அஸ்த்ராய ஹும் பட் என்று உச்சரித்துத் தெளித்து,

பிறகு, திருநீறு உள்ள இடக்கையை வலது முழங்கால் மேல் வைத்து, முன்பு நீரைத் தூய்மைப் படுத்தியது போன்று நிர்ட்சணம், புரோட்சணம், தாடனம், அப்பியசுடிணம் ஆகிய நான்கு சுத்திகளையும் செய்து (தலைப்பு 5 பார்க்க), வலக்கரம் கொண்டு கவிந்த பதாகை முத்திரை (மு.1)யால் முடிப் பஞ்சு கலா மந்திரங்களை (ம.5) ஜபித்து, முன்பு போல திக்கு பந்தனம், அவகுண்டனம் செய்து (தலைப்பு 5 பார்க்க),

சம்ஹிதா மந்திரங்கள் பதினொன்றினையும் (ம.6) ஒருமுறை ஜபித்துத் திருநீற்றினைத் தூய்மைப்படுத்திக் கொள்க.

10. அமல ஸ்நானம் (திருநீற்றினால் ஆகிய குளியல்):

முன் கூறியவாறு தூய்மைப்படுத்திய திருநீற்றில் திவ்ய முத்திரை (மு.4)யால் சிறிது எடுத்து, *ஓம் அஸ்த்ராய பட்* என்று உச்சரித்துத் தலை முதல் பாதம் வரை உத்தாளனமாக (தூளாக - குழைக்காமல்) அணிந்து கொள்க.

11. பஸ்டம் ஸ்நானம்:

இடக்கையில் உள்ள எஞ்சிய திருநீற்றில் நிரோதான முத்திரை (மு.17)யால் *ஓம் ஹ்ருதயாய நம:* என்று உச்சரித்துச் சிறிது நீர் விட்டு, *ஓம் கவசாய வெளஷட்* என்று உச்சரித்துத் திருநீற்றினைக் குழைத்து, நடுவிரல் மூன்றும் கொண்ட திரிகுல முத்திரை (மு.28) (இது ஆக்கரகண்ட முத்திரை எனவும் வழங்கும்)யால் திரிபுண்டரமாக (முக்குறித் தொகுதியாக)சிரசில் *ஓம் ஈசான மூர்த்தாய நம:* என்று ஓர் அங்குல அளவில் மும்முறையும், நெற்றியில் இடப்புருவக் கோடியிலிருந்து வலப்புருவக் கோடி வரை (இடம் வலமாக) *ஓம் தத்புருஷ வக்த்ராய நம:* என்று உச்சரித்து மும்முறையும், மார்பில் இடது முலைக்காம்பிலிருந்து வலது முலைக்காம்பு வரை (இடம் வலமாக) *ஓம் அகோர ஹ்ருதயாய நம:* என்று உச்சரித்து மும்முறையும், நாபியில் (தொப்பூம்) *ஓம் வாமதேவ குஹ்யாய நம:* என்று உச்சரித்து ஓரங்குல அளவில் ஒரு முறையும்,

வலது முழந்தாள், இடது முழந்தாள் இரண்டிலும் *ஓம் சத்யோஜாத மூர்த்தயே நம:* என்று உச்சரித்து ஓரங்குல அளவில் ஒரோர் முறையும், பின்னர், *ஓம் அஸ்த்ராய நம:* என்று உச்சரித்து வலக்கரத்தால் நீரைத் தொட்டுக் கொண்டு *ஓம் கவசாய நம:* என்று உச்சரித்துக் குழைத்து, *ஓம் சத்யோஜாத மூர்த்தயே நம:* என்று உச்சரித்து ஆறங்குல அளவு வலது - இடது புயங்களில் ஒரோர் முறையும்,

வலது முழங்கை, இடது முழங்கை, வலது மணிக்கட்டு, இடது மணிக்கட்டு, வலது விலா, இடது விலா, முதுகு, இரு காதுகள் ஆகிய இடங்களில் *ஓம் சத்யோஜாத மூர்த்தயே நம:* என்று உச்சரித்து ஒவ்வொரு முறையும் ஓர் அங்குல அளவு தரிக்க வேண்டும்.

இதே மந்திரத்தைக் கூறிக் கழுத்தில் திருநீறு தரிக்கும்போது வலக்கையால் வலப்புறமும், இடக்கையால் இடது புறமும் கழுத்து முழுவதும் அணிவது முறையாகும்.

(நெற்றியில் மட்டும் திரிபுண்டரம் தரிப்பதில் வேறொரு முறையும் கூறப்பெறுகிறது.

வலக்கை நடுவிரல், அணி விரல்களினால் இடப்பக்கம் தொடங்கி வலப்பக்கமாக இழுத்து, அந்த இரு குறிகளுக்கும் மேலே வலக்கைப் பெருவிரலினால் வலப்பக்கம் தொடங்கி இடப்பக்கமாக இழுத்துத் திரிபுண்டரம் தரிப்பதே அம்முறையாகும். இவ்வகையிலும் மும்முறை திரிபுண்டரம் தரிக்கப்பெற வேண்டும்.)

மந்திர ஸ்நானம்:

கையில் ஒட்டியிருக்கும் எஞ்சிய திருநீற்றில் நீரைவிட்டு *ஓம் கவசாய வெளஷட்* என்று உச்சரித்துக் கை அலம்பிக் கும்ப முத்திரை (மு.34)யாகப் பிடித்து,

ராசானம் முதலிய பஞ்சப் பிரம மந்திரங்களை (ம.6அ) உச்சரித்து, *ஓம் ஹாம் ஹௌம் சிவாய வெளஷட்* என்று உச்சரித்துச் சிரசில் ஒருமுறை தெளித்துக் கொள்க.

பின்னர் *ஓம் அஸ்த்ராய நம:* என்று உச்சரித்துக் கையைக் கழுவி, *ஓம் அஸ்த்ராய பட்* என்று உச்சரித்துத் தரையில் சிந்திய திருநீற்றை எடுத்து, *ஓம் ஹ்ருதயாய நம:* என்று உச்சரித்துச் சங்கார முத்திரை (மு.18)யால் இருதயத்தில் ஒடுக்கிக் கொள்க.

12. ஆசமனம், தொடுமிடம்:

பின்னர் முன்பு போன்று ஆசமனம், அதர சுத்தி செய்து, தொடுமிடங்களைத் தொடுக. (குறிப்பு 7, 8 காண்க)

13. சகளீகரணம் (சிவ சரீரமாகச் செய்தல்):**(அ) கரசுத்தி (கையைத் தூய்மைப்படுத்தல்):**

ஓம் அஸ்த்ராய பட் என்று உச்சரித்து வலக்கையால் இடக்கையை மேலும் கீழும் இரு முறையும், இடக்கையால் வலக்கையை மேலும் கீழும் ஒவ்வொரு முறையும் துடைத்துப்,

பிறகு *ஓம் ஹௌம் சக்தயே வெளஷட்* என்று உச்சரித்து இரு கைகளையும் பிரசன்ன முத்திரை (மு.19)யால் குவித்துப், புருவ நடு வரை உயர்த்திப் பின்னர்,

(ஆ) கர நியாசம்:

சக்தி - சிவ வடிவினவாக விளங்கும் இரு கரங்களையும் சேர்த்து விரித்து அதிட்டான முத்திரை (மு.20)யால் உள்ளங்கைகளில் சிவாசன மந்திரம் (ம.7) உச்சரித்துச், சிவனுக்கு மந்திராசனம் அமைத்து, *ஓம் சிவ மூர்த்தயே நம:* (ம.8) என்று உச்சரித்துச், சிவாசனத்தில் சிவமூர்த்தியை எழுந்தருளச் செய்து, நமஸ்கார முத்திரை (மு.3)யால் சிவமூல மந்திரம் உச்சரித்து இரு கைகளையும் கூப்புக.

(இ) அங்க நியாசம்:

ஓம் அஸ்த்ராய பட் என்று உச்சரித்துச் சாண முத்திரை (மு.14) கொண்ட இரு கைகளாலும் பாதம் முதல் சிரசு வரை துடைத்து, *ஓம் ஹௌம் சக்தயே வெளஷட்* என்று உச்சரித்து நமஸ்கார முத்திரை (மு.3)யால் புருவ நடுவுக்கு நேராக அஞ்சலி செய்க.

14. பிராணாயாமம்:

வராக முத்திரை (மு.32)யால் வலது நாசியை மூடி, இடது நாசியைத் திறந்து,

ஓம் அஸ்த்ராய நம: என்று உச்சரித்து மூச்சை உள்ளே இழுத்து, இடது நாசியை மூடிக்கொண்டு, வலது நாசியைத் திறந்து ஓம் அஸ்த்ராய நம: என்று உச்சரித்து மூச்சை வெளியே விட்டுப்,

பின்னர் வலது நாசியை மூடி, இடது நாசி வழியாக சம்ஹிதா மந்திரங்கள் பதினொன்றையும் (ம.6) உச்சரித்து மூச்சை உள்ளே இழுத்து,

இரண்டு நாசிகளையும் மூடி, சம்ஹிதா மந்திரங்களை உச்சரித்து மூச்சை உள்ளே நிறுத்தி,

இடது நாசியை மூடி வலது நாசியைத் திறந்து சம்ஹிதா மந்திரங்களைச் சொல்லி மூச்சை வெளியே விடுக.

பின்னர் முன் சொன்ன முறையிலேயே வலது நாசி வழியாக மூச்சை உள்ளே இழுத்து, நிறுத்தி, இடது நாசி வழியாக வெளியே விடுக.

பிறகு, சிவமூல மந்திரம் (ம.4) உச்சரித்துப், பதாகை முத்திரை (மு.1) கொண்ட வலக்கையால் வலக்காதை மூடுக.

(மூச்சை உள்ளே இழுப்பது, நிறுத்துவது, விடுவது ஆகிய மூன்றையும் 1:4:2 என்னும் விகிதத்தில் செய்வதும் முறையாகும்.)

15. சிவ தீர்த்த கரணம்:

ஓம் ஹ்ருதயாய வெளஷட் என்று உச்சரித்து, அங்குச முத்திரை (மு.33)யால் புருவ நடுவில் உள்ள விந்துத் தானத்திலிருந்து அமிர்தத்தை எடுத்து நீரில் வைத்துப், பதாகை முத்திரை (மு.1)யால் மூடிச், சிவமூல மந்திரம் (ம.4) உச்சரித்துத்,

தாளத்திரயம், திக்பந்தனம், அவ குண்டனங்கள் (குறிப்பு 5 காண்க) செய்து, தேனு முத்திரை (மு.10) கொடுக்க.

16. சந்தியா தியானம்:

காலை வேளையில் சிவசக்தியை பிராமியாக இருதயத்திலும்,

மத்தியான வேளையில் வைஷ்ணவியாகப் புருவ நடுவிலும்,

மாலைமில் ரௌத்ரியாகப் பிரமரந்தரத்திலும்,

இரவில் பராசக்தியாகத் துவாத சாந்தத்திலும்

அவரவர்க்குரிய மூல மந்திரத்தை (ம.13) உச்சரித்துத் தியானிக்க வேண்டும்.

17. மந்திராபிஷேகம்:

வலக்கையினால் நீரை எடுத்து, ஓம் ஹ்ருதயாய நம: என்று உச்சரித்து

இடக்கையில் விட்டுக் கும்ப முத்திரை (மு.34)யாகப் பிடித்துக் கொண்டு வலது கையால் மூடி,
சம்ஹிதா மந்திரங்களை (ம.6) உச்சரித்து, வலக்கையில் விட்டு,
ஓம் சிவாய வெளஷட் என்று உச்சரித்துச் சிரசில் தெளித்துக் கொள்க.

18. மார்ஜனம்:

பஞ்ச பாத்திரத்தில் உள்ள நீரைக் கவிழ்ந்த பதாகை முத்திரை (மு.1) கொண்ட வலக்கையால் மூடிப்,
பதினொரு சம்ஹிதா மந்திரங்களை (ம.6) உச்சரித்து அபிமந்திரித்து, வலக்கையால் நீரை எடுத்து ஓம் ஹ்ருதயாய நம: என்று உச்சரித்து இடக்கையில் விட்டுத், திரு முத்திரை (மு.35)யால் இடதுகை விரல்களின் இடுக்குகளின் வழியாக விழும் நீரை வலது கரத்தால் வெளஷட் அந்தமான சம்ஹிதா மந்திரங்களை (ம.6) (உதாரணம்: ஓம் ஈசானாய வெளஷட்) உச்சரித்து, மந்திரத்திற்கு ஒருமுறையாகத் தனித்தனியே பதினொருமுறை சிரசில் தெளித்துக் கொள்க.

19. அகமர்ஷணம்:

மார்ஜனம் செய்த பின்னர், இடக்கையில் எஞ்சியிருக்கும் நீரை வலக்கையில் விட்டுப் பதாகை முத்திரை (மு.1)யால் மூக்குக்கு அருகில் பிடித்து, இடது நாசி வழியாக உள்ளே சென்றதாகவும், உள்ளிருக்கும் பாவத்தை அழித்து, அழிக்கப்பெற்ற பாவத்தோடு அந்நீர் வலது நாசி வழியாகக் கையில் வந்து சேர்ந்ததாகவும் பாவித்து, அந்நீரை ஓம் அஸ்த்ராய ஹும் பட் என்னும் மந்திரம் உச்சரித்து, ஊர்த்துவமுகி முத்திரை (மு.36)யால் வலது கால் பெரு விரலில் விட்டு, ஓம் அஸ்த்ராய பட் என்று உச்சரித்துக் கைகளைக் கழுவ்க.

20. ஆசமன சகளீகரணம்:

முன்பு போல ஆசமனம், அதரசுத்தி செய்து, தொடுமிடங்களைத் தொடுக. (குறிப்பு 7, 8 காண்க)

21. கவச வேஷ்டனம்:

நிமிர்த்திய பதாகை முத்திரை (மு.1) கொண்டு அமுத மயமான நீரை எடுத்து,
ஓம் கவசாய வெளஷட் என்று உச்சரித்துத் தன்னை வலமாகச் சுற்றிக் கீழே விடுக.

22. சதாசிவ தியானம்:

சதாசிவ மூர்த்தியைத் தியானித்து வணங்குக.

23. தீர்த்தோப சங்கமம்:

முன்பு போல ஆசமனம், அதர சுத்தி செய்து, தொடுமிடங்களைத் தொட்டு (குறிப்பு 7,8)

புருவ நடுவிலிருந்து எடுத்து முன்னர் நீரில் வைத்த அமுதத்தை ஓம் ஹ்ருதயாய வெளஷட் என்று உச்சரித்து, அங்குச முத்திரை (மு.33)யால் எடுத்துப் புருவ நடுவில் ஒடுக்கிக் கொள்க.

24. சூரியோபஸ்தானம்:

இரு கைகளையும் கூட்டி நீரை அள்ளிக் கொண்டு, சம்ஹிதா மந்திரங்கள் (ம.6) பதினொன்றையும் உச்சரித்துச்

சூரிய மண்டலத்திலிருக்கும் சிவபெருமானைத் தியானித்து சங்க முத்திரை (மு.12) கொண்டு ஓம் சிவாய ஸ்வாஹா என்று உச்சரித்து, நீரைக் கீழே விட்டு

ஓம் சிவ சூர்யாய நம: என்று உச்சரித்து, முன்பு போல் ஆசமனம், அதரசுத்தி செய்து தொடுமிடங்களைத் தொடுக. (குறிப்பு 7, 8)

25. ஜபம்:

முன்பு போல கணபதி, குரு வணக்கம் செய்து (குறிப்பு 4 காண்க), ஜபமாலையைப் பரிவட்டத்தால் (துண்டு) மூடிக் கொண்டு,

சிவ மூல மந்திரத்தை (ம.4) 108 முறையும்,

சம்ஹிதா மந்திரங்கள் (ம.6), உமா தேவி (ம.11), கணபதி (ம.1),

சுப்பிரமணியர் (ம.12) மூல மந்திரங்களைத் தனித்தனியே 10 முறையும்,

ஓம் அகோராய நம: என்று 21 முறையும் ஜபித்து,

ஆசமனம், அதர சுத்தி செய்து, தொடுமிடங்களைத் தொட்ட பின்னர், இஷ்ட மூர்த்தி தோத்திரம், அல்லது பஞ்ச புராணம் சொல்லி வழிபடுக.

(ஜபமாலை, ஒரு நாயகமணியைத் தனியாகக் கொண்ட 108, 54, 27

உருத்திராக்க மணிகளால் ஆனதாக இருக்கவேண்டும்.

முத்திப்பேறு விரும்புவோர் மணிகளை மேல் நோக்கித் தள்ளியும்,

போகத்தை விரும்புவோர் கீழ் நோக்கித் தள்ளியும், நாயகமணி

விரல்களைக் கடவாமல் ஜபம் செய்ய வேண்டும்.

ஜபமாலை இல்லாதவர்கள் விரல் ரேகைகளையோ, விரல்களையோ எண்ணியும் ஜபம் செய்யலாம்.)

26. பிறதட்சண வணக்கம்:

பிறகு எழுந்து நின்று

இந்திரன் (கிழக்கு), அக்கினி (தென்கிழக்கு), யமன் (தெற்கு), நிருதி

(தென்மேற்கு), வருணன் (மேற்கு), வாயு (வடமேற்கு), குபேரன்

(வடக்கு), ஈசானன் (வடகிழக்கு) என்னும் எட்டுத் திக்கு பாலகர்களை

அவரவர்க்குரிய மந்திரத்தை (ம.10) உச்சரித்துத் தியானித்துக்

கும்பிட்டுத் தன்னைத்தானே சுற்றிக் கொள்வதாகிய ஆன்ம பிரதட்சணத்தை மூன்று முறை செய்து, வடக்கு நோக்கித் திருக்கயிலாயத்தில் உள்ள உமாமகேசுவரரை ஓம் பார்வதி சமேத பரமேசுவராய நம: என்று கூறிக் கும்பிட்டு, மும்முறை எட்டு உறுப்பு வணக்கம் செய்து, (பெண்களுக்கு ஐந்து உறுப்பு வணக்கமே உரியது) எழுந்து நின்று சிரசுக்கு மேல் இரு கைகளையும் கூப்பிக் கும்பிடுக.

பின்னர் ஓம் அஸ்த்ராய பட் என்று உச்சரித்து, அனுஷ்டானம் செய்த இடத்தில் நீர் தெளித்து,

ஓம் ஹ்ருதயாய நம: என்று உச்சரித்து அதனைத் தொட்டு இருதயத்தில் ஒடுக்கிக் கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டு, சிறிது திருநீற்றை எடுத்து உத்தாளனமாக (பொடியாக) நெற்றியில் தரித்துக் கொண்டு,

கால் படாத இடத்தில் நீரை விட்டு விடுக.

27. சூரிய வணக்கம்:

காலையில் அனுட்டானம், ஐபம் செய்த பிறகு கிழக்கு நோக்கி நின்று சிவசூரியனைத் துதித்து இருமுறை ஆன்மப் பிரதட்சணம் செய்து, (இயன்றவர்கள் பன்னிரு சூரிய நாமங்களை (ம.14)ச் சொல்லிக்) கும்பிடுக.

28. சாப்பிடும் முறை:

ஓம் அஸ்த்ராய பட் என்று உச்சரித்துத் திவ்ய முத்திரை (மு.4)யால் அன்னம், கறிகளின் மேல் நீர் தெளித்து,

ஓம் ஹாம் ம்ருத்யுஞ்ஜயாய வெளஷட் என்ற மந்திரத்தை ஏழு முறை ஐபித்து,

ஓம் சிவாய ஸ்வாஹா என்று உச்சரித்து நிவேதனம் செய்து,

பின்னர் வலப்பக்கத்தில் நிலத்தில் சிறிது அன்னம் வைத்துச் சிறிது நீரை எடுத்துக் கீழே விட்டு,

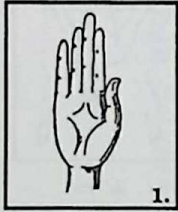
எஞ்சிய நீரை ஆசமனம் செய்து,

சிவமூல மந்திரத்தைச் சிந்தித்து உணவு உட்கொள்க.

உணவு உட்கொண்டு முடிந்த பின்னர், சிறிது நீரைக் கையில் எடுத்து உட்கொண்டு, பிறகு கை அலம்பித் திருநீறு தரித்துக் கொள்க.

திருச்சிற்றம்பலம்

உ
முத்திரைகள்

1.

பதாகை

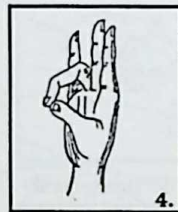
2.

சிகா

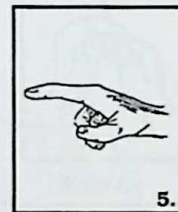
3.

நமஸ்காரம்

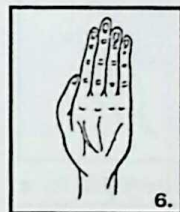
4.

திவ்யம்

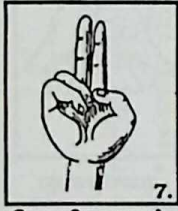
5.

அதோமுகி

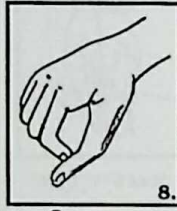
6.

சோத்திகம்

7.

கோவிடாணம்

8.

சோடிகா

9.

அதிதிட்சணம்

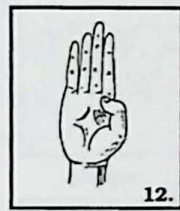
10.

தேனு

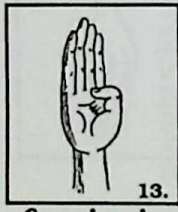
11.

கோமுகம்

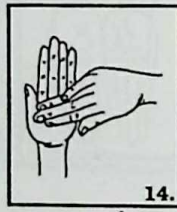
12.

சங்கம்

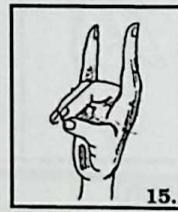
13.

கோகர்ணம்

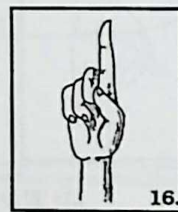
14.

சாணம்

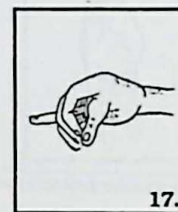
15.

மிருகம்

16.

திட்சணம்

17.

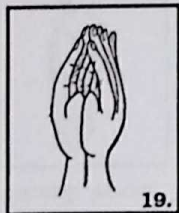
நிரோதானம்

18.

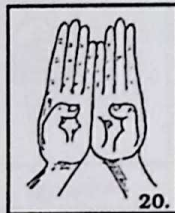
சங்காரம்

முத்திரைகள்

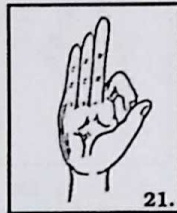
19.

பிரசன்னம்

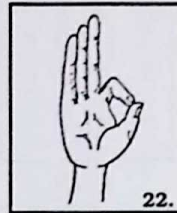
20.

அதிட்டானம்

21.

உஷ்ணிகம்

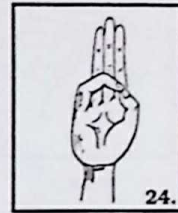
22.

சின்முத்திரை

23.

மோகம்

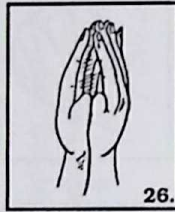
24.

ஆக்ரம்

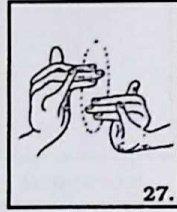
25.

கடா

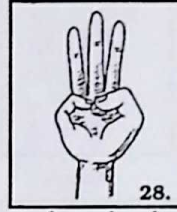
26.

ஆவாகனம்

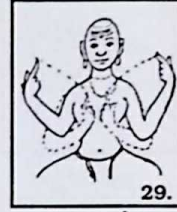
27.

ஆன்மலீகம்

28.

ஆக்ரகண்டம்

29.

நாராசம்

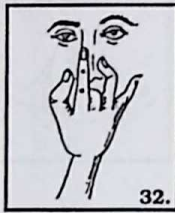
30.

உஷ் முத்திரை

31.

மகா முத்திரை

32.

வராகம்

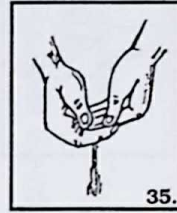
33.

அங்குசம்

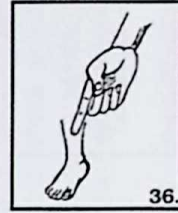
34.

கும்பம்

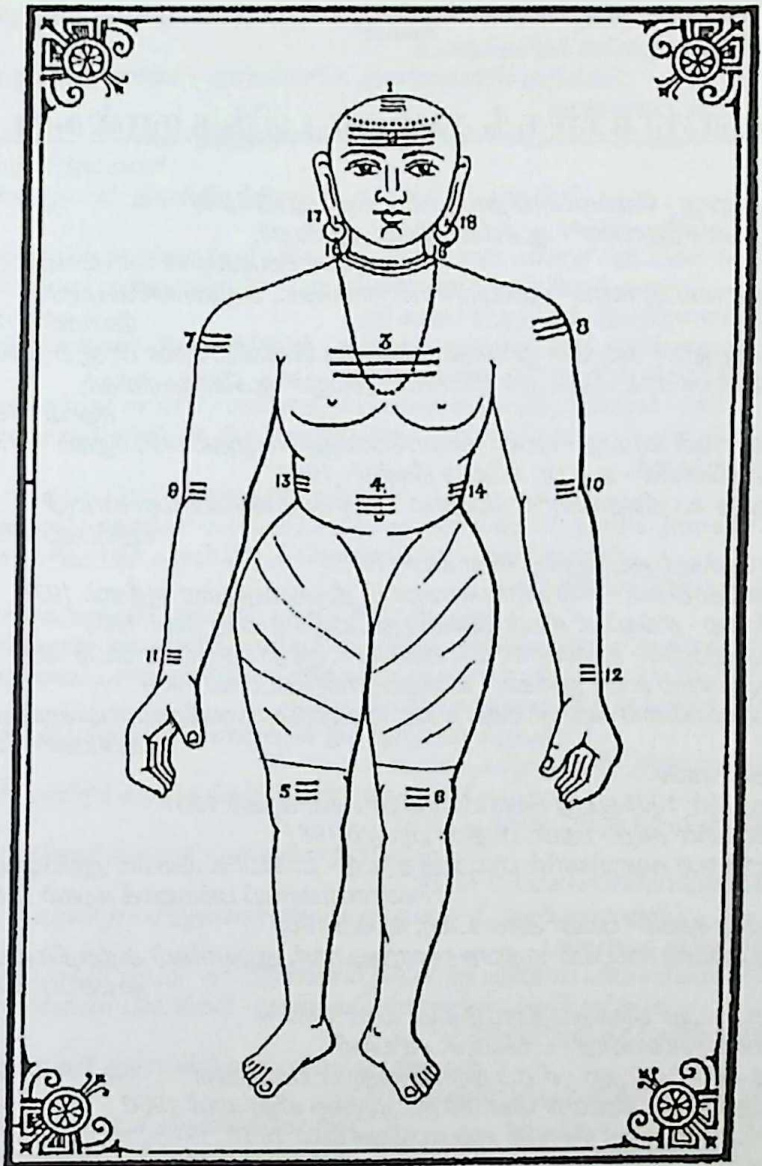
35.

திருமுத்திரை

36.

ஊர்த்துவழுகி

திருநீறு தரிக்கும் இடங்கள், அளவுகளைக்
காட்டும் படம்.

உ
சிவமயம்

தொகுப்பிற்குத் துணை புரிந்த நூல்கள்

- அகநானூறு - வேங்கடசாமி நாட்டார் உரை, கழகம் 1946
அபிதான சிந்தாமணி - ஆ.சிங்காரவேலு முதலியார்,
Asian Educational Services, 1988
அருணாசல புராணம் - புதிப்பாசிரியர்: ராய.சொ., அருணாசலேசுவரர்
கோயில் 1970
அறுபத்துமூவர் கதைகள்-துங்காதாஸ் எஸ்.கே.ஸ்வாமி, பிரேமா பிரசுரம் 1967
ஆலயங்களின் உட்பொருள் விளக்கம் - இலஞ்சி ஆ.சொக்கலிங்கம்,
கழகம் 1968
ஆழ்வார்கள் வரலாறு - புலவர் கா.ரா.கோவிந்தராச முதலியார், கழகம் 1975
இருயக்கோயில் - ஐ.த.ரா. கணேச தீக்ஷிதர், 1968
இந்துமத உபநிஷதங்களின் பெருமை 1 - யாக்குவல்கியப்பிரியா, வானதி
பதிப்பகம் 1993
இராமேச்சுரம் குடமுழுக்கு விழா மலர், 1975
இலிங்கோத்பவர் - எஸ்.நாராயணசுவாமி, திருவாவடுதுறை ஆதீனம் 1975
உண்மை - சிங்கப்பூர் சிவன் கோயில் குடமுழுக்கு விழா மலர் 1993
உபநிஷத்சாரம் - உரையாசிரியர்: அண்ணா, ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம் 1998
கந்தபுராணம் உரை நூல்கள் - வர்த்தமானன் பதிப்பகம் 1989
கம்பராமாயணம் - வை.மு.கோ. உரை, வை.மு.கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியார்
கம்பெனி 1965
கலித்தொகை
கழகத்தின் 1008 ஆவது வெளியீட்டு விழா மலர், கழகம் 1961
குண்டலினி சக்தி - நஜன், பிரதிபா பிரசுரம் 1981
குமரகுருபர சுவாமிகளின் பிரபந்தத் திரட்டு - டாக்டர் உ.வே.சா. குறிப்புரை,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் 1988
குமரேச சதகம் - புலவர் அரக உரை, கழகம் 1965
குருபரம்பரை வைபவம் - எதிராஜராமாநுஜதாஸர், ஆழ்வார்கள் அமுதநிலையம்
மு.பதிப்பு 1992
கோட்டையூர் திருக்குட நீராட்டு விழா மலர் 1980
சமயச் சொல்லகராதி - டாக்டர் சீ. சசிவல்லி
சாந்த ஆராய்ச்சியுரை - சி.எம்.இராமச்சந்திரன் செட்டியார்
சாத்தூர் சிதம்பரேசுவரர் கோயில் குடமுழுக்கு விழா மலர் 1960
சிதம்பரம் நடராஜர் கோயில் கும்பாபிஷேக மலர் 1987
சித்தாந்தம் - சைவ சித்தாந்தப் பெருமன்றத் திங்கள் இதழ்
சிலப்பதிகாரம் - பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை, கழகம் 1969
சிவகதை - தமிழில்: சிவலு க.சொர்ண சுந்தரேசன், சொ.சுந்திரசேகரக்
குருக்கள், திருவரக புத்தக நிலையம் 1998
சிவஞான சித்தியார் - டாக்டர் கு.சுந்தரமூர்த்தி உரை,
அருள்நந்தி சீவம் அருட்பணி மன்றம் 1989

- சிவஞான மாபாடியம் - டாக்டர் ச.வே.சுப்பிரமணியம் பதிப்பு,
உலகத் தமிழ்க் கல்வி இயக்கம் 1986
- சிவபூசை விளக்கம் - அச்சவேலி ச. குமாரசுவாமிக் குருக்கள்,
காந்தளகம், இ.ப. 1999
- சிவனருட் செல்வர் - திருமுருக கிருபானந்த வாரியார், வானதி பதிப்பகம் 1970
- சிவக சிந்தாமணி
சேக்கிழாரின் இலக்கியத்திறன் - டாக்டர் சொ.பரமசிவம்,
பட்டுப் பதிப்பகம் 1987
- சேக்கிழார் அடிச்சுவட்டில் - சோ.சிவபாதசுந்தரம், வானதி பதிப்பகம் 1978
- சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ் - பாலுார் கண்ணப்ப முதலியார் உரை,
ஸ்ரீ கந்தப் பெருமான் தேவத்தானம் 1964
- (ஸ்ரீ)சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ் - சி.ஜெகந்நாதாச்சாரியார் குறிப்புரை,
டாக்டர் உ.வே.சா.நூல் நிலையம் 1986
- சைவ சமயக் கல்வி 1 - அனைத்துலக சைவ சித்தாந்த நிறுவனம் 1986
- சைவ சமய சாரம் - சு.சிவபாதசுந்தரனார், திருக்கயிலாய பரம்பரை தினம்,
மறுபதிப்பு 1999
- சைவ சமய நெறி - மறைஞான சம்பந்தர்
சைவ சமய வளர்ச்சி - டாக்டர் மா.இராசமாணிக்கனார், ஓளவை நூலகம் 1958
- சைவ சித்தாந்த அடிப்படைக் கொள்கைகள் - ச.கங்காதரன்,
பண்ணைப் பதிப்பகம் 1980
- ஞானசம்பந்தம் - தருமையாதீனத் திங்கள் இதழ்
தஞ்சாவூர் - குடவாயில் பாலசுப்பிரமணியம், திருவாவடுதுறை ஆதீனம் 1995
- தணிகைப் புராணம் - பேரா.கந்தசாமியார், செ.ரெ.இராமசாமிய் பிள்ளை,
பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை, கழகம் 1965
- தமிழ் இலக்கியக் கொள்கைகள் ஓர் அறிமுகம், தொகுதி 1,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் 1975
- தமிழ்நாட்டுக் கலைக் கோயில்கள் - தேவமணி ரஃ பேல்,
பாஸ்ட் பிரிண்ட் சேர்விஸ் பி.லிமிடெட்
தமிழ்மொழி அகராதி - நா.கதிரைவேற் பிள்ளை,
Asian Educational Services, 1984
- தமிழ் வரலாறு - வித்துவான் ரா.ராகவையங்கார், அண்ணாமலைப்
பல்கலைக் கழகம் 1952
- தனிப்பாடல் திரட்டு - கா. இராமசாமிநாயுடு, ஸ்ரீ பத்மநாப விவாசம் பிரஸ் 1902
- தாயுமானவர் பாடல்கள் - பூவை கல்யாணசுந்தர முதலியார் உரை,
பி.ரத்தின நாயக்கர் ஸன்ஸ் 1953
- திருக்குறள் ஆராய்ச்சியுரை - கி.வா.ஜகந்நாதன்,
ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மிஷன் வித்தியாலயா 1963
- திருத்தொண்டர் திருநாமக்கோவை
திருத்தொண்டர் புராண உரைநடை - வித்துவான் தி.பட்டுச்சாமி ஓதுவார்,
திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீகாசிமடம் 1954
- திருத்தொண்டர் புராணம் - குறிப்புரை: திரு.வி.க., சேக்கிழார் ஆராய்ச்சி
மையம் 1993
- திருத்தொண்டர் புராணம் உரை நூல்கள் - சிவக்கவிமணி சி.கே.சுப்பிரமணிய
முதலியார், கோவைத் தமிழ்ச் சங்கம் 1975

திருத்தொண்டர் புராணம் மூலம் சூசனம் -

தவத்திரு ஆறுமுக நாவலர், பண்டிதர் மு.கந்தையா, சைவ சித்தாந்த
நிலையம், 9ஆம் ப. 1993

திருமந்திரம் - ஜி.வரதராஜன் உரை, பழனியப்பா பிரசுரம் 1978

திருகுருகாற்றுப்படை - க.ரா.ஐமதக்னி சுவாமிகள் உரை,

பி.இரத்தின நாயகர் ஸன்ஸ்

திருமுறை உரை நூல்கள் - தமிழ் நிலையம் 1994

திருமுறை உரை நூல்கள் (7ஆம் திருமுறை) - சி.அருணைவடிவேல் முதலியார்
உரை., தருமையாதீனம் 1964

திருமுறைத் தலங்கள் - புலவர் பு.மா.ஐயசெந்தில்நாதன், ஸ்ரீ சங்கர மடம் 1988

திருவாசகத் தேன் - தமிழ்க்கடல் ராய.சொ., சாந்தி அன்பளிப்பு

திருவாசகம்-திருச்சதகம் - சுதிர்மணி வீளக்கம், சன்மார்க்க சபை 1974

திருவாசக வரிவுரை - தவத்திரு மறைமலையடிகள், கழகம் 1968

திருவாநாத் திருக்குட நீராட்டு விழா மலர் 1988

திருவிளையாடற் புராணம் - ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் உரை, கழகம் 1965

திருவையாறு மகா சும்பாபிஷேக விழா மலர் 1971

திருவையாற்றுப் புராணம் - தருமையாதீனம்

தில்லைப் பெருங்கோயில் - பேராசிரியர் க.வெள்ளைவாரணர், தில்லைத் தமிழ்
மன்றம் 1996

தெய்வத்தின் குரல் - தொகுப்பாசிரியர் : ரா.கணபதி, வானதி

பதிப்பகம் 1976-1993

"தொகையடியார் சிறப்பு" சொற்பொழிவிலிருந்து - தெ.ஞானசுந்தரம்

தொண்டர் பெருமை - ஆதி முருகவேள்

நமசிவாய வாழ்க - நஜன், பிரதிபா பிரசுரம் 1978

நாலடியார் - கு.மதுரை முதலியார் உரை, பாரி நிலையம் 1966

நீத்தியார்ச்சனா விதி - ஆர்.இராஜலிங்கக் குருக்கள்

நினைவு மஞ்சரி - டாக்டர் உ.வே.சா., கலைமகள் காரியாலயம் 1994

பரஞ்சோதி திருவிளையாடற் புராணம் இலக்கிய மதிப்பீடு -

டாக்டர் க.கோபாலன், இலட்சுமி பதிப்பகம் 1983

பன்னிரு திருமுறைத் தெளிவு

பன்னிரு திருமுறை வரலாறு - பேராசிரியர் க. வெள்ளைவாரணர்,

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் 1972

புள்ளிருக்குவேளூர் திருக்குட நீராட்டு விழா மலர் 1969

புறநானூறு - ஓளவை சு.துரைசாமிப் பிள்ளை, கழகம் 1942-1951

பெரிய புராண ஆராய்ச்சி - டாக்டர் மா.இராசமாணிக்கனார்,

பழனியப்பா பிரதர்ஸ் 1948

பெரிய புராண ஆராய்ச்சி - வா.மகாதேவ முதலியார், கழகம் 1970

பெரிய புராணச் சொற்பொழிவுகள் - கழகம் 1970

பெரிய புராணம் ஓர் ஆய்வு - பேராசிரியர் அ.ச.ஞானசம்பந்தன்,

தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் 1987

பெரிய புராண வசனம் - புலவர் அரசு, கழகம் 1963

பேரூர்ப் புராணம் - த.ச.மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை உரை,

திருவாவடுதுறை ஆதீனம் 1969

மணிமேகலை - நாவலர் வேங்கடசாமி நாட்டார், ஓளவை சு.துரைசாமிப்

பிள்ளை உரை, கழகம் 1946

மறைமலையடிகள் நூற்றுாண்டு விழா மலர் - கழகம் 1977

யோகசக்தி - சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியார்

ஸ்ரீபரார்த்த றீத்திய பூஜா விதி-மொழிபெயர்ப்பு : கே.எம்.சுப்பிரமணிய பிள்ளை,

சீவாகம சித்தாந்த பரிபாலன சங்கம் 1966

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை - வியாக்கியானம்:சுவாமி சித்பவானந்தர்,

தபோவனப் பிரசுராலயம் 1964

ஸ்ரீவைஷ்ணவம் - வித்துவான் ஆர்.இராமஸ்வாமி ராமாநுஜதாஸர்

(வரலிருக்கும்) பெரிய புராண அடியார் வரலாறு - ஈரோடு த.விசுவநாதன்

Daddy, Am I a Hindu? - Ed Viswanathan, Bharatiya Vidya Bhavan.

5th Ed.1980

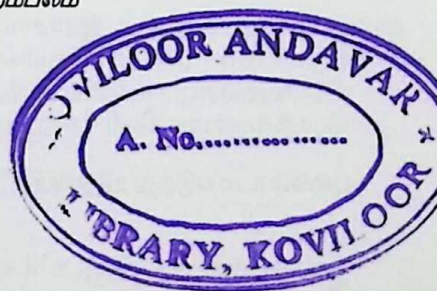
Tamil Lexicon - University of Madras

The condensed English Version of Periya Puranam - G.Vanmikanathan,

Sri Ramakrishna Math 1985

எல்லோருக்கும் நன்றி

திருச்சிற்றம்பலம்

I am like a little pencil in God's hand;

He does the writing;

The pencil has nothing to do with it.

-Mother Teresa

உ
சிவமயம்

படங்கள் உதவியோர்

முன் அட்டைப்படம்:

தில்லை நடராஜர் கோயில் வடக்குக் கோபுரமும், நவலிங்கக் கோயிலும்
நன்றி: “தமிழ்நாட்டுக் கலைக் கோயில்கள்”
- திரு தேவமணி ர.:பேல், சென்னை

முகப்புப் படம்:

கோர்ட்டுமலை அருள்மிகு கணேசர்
நன்றி: ஸ்ரீமகா மாரியம்மன் தேவஸ்தானம், கோலாலம்பூர்

தொகையடியார் சிற்பங்கள்:

தாராசுரம் என வழங்கும் இராசராசபுரத்தில் உள்ள இராசராசேச்சுரம்
கருவறைப் புறச் சுவர்களில் காணப்பெறும் தொகையடியார்
சிற்பங்களைப் புகைப்படம் எடுத்து அனுப்ப உதவியவர்:
பொறியியலாளர் பெரி சேது, மதுரை

புகைப்படம் எடுத்து உதவியவர்: தாராசுரம் போட்டோஸ்
உரிமையாளர்

இவர்களுக்கு எம் நன்றி

தொகையடியார் வரைபடங்கள்:

1. “பெரிய புராண உரைநூல்”
வெளியீடு: சு.கிருஷ்ணசுவாமி முதலியார், 1898
2. “பெரிய புராண உரைநூல்”
வெளியீடு: பி.வே.நமச்சிவாய முதலியார், 1899

நன்றி: விவேகாநந்தா ஆசிரம நூல் நிலையம், கோலாலம்பூர்

பன்னிரு திருமுறை வளர்ச்சி மையத்தின் நோக்கங்கள்

1. தமிழ் வேதமாகிய பன்னிரு திருமுறைகளை ஒதி வாழ்க்கை நெறியாகக் கொள்ளுதல்.
2. திருமுறைகளைப் பொருளுணர்ந்து பண்ணுடன் பாடிப் பரவுதல்.
3. திருமுறைகளையும் தமிழையும் சைவ சித்தாந்தத்தையும் கற்றுத் தெளிதல்.
4. சைவர்களிடையே ஒற்றுமையும் முன்னேற்றத்தையும் பேணுதல்.
5. திருமுறை வகுப்புகளையும் கல்லூரிகளையும் நிறுவுதல்.

PANNIRU THIRUMURAI VALARCHI MAIYAM OBJECTIVES

1. To adopt and lead the life in the ways of the Thirumurai as the Tamil Vedas.
2. To reate and sing the Thirumurais with devotion and understanding.
3. To study the Thirumurais, Tamil Language and Saiva Sithaantham.
4. To promote unity and progress among the Saivaites.
5. To conduct classes and set up higher learning institutions on Thirumurai.

ஜோதி வழிபாடு

ஜோதி ஜோதி ஜோதி சுயம்
ஜோதி ஜோதி ஜோதி பரம்
ஜோதி ஜோதி ஜோதி அருள்
ஜோதி ஜோதி ஜோதி சிவம்

வாம ஜோதி சோம ஜோதி
வான ஜோதி ஞான ஜோதி
மாக ஜோதி யோக ஜோதி
வாத ஜோதி நாத ஜோதி

ஏம ஜோதி வியோம ஜோதி
ஏறு ஜோதி விறு ஜோதி
ஏக ஜோதி ஏக ஜோதி
ஏக ஜோதி ஏக ஜோதி

ஆதி நீதி வேதனே
ஆடல் நீடு பாதனே
வாதி ஞான போதனே
வாழ்க வாழ்க நாதனே

Jothi jothi jothi suyam
Jothi jothi jothi param
Jothi jothi jothi arul
Jothi jothi jothi sivam

Vaama jothi soma jothi
Vaana jothi nyaana jothi
Maaga jothi Yoga jothi
Vaatha jothi naatha jothi

Ehma jothi viyoma jothi
Ehru jothi veeru jothi
Ehga jothi chga jothi
Ehga jothi chga jothi
Aathi neethi vethane
Aadal needu paathane
Vaathi nyaana pothane
Vaazhga vaazhga naathane

வாழ்த்தோல

தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி
எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி
சித்தமும் செல்லா சேட்சியன் காண்க
பத்தி வலையில் படுவோன் காண்க

குவளைக் கண்ணி கூறன் காண்க
அவளும் தானும் உடனே காண்க
அண்ணாமலை எம் அண்ணா போற்றி
கண்ணாரமுதக் கடலே போற்றி

ஏகம்பத்துறை எந்தாய் போற்றி
பாகம் பெண்டரு ஆனாய் போற்றி
பராய்த்துறை மேவிய பரனே போற்றி
சீராப்பள்ளி மேவிய சிவனே போற்றி

தென்தில்லை மன்றினுள் ஆடி போற்றி
இன்றெனுக்கு ஆரமுதமானாய் போற்றி
ஆரூர் அமர்ந்த அரசே போற்றி
சீரார் திருவையாறா போற்றி

காவாய் கனகத்திரனே போற்றி
கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

Thennaadudaiya sivane potri
Ennaattavarkum iraivaa potri
Sithamum sellaa setsiyan kaanga
Patthi valaiyil paduvon kaanga
Kuvalaik kanni kooran kaanga
Avalum tha anum udane kaanga
Annaamalai em annaa potri
Kannaaramuthak kadale potri
Egambathurai enthaai potri
Paagam pennuru aanaai potri
Paraaitthurai meviya parane potri
Seeraappalli meviya sivane potri
Thenthillai mandrinul aadi potri
Indrenukku aaramuthamaanaai potri
Aaroor amarntha arase potri
Seeraar thiruvaiyaaraa potri
Kaavaai kanakathirale potri
Kayilai malaiyaane potri potri.

